

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bahara Açılan Pencere

Lucy Daniels

Söz konusu Susan Collins olduğunda yeni bir yılın gelişi, ailesiyle –özellikle de oğlu Jack ile– birlikte geçirebileceği kaliteli zaman anlamına gelmektedir. Bir dizi korkunç randevudan sonra aşktan tamamen vazgeçen Susan tüm zamanını, öğretmenlik yaptığı okuldaki öğrencileriyle birlikte, yaşadığı kasabanın yerel hayvan kurtarma merkezi olan Hope Meadows'a düzenli geziler yaparak geçirmeye başlar. Anlaşılacağı üzere, Susan'ın hayatında onu meşgul edecek çok şey vardır.

Vardı... Ta ki çocuk kitapları yazmasının yanı sıra oldukça yakışıklı da olan Douglas MacLeod ile tanışana kadar. Douglas dağınık görünümü ve etkileyici bakışlarıyla Susan'ın ilgilendiği tiplerin tam tersi olsa da, ikilinin arasında varlığı inkâr edilemez bir kıvılcım parlamaya başlar. Ancak Susan'ın eski eşi ve oğlunun babası olan Michael'in sahneye çıkmasıyla genç kadın kendini iki adam arasında kalmış bir halde bulur.

Yeni bir yılın heyecanı her yanı sarmışken, Susan ve Jack'in tercihi kimden yana olacaktır?

nemesiskitap | norakitap | masalperestkitap
www.nemesiskitap.com | www.norakitap.com
www.kitap555.com

ISBN 978-605-7649-03-4

9 786057 649034
KDV'den muaftır.

"Dostluk ve sevgi hakkında yazılmış
çarpıcı ve duygu yüklü bir masal."

Books of All Kinds

"Cazibe dolu."

Amazon Reviewer

Bahara Açılan Pencere

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 451

Bahara Açılan Pencere Lucy Daniels

**Kitabın Özgün Adı *Snowflakes Over Moon Cottage*
Çeviren Nihal Akcan**

**Yayın Yönetmeni Hasret Parlak Torun
Baş Editör Rose Mary Samanoğlu
Editör Mustafa GÜDÜK
Düzelti Leyla Yılmaz**

**Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç**

© Nemesis Kitap © Lucy Daniels

**Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.**

ISBN: 978-605-7649-03-4

1. Baskı: Haziran 2019

NEMESIS KİTAP

**Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul**

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

Ezgi Matbaacılık San Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 10 Çobançeşme - Yenibosna

Bahçelievler / İstanbul

Tel: 0212 452 23 02

Sertifika No: 12142

Bahara Açılan Pencere

Lucy Daniels

Çeviren: Nihal Akcan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Sarah McGurk BVM&S, MRCVS'e özel teşekkürlerimle,
Victoria Holmes'a sevgilerimle...*

Birinci Bölüm

Freddie Arnold, “Annemle babam işte en son o zaman ikimize birbirinin aynısı giysiler almıştı!” diyerek kıkırdadı. “Yani, sorunun cevabına gelirsek; evet, Phil ve ben küçükken ikizlerle ilgili pek çok şakaya maruz kaldık.”

Susan Collins çatalını ve bıçağını tabağına bırakırken gü-lümsedi. Harika vakit geçiriyordu. İlk randevu için bundan daha iyisi olamazdı gerçekten. Fox & Goose’un yemekleri her zamanki gibi lezzetliydi, ona eşlik eden arkadaşıyla mükem-meldi. Pencere kenarında ufak, tahta bir masada oturuyorlardı. Cama vuran yağmur damlalarına rağmen, Susan dışarıdaki ka-sım karanlığında Noel ışıklarının neşe saçan parıltısını göre-biliyordu. Hemen yanlarında çıtırdayan ateşin sıcaklığı havaya rağmen son derece keyifli hissettiriyordu. Tümüyle rahatlamış-tı ve hemen hemen tüm öğleden sonra karnına çöreklenen ke-lebekler de uçup gitmişti.

Freddie ile çevrimiçi bir çöpçatanlık uygulaması olan Lo-veSpark’ta tanışmış ve birbirlerine hemen ısınmışlardı. Fred-die konuşmaya birkaç espriyle başlayıp onu güldürmüştü, fakat Susan’ın içini ısıtan tatlı bir tarafı olduğunu da çabucak göster-mişti. Fotoğraflarında görüldüğünden daha yakışıklıydı. Zarif ve düzgün kesilmiş koyu renk saçları, güzel kahverengi gözleri-ne eşlik eden çocuksu bir gülümsemesi vardı. Susan kendisinin de Freddie’nin beklediğinden daha iyi olduğunu umuyordu.

Randevu için siyah, dar bir kot pantolon, topuklu çizmeler ve turkuvaz renkli bir bluz tercih etmişti. Hem şık ve hoş olduğu hem de abartılı görünmediğinden, bu kombinasyon onun standart ilk randevu kıyafeti haline gelmişti. Görünüşünü tamamlamak için düz, kahverengi saçlarına biraz dalga vermiş, yüzüne biraz pudra sürmüştü ve hafifçe sürdüğü kırmızı rujla son dokunuşunu yapmıştı.

“Peki ya sen?” dedi Freddie. Başı yana yaslı halde, oldukça ilgili görünüyordu. “Bana aileden bahset.”

Susan bir an için kıpırdamadan durdu. Son derece basit bir soru gibi görünüyordu, fakat Susan’ın kalbi hızla atmaya başlamış, göğsü sıkışmıştı. Sandalyesinde kıpırdanarak biraz daha dikleşti. “Aslına bakarsan, tek çocuğum,” dedi Susan. “Babam beş yıl önce öldü, annem ise Walton’da yaşıyor. Neyse ki oğlum Jack’in bakımı konusunda bana sıkça yardımcı olduğu için şanslıyım.”

Bakalım bu konuda ne düşünecek?..

Freddie’nin gözlerini kırptırmasını izledi, sonra yana doğru baktı. Şu huzursuz yüz ifadesini görmeye alışmaya çalışıyordu. Oğlunun varlığının ilk randevunun ortasına atılan bir bomba etkisi yaratmasına ve genellikle randevunun sonunu belirlemesine de.

Susan internette Jack’ten asla bahsetmezdi. Ondan utandığından değil, böylesinin daha güvenli olduğunu hissediyordu. Ancak bu gerçekten bahsettiğinde işler iyice karışıyordu. Birini ikinci kez görmeyi isteyebileceğini hissettiğinde daima oğlundan söz ederdi.

Freddie’nin çenesi bir an için kilitlendi ama sonra gevşedi. “Oğlum mu var?”

Freddie’nin sesi sakın ama ciddiydi ve Susan bir an için umutlandı. Belki de sorun olmayacaktı. Gülümsemesi geri geldi. “Evet,” dedi. “Dört yaşında”

Freddie'nin dudakları Susan'ın ifadesine karşılık vermeye çalışıyormuş gibi yukarı kıvrıldı ama pek başarılı olamadı. "Adı da Jack mi?" diye sordu Freddie.

"Öyle." Susan omuzlarının az da olsa gevşediğini hissetti. Jack'in ismini kendiliğinden kullanması iyiye işaret gibiydi. Yine de Susan bu konuda muhtemelen çok zayıf bir referansı olduğunu kendine itiraf etmeliydi. Jack'ten bahsettiğinde bazı erkekler ona inanmaz, bazıları dehşete kapılır, hatta bazıları küplere binerdi! Jack'i doğurduktan sonra çıktığı ilk adam ayağa kalkmış, masanın karşısından yalancılar hakkında bağırıp çağırmış ve paldır küldür çıkmıştı. Belki Freddie farklı davranırdı.

Freddie peçetesini kaldırıp ağzını sildikten sonra masaya bıraktı, sonra da sandalyesini geri itti. "Müsaadenle, gitmem gerek..." Başıyla erkekler tuvaletini işaret etti. "Hemen dönerim." Ayağa kalkıp barın yanından geçti.

Susan gözleriyle onu takip etti. Yalnız kalıp söylediklerini hazmetmek istediğini tahmin ediyordu ama bunun uzun sürmemesini umdu. O sırada başka bir hareketlenme dikkatini çekti. Fox & Goose'un sahibi Bev ona doğru geliyordu. Salonun sıcaklığı yüzünden kadının yanakları pembeleşmişti fakat şık, beyaz bluzu ve dar, siyah pantolonu içinde derli toplu görünüyordu. Kadın, Susan'a gülümsedi. Tabakları toplarken, "Yemekler iyi miydi?" diye sordu.

"Çok güzeldi, teşekkürler," diye cevap verdi Susan.

Bev biraz daha yakına eğildi. Gözleri muzip bir tebessümle parlıyordu. Yüksek sesle fısıldayarak, "Arkadaşın nasıl?" diye sordu.

Susan gülümsedi. Fox & Goose'a gelirken onun ve flörtünün seyir malzemesi olacaklarını pekâlâ biliyordu. Fakat eski hanın açık şöminesi ve doyurucu geleneksel yemekleriyle sunduğu konfor Bev'in sevimli işgüzarlığını çekmeye değerdi. Dahası,

eve de yakındı. “İyi gidiyor, sanırım,” dedi Susan. “Beyefendi döndüğünde tatlı menülerini getirebilir misin, lütfen?”

“Tabii ki.” Bev son tabağı alırken gülümseyerek mutfağa doğru döndü.

Salon diğer müşterilerin konuşmalarıyla yankılanıyordu. Susan salonun karşı tarafında iki yaşlı adamın barda oturduğunu ve sessizce sohbet ettiğini görebiliyordu.

Salonu daha iyi görebilmek için sandalyesini hafifçe çevirdi. Bev bar tezgâhının arkasına dönmüş, bir kadehi parlatıyordu. Şöminenin yanında bir grup genç hararetle bir gece geçiriyordu. Susan dirseğini geniş pencere pervazına dayayarak başını avucuna yasladı. Barların hâlâ moda olduğu ve dışarıda geçirilen her gecenin bir öncekinden daha iyi olduğu zamanları, on sekiz yaşındaki halini hatırladı. Gençlerden kopan yeni bir kahrkaha tufanı Susan’ı sardı. Çok mutlu görünüyorlardı. Susan çetrefilden uzak hayatları yüzünden onları kıskandı. Pencerenin dışında, barın arkasındaki otoparkta iki araba farı belirdi ve Walton Sokağı’na doğru hızlanarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra, Freddie hâlâ görünürde yoktu. Susan Freddie’nin tuvalette çok uzun kaldığını düşündü, göğsünü sıkıntı kapladı. *Herhalde yapmamıştır.* Bev hâlâ bardaydı, yaşlı adamlardan biri için Arjantin bardağa bira dolduruyordu. Susan sandalyesini geri itip bara yöneldi.

“Selam.” Bev gülümsedi. “Menüye mi bakmak istiyorsunuz?” Salonun karşı tarafına baktı, boş masayı görünce gülümsemesi soldu. Alnının ortasında bir kırışık belirdi. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Susan bara yaslandığında yüzüne ateş yayıldığını hissetti. *Gidip gitmediğini bilmiyorsun,* dedi içinden. “Birileri erkekler tuvaletine bakabilir mi?” diye sordu. “Arkadaşım tuvalete girdi ve hâlâ dönmedi.”

Bev'in gözleri büyüdü. "Sence hastalandı mı?" diye sordu, endişeli görünüyordu. "Merak etme. Gary'yi gönderip baktırırım."

"Teşekkürler," dedi Susan. Arkasını döndü ve Bev'in bar tezgâhının arkasından çıkıp köşeyi dönerek personel odasına doğru yürümesini izledi. Belki Freddie *gerçekten* hastadır, diye düşündü. Hemen şüpheyi kapılmıştı. Freddie'nin ortadan kaybolmasının zamanlaması şüphe uyandırıcıydı, yani Jack'ten bahsetmesinden hemen sonraydı ama masum bir açıklaması olabilirdi. Ancak bir dakika sonra, Bev peşinde kocası Gary ile birlikte geri döndü.

Gary'nin saçları, ellerini saçlarında gezdirmiş gibi dikilmişti. Yüz ifadesi huzursuzdu. "Çok üzgünüm, Susan. Ne yazık ki birkaç dakika önce çıktı, arka taraftan. Senin hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. İkinizin evlerinize ayrı ayrı gittiğinizi düşündüm, yoksa gelip söyledim."

Gary öylesine suçlu görünüyordu ki Susan kendinden çok onun için üzüntü duydu. Canayakın görünen flörtünün tatlıdan önce tüymesi Gary'nin suçu sayılmazdı. Susan kederli de olsa gülümseyebildi. "Boş ver," dedi. "Ayrıca, haber verdiğin için sağ ol."

"Pis hergele." Bev'in yanakları hiç olmadığı kadar kızarmıştı ve Susan adına öfkelenmiş görünüyordu. "Neler olduğunu bilmiyorum ama en azından gittiğini söyleme nezaketinde bulunabilirdi. Onu bir daha burada görürsem..." Sesi canlılığını yitirince Susan bir anlığına neşelendi. Bev'in ona ağzının payını vereceği anlamına geliyorsa Freddie'yi burada tekrar görmeye değerdi belki de. Bev iflah olmaz bir dedikoducuydu fakat temiz kalpliydi ve Welford'un genç kadınlarına sonuna kadar sahip çıkardı.

"Sağ ol, Bev," dedi Susan. "Gary, sen de sağ ol. Senin hatan değildi," diye ekledi. Gary hâlâ tereddütlü görünüyordu.

İkisinin endişesi nedense Susan'a kendini daha da aşağılanmış hissettiriyordu. Başına gelenlerden kaçınması imkânsızdı; bulunduğu adam ondan kaçmıştı ve şimdi Gary ile Bev onun için üzüntü duyuyorlardı. Aniden, barda kalmaya bir saniye daha katlanamayacağını hissetti. "Gitsem iyi olur," dedi. "Çıkmadan hesabı ödeyeyim."

Bev kaşlarını kaldırdı, başıyla belli belirsiz onay veren Gary'ye baktı. Daha sonra bakışlarını Susan'a geri çevirdi. "O adamın yemek parasını senden almayacağım," dedi. "Senin ödemenin ne kadar tuttuğuna bakıp hesaplaşırız, olur mu?" Elini beceriksizce uzatıp Susan'ın omzunu sıvazladı.

"Sağ ol, Bev." Susan sesinin titrememesi için çabaladı. Gary ve Bev nezaket gösterdikçe Susan kendini daha da sefil hissediyordu. Gülümsemek için tüm gücünü kullanarak hesabı ödedi ve ceketini giydi. Uçları kürklü kapüşonunu taktıktan sonra kapıyı açıp kasım gecesine adım attı. Serin hava yanan yüzüne iyi gelmişti. Kendini rahatlatmaya çalışarak, *olan oldu*, diye düşündü, sola dönüp High Street'e geçerek kiliseye doğru yürüdü. Yağmur yavaşlamıştı, hafifçe çiseliyordu ama rüzgâr hızını artırıyordu. Sağında bir çimenlik uzanıyordu. Eski okul binasının saçaklarından bir dizi soluk beyaz Noel ışığı sarkıyordu. Işıklar rüzgârda sallanarak dans ediyordu. Aniden şiddetlenen yağmur damlaları yüzüne çarpınca Susan omuzlarını dikleştirdi, çenesini göğsüne gömdü; karşıdan gelen uzun silüeti burnunun ucuna gelene dek görmedi.

"Susan?" Ses tanıdıktı.

"Mandy!" Susan kendini gülümserken buldu. Mandy Hope veteriner hekimdi, aynı zamanda Hope Meadows Hayvan Barınağı'nı işletiyordu. Susan'ın en yakın arkadaşlarından biriydi. Susan ve Jack, kurtarılmış hayvanların bakımına yardım etmek için barınağa sık sık giderdi. Mandy'nin hemen arkasında, çok

sevdiği Collie cins köpeği Sky hızlı adımlarla yürüyordu, hayvanın sık tüyleri rüzgârdan kabarmıştı. Rüzgâra ve yağmura rağmen Sky hoplayıp zıplamaya başladı, Susan ona selam vermek için eğildiğinde hayvanın kuyruğu çılgınca sallandı.

“Bu saatte eve mi gidiyorsun?” Mandy kaşlarını çattı, sokak lambalarının loş ışığında yüzüne gölgeler düşmüştü. Geri dönüp Susan’la birlikte postaneye doğru yürürken, “Randevun olduğunu sanıyordum, yanılıyor muyum? Sky, arkama geç,” diye ekledi.

Susan homurdandı. “Aslında vardı,” dedi, “ta ki beni terk edip gidene dek. Ona Jack’ten bahsettikten hemen sonra.”

“Cidden mi?” Mandy dehşete düşmüş gibiydi. “Ne yani? Öylece kalkıp gideceğini mi söyledi?”

Susan kısa bir kahkaha attı. “Daha da beteri,” dedi. “Tuvalette gideceğini söyledi, bir daha da geri gelmedi. Hesabı bana bırakıp arka kapıdan sıvıştı.”

“Bok herif!” Mandy’nin tepkisi Susan’ı bir anda keyiflendirdi. Mandy hemen konunun özüne inerdi. Susan’ın onun hakkında sevdiği özelliklerden biri de buydu. Aslında, daha on iki yaşındayken dostluklarının başlamasını sağlayan da Mandy’nin açık sözlü tabiatıydı. Mandy, Susan’ın midillisi Prince’in bir sorunu olduğuna inanıyordu ve onunla yarışlara katılmasını diye midilliyi Susan’dan saklamak için her yola başvurmuştu. Mandy’nin haklı olduğu, Prince’in atlarda görülen bir astım türü olan soluğan hastalığına yakalandığı ortaya çıkınca Susan, Prince’in hayatını kurtardığı için Mandy’ye teşekkür etmek zorunda kalmıştı. Bu sayede, aslında mümkün görünmeyen bir arkadaşlık doğmuştu.

“Bev’in onu yakalayamaması yazık olmuş,” diye devam etti Mandy. “Onu kulağından tutup dışarı atışını izlemek eğlenceli olurdu.”

Susan kendini gülümserken buldu. “Aslında Bev, bir daha oraya gelecek olursa onu bir güzel benzeteceğini söyledi ama içimden bir his, sonraki randevularını başka bir yerde ayarlayacağını söylüyor.”

Mandy güldü, ardından Susan’a yaklaşıp hızlıca sarıldı. “Her neyse, bana kalırsa verilmiş sadakan varmış. Dışarıda bir yerlerde çok daha iyi adamlar var, orası kesin. Ucuz atlatmışsın.”

“Teşekkürler.” Susan içini yeni bir utanç dalgasının kapladığını hissetti. Bev, Gary ve Mandy’nin onun adına öfke duyması özünde güzel bir his olsa da Susan’ın ne kadar acınası durumda olduğunu vurguluyordu. LoveSpark’a katılmaya niyetlendiğinde kolay olmasını beklememişti. Ancak, Jack’in varlığının her şeyi belirleyecek faktör olmasını da beklemiyordu. Adaylardan sadece biri ilk randevularının sonuna kadar dayanabilmişti ve daha ileri gitmek istemediğini söylemişti. İki tanesi daha çekip gitmişti. Şimdi de Freddie ona haber vermeden aynı şeyi yapmıştı. İçlerinden biri kırıcı bir biçimde “yükünden” bahsedip “başka birinin piçinin sorumluluğunu üstlenecek” bir adam bulmayı asla başaramayacağını söyleyerek pis pis sırtıtmıştı. Jack’le tanışsalar ve işlerin yürümeyeceğini hissetselerdi anlaşılabilirdi. Fakat Susan’ın kendini doğrudan reddedilmiş halde bulması ve denemesinin bile aptallık olduğunun söylenmesi bambaşka bir durumdu. İşte buradaydı, gecenin daha yarısı bitmişken boş bir eve doğru yürüyordu.

Mandy, Susan’ın hissettiklerini fark etmiş gibiydi. Uzanarak Susan’ın koluna girdi. Yürümeye devam ederken, “Jack annende mi?” diye sordu.

High Street’in sonuna varmak üzereydiler. Susan yolun karşısında, evlerden birinin penceresinden görünen bir Noel ağacını fark etti. Biraz olsun keyiflendi. Londra’da yaşayan küçük

bir kız olduğu zamanlardan beri Noel'i hep sevmişti. On iki yaşındayken Welford'a taşınmak Noel'i daha da sihirli kılmişti. Bembeyaz tarlalar, köydeki Noel konserleri ve Prince'in sırtında yaptığı kış gezintilerine dair güzel hatıraları vardı. "Evet, bu gece onda kalacak," dedi.

"O halde, birlikte bir şeyler içmeye ne dersin?" diye önerdi Mandy. "Köy marketi hâlâ açık. Bir şişe şarap alabiliriz."

Kapüşonuna düşen yağmur damlalarının sesi kesilmişti. Susan kapüşonunu çıkarıp Mandy'ye gülümsedi, arkadaşına birden minnet duymuştu. "İyi fikir," dedi. "Daha yakın olduğuna göre benim evime gidebiliriz."

"Mkemmell!" Mandy hevesli görünüyordu. Susan ona rastladığı için çok memnundu. Eve tek başına gitmekten çok daha iyiydi.

Beş dakika sonra, elinde bir şişe soğuk Sauvignon Blanc ile Moon Cottage'ın kapısını iterek açıp içeri girdi. Girişin solunda, siyah bir ayakkabı tepsisinde kurbağa gözlü, kk bir çift lastik çizme düzgünce duruyordu. Jack'in resimlerinden biri, bir kedi resmi duvarda ucuz bir erevde asılıydı. Bir an için Susan farklı bir üzüntüye kapıldı. Sevgili kedisi Marmelat'a geçen Eylül'de bir araba çarpmıştı. Susan, gece gündüz fark etmeksizin, saat kaçta eve adımıını atarsa atsın Marmelat hep ona doğru koşardı. Eve her girdiğinde hâlâ bir an için kedisinin gürültüyle mırılayarak ortaya çıkıp bacaklarına dolanmasını bekliyordu.

Ayakkabılarını ıkardıklarında Susan'ın beklentisi de sona erdi. Susan mutfaktaki dolaptan iki şarap kadehi arak tirbuşonu Mandy'ye verdi. "Ben şmineyi yakarken sen de şarapları koyar mısın?" diye sordu.

Oturma odasına geçtiler. Susan şöminenin yanında yere çömeldi. Neyse ki dışarı çıkmadan şömineyi hazırlamıştı. Birkaç dakika içinde alevler buruşturulmuş gazeteleri yalayıp yutmuş ve çıralar çıtırdamaya başlamıştı. Susan arkasını döndüğünde Mandy çoktan puflardan birine oturmuş, şarabı açmak için öne doğru eğilmişti. Jack'in çok sevdiği oyuncağı Lamby, Mandy'nin yanındaki koltukta duruyor ve kalan tek gözüyle tam bir kayıtsızlık ifadesiyle bakıyordu.

Mandy, Susan'a, "Susadın mı?" diye sordu.

"Kesinlikle!" Susan keyfinin yerine gelmeye başladığını hissetti. Koltuktaki Lamby'nin yanı sıra odanın köşesinde bir kutu dolusu oyuncak vardı. Son derece çirkin iki porselen köpek şömine rafında duruyordu. Susan'a kalsa onları bir hayır kurumuna götürürdü ama Jack onları seviyordu. Şarap kadehleri sehpayı Jack'in daha önce yaptığı oyun hamurundan hayvanlarla paylaşıyordu. Jack yaptığı hayvanlarla öylesine gurur duyuyordu ki Susan'ın Jack'e onları bozup kaldırmasını söylemeye içi elvermemişti. Jack üç yaşına bastığında Susan büyük şömine ızgarasını kaldırmıştı ama evde küçük bir çocuğun yaşadığı belliydi. Susan genellikle ev bu kadar dağınıkken misafiri geldiğinde kendini tuhaf hissedirdi ama Mandy öylesine sık geliyordu ki Susan önemsemiyordu. Arkadaşı, evinin ve Susan'ın neredeyse akla gelebilecek her halini görmüştü.

Susan ateşin yanından ayrılır ayrılmaz Sky şömineye yöneldi. Mandy bir elinde şarap kadehi, kucağında da Lamby ile koltukta kıvrılmıştı.

Susan kendi şarabını alıp arkadaşının karşısına oturdu.

Mandy ona gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Şerefimize," dedi.

Susan da kadehini kaldırdı. "Şerefe," diyerek hoş bir limon tadı olan şarabını yudumladı. Arkadaşını artık açık bir şekilde görebiliyordu ve Mandy'nin epey yorgun görüldüğünü fark etti.

“Annen nasıl?” diye sordu. Daha birkaç ay önce Mandy’nin annesi Emily’ye Multipl Skleroz teşhisi konmuştu. O zamandan beri Mandy’nin kendine ayıracak pek vakti olmamıştı. Mandy’nin ebeveynleri Emily ve Adam yıllarca Animal Ark Veteriner Kliniği’ni işletmişti. Mandy bir buçuk yıl önce gelip onlara katıldığında Welford’da işler yoluna girecek gibi görünüyordu. Ama derken Emily’nin hastalığı baş gösterdi ve her şey yeniden tepetaklak oldu.

“Çok kötü sayılmaz,” dedi Mandy. Koltuğunda hafifçe kıpırdanarak Lamby’ye sarıldı. “Artık başı eskisi kadar çok dönmüyor ve baş ağrıları kesildi. Değerlendirme için haftaya göz doktoruna görünecek fakat şimdilik her şey yolunda.”

Susan, Mandy’nin kolunu uzatıp esnememek için çabalamasını izledi. “Yorgun musun?” diye sordu.

Mandy güldü. “Annemi böylesine iyi görmeye değer,” dedi, “ama evet. Nöbet cetvelinde sadece babam ve ben olduğumuz için gece nöbetlerinde sıra hemen geliyor. Yakında yeni bir veterinerimiz işe başlayacak, biliyor muydun?” Mandy tekrar esnedi, sonra sırtarak başını salladı. “Özür dilerim,” dedi.

Susan söylentileri duymuştu fakat görünüşe göre ayrıntılardan kimsenin haberi yoktu. “Peki, kimmiş bu yeni veteriner? Yeni mezun mu?” Animal Ark yeni başlayan biri için iyi bir deneyim olurdu. Hope Ailesi son derece eğitici bir aileydi.

“Aslında, hayır,” dedi Mandy. “Birkaç yıllık deneyimi var. Deneyimli birini işe almanın daha iyi olacağını düşündük. Bu sayede, doğrudan nöbet çizelgesinde yerini alabilir. İşler yoğunlaştığında annemin karışmasını engellemek hâlâ zor oluyor, oysa bırakmak kendi kararıydı.”

“İyi bir fikre benziyor.” Susan başıyla onayladı. “Peki Noel’de izin yapabilecek misin?”

Mandy tek omzunu silkerek başını salladı. “Pek uzun sayılmaz,” dedi. “Babamla nöbet takvimini paylaşıyoruz ama Hope Meadows neredeyse dolu!” Birkaç saniye susarak şarabından bir yudum aldı. “Yine de insanlar genellikle Noel Günü cidden çok iyi davranıyor. Eğer önerilen şerilerin hepsini içseydim bir ineği doğurtmak bir yana, arabayla eve gidecek durumda bile olmazdım!”

“Ya Jimmy?” diye sordu Susan. “İkiniz özel bir şeyler yapacak mısınız?” Jimmy ile Mandy bir yıldan uzun süredir birlik-telerdi. Mandy geçen Noel’i Jimmy’nin eski kulübesinde onun-la birlikte geçirmişti fakat Jimmy artık Mandy’nin yeni dekore edilmiş kulübesine, Wildacre’a taşınmıştı. Orada geçirecekleri ilk Noel olacaktı.

Mandy gözlerini devirdi, oysa bakışı neşeliydi. “İkizler kalmaya gelecek,” dedi.

“Ah! Bu harika olur,” dedi Susan, daha sonra biraz şüpheyile ekledi “... değil mi?” Mandy’nin, Jimmy’nin çocuklarını tanıma sürecinin hiç kolay olmadığını biliyordu. Abi ile Max, babalarının hayatına girdiği için Mandy’ye için için öfke duymuştu fakat son zamanlarda ilişkileri daha iyiydi.

Mandy, Susan’a mutlulukla teslimiyet arası bir bakış attı. “Gelmelerine seviniyorum,” dedi. “Artık her şey harika, cidden öyle. Ama Noel’de ev sahipliği yapmak büyük bir olay. Biraz gerginim.”

☺ Susan, Mandy’nin ifadesinden dolayı güldü. “Sadece kendin ol, her şey yolunda gidecektir,” dedi ve Mandy tekrar gülümse-diğinde memnun oldu.

“Peki ya sen?” dedi Mandy. “Bu gece dışında, randevu olay-ları nasıl gidiyor?”

Bu kez Susan gözlerini devirdi. “Kulübenin yeni adını ‘Kız kurusunun Cenneti’ koymayı düşünüyorum.”

Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mandy kıkırdadı. “O kadar kötü mü?”

“Ne yazık ki öyle.” Susan şarabından bir yudum daha içti. “Şu randevu uygulamasının bana göre olmadığını düşünmeye başlıyorum. Hepsi fiyaskoydu. Ve bu sadece buluştuklarım için geçerli! Buluşmaya bile katlanamayacağım daha düzinelercesi vardı.”

“Ama kötü geçen her randevu bir sonraki randevun için komik bir hikâye, değil mi?” diye üsteledi Mandy. “Hadi, bana son randevularından bahset.”

Susan bu konuyu bir süre düşündü. Doğru olduğuna inanıyordu. Geriye dönüp baktığında randevularından bazıları komik sayılacak kadar saçmaydı. Muhtemelen Freddie’nin arka kapıdan kaçışı bile günün birinde ona komik gelecekti. “O halde, sana geçen haftaki Prens Tarquin’den bahsedeyim.”

Mandy az kalsın ağzındaki şarabı püskürtüyordu. “*Prens Tarquin* mi? Gerçek adının bu olduğunu söyleme sakın.”

Susan kıkırdadı. “Adı cidden bu ama unvanını ben ekledim. *Aşk ve Gurur*’dan fırlamış gibi görünüyordu, üstüne bir de göz-kalemi çekmişti.” Mandy’ye telefonundaki bir fotoğrafı göstermek için sustu. Mandy homurtuyla güldü.

“Aslında insanları dış görünüşleriyle yargılamam. İyi bir adam olsun da isterse devasa bir çaydanlık kıyafetiyle gelsin ama sonra iş hakkında konuşmaya başladık. Kreşte çalıştığımı söyledim ve evlendiğimde çalışmayı bırakmak ister miyim, diye sordu, çünkü ‘evli bir kadının yeri eviymiş.’” Susan bunu söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı.

Mandy ılık çaldı. “Amma da eski kafalıymış.”

Susan güldü. “Dahası var. Ben gücenince kreşte çalışmanın son derece saygı duyulacak bir iş olduğuna inandığına yemin

1 Orta üst sınıftan, güzel fakat züppe tavırlı erkekleri iğnelemek amaçlı kullanılan bir tabir, basitçe erkek güzeli. *Philly* Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

etti, sanki beni rahatsız eden orada çalışmamış gibi. Anne olduğumda işime yarayacak bir deneyim olduğunu söyledi. Zaten bir anne olduğumu söylediğimde adamın patlayacağını sandım. Sadece 'o türden bir kadın' olduğumu düşünmemiş olduğunu söyleyecek kadar kaldı ve sonra aceleyle çıktı."

Susan, ondan tarafa baktığında, Mandy'nin Lamby'yi kaldırıp kucaklamış halde gülümsediğini gördü. "Sanırım onu bir daha görmemiştir, yanılıyor muyum?" diye sordu Mandy.

"Görmedim!" diye homurdandı Susan. "Yine de," diye devam etti, "en azından Tacizci Steve kadar kötü değildi."

Şarabını yudumlamakta olan Mandy'nin boğazına şarap kaçtı. Doğrulup uzun süre öksürdü, gözlerinden yaşlar gelmişti. Nihayet nefes alabildiğinde sertçe yutkundu ve sırtarak başını salladı. "Tacizci Steve mi?" dedi. "Kaçırılmayacak başka bir kismetmiş gibi geliyor."

Susan gözlerini devirdi. "İlk başta tamamen normal görünüyordu," dedi. "Aslında çoğunlukla. Akşamdan kalma olduğu ortaya çıktı. Çok da umursamadım. Randevumuz bir pazar günüydü. Önceki gece biraz fazla kaçırmış olduğunu düşündüm. Bir şeyler yedikten sonra daha iyi görünüyordu. Ona Jack'ten bahsetmiştim ve oldukça iyi karşılamıştı." Elini kaldırıp çenesini ovaladı. "Ama daha sonra işler tuhaflaştı. Uzanması gerektiğini söyledi. Akşamdan kalma olduğu için. Anlaşılan ben onunla 'ilgilenebilirmişim'. Kendini o kadar kötü hissediyorsa başka bir yere gidip uzanmasını önerdim ama buraya gelmekte ısrar etti."

Mandy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Onu getirmedin, değil mi?"

Susan başını iki yana salladı. "Tabii ki getirmedim," dedi. "Fakat hayır cevabını kabul etmek istemedi. Sonunda çıkıp gittim, beni izlemediğinden emin olana kadar arabayla etrafta dolandım. Ertesi gün özür dilemek ve yeni bir randevu istemek için aradı.

Yeniden kibar davranmaya başlamıştı. Beni defalarca aradı. Bense telefonu hemen kapattım. Artık aramayı kesmiş görünüyor ama dikkatli olmam gerektiğini biliyorum.” İç çekti. “Kolay değil,” dedi. Bakışları odada gezinerek şöminede durdu. Ateş sönüyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, korları karıştırdı ve biraz daha kömür attı. Biraz sonra ateş canlandı, alevler bacaya doğru yükseldi. Sky kilimin üzerinde uzanıyordu, kıpırdamamıştı bile.

Mandy’nin bakışları düşünceliydi. Gözlerinde şefkat vardı. “Kulağa korkutucu geliyor,” dedi.

“Biraz öyleydi,” diye itiraf etti Susan. Mandy’ye anlatırken sesini neşeli tutmuştu, fakat bu olay yüzünden randevuya çıkmayı bırakma noktasına gelmişti. Özellikle de Jack bu kadar küçük olduğu için. Oğlunun güvenliği her şeyden önce gelmek zorundaydı.

“Kendime, bu sene biriyle tanışacağımı söyledim ama doğal yoldan olmuyordu işte. Bu çevrimiçi randevu saçmalığının yardımcı olabileceğini düşündüm. Fakat yıl bitmek üzere ve bir arpa boyu yol alamadım. Kesin tarih sınırları koymamam gerektiğini biliyorum ama şu ana dek kimseyle tanışamadıysam asla olmayacağını düşünmeye başlıyorum.”

Mandy öne doğru uzanarak şarap kadehini sehpaye koydu. Koltuğuna geri yaslanırken düşünceli görünüyor. “Başlangıçta Jimmy ile işler hiç kolay olmadı. Çocuk sahibi olmak durumu gerçekten karmaşıklştırıyor. Ama eminim seni sen olduğun için kabul edecek biri çıkacaktır. Onunla muhtemelen hiç beklemediğin bir anda tanışacaksın. Süpermarkette veya onun gibi bir yerde.”

Susan sıırttı. “Bende bu şans varken, tam da büyük boy tuvalet kâğıdına uzandığım sırada ortaya çıkar.”

Mandy güldü. “Bunun üzerine yine de senden hoşlanırsa onun büyük ödöl olduğunu anlarsın!” Şarap şişesini havaya kaldırdı. “Doldurayım mı?”

Susan kadehini uzattı ve Mandy biraz daha şarap koydu. Arkasına yaslandığında cebindeki telefonu titredi. Telefonunu çıkardı. LoveSpark'tan başka bir kısmetti. Douglas MacLeod. Susan adamın profil fotoğrafına göz attı. Adamın dağınık kıvı saçları ve çalı gibi gür sakalları vardı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mandy.

Susan iç geçirdi. “Her şey yolunda,” dedi. “LoveSpark'tan başka bir talip daha ama tipim değil.”

Mandy gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Cidden mi? Dış görünüşe takılmadığını sanıyordum,” dedi muzipçe. “Bakabilir miyim?”

“İstersen, tabii.” Susan telefonu uzattı. “Sadece, onunla tanışmak istediğimi sanmıyorum. Bıktım artık.”

Mandy telefona baktı. Başını kaldırarak, “Çocuk kitapları çizeri olduğu yazıyor,” dedi. “Umut verici görünüyor, değil mi? Çocukları seviyor olmalı.” Mandy telefonu geri uzattı.

Susan telefonu alıp profile tekrar göz attı. Gerçekten de adamın çocuk kitapları çizeri olduğu yazıyordu. Sayfanın altlarında çalışmalarının resimleri vardı. Anlaşılan, hayvanları seviyordu. Susan adamın alçakgönüllü ve şakacı bir tarzla yazılmış biyografisini okudu.

Yeğenimin de kibarca belirttiğı gibi, “Noel babanın, saçları beyazlamadan önceki haline” benziyor olabilirim ama sizi temin ederim, ikimizin arasındaki benzerlikler orada bitiyor. Bir de işimin çocukları mutlu etmeyle ilgili olması, kocaman bir gülümsemeye sahip olmam ve bir keresinde gerçekten bir bacaya sıkışmam dışında; fakat hepsi bu, yemin ederim.

Susan güldü. Fotoğrafa tekrar baktı. Gür saçların ve sakalın ötesine baktığında güçlü çene kemikleri, neşeli bir gülümseme ve son derece delici bakan mavi gözler gördü. Sıradışı olsa da yakışıklıydı. Eğlenceli olabilirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Mandy.

Susan omuz silkti ama gülümsedi. “Sanırım son bir kez deneyebilirim,” dedi. “Sence ne yazmalıyım?” Mandy’nin görebilmesi için öne eğildi ve birlikte bir mesaj oluşturmaya başladılar.

İkinci Bölüm

Susan ellerini çırparak kreş sınıfına bakındı. “Toplanma vakti!” diye seslendi. “Fırçalarınızı ve suyu lavaboya getirin lütfen, sonra da boyalarınızı Nina’ya götürün.” Resim malzemelerinin konulduğu büyük gömme dolabın girişinde duran sınıf asistanını Nina’ya baktı. Nina çocukları büyümüş, ufak tefek, yaşlıca bir kadındı. Gözleri hemen hemen her zaman coşku doluydu. “Nina, lütfen boyaları ayırır mısınız?”

Nina başıyla onayladı, kadının yüzündeki tebessüm büyümüştü. Sınıfın her yerinde sandalyeler gıcırdadı. Susan’la dersleri biten üç ila dört yaşlarındaki on beş çocuk su dolu yoğurt kutuları, boyalar ve fırçalarla odada dolanırken sınıfa birkaç dakika boyunca karmaşa hâkim oldu. Havada bariz bir guaj boya kokusu vardı.

Susan, Christina’ya, “Dirseklerini yıkamayı unutma,” diye hatırlattı. Christina Anderson dört yaşındaydı ve en hareketli çocuklardan biriydi. Meleksi yüzü gittiği her yerde karmaşa yaratma eğilimine ters düşüyordu. Görünüşe göre her zamanki gibi koltuk altına kadar boyaya bulanmıştı. Sınıftaki en küçük çocuk Susan’ın yanına geldi. Çocuğun sarı saçları birbirine girmişti ve çenesine mavi boya bulaşmıştı. O da fırçasını uzattı, son derece yuvarlak olan yüzü tatlı bir tebessümle parlıyordu. “Teşekkürler, Neil,” dedi Susan.

Susan’ın oğlu yanma sokularak suyunu lavaboya boşalttı ve kutusunu Susan’a uzattı. “Teşekkürler, Jack,” dedi Susan. Susan

oğluna diğerleriyle tamamen aynı muameleyi göstermeye gayret ederdi.

Nihayet hepsi işlerini bitirdiğinde Susan, “Şimdi,” dedi. “Hepiniz hikâye köşesine gelip oturabilir misiniz, lütfen?”

Christina hariç, çocukların hepsi itaatkâr adımlarla hikâye köşesine yönelip onlara öğretildiği gibi bağdaş kurarak yere oturdular. Susan, Christina’ya baktı. “Christina, gelir misin, lütfen?” dedi.

“Tuvalete gidebilir miyim?” Kızcağzı yerinde duramıyordu.

“Tuvalete gidebilir miyim, *lütfen*?” diye hatırlattı Susan. “Evet, gidebilirsin ama oyalanmadan dön.” Christina koşarak uzaklaştı. Susan, Penguen sınıfını oluşturan çocuklara baktı. Genel olarak hepsi usluysu. İçlerinden birkaç tanesi kreşe bebekken başlamıştı ama çoğu üç yaşındayken aralarına katılmıştı. Burası kilisenin yanında, kreşe dönüştürülmüş küçük bir evdi. Susan’ın sınıfı evin ön tarafındaydı. Büyük cumba, dökülen yapraklarla dolu olan kreş bahçesine bakıyordu. İçerisi çok daha neşeliydi. Hikâye köşesi halı kaplıydı ve köşenin üç tarafı da parlak renkli kitaplarla dolu raflarla çevriliydi.

“Şimdi çok heyecan verici bir şey yapacağız,” dedi Susan. “Hayvanların bakımıyla ilgili şeyler öğreneceğiz.”

Çocuklardan birkaçının gözleri büyüdü. Harry Potter gözlüğü takan üç yaşındaki Noah dizlerinin üstünde doğruldu. “Penguenleri de öğrenecek miyiz efendim?” diye bağırdı. Birkaç kıkırdama duyuldu.

“Elini kaldırmayı unutma, Noah,” diye hatırlattı Susan. “Penguenleri değil ama başka birçok hayvanı. Hope Meadows Barınağı’nı ziyaret edeceğiz.”

Sınıfta aniden sesler yükseldi. Christina odaya geri döndü ve çömelerek oturdu. Parlak renkli Hint kurtası içinde her zamanki gibi cıvı cıvı görünen Herbie Dhanjal ayağa kalkmaya yeltendi.

Susan, “Oturun lütfen,” diye talimat verince çocuklar hemen sakinleşti. Susan, çocukların böylesine heyecanlanmasına memnun olmuştu fakat çocukların coşkusunu dizginlemesi gerektiğini biliyordu. “Barınakla ilgilenen hanımefendi bir veterinerdir. Aranızda veterinerin ne olduğunu bilen var mı?”

Kırk beş dakika sonra çocuklar çift sıra halinde yürüyerek kapıdan çıkarak tarlaların içinden geçen yola saptılar. Susan sınıfın önünde yürüyordu, Nina ise en arkadaydı. Tepelerindeki bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Temiz hava Susan’ın yüzüne vuruyordu ve Susan havanın atkuyruğu yaptığı saçlarını okşadığını hissedebiliyordu. Taş duvarın uzak ucundaki ağaç dizileri hareket ediyordu, ağaçların çıplak dalları en küçük esintiyle sallanıyordu. Neyse ki ögle yemeği boyunca yağın yağmur kesilmişti.

Mandy onları kapıda bekliyordu. Koyu mavi bir önlük giymişti ve genelde olduğu gibi iş kıyafetleri hayvan tüyleriyle kaplanmıştı. Düzenli öğrenci sırasına bakarak Susan’a gülümsedi. “Hepinize merhaba,” dedi.

Susan arkadaşının çocukların önünde son derece rahat olduğunu görmekten memnundu. Mandy, Welford’a geri döndüğünde Jack’ten ödü patlıyor gibiydi. Şimdiyse, on beş çift minik göz üzerindeyken bile soğukkanlı ve sakin görünüyordu. “Hope Meadows’a hoş geldiniz! Bir sürü hayvan göreceğiz,” dedi Mandy. “İçeri girdiğimizde sessiz olmanız çok önemli. Hayvanların bazıları buraya gelmeden önce pek iyi muamele görmüyormuş. Birkaç tanesi aşırı utangaç. Herkes anladı mı?” Dikkat kesilmiş on beş kafa sallanarak onay verdi. Görünüşe göre, Mandy hepsini büyülemişti.

Susan’ın bakışları taş, tahta ve camdan inşa edilmiş olan göz alıcı binada gezindi. Kışları, uzaktan bakıldığında bina adeta

manzaraya karışıp gözden kayboluyordu. Mandy ile ebeveynleri burayı daha bir yıl önce inşa etmişti. Sınıftakiler resepsiyon alanına girdiğinde çocukların birkaçının hayretten nefesi kesildi. Devasa ahşap kirişleri ve dağ yamacına bakan muazzam penceresiyle hoş bir salondur. Mandy kapılarını bölgedeki istenmeyen ve sevilmeyen tüm hayvanlara açtığından beri Susan, Jack'i buraya sık sık getiriyordu fakat şu anda burayı farklı bir gözle görüyordu. Dışarıdaki manzarayı her gün seyretmek Mandy için harika olmalı, diye düşündü.

Mandy tekrar konuşuyordu. "Öncelikle, sizi çok özel biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi. "Fakat çok sessiz olmak konusunda ne söylediğimi unutmayın. Tuhaf görünen hiçbir hayvana ani harekette bulunmayın ve ben söyleyene kadar onlara dokunmayın lütfen." Mandy arkasını dönüp salonda ilerlerken çocuklar kıkırdamaya başladı. Neil başparmağını ağzına sokup diğer eliyle uzanarak Susan'ın elini tuttu. Susan minik parmakları sıkıca kavradı.

"Pekâlâ, millet." Susan sesini yükselterek tane tane konuştu. "Sakinleşin artık. Mandy geri geldiğinde hepimiz söylediklerinizi dikkatlice dinlemeliyiz. Şimdilik hepiniz yerde daire oluşturacak şekilde oturabilirsiniz." Daire oluşturuldu ve çocukların hepsi bağdaş kurarak oturdu. Heyecanlarına rağmen son derece uslu davranıyorlardı.

Mandy bir dakika sonra geri geldi. Sky arkasında ağır adımlarla yürüyordu. Mandy alçak bir tabureye oturdu, Sky da sahibesinin hemen yanına oturdu. "Şimdi," dedi Mandy. "Bunun ne tür bir köpek olduğunu bilen var mı?"

Birkaç el kalktı. Susan, Jack'in cevabı söylemek için can attığını görebiliyordu fakat Mandy başparmağını ağzından çıkarmış olan Neil'i işaret etti. "Border Collie," diye fısıldadı Neil.

“Aferin,” dedi Mandy. “Evet, kızımız bir Border Collie ve adı Sky.” Gülümsedi, elini uzatıp Sky’ın kulağını okşadı. Collie başını kaldırıp ona baktı. Susan’ın bir köpek için ayırabileceği zamanı yoktu fakat Mandy’yi ve Sky’ı birlikte gördüğünde elinde olmadan kıskançlık duyuyordu. “Sky eskiden bir çiftlikte yaşırdı,” dedi Mandy, “fakat sahibi hastalandı. Hayvanlarına artık bakamıyordu. Sonunda hepsine yeni yuvalar bulduk ama Sky öylesine özel bir köpekti ki onu sahiplenmeye karar verdim. Artık diğer hayvanlarla ilgilenmek için dışarı çıktığımda benimle birlikte geliyor.”

Sınıftaki çocuklar büyülenmişti. Hepsi birden Mandy’ye bakmakta olan Sky’ı izliyordu.

“Sky’ı okşamak isteyen var mı?” diye sordu Mandy. Çocukların her seferde birinin ayağa kalkıp küçük Collie’yi okşamak için sıralarını beklemeleri Susan’ı gururlandırdı. “Mandy de gurur duymuş olmalı,” diye düşündü. Mandy, Sky’ı insanlara alıştırmak için çok uğraşmıştı. Bir buçuk yıl önce, çocukların Sky’a yaklaşmasına izin vermek söz konusu bile olamazdı fakat şu anda onlarla gayet iyi anlaşıyor gibiydi.

Mandy çocuklara Sky’ı gösterdikten sonra onları köpek kulübelerine götürdü. Sırayla içeri girdiklerinde köpeklerden biri, aşırı uzun kuyruklu, küçük, zayıf bir terrier parmaklıklara koşup acı acı ulumaya başladı. Çocuklardan ikisi elleriyle kulaklarını kapattı. Daha önce duymuş olsa da Susan bile bu gürültüye katlanmakta zorluk çekti. Neil gerileyerek bir kez daha Susan’ın elini tuttu. Mandy büyük adımlarla kafesin kapısına gitti. “Sessiz ol, Bounce,” dedi ve küçük köpek mızırdanmayı hemen keserek kuyruğunu sallamaya, zıplamaya başladı. Mandy elini uzatıp kapının sürgüsünü açtı. Çocukları görmek için başını çevirerek, “Şimdi Bounce’u dışarı çıkaracağım,” dedi. “Ama çıt çıkarmamanız gerek. Benim için bunu yapabilir misiniz?” Çocuklardan birkaçı geriye çekildi ama çoğu başlarını sallayarak onay verdi. Jack ve diğer birkaç köpeğe yaklaştı.

Susan, Bounce'un havlamadığı zamanlarda çok tatlı bir köpek olduğunu biliyordu. Bu ziyareti planlamak için Mandy ile birlikte epey zaman harcamışlardı. Çocukların büyük kısmının böylesine iyi tepki vermesinden çok memnundu. Hoşlarına git-tiği belliydi, şu ana dek hepsi kibar ve uslu davranmıştı. Bounce da Mandy'nin umduğu gibi uslu davranıyordu. Mandy köpeğin çıkardığı onca yaygara yüzünden onun için bir yuva bulma ko-nusunda endişeliydi.

Arzu eden çocuklar Bounce'u okşadıktan sonra Mandy hepsini dışarı çıkardı. Meyve bahçesinde iki keçi, etrafı çev-rili otlakta ise kadim Highland sığırlarından biri vardı. Daha sonra Mandy onları tekrar içeri getirdi ve çocukların dikkatini çekmek için ellerini kaldırdı. "Şimdi de sizin için bir sürprizim var," dedi. Susan, Mandy'nin gözlerinin parıldadığını görebiliyordu. "Bayan Collins'in bile haberi yok," dedi. Sınıftakile-rin gözleri Susan'a doğru çevrilince Susan kaşlarını kaldırarak dudaklarını büzdü. Çocuklar Susan'ın ifadesine gülerек dik-katlerini Mandy'ye geri çevirdiler. "Sizi yepyeni sakınlerimizi görmeye götüreceğim," dedi. "Dün getirildiler. Henüz yaklaşık dört haftalıklar ve hâlâ anneleriyle birlikteler. Onları görmeye gideceğiz fakat kafesten uzak durun ki korkmasınlar."

Sınıfta fısıltılar yükseldi. Mandy arkasını dönüp kapıyı açarak onları kedi bölmelerinin dışındaki, emziren anneleri tuttu-ğu küçük odaya götürdü. Çocuklar gözlerini fal taşı gibi açarak içeri doluştular. Susan çocukların arkasından girdi ve ne ol-duğunu görmek için boynunu uzatmak zorunda kaldı. İstilaya rağmen son derece sakın görünen parlak tüylü siyah beyaz bir kedi vardı. Bir sürü kedi yavrusu yanına sokulmuştu. Yavrular-dan biri, annesi gibi siyah beyaz olanı ayağa kalktı, gerindi, ka-fesin parmaklıklarının yanına geldi ve korkusuz gözlerle dışarı baktı. Onları daha iyi görmek istiyormuş gibi başını yana koy-du, sonra da kulak tırmalayan bir sesle miyavladı. İşaret veril-

miş gibi, üç yavru daha ayaklandı. Susan'ın gördüğü kadarıyla iki tane daha siyah beyaz ve bir tane simsiyah yavru vardı. En son en küçük yavru uyandı. Annesinin yanına uzandı, anlaşılan çoktan uykuya dalmıştı. Anne kedi uzanarak yavaş hareketlerle yavrusunu yalamaya başladı. Bu son yavru bembeyazdı. Tüyleri diğer yavrularınkinden biraz daha uzundu ve nihayet gözlerini açtığı anda parlak mavi gözleri ortaya çıktı.

Susan çocukların bu denli büyülediğini daha önce hiç görmemişti. Jack'e baktı. Oğlu gözlerini kafesten alamıyor gibiydi. Küçük beyaz yavru öne gelmişti ve kafesin ön tarafında zara-fetle oturuyordu, mavi gözleri hem ciddi hem de meraklıydı.

"Evde bir kedimiz var," dedi Neil. "Geldiğinde yavruydu."

"Yavru kedi istiyorum," diye atıldı Christina. "Birini eve gö-türebilir miyim?"

Mandy güldü. "Henüz hiçbir yere gidemezler," dedi. "Bunun için çok küçükler."

Jack gözlerini ayırmadan bakmaya devam ediyordu. Büyük kahverengi gözleri üzgündü ve Susan oğlunun Marmelat'ı dü-şündüğünü biliyordu. Marmelat'ın kaybı onun için bile bu ka-dar zorken Jack'e çok daha zor gelmiş olmalıydı. Oğluna uzanıp onu kucaklamak istedi, bunun yerine Mandy'nin yardımıyla sınıfı resepsiyon alanına geri götürdü. Hep birlikte çocukları kreşe dönüş için hazırlamaya başladılar.

Son ebeveyn de kızını almak için geldiğinde pencerenin dışı çoktan kararmıştı. Susan onlara el salladı, daha sonra kapıyı kapatıp kilitleyerek sınıfa döndü. Hallededeği birkaç şeyin ar-dından o da eve gidebilirdi. Jack sessizce oturuyordu; büyük, ahşap Nuh'un Gemisi'yle oynuyordu. En sevdiği oyuncaktı bu ve Susan bir süre durup oğlunun bir çift zürafayı raflardan biri-

nin kenarına yürütmesini, orada bir tuğla yığınının üzerinden indirip gemiye sokmasını izledi. Sınıfın kapısı tıkırtıyla açıldı. Bebek odasında görevli kreş hemşirelerinden biri olan Asa başını kapıdan içeri uzattı. Esmer yüzü her zamanki gibi ciddiye, siyah saçlarını arkasında topuz yapmıştı.

“Sana söyleyen oldu mu bilmiyorum,” dedi, “ama bu öğleden sonra sen dışarıdayken bir ziyaretçin geldi.”

Susan kaşlarını çattı. “Kimmiş?” diye sordu. Annesi gelmiş olamazdı. Öyle olsa Asa söylerdi zaten.

“Kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Asa, “ama çok yakışıklıydı ve seni sordu.” İyi bir haber olması gerekiyormuş gibi gülmüyordu fakat Susan kendini huzursuz hissetti. Kim ikinci vakti kreşe gelip onu arardı? Arkadaşlarından biri olsa telefon ederdi, değil mi?

“Nasıl biriydi?” diye sordu Susan.

Asa birkaç saniye düşündü. “Söylediğim gibi, epey yakışıklıydı,” diye cevap verdi. “Koyu kahverengi saçları, kahverengi gözleri vardı.” Duraksadı. “York’tan geldiğini söyledi. Eski bir arkadaşınmış, öyle dedi.”

Susan daha da huzursuz hissetti. Tacizci Steve York’tandı ve tarif ona uyuyor sayılırdı fakat kahverengi saçlarının aralarına beyazlar düşmüştü. Cidden bu şekilde gelip Susan’ı arar mıydı? Susan’ın sırtı ürperdi ama endişesinden Asa’ya bahsetmemeye karar verdi. *Olayın içyüzünü anlamadan sonuca varmaya gerek yok.*

“Söylediğin için sağ ol,” dedi Susan. Sesini sakın tutmaya çalışıyordu.

Asa gülmüştü. “Umarım seni bulur,” dedi. Susan başıyla onayladı, yüzü ifadesizdi. Adamın onu bulmasını istediğinden hiç de emin değildi.

Üçüncü Bölüm

Susan anahtarlarını holdeki küçük masaya fırlattı ve iki ağır market poşetini mutfığa götürdü.

“İşte getirdim, anne!” Jack arkasından geliyordu. Onun da elleri doluydu. Ellerini havaya kaldırarak yapmak zorunda kal- sa da üçüncü poşeti eve kadar taşımakta ısrar etmişti.

“Sağ ol, tatlım.” Susan poşeti oğlundan alarak kenara koydu. “Montunu çıkarma,” diye hatırlattı. “Birazdan Bay Gorski’nin evine gideceğiz, hatırlıyorsun değil mi?” Poşetten bir kutu süt çıkarıp buzdolabını açtı.

“Kahve’ye sarılabilir miyim anne?”

Susan cevap vermek için dönerek gülümsedi. Bay Gorski so- kağın karşısında yaşayan yaşlı bir adamdı. Kahve de adamın bir o kadar yaşlı Border Terrier’iydi. “Eminim sarılabilirsin,” dedi Susan. “Ama önce Bay Gorski’den izin almayı unutma.”

Jack çok ciddi görünüyordu. “Unutmam anne,” dedi.

Susan gülümsediğini saklamak için poşetleri boşaltma işine geri döndü. Jack artık her konuda çok ciddi davranıyordu, özel- likle de hayvanlar söz konusu olduğunda. Susan bozulabilecek gıdaları dolaba kaldırdı, alışveriş poşetlerinden birini aldı ve elini oğluna uzattı. “Hadi gidelim,” dedi.

Sokağın karşısına geçip Bay Gorski'nin evinin önüne geldiklerinde yağmur başladı. Susan, Jack'in elini bırakmadan verandaya sığınmak için koştu. Kapının zilini çaldı, daha sonra emin olmak için kapıya vurdu. Bay Gorski'nin kulakları bazen iyi duyamayabiliyordu. İçeriden havlama sesleri geldi.

Jack arkasını dönüp yağmura baktı, Susan da hafifçe döndü. Bardaktan boşalırcasına yağıyordu, yağmur damlaları verandadan gelen ışıktaki parıltıydı. Jack başını kaldırıp annesine baktı. "Noel'de kar yağacak mı anne?"

Susan bir an için duraksadı. Bay Gorski'nin çatısındaki oluklardan biri taşmıştı. Betona vuran sular yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama yağmasa bile yine de çok güzel vakit geçireceğiz."

Jack ikna olmamış gibiydi. "Ama Noel Baba'nın kızağı nasıl gidecek?"

Susan hızlıca ve kendinden emin bir tavırla, "Noel mucizesi," dedi. Geçen yıl Jack'in Noel hakkında inandıklarını gerçekleştirmişti ve Jack bir kar fırtınasında tek başına dışarı çıkıp dağlık arazide kaybolduğu güne kadar ren geyiklerinin izini sürmüşlerdi. Bunu hatırlayınca Susan'ın tüyleri ürperdi. Oğlunun hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu fakat kar yağsa da hafif bir serpintiden ibaret olmasını ummadan edemedi.

Kapı, sonunda gürültülü bir gıcırtyıyla açıldı. Bay Gorski gülümseyerek girişte duruyordu. Adamın kar beyazı saçları itina ile taranmıştı, üzerinde hardal sarısı, kalın bir hırka vardı. Kahve kahverengi kuyruğunu sallayarak verandada tedirgince gezindi. Jack ona selam vermek için diz çökünce Kahve uzanıp çocuğun yüzünü yaladı.

"Merhaba, Susan. Merhaba, Jack." Bay Gorski Susan'ın içeri girmesi için geri çekildi. Jack'in ayağa kalkıp küçük Terrier'in arkasından içeri koşmasını izlediler. Bay Gorski kapıyı kapattı.

“Alışveriş listenizdekileri getirdim,” dedi Susan.

Bay Gorski elini kulağının arkasına dayadı. “Ne dedin?”

“Alışveriş listenizdekileri getirdim.” Susan Bay Gorski’ye dönerek sözlerini tekrarlarlarken poşeti uzattı.

“Ah, evet. Çok teşekkür ederim.” Yaşlı adam gülümseyerek arkasını dönüp mutfığa yöneldi. “Bir fincan çay ister misin?” diye sordu.

Susan duvar kenarındaki küçük masaya oturdu. Bay Gorski’yi Jack’le Moon Cottage’a taşındıklarından beri tanıyordu. Bay Gorski eskiden öğretmendi ve paylaşmaktan zevk duyduğu bir sürü anısı vardı. Duyma yetisi kötüleştiğinden beri onunla sohbet etmek zorlaşmıştı fakat bunun dışında her bakımdan dinç ve sağlıklı görünüyordu.

Jack’le Kahve mutfığa geldiler. Kahve yere uzandı, hayvanın pembe dili sarkıyordu; Jack de yanına diz çöktü.

Bay Gorski ışıldayan gözlerle Jack ve köpeğe baktı. “Senden bir iyilik isteyecektim, Jack,” dedi. Susan, Bay Gorski’nin Jack’le konuşma tarzına bayılıyordu. Asla onu aşağılarmış gibi konuşmazdı veya ona kendini önemsiz hissettirmezdi. “Koridordaki dolaptan bir şeye ihtiyacım var ve biraz yardım fena olmazdı.” Elini uzatarak gülümsedi. Jack ayağa kalkıp yaşlı adamı izledi. Bir dakika sonra, tozlu görünen bir kutuyu birlikte taşıyarak döndüler. Susan kahkaha atmak istedi. Bay Gorski, Jack’in “yardım etmesine” izin vermek için resmen iki büklüm olmuştu. Kutuyu mutfak masasına koydular.

“Aslında Noel’de genellikle kız kardeşime giderim,” diye açıkladı Bay Gorski. “O yüzden evimi süslemeye gerek duymam. Ama bu sene kardeşim bana gelecek. Bu yüzden evi süsleyeceğim!” Abartılı bir tavırla kutunun kapağını açtı. Renkleri solmuş bir yığın yılbaşı topunun üstünde yıpranmış tel şeritler vardı. Arapsaçına dönmüş olan süslemelerin arasından, kötü

çizilmiş yüzüyle kâğıttan bir melek sarkıyordu. Bay Gorski'nin suratı asıldı. "Hay aksi." Bay Gorski kederli bir gülümsemeyle kutunun içindekilere baktı. "Sanırım bunları kullanmayalı epey oldu."

Susan adamın yüz ifadesine bakıp güldü. "Ayırmanıza yar-dım edeyim," diye önerdi.

Susan ilk tel şerit parçasını çekip çıkardığında Jack'in gözle-ri büyüdü. Jack süslemelere bayılırdı. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Susan kutunun içine göz attı. Topların bazıları kırılmıştı. "Kutunun içinde cam kırıkları var," dedi, "fakat buna bir göz atıp tüm parçalar yerinde mi diye bakabilirsin."

Susan yarısına kadar içe gömülmüş karton bir kutu çıkar-dı. Kapağın üstündeki resim Hz. İsa'nın doğumunu simgeleyen parlak renkli, boyalı ikonlarla ahşaptan, minyatür bir heykelcik setini gösteriyordu.

Jack kutuyu Susan'dan alırken gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü ciddileşmişti.

Susan kalıntıları ayıklamaya döndü. Bay Gorski ise çay ha-zırladıktan sonra ona katıldı. Süslemelerin çoğu eskimişti, yal-dızlı şeritler birbirine dolanmıştı, eski arabalar kahverengine dönmüş ve uç kısımları soyulmuştu. Yine de sağlam kalmış bir-kaç güzel top ve parlak renkli hediye kutuları yüklenmiş eski, ahşap bir oyuncak tren vardı.

Jack doğum sahnesini incelemeyi bitirip başını kaldırdı. "Hepsi yerinde, sadece tek bir koyun kayıp," dedi Susan'a. "Ar-tık Kahve ile oynayabilir miyim, lütfen?"

Susan karton kutuyu alarak gülümsedi. "Elbette oynayabi-lirsin." Oğlunun küçük köpeğin yanına oturup onu nazikçe ok-şamasını izledi, sonra da işine geri döndü. Son süslemeyi de ku-tudan çıkardı. Bir çember oluşturmamak için açılabilen folyodan

bir yıldızdı bu. Yıldızın yarısı öylesine ezilmişti ki açılmıyordu bile. Susan bunu da dolmak üzere olan çöp kutusuna koydu.

Bay Gorski boşalan kutuya ve masada duran küçük süsleme yığınınına baktı. Başını salladı. “Yeni şeyler almam gerekecek,” dedi. Kutunun tepesinin yakınında duran kâğıt meleği kaldırdı. “Dersine girdiğim son sınıflardan biri vermişti,” dedi. “Noel her zaman yılın en iyi zamanı olurdu. Çocuklar sınıflar için çok güzel şeyler yapardı.” Yüzünde ilk kez geçmişe biraz özlem belirmişti.

Susan orantısız meleğe baktı. Kesinlikle karakter sahibiydi. “Jack’le yeni süslemeler yapabiliriz,” diye önerdi. “Eski moda kâğıt zincirler yapmayalı yıllar oldu. Ne düşünüyorsun, Jack?”

Jack başını kaldırdı. “Kâğıt zincir ne demek?” diye sordu.

Bay Gorski güldü. “Özel bir Noel süslemesi çeşidi,” dedi. “Annen sana gösterir.”

“Pencere için kar taneleri de yapabilir miyiz?” Jack’in gözleri büyümüşü. Kâğıttan kar taneleri kesmeye bayılırdı.

“Elbette.” Susan başıyla onayladı. “Her türlü süslemeyi yapabiliriz.”

Bay Gorski’nin gözleri yeniden parlıyordu. “Yani, yardım edecek misin?” diye sordu Jack’e.

Bay Gorski’ye bakarken Jack’in tatlı gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. “Evet, lütfen,” dedi.

Susan’ın göğsü kabardı. Jack’le bir şeyler yapmak her zaman eğlenceli olurdu, Noel süsleri yapmak daha da iyi gelecekti. Fincanını kaldırıp çayından büyük bir yudum daha içti ve duvardaki saate baktı.

“Gitmemiz gerek,” dedi Bay Gorski’ye. “Annem bizi akşam yemeğine bekliyor. Gel hadi, Jack. Büyükannen bekliyordur. Bay Gorski’ye ve Kahve’ye hoşça kal de.”

Jack masanın karşısından yaşlı adama coşkuyla el sallayıp, “Hoşça kalın,” dedi, ardından Kahve’ye bir kez daha kucak dolusu sarıldı.

Susan arabasını annesinin evinin dışına park ettiğinde yağmur devam ediyordu. Susan’ın annesi Miranda Jones, Walton’un uç kesimindeki oldukça büyük bir köşkte yaşıyordu. Yıllar önce Londra’da yaşamış ve bir pembe dizide profesyonel bir oyuncu olarak çalışmıştı. Televizyona çıkmak için ara sıra Londra’ya veya Salford’a uğradığı oluyordu fakat artık çoğunlukla Leeds’te veya York’ta seslendirme işleri yapıyordu. Annesi bunun, Jack’le vakit geçirmek için boş olduğu anlamına geldiğini söylerdi; Jack’in büyümesini kaçırmak istemiyordu. Susan, Jack’in kapısını açtığı gibi Jack çakıl taşlı patikadan koşup vrandaya çıktı ve kapı ziline bastı.

“Merhaba, canlarım.” Miranda kapıyı aralayıp kollarını açtı. Jack büyükannesinin kollarına koşunca Miranda onu sevgiyle öptü. Susan gülümsüyordu. Annesi televizyondaki hayat tarzının abartılı davranışlarından ve duygusal tarafından hâlâ keyif alıyordu. Giydiği elbise güzel olsa da dört yaşındaki bir çocuğun ziyareti için hiç uygun değildi. Kırmızıydı ve bedenini tamamen sarıyordu. Saçını da sanki bir stilist ekibi yapmış gibi görünüyordu. Yine de Susan, Jack bir şey dökse veya mükemmel saç stilini bozsa Miranda’nın gülüp geçeceğini biliyordu. Miranda, Jack’i çok seviyordu. Susan ne kadar şanslı olduğuna inanmakta hâlâ zorluk çekiyordu. Annesinin yardımı olmasaydı kendine zaman ayırması neredeyse imkânsız olurdu. Miranda, Jack’i bırakıp ayağa kalktı ve kollarını tekrar uzattı.

Susan annesinin kucağına ilerleyerek, “Anneciğim,” dedi. Bir saniyeliğine gözlerini kapatarak çocukluğuna geri döndü. Annesi her zamanki gibi pahalı parfüm ve Pears marka sabun kokuyordu. Susan gevşediğini hissetti.

Miranda kızını bıraktı, hayatında onun kadar güzel bir şey görmemiş gibi eliyle Susan'ın yüzüne dokundu, daha sonra gülümseyerek tekrar Jack'e doğru eğildi. "İkinizi de görmek ne muhteşem. İçeri gelin. Şu montu üstünden çıkaralım." Jack'in fermuarını açmasına yardım etmek için eğildi. "İyi bir gün geçirdiniz mi?" Islak ceketini çıkarmış olan Susan'a baktı.

"Epey iyiydi," diye cevap verdi Susan. "Sınıfı Hope Meadows'a götürdük."

Miranda gözlerini kocaman açıp Jack'e baktı. "Kulağa eğlenceli geliyor," dedi.

"Öyleydi!" dedi Jack.

"En iyi hayvan hangisiydi?" Jack montunu çıkarırken Miranda önce bir kolunun ucunu sonra da diğerini tuttu.

Jack başını yana eğip Miranda'ya baktı. "Hepsi çok güzeldi," dedi, "ama en çok kedi yavrusunu sevdim."

"Ooooooh!" Miranda'nın sesi yükselip alçalmıştı. "Yavrunun adı neydi?"

Jack kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Sen biliyor musun anne?" diyerek Susan'a baktı.

Susan başını iki yana salladı. "Henüz isimleri olduğundan bile emin değilim. Hangisini sevdin?"

"Beyaz olanı," dedi Jack, sonra da bakışlarını Miranda'ya çevirdi. "Gözleri maviydi," dedi, "gerçekten parlak mavi."

"Bir kedi için alışılmış bir durum değil, değil mi? İddiaya varım, çok sevimlidir!" Miranda elini Jack'e uzattı, Jack büyükannesinin elini tuttu ve birlikte sıcak mutfaka yöneldiler.

Miranda, Jack'in elini bırakıp bir sandalye çekerek, "Oturun. En sevdiğinden aldım," dedi Jack'e. Fırını açıp büyük bir turta çıkardı. "Tavuklu ve mantarlı," diye bildirdi. "Ayrıca bezelyeli düşes patates, ardından jöle ve dondurma." Susan göz-

lerini hevesle yuvarladı. Annesi eline geçen her fırsatta Jack'e en sevdiği yemekleri ikram etmekten kendini alamıyordu. En azından, Miranda'nın her ziyarette ona koca bir torba dolusu çikolatalı bonbon vermeyi kesmesini nihayet başarmıştı.

"Sen neler yapıyorsun anne?" diye sordu Susan. Annesi yemekleri masaya koyarken Susan'ın ağzı sulanmıştı. Cidden çok lezzetli görüldüğünü düşündü.

Miranda kaşlarını çatı. "Bugün pek bir şey yapmadım," dedi, "ama senin eski bir arkadaşınla karşılaştım." Jack'in tabağına biraz turta koyduktan sonra kaşıkla bezelye almaya koyuldu.

Susan gerildi. Eski bir arkadaş daha mı? Kendini zorlayarak omuzlarını hafifçe indirebildi. Muhtemelen önemsizdi.

"Evet, Triss Herbert," dedi Miranda. Susan rahatlayarak nefesini verdi. Susan Welford'a taşındığında Triss boşalttığı daireye geçmişti. Miranda, Jack'e tabağını uzattı.

"Peki Triss nasılmış?" diye sordu Susan. Triss'le tam olarak arkadaş sayılmazlardı, fakat annesi York'tan gelen gizemli adamdan bahsetmediği için rahatlamıştı.

Miranda kafası karışmış gibi dudaklarını hafifçe büzdü. "Sanırım iyiydi," dedi. "Kesinlikle iyi görünüyordu fakat benden, sana daireye birinin seni aramaya geldiğini söylememi rica etti. Bir adammış, öyle dedi."

Susan'ın omuzları yeniden gerildi. "Adam hakkında bir şey dedi mi?" diye sordu.

Miranda, Susan'ın tabağını verirken sustu. "Evet," dedi sonra, "York'tan olduğunu ve seni aradığını söylemiş."

"Adını vermiş mi? Ya da Triss adamın neye benzediğini söyledi mi?" Susan patateslerine çatalını batırırken sesinin neşeli kalmasına çalışıyordu. Çevrimiçi randevulara başladığında Mi-

randa onu teşvik etmişti. Tacizci Steve'i duysaydı annesinin ne düşüneceğinden o kadar da emin değildi.

"Koyu kahverengi saçları ve gözleri varmış," dedi Miranda. "Anlaşılan, çok yakışıklıymış." Kendi tabağını da masaya koydu, çatalıyla bıçağını kaldırıp Susan'a bakarak kaşlarını hafifçe oynattı. "Tanıdığım biri mi?" diye sordu.

Susan yutkundu, omuz silkerek başını salladı. "Kim olduğun bilseydim, tanıyıp tanımadığını söyleyebilirdim," diye cevap verdi, umursamıyormuş gibi görünmeye devam ediyordu. Elbette, Steve olmayabilirdi de. İkinci kez koyu kahverengi saçlardan bahsediliyordu. Aklına York'tan başka bir adamla ilgili bir anı geldi ama Susan bunu hemen defetti. O adam çok uzun zaman önce Susan'a, onunla hiçbir ilgisinin olmasını istemediğini söylemişti. "Bu turta çok güzel," dedi Susan.

Miranda mutlu görünüyordu. "Beğenmene sevindim," dedi. "Sen de beğendin mi, Jack?"

"Mmmmm! Nefis, nefis, nefis!" Jack gülerek baktı. "Haftaya Hope Meadows'a tekrar gideceğiz," dedi Miranda'ya. "Belki de annem yavru kedinin fotoğrafını çekebilir. Görmek ister misin?"

Miranda coşkuyla cevap verdi ve çok geçmeden Jack ona hayvanlar hakkındaki bütün ayrıntıları ve lamalarla Mandy'nin geçen yıl kurtardığı iki eşeğin, Holly ile Robin'in yaşadığı Rainbow Hill çocuk çiftliğine planladıkları gezintiden bahsetmeye başladı. Sonrasında, kreşte sergilenen İsa'nın doğumu gösterisinden bahsetti. Susan yemeğini yavaşça yiyerek yeniden gevşemeye başladı. Birinin onu arıyor olması biraz tuhaftı fakat bildiği kadarıyla iki farklı kişi de olabilirdi. Yeryüzünde kahverengi saçları ve gözleri olan bir sürü adam vardı.

Miranda birkaç dakika sonra, "Bitirdin mi?" diye sordu.

Susan gülümseyerek tabağını uzattı. "Evet, teşekkürler, çok güzeldi," dedi.

“İçeri geçelim,” dedi Miranda ve onları yüksek tavanlı oturma odasına götürdü. Büfeyi açarak Jack’in oyuncak kutusunu çıkardı. Miranda kutuyu yere bırakırken Susan kanepeye geçmişti. Jack kutunun yanına oturup en sevdiği oyuncakları çıkarmaya başladı. Cebindeki telefon titrediğinde Susan hafifçe gerilerek telefonu çıkardı; en yeni potansiyel talibi Douglas’tan bir mesaj gelmişti.

“Yakınlarda bir ara buluşsak ne güzel olurdu,” diye okudu Susan. “Lütfen ne zaman uygun olduğunu bildir.” Adamın ısrarcı olmamasının hoş olduğunu düşündü. Mesajın geri kalanı komikti, biraz flört içeriyor ama çizgiyi aşmıyordu. Çizimlerinden birinin fotoğrafıyla, küçük bir midilli karikatürüyle bitirmişti. Yorkshire’a ilk taşındığında sahip olduğu midillisi Prince’i andırıyordu. Susan gülümsedi.

“Neye bakıyorsun?” Susan bir an için Miranda’yı unutmuştu; annesi kanepede yanına oturmuştu. Telefonu annesine uzattı. “Yakışıklı bir yüzü varmış,” diye ciyakladı Miranda. Adamı daha iyi incelemek istiyormuş gibi başını eğdi. “Ne iş yapıyor?”

Annesi, görüştüğü adamlarla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmek isterdi. “Çocuk kitapları çizeri,” diye cevap verdi Susan.

Miranda midilli çizimini işaret ederek, “Onunkilerden biri mi?” diye sordu. Telefonu kendine çekti. “Çok güzel. Yirmi beş yaş daha genç olsaydım ona bizzat el atabilirdim. Cidden çok yetenekli, değil mi?”

Susan gülerek telefonunu geri aldı. Aslında Douglas gerçekten epey yakışıklı olsa da kaba bir görüntüsü vardı. Onu daima iyi taranmış saçlara ve sinekkaydı tıraşlı yüzlere takıntılı annesiyle birlikte hayal edemiyordu. “Cidden tipin olmadığına eminim, anne,” dedi. Fotoğrafa tekrar baktı: parlak mavi gözler ve kabarık kesimli saçlar. Gerçekten dost canlısı görünüyordu. Alışılmadık bir şekilde çekiciydi de.

“Saçma. Yaratıcı ve yakışıklı adamlar her zaman tipim olmuştur!” Miranda gülerek elini Susan’a doğru salladı. “Ama cidden tatlım, eğer onunla görüşmek istersen yarın Jack’i alabilirim.”

“Gerçekten mi?” Susan gülümseyerek başıyla onay veren annesine baktı.

Telefonuna, “Buluşmak istersen yarın olabilir,” diye yazdı.

Beş dakika sonra Douglas kabul etmiş ve ayrıntıları halletmişlerdi. Susan telefonunu cebine geri koyarken içini hafif bir ürperti kapladı. Douglas’ta ne vardı, emin değildi. Fazla umutlanmamaya çalışıyordu, uzun süredir ilk kez bir randevu için gerçekten heyecan duyuyordu.

Sadece, Jack’i duyar duymaz kaçma veya bir tacizci olduğun ortaya çıkmasın, diye düşündü Susan. Sonrasına bakarız.

Eve vardıklarında Jack’in uyku saati çoktan geçmişti. Geç olmasına rağmen Susan yarın uyku saatini kaçıracağından oğlunu yatırırken acele etmedi. Jack’in pijamalarını giymesine yardım ederken odaya bakındı. Birkaç hafta önce odayı dekore etmeye başlamıştı fakat her şeyde olduğu gibi, tek başına yapmak zorunda olunca bu iş çok uzun sürüyordu. Ağaclar bir tema seçmişti fakat henüz sadece iki duvarın ilk kat boyasını halledebilmişti.

Jack hazır olduğunda, her gece yaptığı gibi odada dolandı, arada durup bütün oyuncaklarına iyi geceler diledi. Bahçedeki kuşlara, sokağın karşısındaki Kahve’ye, Hope Meadows’taki bütün hayvanlara, hatta Rainbow Hill’deki Robin ile Holly’ye ve lamalara el sallamak için pencerede durdu. Son olarak yıldızlara el salladı. “İyi uykular, Marmelat,” dedi. Jack zavallı Marmelat’ı her gece hatırlardı ve hâlâ üzgün görünüyordu. Susan

sadece bir kez yeni bir hayvan almayı önermişti. Jack hemen diklenmiş ve başını sertçe sallamıştı. Susan da bir daha dene-memişti.

Jack penceredeki işini bitirince Susan perdeyi kapattı ve Jack'in peşinden gitti. Jack daha küçükken uyumakta zorlanırdı, o yüzden Susan yatma rutinini olabildiğince rahatlatıcı kılmaya çalışırdı. Oğlunu bu denli hayvan delisi olacağını fark etmeden önce Miranda'nın aldığı araba şeklindeki küçük yatağa yatırdı.

"İyi uykular, bebeğim," diyerek Jack'i alnından öperek saç-larını okşadı.

"İyi uykular, anneciğim," diye karşılık verdi Jack.

Susan gülümsedi, doğruldu, kapıya doğru yürüyüp ışığı kapattı. "Sabah görüşürüz," diye fısıldadı.

Kapıyı kapattı, küçük merdiven sahanlığından geçip kendi odasına gitti. Kapıyı aralık bırakarak gardırobuna yöneldi. Kapıdaki aynadan odasının görüntüsü gözüne ilişti. Duvarlar krem rengiydi, mobilyalar oldukça eski moda ve ağırdı. Yata-ğın üzerinde buruşuk görünümlü, parlak kırmızı, kadife bir örtü serili, duvarda ise üç tane tablo asılıydı. Tablolardan birini Moon Cottage'ın önceki sakini Clive Moon yapmıştı. Çayır-ların, Welford Kilisesi'nin arkasından, soyut bir manzarasıydı. Susan küçükken, bu tablo ailesinin evinde asılıydı. Babası ölün-ce Miranda onu Susan'a vermişti.

Bu odada Jack'e dair tek iz komodinin üstünde duran çerçe-veli bir fotoğraftı. Susan Jack'in annesi olmayı tüm benliğiyle sevmesine rağmen tek başına kalmak istediği zamanlar da olu-yordu. Jack'in annesi Susan Collins yerine, genç bir kadın olan Susan Collins olmak istiyordu.

Gardırobunu açıp içine baktı ve vücuda oturan, ipek bir elbise seçti. Elbiseyi başından geçirip giydikten sonra aynada kendine baktı. Yarın bununla gidebilir miydi? Douglas'la sık bir

restorana gideceklerdi. Kendini çok özel hissetmek hoş olurdu. Makyaj masasının yanına gitti, bir çift incili altın küpe ve bunlarla uyumlu bir kolye bularak hepsini taktı. Yağmur yağsa bile uygun olacak şık çizimleri vardı. Gardırobun aynalı kapağına geri döndü. Gördüğü şey karşısında mutlu hissetmekten kendini alamadı. Sallantılı küpelerin hafif parıltısını vurgulamak için kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına attı, etrafında döne-dönerek kendini farklı açılardan hayranlıkla seyretti. Kesinlikle bu kıyafeti giymesi gerektiğini düşündü. Aniden, sonraki gün için sabırsızlanmaya başladı.

Dördüncü Bölüm

“Su masasında senin sıran, Ella.” Susan, Ella’nın vurup durduğu tencereyi bırakıp önlük almak için koşturmasını izledi. “Neil?” Görünüşe göre, değirmen çarkına bir fincan su boşaltmakta olan Neil onu fark etmemişti. Susan sesini yükselterek, “Neil?” dedi. Neil başını kaldırdı. “Süren doldu,” dedi Susan.

Neil’in çenesi titriyordu. “Ama suyla oynamak istiyorum,” diye mız mızlandı. Alt dudağını bükerek sızlanmaya başladı.

Susan bir anlığına parmaklarıyla kulaklarını tıkayabilmeyi diledi. Gün boyunca bardaktan boşalırcasına yağmur yağmış ve içeri tıkılıp kalmışlardı. Neil’in önlüğünü çözerken en parlak gülümsemesini takındı. “Bakalım,” diyerek sınıfa bakındı. Bakışları oyuncak mutfakla oynayan Noah’da durdu. Neil’i kâğıt havluyla kurularken, “Bak,” dedi. “İstersen gidip mutfakla oynayabilirsin.” Tencere ve tavalarıyla oyuncak ocak Neil’in en sevdiği oyuncaktı ve Noah da en iyi arkadaşıydı. Buna rağmen Neil burnunu çekerek geri çekildi.

Susan saatine baktı. Saat üçte bir sınıf ziyareti vardı. Birkaç dakika sonra toparlanmaları gerekiyordu. Kum masasının yanındaki Nina’ya doğru yürüdü. “Sınıf ziyaretine on dakika kaldı, Nina,” diye mırıldandı.

Nina gözlerini sınıfta gezdirmeye devam ederken göz ucuy-la Susan’a baktı. “Kim geliyor?” diye sordu.

Susan burnunu kırıştırdı. “Tam olarak emin değilim,” dedi. “Bir yazarmış, kitap okumaya gelecekmiş. Bayan Armitage ayarlamış.”

Bayan Armitage kreşin sahibiydi. Son dakika düzenlemeleri yapmaya meyilli, çok hoş bir kadındı. Bir yerlerde evraklar olacaktı fakat öğle yemeği sırasında küçük Kieran başını vurunca Susan kendini kızla ilgilenmeye kaptırmış ve evraklara bakma fırsatı bulamamıştı.

“Noel’le ilgili bir kitap mı?” diye sordu Nina.

Susan başını hafifçe iki yana salladı. Nina’ya göz ucuyla gülümseyerek, “Cidden bilmiyorum,” dedi. “Çocuklar kadar bize de güzel bir sürpriz olacak.”

Nina güldü. “Her şeye hazırlıklı ol,” dedi. “İşte bizim ilkemiz!”

Susan gülümsedi. “Her şeye hazırlıklı ol,” diyerek onayladı.

Sınıfın diğer tarafından bir çığlık yükseldi. Christina ile Neil oyuncak bir araba yüzünden kavga ediyordu. Noah ise bağırıyordu. Susan yanlarına koştu; en iyisi kimse zarar görmeden müdahale etmekti.

Susan arabayı çocukların elinden aldığı sırada sınıfın kapısı açıldı. Koltuğunun altına bir evrak çantası sıkıştırmış olan bir adam sınıfa daldı. Adamın alev rengi saçları diken dikendi ve kaba sakalı çenesinin altını kaplamıştı. Parlak kırmızı tişörtlü, bol yürüyüş pantolonlu, bir seksenlik, hantal bir izbanduttu. Adam Nina’yı görünce elini uzatarak ona doğru yürüdü. Susan’ın yanındaki Christina’nın feryadı aniden kesildi. Bütün gözler yeni gelen adama çevrildi. Adam uzun adımlarla sınıfın karşı tarafına geçti, gülümsemesi büyümüştü.

“Merhaba!” diye böğürdü. Daha sonra, ayağı minik sandalyelerden birine takıldı ve yavaş çekimdeymiş gibi bedeni kıvrıldı, kolları sallanmaya başladı. Devrilen bir ağaç gibi yere yığıldı, bu sırada sandalyelerden biri kılıldı ve resim masası

ters döndü. Havalanan simler yere doğru süzülürken adamın hantal bedeni kolları ve bacakları yana açılmış halde döşemede boylu boyunca uzanıyordu.

Susan adama doğru yürümeye başladı. Sınıfta kıkırdamalar yükseliyordu. Neyse ki adam doğruldu. Asi sakalların altındaki yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Yoğun bir İskoç aksanıyla, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. Kırılan sandalyeye bakıp suratını buruşturdu. “Parasını öderim,” dedi.

Susan adamın ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatarak, “Sorun değil, sadece bir kazaydı. Siz iyi misiniz?” dedi. Adam elini tutarken Susan ona tekrar baktı. Onu daha önce gördüğünü düşündü. Bir an için, adamın yüzünün neden tanıdık geldiğini anlayamadı, sonra birden dank etti: LoveSpark’tan Douglas MacLeod’du bu. Adamın tamamen dostça bakan gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledi. Zihninde bir düşünce belirdi. *Sakın söyleme. Lütfen söyleme.* Douglas ayağa kalkarken Susan’ın yüreği ağzına gelmişti, tam o anda Nina yanlarına geldi.

Douglas iç çekti. “Sen Susan’sın, değil mi? LoveSpark’tan!”

Bunu söylediği anda yüzü daha da kızardı, etrafına bakındı, az önce bir sınıf dolusu anaokulu çocuğunun önünde ne söylemiş olduğunu fark etmişe benziyordu. Susan göz ucuyla Nina’nın gözlerinin büyüdüğünü gördü. Yüzü kızardı. Yanakları yanıyordu.

“Gerçek adınız bu mu, öğretmenim?” Christina bir Susan’a, bir Douglas’a bakıyordu. “LoveSpark ne?”

Susan, Nina’ya baktı. Nina iki büklümdü fakat kadının duyduğu dehşetin ardındaki anlayışı görebiliyordu. “Evet,” dedi. “Adım Susan.” Boğazını temizledi.

Douglas son derece sakın, inandırıcı bir ses tonuyla, “LoveSpark bir kitapçıdır,” dedi. “Bayan Collins’le orada tanışmış-

tık.” Adam gözlerini Susan’ın yüzünden ayırmıyordu, bakışlarıyla ısrarla özür diliyordu.

Noah kaşlarını çattı. “LoveSpark bir kitapçı değil,” diye itiraz etti. “Bilgisayarlarda olur. Annelerin yeni babalar bulmaya gittiği yermiş, annem öyle dedi.”

Susan odanın köşesindeki minyatür eve girebilmeyi ve gün sonuna kadar orada saklanabilmeyi diledi. Jack’e bakmaya cesaret edemiyordu.

“Bir kitapçı da var.” Bu kez konuşan Nina’ydı. “Siz yazar olmalısınız.” Douglas’a elini uzattı. Douglas kadının elini içtenlikle tuttu, gözleri minnet doluydu.

Susan derin bir nefes alarak omuzlarını geri itti. “Evet, çocuklar,” dedi. “Bu beyefendi bir yazar. Adı Bay MacLeod ve kitap yazıyor.” Çocuklar hâlâ gözlerini Douglas’tan ayırmıyordu. Christina ağzını açtı fakat Susan ellerini havaya kaldırdı. “Hepinizin kitap köşesine gidip oturmanızı istiyorum,” dedi. “Bay MacLeod, size bir sandalye getireyim.” Neyse ki Christina ağzını kapattı ve diğerleriyle birlikte halıya doğru koştu.

Douglas nihayet toparlanmış görünüyordu. Susan’ın getirdiği sandalyeye oturdu. Otururken bile çocukların yanında bir dev gibi duruyordu. Çocuklar başlarını kaldırıp ona bakıyordu, anlaşılan adamın cüssesinden ve tuhaf saçlarıyla sakalından büyülenmişlerdi. “Herkes merhaba!” diye gürledi Douglas. “Benim adım Douglas MacLeod ve sizi sihirli bir yolculuğa çıkarmaya geldim.” Ayaklarının dibine bıraktığı çantasına uzanarak çantadan bir kitap çıkardı. Kitabı kaldırarak kapağını çocuklara gösterdi. Susan, *Frosty ve Snowflake’in Maceraları*, yazdığını gördü. Başlığın üstünde iki sevimli kirpi yan yana yürüyerek soğuk, sık bir ağaçlığa giriyordu.

Douglas ön kapağı açıp okumaya başladı. Adamın kocaman elleri şaşırtıcı derecede etkileyiciydi. Konuşurken yüzüne ko-

mik şekiller veriyordu. Her karakterin sesi farklıydı. Susan sınıfındaki öğrencilerin yüzlerine baktı. Her biri ilgiyle dinliyordu. Bir süre Jack'e baktı. O da diğerleri kadar mutlu görünüyordu.

Tekrar Douglas'a baktı. Cidden bu kadar hırpani bir adam mı, diye merak etti. Yoksa saçını kasten mi dağıtmıştı? Saçlarını dikenlere sürtmüş gibi görünüyordu. Bu durum çocukların yararına olmalıydı, değil miydi? O kadar çok maskaralık yapmıştı ki az kalsın sandalyesinden düşüyordu. Anlaşılan internette görüldüğünden daha vahşiydi. Onunla çıkma düşüncesi Susan'ı elinde olmadan ürküttü. Douglas'ın tuhaflığı belki de elinde değildi fakat bundan zevk alıyor gibiydi. Sık sık gülüyordu, borazan sesine benzeyen kahkahası çocukları coştursa da Susan'ın sinirine dokunuyordu. Randevularına da böyle paçoz mu gelecekti?

Susan güzel bir restoranda karşısında oturduğunu hayal edince yüzünü buruşturdu. Zihninde onu özel biri olarak canlandırmıştı ama artık şüpheliydi. Ona fikrini değiştirdiğini söyleyebilir miydi? Söylediğinde Douglas'ı utandırmayacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Douglas'ın hikâyesi sona erdi. Etrafına bakınarak Susan'a gülümsediği anda Susan tek kelime edemeyeceğini anladı. Susan, tüm kabalığına rağmen adamın sevecen bir tarafı olduğu hissinden kaçamıyordu. Duygularını incitemeyeceğini düşünüyordu. Bu gece onu görecekti, sonra da kendini geri çekecekti. Çoğu buluşma ilk randevudan ötesine geçmezdi.

Douglas'a gülümseyerek karşılık verip öğrencilerine baktı. "Çocuklar, çok güzeldi, değil mi?" dedi. "Hepinizden Bay MacLeod için büyük bir alkış istiyorum." Nina ile alkışlamaya başladılar ve çocuklar da dizlerinin üstüne kalkarak ışıldayan suratlarıyla alkışa katıldı.

Douglas gülümsedi, durmaları için ellerini kaldırdı. Sınıftakilere, "Teşekkür ederim!" dedi. Susan'a döndü. "Beni kabul

ettiğiniz için size de teşekkür ederim, Bayan Collins. Gerçekten büyük bir zevkti.” Adamın dürüst mavi gözleri kısıldı, gülümsemesi bütün yüzünü kapladı. Susan onu kapıya kadar geçirdi. “Geldiğin için teşekkürler,” dedikten sonra sessizce, “Sonra görüşürüz,” diye ekledi.

Douglas tekrar gülümsedi. “Sabırsızlıkla bekliyorum,” diye fısıldadı. Susan, Douglas gidince rahatlayarak kapıyı arkasından kapatabildi. Sınıfa dönünce Nina yanına geldi. Susan kadının bir şeyler söylemek için çıldırdığını görebiliyordu, Nina’ya uyarıcı bir bakış attı.

Susan eve gitme vakti geldiğinde rahatlamıştı. Bir şekilde Nina ile yalnız kalmamayı başarmıştı. LoveSpark ve Douglas hakkında konuşmak istemiyordu. Tüm bunlar çok utanç vericiydi.

Bu gece yapmak isteyeceği son şey o randevuya gitmekti. *Ama sunabileceğim bir mazeretim yok,* diye düşündü çaresizce. *Adam beni bugün gördü!* Douglas’ın şaklabanlılığının yanı sıra, flört hayatının Jack’e böylesine yakın olmasından da huzursuzluk duyduğunu fark etti. Hemen o anda Douglas’la randevusuna gitmeye ve ona bir daha kimseyle randevulaşmayacağını söylemeye karar verdi. LoveSpark’taki profilini kaldıracaktı. İnternette randevu ayarlamak ona göre değildi.

Sokak ışıklarının altında, çimlerin yanından Jack’le birlikte eve doğru yürüyorlardı. Yağmur çiselemeye devam ediyordu. Sokak lambalarının her biri turuncu bir sis halesiyle kaplanmıştı. Jack, Susan’ın elini tutuyordu. Yorgun görünüyordu. Susan dışarı çıkacak olmasının çok kötü olduğunu düşündü. Böyle güzel bir gecede Jack’le birlikte şöminenin önünde hikâye okumak çok cazip geliyordu. İki dirhem bir çekirdek giyinip hemen hemen hiç tanımadığı biriyle bir barda buluşmaktan

çok daha iyi olurdu. Nasıl olacağını biliyordu; söyleyeceği şeyleri düşündü, bu kez ailesinden bahsettiğinde ne olacağını merak etti. Bu kez tuhaf geliyordu. Douglas, Jack'le tanışmıştı ama Susan'ın oğlu olduğunu bilmiyordu.

Çantasından ön kapının anahtarını çıkartırken, *bir önemi yok, çünkü onunla sadece bu seferlik görüşeceğim*, dedi içinden. Anahtarı kilide yerleştirdiğinde arkasından birinin seslendiğini duydu. "Susan?" Arkasını döndü. Bay Gorski'nin ceketi üstünde değildi, dalgın görünüyordu. Susan ters bir şeyler olduğunu hemen anladı.

"Susan, özür dilerim ama yardıma ihtiyacım var. Kahve iyi değil."

Susan'ın içini endişe kapladı. Kahve genç bir köpek değildi. "Ah, çok üzüldüm! Nesi var?" diye sordu. "Neye ihtiyacınız var?"

"Sepetinde yatıyor ve inliyor, battaniyesinde de kan var. Animal Ark'ı aradım, oraya götürmemi söylediler ama kucağımda taşıyamayacağım kadar uzak. Lütfen..." Yaşlı adamın sesi çatlamıştı. Ağlamak üzereydi.

Susan uzanıp Bay Gorski'nin elini tuttu. Adamın eli buz gibiydi. "Tabii ki. Sizi götürürüm," dedi. Gözlerini Bay Gorski'den ayırmayan Jack'e baktı. Jack, Kahve'yi çok seviyordu. Eğer Kahve çok hastaysa Jack bu durumu nasıl karşılardı? Fakat, Bay Gorski'nin yardıma ihtiyacı vardı. Küçük köpeği Animal Ark'a götürmekten başka çare yoktu. "Gel hadi, Jack," dedi. "Bay Gorski'nin bize ihtiyacı var."

Beşinci Bölüm

Susan arabasını Bay Gorski'nin garaj yoluna sokup kapıya olabildiğince yakın bir yere park etti. Arka kapıyı açtı. Bay Gorski arka koltukta Kahve'yle oturmak zorunda kalacaktı. Jack bu seferlik önde oturabilirdi. Jack'in elini tekrar tuttu, Bay Gorski'yi izleyerek garaj yolundan geçip eve girdiler. Bay Gorski onları mutfağa götürdü. Kahve sepetinde kıvrılmıştı fakat rahat görünmüyordu. Hızlı soluklar alıyordu ve suratı huzursuzdu. Genellikle, Jack içeri girdiğinde Kahve ayağa fırlayıp ona doğru koşardı. Şimdiyse sadece kuyruğunu sallayabildi, hareket etmeye çalışmadı.

Susan, Jack'e, "Bay Gorski'yle orada bekleyebilir misin?" diye sordu.

Jack ciddi gözlerle başını sallayarak onayladı. "Kahve iyileşecek mi, anne?"

Susan oğlunun minik parmaklarını sıktı. "Henüz emin değilim," dedi. "Onu Animal Ark'a götürmeliyiz."

Bay Gorski elini uzatınca Jack yaşlı adamın elini tuttu. Susan küçük Terrier'in yanma giderek dizlerinin üstüne çöktü.

"Mandy onu iyileştirebilecek mi?" diye sordu Jack. Sesi endişeliydi.

Susan oğluna baktı. "Umarım," dedi, "Fakat beklemek zorundayız, tamam mı?" Dikkatini yeniden Kahve'ye çevirdi. Küçük köpek acı çekiyorsa onu hareket ettirirken çok dikkat-

li olmalıydı. Bay Gorski'nin de söylediği gibi, köpeğin yattığı minderde kan vardı. Susan uzanıp Kahve'nin başını okşadı. Hayvanın kısa kuyruğu tekrar sallandı. Başka çare yoktu. Susan ne olduğuna bakmak zorundaydı.

Elinden geldiğince nazik davranarak Terrier'i yan çevirerek arka bacağını kaldırdı. Kahve gözlerini açtı ama karşı koymaya çalışmadı. Susan, Jack'in iyiliği için ağlamamaya çabaladı. Her yer kan içindeydi. Arka kısımda, hayvanın bedeni boyunca uzanan meme ucu hattında açık bir yara vardı. Kahve geri dönerken hafifçe sızlandı.

"Onu kaldıracabilecek misin?" Bay Gorski, Susan'a bakıyordu. Adam öylesine endişeli görünüyordu ki Susan ona sarılmak istedi fakat metanetini korumalıydı.

"Evet," dedi. İki kolunu da Kahve'nin yatağının altına soktu. Onu yatağıyla beraber kaldırmayı düşünmüştü. Kahve daha rahat ederdi.

Susan sepeti arabanın arka koltuğuna yerleştirirken Bay Gorski küçük köpeğin başını sabit tuttu. Köpeğin yanına geçip emniyet kemerini taktı. Yağmur tüm şiddetiyle devam ediyordu. Susan, Jack'in araba koltuğunu taşıırken ve Jack'in ön koltuğa binmesine yardım ederken yağmuru sırtında hissedebiliyordu. Arabanın sileceklerini çalıştırdı, çok yakındaki Animal Ark'a doğru yola çıktı.

Işıklar hâlâ açıktı. Susan arabanın kapısını açarak Kahve'nin yatağını tekrar kaldırdı. Kahve'yi kucağına aldığı anda Bay Gorski arabanın ön tarafına geçmişti, Jack'in inmesine yardım ediyordu.

Animal Ark'ın veteriner hemşiresi Helen Steer danışma masasında oturuyordu. Kadının uzun, kahverengi saçları arkasında düzgünce toplanmıştı. İçeri girdiklerinde onlara baktı. Susan'ın yüzünü görünce sevecen gülümsemesi bir anda dondu. "Ne oldu?" diye sordu.

Susan soluk soluğa, “Kanaması var,” dedi. “Alt tarafında.”

Helen hızla yanına geldi. Kahve’nin bacağına kaldırıp korkunç yarayı görmesi sadece bir saniyesini aldı. “Mandy boşa,” dedi. Kadının sesi öylesine sakindi ki Susan kalbinin biraz olsun yavaşladığını hissetti. “İçeri gelin,” dedi Helen. Muayene odasının kapısını açıp onları içeri aldı.

Mandy bilgisayarın karşısında oturuyordu fakat içeri girdiklerinde hemen ayağa kalktı. “Sorun ne?” diye sordu. O da en az Helen kadar sakin görünüyordu.

Susan, Kahve’nin sepetini üstü siyah masaya bıraktı. “Kahve,” dedi. “Kanaması var.”

“Tamam, o halde bir bakalım.” Mandy’nin sesi teskin ediciydi. Elini uzatarak Kahve’nin başını okşadı, daha sonra küçük köpeğin ağzını kontrol etti. “Dişetleri iyi durumda ve pembe,” diye belirtti. “Çok kan varmış gibi göründüğünü biliyorum fakat tehlikeli sayılacak kadar çok kan kaybetmemiş.” Kendinden emin elleriyle incelemeye devam etti. Kahve’nin başını battaniyesine yatırdı ve titreyen minik bedeni sırtüstü çevirdi. Susan dehşete kapıldığını hissetti. Parlak ışıkların altında, eğri büğrü kesik öncekinden daha kötü görünüyordu. Jack’e doğru endişeyle baktı. Arkalarından içeri gelen Helen, Susan’ın bakışını yakaladı ve elini Jack’e uzattı. “Benimle gelmek ister misin?” diye sordu. “Okşanmayı çok seven tatlı bir yavru kedi var.”

Jack, Helen’in elini tutarak onunla birlikte gidince Susan rahatladı. Bay Gorski masaya yaklaştı. Mandy ikisine de baktı. “Maalesef Kahve’de bir tümör var,” dedi. “Meme bezinde. Patlayarak açılmış, o yüzden kanıyor.”

Susan, Bay Gorski’nin iç çektiğini duydu. Yaşlı adam muayene masasının kenarına tutundu. Susan bir anlığına, düşecek mi diye merak etti fakat Bay Gorski toparlandı. “Ameliyat edebilir misin?” diye sordu. “Yaşlı bir kız fakat mümkünse

denemek istiyorum. Lütfen...” Susan adamın sesindeki acıyı duyabiliyordu.

Mandy, Kahve’nin başını okşuyordu, Bay Gorski’ye bakarak gülümsedi. Gözleri merhamet doluydu. “On yaşında, değil mi?” dedi. Mandy hastalarının hepsini bu kadar iyi tanıyor muydu? Mandy’nin işine olan tutkusu ve hayvan sevgisi Susan’ı hâlâ şaşırtıyordu.

Bay Gorski başıyla onayladı. Mandy, Kahve’nin bedeninin geri kalan kısmını muayene ediyordu. “Lenf bezlerini kontrol edeceğim,” dedi. “Ameliyat mümkün olabilir fakat tümörün yayıldığına dair bir işaret var mı diye bakmam gerekiyor.” Stetoskobunu alıp birkaç dakika boyunca Kahve’nin ciğerlerini dinledi. Susan arkadaşının son derece titiz ve nazik olduğunu düşündü. Kahve çok sevilen bir köpekti. Muayene zaman zaman canını yakmış olsa da küçük köpek sadece bir kez sızlandı. Hatta Mandy’nin yardım etmeye çalıştığını anlıyormuş gibi, onun elini yaladı.

Mandy masadan uzaklaştı, bakışları ciddileşmişti. “Ameliyat etmememiz için sebep yok,” dedi. “Tümör çok büyük değil. Yine de önce göğüs röntgeni çekmek istiyorum. Vücutta yayılma olup olmadığını anlamak için baktığımız yerlerden biri de akciğerlerdir. Göğsü temizse kitleyi çıkarabiliriz. Şu anda zaten kanıyorken yapsak daha iyi olur.” Bay Gorski’ye anlaması ve düşünmesi için zaman tanıyarak başını yana çevirip Susan ile Bay Gorski’ye baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Bay Gorski sonunda. Susan adamın ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu fakat Bay Gorski göz yaşlarına teslim olmadı. “Ne gerekiyorsa yapın.”

Mandy eline bir form aldı. Sonraki birkaç dakika, neler yapacağına ve hepsinin ne kadar tutacağına dair açıklamalarla geçti. Mandy ve Bay Gorski neler beklemeleri gerektiğini tar-

tıştırken Susan onları dinledi. Kahve yardım alabileceği en iyi yerdeydi.

Birkaç dakika sonra, Susan ve Bay Gorski bekleme odasında oturuyordu. Jack annesinin yanına sokulmuştu. Helen ile Mandy, Kahve'yi anestezi hazırlıkları için götürmüştü. Röntgen çekilmesi için uyutulması gerekiyordu. Susan duvardaki saate baktı. Bay Gorski'yi yalnız bırakamazdı. Kahve'nin hayatı tehlikedeyken olmazdı. Cep telefonunu çıkardı. "Birini aramam gerek," dedi. "Benim için Jack'e göz kulak olur musunuz?"

"Elbette." Bay Gorski zorla da olsa gülümsedi.

Susan, Jack'ten ayrıldı. "Burada bekle. Sadece büyükanneniy arayacağım," diye söz verdi.

Yağmur tüm şiddetiyle devam ediyordu. Susan kapüşonunu takip arabasına koştu. Önce annesini aramayı düşündü. Miranda'nın gelip Jack'i almasını umuyordu. Annesinin böyle korkunç bir havada dışarı çıkmasını istemekten hoşlanmıyordu. Yağmur arabanın ön camına vuruyor, şiddetli rüzgâr yağmur damlalarını cama sertçe çarpıyordu. Hattın diğer ucunda telefon çalıyordu. *Aç şunu, aç, aç, aç.*

"Merhaba, hayatım." Miranda'nın sesi sevecendi. "Trafığe mi takıldınız?"

Susan ıslak ön camdan kliniğin arkasında yükselen kasvetli tepeleri görebiliyordu. Yamaçtan yukarı doğru ince bir hat oluşturan ışıklar ıssız bir patikayı aydınlatıyordu. "Gelemeyeceğim," dedi annesine. "Sokağın karşısında oturan Bay Gorski'yi hatırlıyor musun?"

Bir süre sessizlik oldu, daha sonra Miranda'nın neşeli sesi duyuldu. "Kahve isimli Border Terrier'i olan mı? Hani Jack'in sürekli bahsettiği?" Annesinin sesinden, gülümsediği belli oluyordu.

Susan rahatlayarak, Jack'e ve hayvanlarla ilgili gevezeliğine şükürler olsun, diye düşündü. Her şeyi en baştan anlatması gerek-

meyecekti. “Evet, o,” diye onayladı. “Kahve hastalandı. Bay Gorski’yi veterinerine getirdik fakat muhtemelen Kahve ameliyat olacak.”

“Ah... Zavallı ufaklık.” Miranda sustu. Susan annesinin konuşurken saate veya ön kapıya baktığını hayal edebiliyordu. “Bay Gorski’nin yanında kalabilmen için gelip Jack’i almamı ister misin?”

Susan rahatlayarak iç çekti. Bunu umuyordu fakat sormaya çekinmişti. “Yapar mısın?” dedi. İçini bir sıcaklık kaplamıştı. *Annem nasıl oluyor da her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilebiliyor?*

“Yirmi dakikaya orada olurum,” dedi Miranda. “O halde, ateşli randevunu kaçıracağın anlamına mı geliyor? Çok yazık, değil mi?”

“Ya, öyle...” Susan cevap verirken parmaklarını çapraz yaptı.

“Boş ver, eminim tekrar ayarlanabilir. Birazdan görüşürüz.” Telefonu kapattı.

Susan telefonu tuttuğu elini kucığına bıraktı. Annesini aramak kolay kısmıydı. Şimdi de Douglas’a randevuya gelemeyeceğini bildirmeliydi. Ne söyleyecekti? Çenesini ovuşturdu. İleride, tepenin en üst kısmında iki yuvarlak far belirdi, daha sonra ışık çizgisi boyunca aşağı doğru inmeye başladı. Yağmur hafifliyordu. Yapması gerekeni yapmalıydı.

Messenger’ı açıp yazmaya başladı. Douglas’a ne söylemek istediğinden hâlâ emin değildi. Başka bir randevu mu önermeliydi? Düşünmek için yazmaya ara verdi. Kibar bir davranış olurdu fakat adamın dikensi saçlarının ve kaba kahkahasının hatırası zihnine hücum etti. Onu kibarca nasıl reddedeceğini merak ediyordu. Gerçekten de birbirlerine hiç uygun değillerdi. Yoksa kader devreye mi giriyordu?

Mesajı hızlıca yazıp bitirdi ve tekrar okudu. Kısaydı ve doğrudan sadede geliyordu:

Merhaba Douglas, maalesef bu akşam gelemeyeceğim. Yaşlı komşumun köpeğinin acilen ameliyat edilmesi gerekiyor ve yanında kalacak başka kimsesi yok. Bu kadar geç haber verdiğim için özür dilerim.

Büyük ihtimalle Douglas cevap vermeyecekti. Susan derin bir nefes alarak “gönder” tuşuna bastı ve işlem tamamlandı.

Hoşça kal Douglas, hoşça kal LoveSpark, diye düşündü. Kliniğe koşarak dönerken Kahve'nin içinde bulunduğu korkunç duruma rağmen kendini biraz daha keyifli hissetti.

Bir buçuk saat sonra, Miranda'nın neyse ki hemen gelmiş olduğunu düşündü. Jack çıkar çıkmaz Mandy yanlarına gelmişti. Röntgenlerin temiz çıktığını ve ameliyatı yapacağını söylemişti. Susan annesine kısa bir mesaj göndermiş ve yanıtı hemen gelmişti. Miranda Jack'le eve sağ salim ulaştıklarını bildirmişti. Jack yatmaya hazırdı. Gelişmeleri ona sabah söyleyecekti.

Şimdiyse bekliyorlardı. Susan gözlerini tekrar odada gezdirdi, dikkatlice gruplandırılan sandalyeleri, kedilerle köpekleri ayıran bitkileri inceledi. Bay Gorski yanında oturuyordu. Başını geri düşmüş, pencereye yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı. Çok yorgun görünüyordu. Uzun süren sessizlik Hope Meadows kulübelerindeki Bounce'un belli belirsiz duyulan havlamalarıyla bozulmuştu fakat Susan artık hareketlenmeler duyuyordu: bir kapının açılıp kapanması ve boğuk konuşma sesleri. Bekleme odasının kapısı açıldı ve Mandy içeri girdi. Susan arkadaşının bitkin göründüğünü düşündü. Şaşırmamak gerekirdi. Koca bir çalışma gününün sonunda acil bir müdahalede bulunmak zorucu olmalıydı. Bay Gorski kıpırdanarak gözlerini açıp doğruldu.

Mandy sandalyelerden birini kendine doğru çekerek oturdu, “Ameliyat iyi geçti,” dedi. “Tümörün hepsini aldığıma oldukça

eminim. Parçayı laboratuvara göndereceğim. Kahve'yi bu gece burada tutacağım." Mandy onlara baktı; kaşlarını kaldırmıştı, soru sorulmasını bekliyordu.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Bay Gorski. Susan uzanmak ve yaşlı adama sarılmak istedi. Bay Gorski gözleriyle yalvarıyordu.

Mandy gülümsedi. "Elbette," dedi. "Sizi götüreyim. Hâlâ çok uykulu."

Kahve uyanma servisindeydi. Yan yatmış, mavi renkli yumuşak bir battaniyenin altında gözleri yarı kapalı halde uzanıyordu. Ön ayağına, kırmızı bir bandajla düzgünce sarılmış bir damlalık bağlanmıştı. Helen kafesin açık kapısının önünde durmuş, küçük, tüylü kafayı okşuyordu.

Bay Gorski çığlık atarak koştu. Helen adamın geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Kahve'nin kısa kuyruğu metal kafese çarptı, küçük köpek gözlerini kırıştırdı ama başını kaldırmadı.

"Serumunda ağrı kesici var," diye açıkladı Helen. "Gece boyunca ağrı kesici vereceğiz, sabah olunca durumuna bakıp haplara geçeceğiz."

Bay Gorski, Kahve'nin başını defalarca okşadı. Arkasını dönüp Mandy'ye ve sonra Helen'e baktı. Gözleri yaşlıydı. "Çok teşekkür ederim," dedi. Uzun, titrek bir nefes verdi.

Mandy gözlerini Kahve'den ayırmıyordu. "Onu rahat ettireceğiz," diye söz verdi. "Laboratuvardan gelecek sonuca bakalım ve sonrasında bekleyip neler olduğunu göreceğiz. Yarın burada olamayacağım," Susan'a bakıp hafifçe gülümsedi, "ama Helen burada olacak. Size gelişmeleri bildirir."

Bay Gorski bir kez daha, "Teşekkür ederim," dedi. İç çekerek Kahve'yi son bir kez okşadıktan sonra arkasını döndü ve odanın diğer ucuna geçti. Susan, Bay Gorski'nin arkasından dışarı

çıkarak yaşlı adamın arabaya binmesine yardım etti. Bay Gorski gözüne aniden çok daha yaşlı görünmeye başlamıştı.

Susan arabasını doğrudan Bay Gorski'nin garaj yolundan sürerek evin ön kapısına çekti.

“İçeri gelmemi ister misiniz?” diye sordu. Bay Gorski başını iki yana sallayınca rahatladı.

“Her şey için teşekkür ederim, Susan,” dedi. Merdivenleri çıkarken bitkin görünüyordu.

Susan da çok yorgundu. Yola geri inerek park etti ve arabadan çıktı. Arkasını döndü ve gökyüzüne bakmak için Moon Cottage'ın ön kapısında bir süre durdu. Yağmur nihayet kesilmişti. Sıcak bekleme odasında saatlerce oturduktan sonra hava son derece ferahlatıcı gelmişti. Arkasını döndü, anahtarını kapağıya taktı ve kapıyı iterek açtı.

Paspasın üstünde bir zarf vardı. Eğilerek zarfı aldı ve arkasını çevirdi. El yazısı tanıdık gelmişti fakat bir an için hatırlayamadı. Daha sonra göğsünü bir soğukluk hissi kapladı. Gizemli adam artık bir bilmece değildi. Susan gözlerini uzun süre zarftan ayıramadı. Zarfın üzerindeki pul parlaktı, Noel'e özgüydü, mide bulandıracak derecede yersizdi.

Susan zarfı buruşturup mantosunun cebine soktu. Uzun bir geceydi, diye düşündü. Ondan haber almalı dört uzun yıl olmuştu. Mektubuyla şu anda uğraşması gerekmiyordu.

Veya herhangi bir zamanda. Ön kapıyı çarparak kapattı.

Altıncı Bölüm

Susan şaşırtıcı derecede iyi uyumuştı. Sabah güneş doğarken uyanıp yataktan fırladı. Bir fincan çay hazırlarken cebindeki mektubu hatırladıysa da bir an için tereddüt etti. Mektup mantonun kumaşından onu izliyormuş gibi hissediyordu. Fakat bu düşünceyi zihninden def etti. Mektubun gününü mahvetmesine izin vermeyecekti, Mandy ile York'a gidecek ve eğleneceklerdi. Kısa sürede yıkanıp giyindi, sonra da dışarı çıktı.

Arabaya giderken soğuk hava yüzünden parmak uçları sızlıyordu. Arabasına atladı, yakındaki Animal Ark'a gitti. Bugünü günlerdir bekliyordu. York yıl boyunca çok güzeldi, şimdi bir de süslemelerle bezenmişti. St. Helen Meydanı'nda devasa bir ağaç, Shambles Market'te ise bayram tezgâhları duruyordu.

Susan, Jack doğduğundan beri her yıl kutlama için ağaca özel bir süs alırdı. Her biri Jack'in o yıl sevdiği şeyleri yansıtırdı. Alması gereken hediyeler vardı ve Noel Günü için bir kıyafet seçmeliydi.

Noel'i Miranda ve Jack'le birlikte geçirecekti. Annesi her zaman özel bir çaba gösterirdi ve tabii ki her zaman göz kamaştırıcıydı. Annesinin kıyafeti kadar özel bir şey bulsa çok güzel olurdu.

Veteriner kliniğinin dışına park etti. Mandy ameliyathanesinin yanındaki, çocukluğunu geçirdiği ve ailesinin hâlâ yaşadığı eski kulübeye gelmesini istemişti. Kapıyı Emily Hope açtı.

Emily, Susan'ı görünce gülümsedi. "Mandy henüz hazır değil," dedi. "Bakmak istersen klinikte."

"Teşekkürler, Emily." Susan kadının gülümsemesine karşılık verdi. Emily'nin iyi göründüğünü düşündü. Annesine MS teşhisi konulduğunda Mandy çok endişelenmişti. Fakat şimdilik görünen o ki her şey umduklarından daha iyi gidiyordu.

Susan çakıl taşlı yoldan geçerek kapıyı açtı ve durdu. Danışma masasının arkasında, Helen'in yanında sarı saçlı, yeşil gözlü, genç bir adam duruyordu. Sinek kaydı tıraşlıydı ve çok çekici görünüyordu. Saçlarına itinayla kirpi modeli verilmişti. Helen'e doğru eğilmişti, ona bilgisayar ekranında bir şey gösteriyordu, Helen ise gülüyordu. Susan içeri girince iki çift göz ona doğru döndü. Helen gülümseyerek selam verdi, genç adam ise doğrularak Helen'den biraz uzaklaştı.

"Merhaba, Susan," diye seslendi Helen. "Mandy hemen gelecek. Ellerini yıkıyor da."

Elbette biraz sonra Mandy hızla içeri girdi. "Özür dilerim, Susan," dedi. "Hope Meadows'taki keçilerden birinin gözü iltihaplanmış. Hayvanı yakalamak çok uzun sürdü."

Susan güldü. "Sonuçta geldin," dedi. "Kahve nasıl?"

Mandy, Helen ile genç adama el salladı. "Hoşça kalın," diye seslendi. "İyi günler." Kapıyı çekerek açarak Susan'ı güneşli güne geri çıkardı. Kapıyı arkasından kapatırken, "Kahve iyi," dedi Susan'a. "Kahvaltısını yaptı, yarısı da iyi durumda. Yakında tamamen iyileşmiş olarak eve dönebilir."

Susan arabanın kilidini açarak sürücü koltuğuna geçti. Mandy de yanına oturdu.

Susan patikadan çıkarak Walton Sokağı'na doğru kıvrılırken Mandy, "Yeni veterinerimiz Toby Gordon hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Mülakat yaptığımız adaylar arasında kesinlikle en iyisiydi, anestezi ve egzotik hayvanlar konusunda

çok fazla deneyimi vardı. Onu bulduğumuz için şanslıyız! Ayrıca iş yükünü babam ve benimle paylaşacak biri olduğu için annem geri çekilme konusunda daha iyi hissediyor.”

Susan göz ucuyla Mandy’ye baktı. Mandy bu bir tür testmiş gibi neşeli görünüyordu.

“Toby demek...” dedi. “Bence...” Sustu, somurtuyormuş gibi yaptı ama sonra gülümsedi. “Bence... Köy dedikoduları için iyi bir malzeme olacak!”

Mandy güldü. “Doğru söze ne denir?” diye itiraf etti. Susan göz ucuyla Mandy’nin ona baktığını görebiliyordu. Neyin geldiğini bildiğini düşündü.

“Dökül hadi,” dedi. “Aklındakini söyle.”

Mandy sevinçle gülümsedi. “Fazla zekisin,” dedi. “Düşünüyordum da, ya sen olsan? O dedikoduların bir parçası olsan?”

Susan gözlerini devirip başını kararlılıkla salladı. “Tipim değil,” dedi. *Fazla sevimli*, diye ekledi içinden. Toby’yi gördüğünde herhangi bir kıvılcım hissetmemişti. “Yani bekâr mı?” diye sordu. Eğer öyleyse köyde büyük bir kargaşaya yol açacak demektir.

“Bekâr,” dedi Mandy, “ama itiraf etmeliyim, Bayan Ponsonby dün Fancy’yi tırnaklarının kesilmesi için getirdiğinde onu gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Belki de uzun süre boşta kalmaz.”

Gülme sırası Susan’daydı. Bayan Ponsonby, Welford’un en heybetli duluydu ve çok sevdiği Pekinese’i Fancy ile Animal Ark’ın bir müdavimiydi. O ihtişamlı genç adamla dik kafalı yaşlı kadının birlikte olması düşüncesi çok komikti. “Bir kolunun altında Fancy, diğer kolunda ise Toby’nin olduğunu hayal etsene,” dedi.

Mandy, “Toby’yi el çantasında da tutabilir,” diye sızlanarak karşılık verdi. “Zavallı Toby,” diyerek ellerini dizlerine vurdu. “Yeni çiftlerden bahsetmişken,” dedi, “Douglas’la senden ne ha-

ber? Dün gece buluşacaktınız, değil mi? Sorun etti mi? Yeni bir randevu ayarladınız mı?”

Susan gerçeklere geri dönerek iç çekti. “Hayır,” dedi, “ve yeni bir randevu olmayacak. Söyleme fırsatım olmadı ama dün ziyaret için kreşe çıkageldi. Çocuk kitapları çizeri, biliyorsun. Okumak için kitaplarından birini getirmiş. Geleceğinden haberim yoktu. Patronum ayarlamış.”

Mandy kaşlarını çatı. “Ve...” diyerek Susan’ı teşvik etti.

“Korkunçtu.” Susan ana yoldaki dönüşte vardığında frene bastı. İki yanına baktıktan sonra yola çıktı. Tekrar hareket ettiklerinde, “Soytarıya benziyordu,” dedi. “Orman kaçkını gibi görünüyordu,” burnunu kırıştırdı. “Ayrıca tuhaf şekilde gülültüçüydü. Denizayısı gibi gülüyordu. İçimden onunla buluşmak istemediğimi söylemek geçti fakat büyük kabalık olurdu.”

“Yani, iptal etmek zorunda kaldığın için çok da hayal kırıklığına uğramadın, öyle mi?” diye sordu Mandy. Sataşan ses tonu normale dönmüştü.

“Hem de hiç.” Susan kendinden emindi. Onunla bir daha karşılaşmasa çok mutlu olurdu.

York Ovası önlerinde uzanıyordu. Hava bulutlanmaya başlamıştı, çok uzakta ince, yüksek bir bulut tabakası vardı. O anda birkaç kar tanesi düştü. “Hava durumunda bundan bahsediliyor muydu?” diye sordu Susan.

Mandy başını salladı. “Ama annem dün gece televizyonda soğuk hava dalgasından bahsedildiğini söylemişti.”

Kar yağışı hızlandı, kar taneleri ön camda küçük girdaplar oluşturuyordu.

“Jack çok mutlu olacak!” dedi Susan neşeyle. Gözlerini kırsarak bulutlara baktı. “Ama yağış şiddetleneyeceğe benziyor. Geri dönmek ister misin?”

Mandy bir süre dışarıya bakarak gökyüzünü inceledi. “Sana bağlı.”

“Kötüleşirse bakarız,” dedi Susan. Kar tutmaya başlamıştı. York’a vardıklarında yerler bembeyazdı. Susan kalenin yanındaki çok katlı otoparkın girişine yöneldi. En azından araba korunaklı bir yerde olacaktı. İyi ki kürklü çizmelerini giymişti.

Şehrin sihirli bir görüntüsü vardı. Kar yağışı şimdilik durmuş ve gökyüzü az da olsa açılmıştı. Dört bir yanı süsleme ışıklarıyla ve parıltıyla çevrili dar sokaklarda dolaşılar. Noel şarkıları havada süzülüyordu. Şehir merkezinin her yerine tezgâhlar kurulmuştu. Mandy parlak renkli mumlar satan bir tezgâhta durdu. Susan da yanına geldi. Küçük, dekoratif mumlardan birden çok fitilli devasa sütunlara kadar değişik şekil ve ebatlarda mum vardı. Susan bardak içindeki kırmızı bir mumu burnuna götürdü. Tarçın ve elma esanslıydı.

Derin bir nefes alarak mumu Mandy’ye uzattı. Mandy mumun nasıl koktuğuna baktı. “Noel gibi kokuyor,” dedi.

Daha sonra katedrali görmeye gittiler. Binadaki pencere pervazlarının ve kulelerin hepsi beyaza bürünmüştü. Katedrali izlerken bulutların arasından süzülen güneş ışığı rengârenk vitraylı yuvarlık pencereyi aydınlattı. Susan içinin ürperdiğini hissetti, çok güzeldi. Güneş gözden kaybolunca yaşadıkları sihirli an yok oldu. Mandy ve Susan geri döndüler.

“Sırada neresi var?” diye sordu Mandy. “İkizlere hediye almam gerek,” dedi, “ama ne alacağımı bilmiyorum. Jimmy’ye sormalıydim.”

“Neden sormadın?” diye sordu Susan.

Mandy elini havada sallayarak gülümsedi. “Ne yaptığımı bilmediğimi itiraf etmek istemedim.” Susan kendini tekrar gülerken buldu. Mandy’nin neşesi ve dürüstlüğü bulaşıcıydı.

“Şu anda en çok neye ilgi duyuyorlar?” diye sordu Susan.

Mandy önce havaya, sonra Susan’a baktı. “Yavru kedilere bayılıyorlar,” dedi.

Susan gülümsedi. Abi ve Max yaz sonunda Hope Meadows’tan iki yavru kediye sahiplenmişti. Susan kedilerin Mandy adına büyük bir başarı olduğunu biliyordu. Bir süre düşündü.

“Peki ya,” dedi, “ikisine de birer çorap alıp içlerini ıvır zıvırla doldurmaya ne dersin? Küçük takvimler, kalemler, o tür şeyler işte. Üzerlerinde kedi resimleri olan şeyler alabilirsin.”

Mandy gözlerini kocaman açtı. “Harika bir fikir. Birer tane küçük, yumuşak oyuncak olabilir. Ayrıca birkaç tane para çikolata...” Sesi canlılığını yitirdi. Biraz sonra, “Sen bir dâhisin,” dedi.

“O halde,” dedi Susan, “buradan başlayabiliriz.” Mandy’yi büyük bir mağazanın girişine doğru sürükledi. “Jack için beyaz bir oyuncak kedi yavrusu da bulmalıyım. Hope Meadows’taki o kedi yavrusunu o kadar çok seviyor ki bunun mükemmel bir hediye olacağını düşünüyorum. Ayrıca ağaca koyması için özel bir süs istiyorum.” İçeri girip asansöre binerek ikinci kata çıktılar. Bir sürü ufak tefek hediyelik vardı. Mağazanın her yeri çok güzel süslenmişti. Arka planda müzik çalıyordu. Kasım henüz sona ermemiş olsa da tam bir yeni yıl havası vardı.

Tamamen peluş oyuncaklara ayrılmış bir bölüm vardı. “Beyaz bir kedi yavrusu istediğini mi söylemiştin?” diye seslendi Mandy. Türlü şekil ve ebatta kedilerin bulunduğu bir tezgâhın yanında duruyordu. Susan yanına gitti. Oyuncaklardan bazıları cidden devasaydı, Jack’ten bile daha büyüklerdi. Ancak, Mandy’nin elinde tuttuğu epey küçüktü. Mandy elini salladığında kedi yavrusu dans ediyordu. “Bak,” dedi Mandy. “Bu, bendeki kedi yavrusuna biraz benziyor.”

Susan uzanıp oyuncacı aldı. Gerçekten de çok tatlıydı. Büyük, mavi gözleri ve püsküllü tüyleri vardı. Fakat en iyi tarafı

gerçek gibi görünen pembe burnu ve aşırı uzun bıyıklarıydı. "Mükemmel," dedi. Oyuncağı okşadı. Yumuşacıktı. "Sağ ol, Mandy." Jack buna bayılacaktı.

"Peki ya Abi ve Max?" diye sordu Mandy'ye. "Sence peluş oyuncaklardan hoşlanırlar mı, yoksa bunun için fazla mı büyüklükler?" Şu anda kaç yaşındaydılar? Susan on yaşında olduklarını düşünüyordu.

"Peluş oyuncakları hâlâ seviyorlar," diye cevap verdi Mandy. "Ama kediden ziyade köpek olabilir. Burada varsa Husky mesele." Mandy'nin sevgilisi Jimmy Marsh'ın, yavru kedilerinin yanı sıra iki Husky köpeği vardı. "Özellikle de çoraba sığacak kadar küçük olanlarından varsa."

Mağazada biraz daha ilerlediler. Susan'ın da yardımıyla Mandy ikizler için hediyeler seçti. Susan, Jack için dışı koyunlarla kaplı çok güzel bir şemsiye ve sallanarak yürüyen, kanatlarını çırpıp kurtulmuş bir penguen buldu.

Alt kata indiklerinde Susan patenci kızların giydiği tarzda, kırmızı dantellerle kaplı ve koyu kırmızı, muhteşem bir elbise gördü. Gidip elbiseyi askıdan aldı ve kaldırarak baktı. "Sence bu nasıl?" diye sordu Mandy'ye.

Miranda dün gece Jack'i Hope Meadows'tan almaya geldiğinde Susan'ın eline biraz para sıkıştırmış ve "Kendine güzel bir şeyler al," diye fısıldamıştı.

Mandy gülümsedi. "Çok hoş," dedi.

Susan, Mandy'nin nezaketten başka bir şey içermeyen yüz ifadesi yüzünden gülmek istedi. Arkadaşı elbise giymeyi sevmeydi ve elbiselerle hiç ilgilenmemişti fakat Susan'ın arkasından deneme odalarına giderken oldukça mutlu görünüyordu.

Muhteşem bir elbiseydi. Susan boy aynasında kendini seyretti. Kendine çeşitli açılardan bakarken hiçbir kusuru gizlemeyen ışığa rağmen elbisenin bedenini gereken tüm noktalardan

sıkıca sardığını görebiliyordu. Kullanışlı bir elbise sayılmazdı, dantel kollar soğuktan korumazdı. *Ama annem hoş bir şeyler demişti*, diye düşünerek kendine haklı bir gerekçe buldu. Bir kez olsun kaç kez giyebileceğini hesaplamadan, sırf güzel diye bir şey satın almak çok hoş olurdu. Perdeyi iterek açtı ve elbiseyi Mandy'ye göstermek için kendi etrafında döndü.

“Harika görünüyor,” dedi Mandy. Gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

Susan ellerini kalçalarına koyarak elbiseye baktı. Kendini gerçekten iyi hissettirmişti. “Cidden öyle, değil mi?” diyerek güldü. “Evet. Bunu istiyorum.”

Bu elbiseyi giyecek kadar heyecan verici bir yere gidecek olmayabilirdi fakat Noel sabahı kendini gösterişli hissetmek şahane olurdu.

On dakika sonra tekrar dışarıdaydılar. Yerlerde hâlâ kar vardı fakat erimeye başlamıştı. Çantalarını sıkıca tutarak yılbaşı süslemeleri aramak için tezgâhları incelediler. Gökyüzü yarılırcasına gürlediğinde Susan, Jack'in ağaca asması için aldığı küçük nar bülbülünün parasını ödüyordu. Gökyüzüne baktı. Devasa kara bulutlar göğü kaplıyordu. Bir dakika sonra büyük yağmur damlaları düşmeye başladı.

“Kendimize de şemsiye almalıydık,” diye takıldı Susan. Mandy'nin duyabilmesi için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Şimdilik bir tentenin altına sığınmışlardı. Tezgâhta sıcak şarap satılıyordu. Muhteşem kokuyordu fakat Susan araba kullanacaktı. “Şansımızı denesek mi?” diye önerdi Susan. “Öğle yemeği yiyecek bir yer bulalım. Umarım yağmur uzun sürmez.”

Mandy yağmura baktı. Biraz yavaşlamıştı sanki. “James'in yerine gidebiliriz,” diye önerdi.

James, Mandy ile Susan'ın çocukluk arkadaşlarıydı. York'ta küçük bir kitap kafe işletiyordu. Susan orası hakkında çok şey

duymuş fakat hiç gitmemişti. “Nerede?” diye bağırdı. Yeniden şiddetlenen yağmur kafalarının üstündeki brandaya hızla vuruyordu.

“Yolun karşı tarafında, köşede,” diye bağırdı Mandy. “Aklında başka bir yer yoksa zaten orayı önerecektim. James çalışıyor ama bizimle öğle yemeği yemek için belki vakit bulabilir.”

“Çok iyi olur,” diye haykırdı Susan. James’i uzun zamandır görmemişti ve Mandy küçük kafeden sık sık bahsederdi.

Bir süre daha yağmurun hafiflemesini beklediler, daha sonra Mandy başıyla işaret ederek sokağın sonuna doğru koştu. Susan da yağmurdan korunmak için başını eğerek Mandy’nin arkasından koştu. Köşeyi dönüp bir köprünün altından geçtiler. Susan ileride ön kısmı cumbalı, eski moda bir dükkân gördü. Beyaz boyalı, çapraz çitalı küçük pencere camları vardı. Birkaç saniye sonra Susan ve Mandy dükkânın girişinde nefes nefese kalmış halde gülerек durdu. Önce Mandy kendine geldi. Elini sarı saçlarında gezdirip gözlerini kırıştırarak saçlarını gözlerinin önünden çekti. Susan da doğrulup alnındaki su damlalarını sildi.

Kapının camı buğulanmıştı. Mandy gülerек kapıyı açtı. “Umarım James’in öğle yemeğine sıırıslıkam gelen müşterilere itirazı yoktur,” dedi.

Susan, Mandy’nin arkasından içeri girdi. Küçük kafe Mandy’nin vaat ettiği kadar samimi bir yerdi. Duvarlara kitap rafları sıralanmıştı. Masaların aralarında bölmeler vardı, ayrıca köşe bucak her yer tablo ve çizimlerle doluydu. Ancak Susan kafenin arka tarafından gelen gümbürtülü sesi duyunca olduğu yerde kaldı. “Snowflake donmuş gölün kıyısına koştu. Frosty buza sıkışmıştı!”

Dükkânın arkasındaki küçük bölmeden çocuk kahkahaları yükseldi. Alev saçlı devasa bir adam zıplayarak belirdi, deli gibi davranıyordu, kollarını sallıyordu. Bu Douglas MacLeod’du.

Yedinci Bölüm

Kaçacak zamanı olmadı. Douglas onları görmüştü. Adamın yüzündeki gülümseme iyice büyümüştü. Kollarını kaldırarak salladı. Dudaklarını kıpırdatarak, “Hey, selam,” dedi ve tekrar gözden kayboldu.

Susan’ın yanında duran Mandy somurtuyordu. “Onu tanıyor musun?” diye sordu.

Susan, Mandy’ye bakarak zorla da olsa gülümsedi. “Bu Douglas,” diye itiraf etti.

Uzun bacaklı adam tekrar belirdi. Hareketli bir şarkı söyleyerek zıplıyordu. Susan’ın yüzü yanmaya başlamıştı. Onun adına utanıyordu fakat Douglas hiç de utanmış görünmüyordu. Mandy onu bir oturağa yönlendirince Susan memnun oldu. Douglas o sırada kornayı andıran bir sesle kaz gibi gülüyordu. Şarkı devam etti, kocaman bir zıplayışla ve osuruk sesiyle sona erdi. Çocukların bazıları da katılınca kafe birbiriyle adeta yarışan zorlt sesleriyle dolmuştu.

Susan arkasını dönebilirdi fakat kulaklarını kapatamazdı. Nasıl olmuştu da Douglas’ın çekici olduğunu düşünebilmişti? Birlikte sakın, romantik bir akşam geçirmeleri düşüncesi çok saçma geliyordu. Adam kesinlikle randevuya çıkılacak biri değildi. *Ne demek istediğimi anlıyor musun?* Dilinin ucuna kadar gelen bu sözleri söylemekten vazgeçerek Mandy’ye döndü. Mandy de Douglas’ı izliyordu ama büyülenmiş görünüyordu.

Yüksek sesle gülüyordu. Susan gözlerini kapattı. *Onu cesaretlendirme.*

Üzerlerinde bir gölge belirdi. Susan başını kaldırdığında onlara gülümseyen James'i gördü. Kahverengi saçları her zaman ki gibi alnına düşmüştü ve gözlükleri burnunun ucuna kadar inmişti. Susan ve Mandy'nin masalarına gelip, "Mandy, Susan! Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Mandy ayağa kalkarak James'e sarıldı. "Kız kıza alışverişe çıktık ve bizimle birlikte öğle yemeği yemek hoşuna gidebilir diye düşündük! Elbette vaktin varsa."

James gülümseyerek ellerini masaya dayadı. "Çok isterim," dedi. "Bana beş dakika müsaade edin. Hikâye saati biter bitmez müsait olacağım." Susan'ın Douglas'ın soytarırlıklarını izleyen bakışlarını takip ederek gülümsedi. "Şov hoşunuza gitti mi?"

Susan suratını ekşitme isteğine direndi. Burası James'in kafesiydi. Şartlar farklı olsaydı bunu yapmak çok zevkli olurdu. "Ah, evet," diyebildi.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu James.

Susan latte, Mandy ise sıcak çikolata istedi. Douglas ne zaman hoplayıp zıplayarak görünse Mandy dikkatini ona vermeye devam ediyor, arada Susan'a dönerek yorum yapıyordu. Douglas sekerek yanlarına gelecekti. Susan'ı ne zaman görebileceğini soracaktı. Susan görüşmek istemediğini ona nasıl söyleyebilirdi? Noel'e dek yoğun olduğu söylenemezdi.

Kahvesini dudaklarına götürüp yudumladı. Tadı muhteşimdi ama boğazında kalacağını düşündü. Kahveyi masaya geri bıraktı. Bugün çok güzel başlamıştı. Şimdiyse her şey çok tuhaf ve zor görünüyordu.

Douglas son bir kükreyişle hikâyesini bitirdi. Çocuklar coşkuyla alkışlıyordu, Douglas eşyalarını çantasına yerleştirirken

çocuklar da arka bölmeden çıkmaya başladı. Susan'ın tahmin ettiği gibi, toparlanması bitince koşarak masalarına geldi. İzin almadan bir sandalye çekip oturdu.

“Oturmamın sakıncası var mı?” diye sordu. Nefes nefese kalmıştı. Susan buna hiç şaşırmadı. Acaba bu adam kıpırdamadan yerinde durabiliyor muydu?

James de yanlarına geldi. Douglas'ın sırtına vurdu ve o da bir sandalye çekti. “Harikaydı,” dedi. Masadakilere baktı, kaşlarını çatı. “Siz tanıştırıyor musunuz?” diye sordu.

Susan artık tanıdık gelen sıcaklığın yüzüne yayıldığını hissetti. Douglas, LoveSpark'ı tekrar ağzından kaçırarak mıydı? Ancak, Douglas Susan'a bakarak hafifçe gülümsedi. “Sayılır,” dedi James'e. “Geçen gün Susan'ın çalıştığı kreşte hikâye saatine katılmışım.”

“Harika!” James, Mandy'ye döndü. “Douglas en popüler hikâye anlatıcımızdır,” dedi. “Her geldiğinde seyircimiz daha da kalabalıklaşıyor. Ebeveynler biraz mola verip kahve içerken çocuklar da çok eğleniyor. İddiaya varım sizin kreşte de çok ilgi görmüştür,” dedi Susan'a.

“Öyle,” diye cevap verdi Susan. Farklı bir konu hakkında konuşuyor olmalarını diledi. Konuyu değiştirmek için zihnini yokladı.

“Köpek nasıl oldu, Susan?” Douglas'ın sesi Susan'ı korkuttu ve bir an için adamın neden bahsettiğini anlayamadı. “Dün geceki köpek,” dedi Douglas birkaç saniye sonra.

“İyi,” dedi Mandy.

Douglas, hangi köpektен bahsettiğini nasıl anladığını merak ediyormuş gibi başını yana çevirip Mandy'ye baktı.

“Ben Kahve'yi ameliyat eden veterinerim,” diye açıkladı Mandy. Bunun üzerine Douglas'ın şaşkın yüz ifadesinde anlayış belirdi.

“Durumuna cidden çok üzüldüm,” dedi Douglas. Gözlerindeki parıltı yok olmuştu ve gerçekten endişeli görünüyordu. Douglas, Mandy’ye Kahve hakkında sorular sorarken Susan onu izledi. Soytarılığı geçici olarak yok olmuş gibiydi. Dinlerken ilgili görünüyordu.

“Eline sağlık.” Mandy açıklamasını bitirince Douglas biraz tuhaf bir tavırla uzanarak Mandy’nin sırtını sıvazladı. “Görünüşe göre Kahve emin ellerde.”

Bir an sessizlik oldu, daha sonra James, Mandy’ye dönerek, “Hope Meadows’ta işler nasıl?” diye sordu.

“Şu anda bir sürü hayvan var.” Bir dakika sonra derin bir muhabbete dalmışlardı.

Susan, Douglas’a temkinli bir bakış attı. Beyni durmuştu.

Douglas dirseğini masaya dayayarak öne doğru eğildi. Sesini alçaltarak, “Randevumuzu tekrar ayarlamayı çok isterim,” dedi. “Gelemeyeceğini söylediğinde çok üzüldüm.”

Susan bir süre tek kelime edemedi. Zalimce gelmeyecek ne söyleyebilirdi? “İptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm,” dedi. Doğru da sayılırdı.

“Ne diyorsun?” dedi Douglas. Gözleri umut doluydu fakat Susan gitmek istemiyordu. Onu kibarca geri çevirmeliydi.

Derin bir nefes aldı. “Ajandam yanımda değil,” dedi. “Seninle karşılaşmayı beklemiyordum.” Douglas’ın hayal kırıklığına uğramış görünmesini bekliyordu. Mesajı almıştı, değil mi?

Ama Douglas yeniden gülümsedi. “Sorun değil,” dedi. “O halde sana sonra mesaj bırakırım, sen de bana bildirirsin.” Sandalyesini gıcırdatarak itti ve arkasına yaslanıp etrafa bakındı, son derece hoşnut görünüyordu. Ellerini masaya koyarak, “Gitmeliyim,” dedi. “Afiyet olsun.” Ayağa kalkıp James’in sırtını sıvazlayarak ona teşekkür etti, sonra çantasını alıp çıktı. Hiçbir

şey hallolmasa da Douglas gidince Susan rahatladığını hissetti. En azından bu kısmı sona ermişti.

Kapı Douglas'ın arkasından kapandığında James, Susan'a döndü. "Ya sen nasılsın, Susan?" diye sordu.

Susan gülümsemeye başladı, "İyiyim," diye cevap verdi. James her zaman kibar biriydi. Susan onu daha sık görmenin hoş olacağını düşündü.

"Douglas'la tanışıyor olmanız iyi," dedi James. "Harika biri, değil mi? Bazen sırf sohbet etmek için uğrar." Sustu ve kaşlarını hafifçe çattı. "Kreşine birkaç kez geldi herhalde," dedi. "Seninle konuşmaya çok hevesliydi."

Mandy sorgulayan gözlerle Susan'a baktı.

Susan kederli bir bakış atarak fincanını bırakıp hafifçe gülümsedi. "Onunla bir randevuya çıkmam gerekiyor," diye itiraf etti. "LoveSpark kullanıyorum ve program ikimizi eşleştirdi." Konuşurken yeniden kızardığını hissetti fakat James'in yüzünde nezaketten başka bir duygu belirtisi yoktu.

"Bu çok hoş," dedi James. "Dediğim gibi, Douglas çok iyidir. Böyle iyi bir kısmetin olduğu için şanslısın."

Susan iç çekti. "Eminim çok iyi biridir," dedi. "Sadece, bana uygun olduğunu düşünmüyorum. Tipim değil."

Mandy, Susan'a bakarak, "Biraz, nasıl desem, şamatacıydı," dedi. Susan zoraki bir tebessümle karşılık verdi.

James güldü. "Hepsi rolü gereği," dedi. "Onu tanımaya başladığınızda son derece farklı biri olduğunu anlarsınız."

"Ondan ben de hoşlandım," diye itiraf etti Mandy. Susan'a doğru çarpık bir bakış atarak, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Aptalca davranıyordu fakat çocukların çok hoşuna gidiyordu. Sanırım işinin gereği bu."

James ve Mandy öylesine hevesli görünüyordu ki Susan kararsız kaldı. Çocuklar genellikle insan sarrafı olurdu. Fincanını kaldırarak kahvesini bitirdi. Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda olmadığını düşündü. Tatil gününün geri kalanının tadını çıkarmaya odaklanmalıydı.

“İkiniz de hazır mısınız?” diye sordu James. “Denemek isterseniz hemen köşeyi dönünce çok güzel, küçük bir restoran biliyorum. Değişiklik yapıp dışarı çıkarak başka birinin pişirdiği bir şeyler yemek güzel olacak.”

Dışarı çıktılar, köşeyi döndüler ve küçük bir Tayland restoranına girdiler. İçerisi loştu, duvarları siyahtı ve parlak renkli minderlerle süslenmiş deri mobilyalarla döşenmişti. Pek çok yemek seçeneği vardı. Yemeklerin hepsi kulağa çok güzel geliyordu. Susan sonunda doldurulmuş pirinç topları ve kırmızı körili ette karar kıldı. Siparişini verirken çok acıkmış olduğunu fark etti.

Yemeklerinin gelmesini beklerken James, “LoveSpark nasıl gidiyor?” diye sordu. “Douglas ilk buluşman mı?”

Susan başını iki yana salladı. Buruk bir gülümsemeyle, “Keşke öyle olsaydı,” dedi. “Aslına bakarsan çıkmayı denediğim beşinci kişi ama diğerleri birer fiyaskoydu. Jack’i duydukları anda sırra kadem basıyorlar. Onlardan bir daha haber alamıyorum.”

James burnunu kırıstırıp saçlarını alnından çekti. Dirseklerini masaya dayayarak, “Üzüldüm,” dedi. “Yine de bir sürü kurbağa öpmekle ilgili ne derler biliyorsun, değil mi? Mandy sana buradaki korkunç randevumdan bahsetti mi?”

“Bahsetmedi,” diye cevap verdi Susan. “Ne oldu?”

James gülümsedi. “Adamın içkili olduğuna son derece eminim,” dedi. “Aniden işemesi gerektiğini haykırarak ayağa kalktı, daha sonra garsona çarptı ve elindeki tabağı havaya uçurdu. Bir an sonra kafamda erişte yığılıydı. Çok mahcup oldu. Duş al-

mam için beni eve götüreceğini söyledi fakat “Teşekkür ederim ama hayır,” dediğimde sinirlendi. Çıkarken garsonu yumruklayacağını sandım.” Boşluğa baktı. Susan, James’in gözbebeklerinin büyüklüğü karşısında gülmek istedi. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Mandy’ye döndü. Mandy gülüyordu. James muhtemelen utanç verici olsa da yaşadığı olayı komik göstermişti. “Neyse ki bir dahaki gidişimde özür dilemeye çalışınca restoranı işleten Josh gülüp geçti,” dedi James. “Ama bu hikâyeden çıkarılacak ders, ‘Randevulaştığın kişiyi asla tanıdık bir yere götürme,’ olmalıdır.”

Susan güldü. James’in ona bu tavsiyeyi birkaç hafta önce vermemiş olması ne yazıktı. “Anlattığın tam bir komedi olduğundan bununla boy ölçüşecek bir hikâyem yok,” dedi, “fakat biriyle kendi muhitinde buluşmama konusunda hemfikirim. Son randevum Fox and Goose’da tek başıma kalmamla bitti. Sanırım pencereden kaçtı. En azından, Bev adamın yemeğini bana ödetmedi. Daha kötüsü olabilirdi.”

Mandy araya girdi. “Üniversiteyken bir süre çıktığım şu tuhaf çocuğu hatırlıyor musun?” diye sordu James’e.

“Kuaför olan mı?” James’in kaşları perçemlerinin altında kayboldu.

“O işte,” dedi Mandy. Mezeleri masaya getirilince arkasına yaslandı. Garson tabakları bırakıp gitti. Mandy, “Nefis!” diyerek çatalını kaldırdı. Bir çatal dolusu mezeyi ağzına tıkarak bir süre çiğnedi, sonra tekrar Susan’a döndü. “Aslında kuaför değildi fakat saçlarımdan çok etkilenmişti. İlk yorumu saçlarım hakkındaydı. Saçlar konusunda biraz bilgisi olduğunu söylemişti,” dedi. Başını salladı, hatırladıkları yüzünden kaşlarını çatı. “Ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Saçımı fırçalamak için izin istedi.” Mandy omuz silkti. “Bunun biraz...” duraksadı, “...şey, sıradışı olduğunu düşündüm,” dedi. “Ama zararı dokunmazdı.

Diğer her bakımdan mükemmeldi; onunla konuşmak kolaydı, eğlenceliydi ve gözleri muhteşemdi. Arkadaşlarım çok kuskandı.” Bir süre sustu, dalgın görünüyordu. “Şu saç olayı normalde sorun olmazdı,” dedi nihayet. “Ama takıntılıydı. Kafamı okşamayı kesemiyordu! Kendimi bir kedi gibi hissediyordum! Bitirmek zorunda kaldım.” Mandy çatalını salladı. “Tuhaf,” dedi, “ama mükemmel görünse de en başından itibaren tehlike sinyalleri vardı aslında. Jimmy ile tanıştığımda olanın tam tersi sayılır. Görünüşte kendime Jimmy’nin korkunç olduğunu söylüyordum. Hem cahil hem de kibirli bir orman kaçkını.”

Mandy kendi tanımına güldü, Susan da kendini gülerken buldu. “Zavallı Jimmy,” dedi.

Mandy sebzeli kebabına baktı, sonra da gözlerini doğrudan Susan’a dikti. “Sanırım söylemeye çalıştığım şey,” dedi, “dışarıdan bakıldığında Kuaför mükemmel görünüyordu, Jimmy ise tam tersiydi. Ama içimde bir yerlerde yanlış yorumladığımı biliyordum. Jimmy’nin yanında kendimi bir kez olsun güvensiz hissetmedim. Beni sinirden kudurtsa da güven duygusu hep vardı. James ve ben Douglas hakkında ne düşünersek düşünelim, söz konusu olan biz değiliz. Kendi içgüdülerinin ne söylediğini anlamalısın.”

Susan tabağına baktı. Mandy’nin haklı olduğunu düşündü.

Douglas gürültücü biriydi, hatta sinir bozucuydu. Ancak, Susan’la doğrudan konuştuğu her seferde sevecenliği ortaya çıkıyordu. Şans vermedikçe randevu sırasında nasıl biri olduğunu asla öğrenemezdi. Örneğin, buluşmaları Susan’ın kulaklarına erişmelerin girmesiyle biterse bir daha görüşmek zorunda değillerdi.

Susan yavaşça, “Sanırım bir şans verebilirim,” dedi. “Sonuçta insanların önünde erişte banyosu utanç verici olsa da dünyanın sonu değil.”

James güldü. “Hamburgerciyi öneriyorum.” Yüzü tekrar ciddileşti. “Ama Mandy haklı. İçgüdülerini dinlemelisin. Bir şey mümkün olamayacak kadar iyi görünüyorsa muhtemelen değildir. Douglas’ı severim fakat senin ne hissettiğin önemli. Az kalsın Raj’la çıkmayacaktım. Zamanlama doğru değil diye düşünmüştüm.” Susan henüz Raj’la tanışmamıştı. O ve James, James kamyonetiyle bir baykuşu yaraladığında tanışmış ve tedavi edilmesi için hayvanı Hope Meadows’a götürmüşlerdi. James ve Raj birbirlerine âşık olmuşlardı. Susan, James’in yüzünü inceledi. James bir buçuk yıl önce kocası Paul’u kemik kanserinden kaybetmişti. Susan o zamandan beri onu birkaç kez görmüştü; o zamanlar gözleri çökmüştü. Şimdiyse koyu renk halkalar geçmişti ve yüzünde huzur vardı. “Raj Noel’de annemle babamın evine gelecek,” dedi James.

Mandy gülerek James’im omzunu sıktı. “Bu harika,” dedi.

Susan bir süre gözlerini kapatıp tekrar açtı. “Pes ediyorum,” dedi. “Beni ikna ettiniz. Eve dönünce ona bir mesaj göndereceğim ve ajandamı bulduğumu söyleyeceğim.”

“O halde,” dedi James, “Umarım iyi vakit geçirirsiniz.”

“Bence de” dedi Mandy.

“Ummalısınız zaten,” diye takıldı Susan. “Aksi takdirde sizi sorumlu tutacağım.”

Sekizinci Bölüm

Susan omzunun üzerinden aynaya baktı. James ve Mandy ile sohbet ettiği günün üzerinden bir hafta geçmişti. Bugün Douglas'la çıkacaktı.

Adet haline getirdiği ilk buluşma kıyafetinden vazgeçmişti. Kötü şans getiriyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı. Ona kalsa şık, siyah elbisesini veya York'tan satın aldığı elbiselerden birini giyerdi fakat Douglas pantolon giymesini, açık havada olacaklarını söylemişti. Susan dönerek başını eğdi, aynadaki yansımasına bakmaya devam ediyordu. Koyu yeşil, dar bir kadife pantolon ve üstüne oturan kızıl kahverengi bir kazak seçmişti. Pantolonu, diz hizasında siyah çizmeleriyle harika görünüyordu.

Son bir kez bakarak aynadaki yansımasına yüzünü ekşitti, yatak odasından çıkarak merdivenlerden indi. Randevuyu iptal etmeye çok yaklaşmış, bir keresinde bunu bir mesaj yazarak yapma raddesine gelmişti. Diğer kismetlerinin hepsi onunla barlarda veya restoranlarda buluşmuştu. Douglas ise her bakımdan farklı görünüyordu, elbette farklı olması iyi olduğu anlamına gelmezdi. Susan iç geçirdi. Kendine, iyi olacağını söyledi. Belki de hoşuna giderdi. Gitmezse de birkaç saat içinde buraya geri dönmüş olurdu. Douglas'la anlaşılmazsa da önemli değildi.

Koridor epey dağınıktı. O sabah Jack ile dışarıdaydılar. Jack dere kenarından taş toplamış ve hepsini eve getirmişti. Karışık

bir yığın halinde koridordaki masanın üstünde duruyorlardı. Susan taşları, ortalıkta kalmış plastik bir zürafayı ve bir şekilde radyatörün altına kaçmayı başarmış iki keçeli kalemi aldı. Elindekileri mutfğa koydu, sonra koridoru tekrar inceledi. Jack'in lastik çizmeleri Miranda onu almaya geldiğinde yaşanan koşuşturmaca sırasında bıraktığı yerde, yan yatmış halde duruyordu. Susan çizmeleri kaldırdı. Aslında Douglas'ı içeri davet etmeye niyeti yoktu fakat Douglas onu alırken evinin bomba düşmüş gibi görünmesini istemiyordu.

Dışarıdan gelen ayak sesleri duydu, bir saniye sonra kapı gürültüyle çalındı. Bir an için kıpırdamadan durdu. Douglas'ın gelişini kapının hemen önünde beklediğini düşünmesini istemiyordu.

Kapıyı açtığında güzel bir şaşkınlık yaşadı. Douglas şık giyinmemişti fakat kıyafetleri kabul görmeyecek halde değildi. Nasılsa saçlarını yatıştırmıştı ve yüzünde beklenmedik derecede endişeli bir ifade vardı. Susan hikâye anlatırken takındığı küstah özgüven ifadesini görmeyi bekliyordu fakat Douglas'ın gülümsemesi gergindi.

Tuhaf bir koku vardı. Susan az kalsın yüzünü ekşitecekti. Kokunun ne olabileceğini merak etti. Herhalde Douglas'tan gelmiyordu. Tarlaları ilaılıyor olabilirler miydi? Douglas mumlu ceketinin cebine uzanıp küçük, ahşap bir kutu çıkardı. Kutuyu Susan'a doğru sallayarak, "Sana bir hediye getirdim," dedi.

Susan elini uzatarak kutuyu aldı. Üzerindeki "Lüks Fransız Kokulu Peyniri" yazısını okudu. Pek de hoş olmayan kokusu dayanılmazdı. Susan kutuyu suratından uzaklaştırma isteğine direndi.

"Çok güzeldir," dedi Douglas. "Geçen yıl keşfettim."

Susan bakışlarını kutunun üzerindeki kahverengi yazıdan kaldırdı. Daha önce hiçbir randevuda hediye olarak peynir al-

mamıştı. Gülmemek için kendini tutarak, “Çok düşüncelisin,” dedi. *Diğer kızlar çiçek alıyor, bense...peynir mi?*

Dakikalarca sürmüş gibi gelen sessizliğin ardından Douglas bir an için ayaklarına baktı, sonra tekrar peynire göz attı. Bakışlarını Susan’ın yüzüne çevirdiğinde gözleri büyüdü. Aklından bir şey geçmiş gibi nefes aldı. “Çok güzel görünüyorsun,” dedi. Susan’ın çizmelerine baktı. “Ama ayağındakileri değiştirmek isteyebilirsin. Daha kullanışlı bir şeye ihtiyacın olacak.”

Tanrı aşkına ne yapacağız ki?

Susan, Douglas’ın ayaklarına baktı. Yürüyüş ayakkabısı giymişti. “Spor ayakkabı olur mu?” diye sordu.

“Mükemmel olur,” diye cevap verdi Douglas. Susan kapıyı açtığından beri ilk kez Douglas’ın yüzünde o çocuksu gülümseme belirmişti, biraz çarpıktı ve coşku doluydu.

Susan başıyla onayladı, aklı karışmıştı. Daha iki dakika geçmişti ve şimdiden hayatı boyunca yaşadığı en tuhaf randevuydu! Susan kokulu peyniri sallayarak, “Şunu buzdolabına koyayım,” dedi. Muhteşem çizmelerinin fermuarını açarak çizmeleri çıkardı ve mutfığa geçti. Buzdolabını açarak peyniri içeri tıktı, daha sonra arka kapının yanından eski püskü spor ayakkabılarını aldı. Ayakkabılara dikkatle baktı, kendini tuhaf hissediyordu. Ona peynir getiren ve onu güzel kıyafetler giyemeyeceği yerlere götüren bu çocuksu adamla çıkarak ne halt ediyordu?

Susan kapıya döndüğünde Douglas yola çıkmış, arabasının yanında bekliyordu. Arabası ahşap panelli eski bir steysin Morris Minor’dı. Radyoaktif yeşiline benzeyen parlak yeşil tonda boyanmıştı. Susan arkasından kapıyı kapatırken yutkundu. Eğer dışarıda Douglas’la birlikte görülmekten utanıyorsa bu arabaya binmemeliydi.

Arabanın içi dağınık değildi fakat arka koltuklar Douglas’ın kitaplarının bulunduğu kutularla doluydu. Douglas kapıyı Su-

san için açık tutuyordu. Adam bunu bile bir şekilde tuhaf göstermeyi başarıyordu.

Kısa süre sonra köyün yeşil alanlarının yanında ilerliyorlardı. Çıplak ağaçlar gri gökyüzünün altında iç karartıcı görünüyordu, gölün yüzeyi ise dalgalıydı. Susan Douglas'a dönerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Douglas gülümsedi. "Sürpriz," dedi. "Eğlenceli olacak. İyi ki yağmur yağmıyor."

Kilisenin yanındaki kavşaktan sağa döndü ve bir saniye sonra Welford ana yolunda Beacon'a doğru hızla ilerliyorlardı. Susan kasvetli havaya baktı. Şu anda yağmur yağmıyor olabilirdi fakat son birkaç gün düşünülürse her an yağmaya başlayabilirdi.

Douglas'ın onu nereye götürdüğünü merak etti. Bu yol Welford Hall'a, oradan da bozkırlara çıkıyordu. Yoksa onu tepelerde yürüyüşe mi götürüyordu? Susan çocukken Beacon'a, antik Kelt haçının bulunduğu yere defalarca yürümüştü. Fakat ilk randevu için uygun bir yer sayılmazdı. Spor ayakkabılarını ve kalın bir mont giymiş olsa da yürüyüş için hazırlıklı değildi. Geçen hafta yağan kar çabucak geçmişti fakat Susan doğru ekipmanlar olmadan dağa çıkmamak gerektiğini biliyordu. *Ayrıca, yağan onca yağmurun ardından yerler kesin bataklığa dönmüş olacaktır!*

Susan camdan dışarı baktı. Yol zikzak çizerek yukarı doğru ilerliyordu. Köyden çıkmak üzereydiler. Fox and Goose'un bacasından dumanlar yükseliyordu. Bir önceki randevusunda yaşadığı felaketten sonra orası da Susan'ın randevu için ilk tercihi olmazdı ama bir an için oraya gidiyor olmayı diledi. En azından orası sıcak olurdu. Odun ateşi, barın arkasında duran Bev ile Gary ve sessiz sohbetler...

“İşte geldik.” Douglas’ın sesi Susan’ı kendine getirdi. Douglas, Susan’ı şaşırtarak Upper Welford Hall’un girişine saptı. Susan’ın kalbi hızlandı. Orada bir kafe olduğunu hatırladı. Mandy bahsetmişti. Kahve ve çörek alıp safsan Upper Welford ineklerinin döner süt sağım ünitesinde sağılmalarını izleyebildiniz. Biraz tuhaf olurdu fakat kötü de sayılmazdı. Belki alanda bir yürüyüş, ardından kahve...

Ancak, arabadan indiklerinde Douglas’ın onu taş kemeriyle girişe doğru götürmemesi Susan’ı hayal kırıklığına uğrattı. Douglas onu diğer tarafa götürdü, bir kapıdan geçtiler ve küçük bir çayıra girdiler.

Douglas, Susan’a dönerek sırtıttı. “Umarım tırmanmayı seviyordursun,” dedi. “İkimiz için bir halat tırmanışı ayarladım. Seni bilmem ama LoveSpark’ta gerçekten çok sıkıcı randevulara çıktım. Vasat bir spagetti sosuna daha katlanmamak için her şeyi yaparım.”

Susan’ın nefesi boğazında takıldı ve olduğu yerde kaldı. Mandy ona tırmanma sahası hakkında her şeyi anlatmıştı. Çayırın hemen yanındaki korunun kenarındaydı. Susan asla deneme arzusu hissetmemişti. Yüksekten nefret ederdi. Bir an için geri dönmeyi ve tepeden aşağı doğru koşmayı düşündü.

Douglas da durmuştu. “Daha önce yapmadın, değil mi?” diye sordu. Kaşlarının arasında endişeli bir çizgi belirmişti.

Susan başını sallayarak kendini gülümsemeye zorladı. “Yapmadım,” dedi.

“Tanrı’ya şükür.” Çok rahatlamış gibi derin bir nefes verdi.

Susan’ın midesi altüsttü. Bunu yapamazdı. Yapamazdı işte. Douglas’a yükseklik korkusundan bahsetmeliydi fakat Douglas, Susan bunu daha önce yapmadığı için çok mutlu görünüyordu. Yüzü mutlu bir köpek yavrusunun yüzüne benziyordu.

“Merhaba!” Arkalarından yeni bir ses yükselince Susan sese doğru döndü. Gelen Jimmy Marsh’tı. Onları gördüğüne memnun görünüyordu, Douglas’a gülümseyip Susan’a dönerek göz kırptı. Susan kızardığını hissetti. Douglas’la ateşli bir randevu için buraya gelmiş olmalarına mı gülüyordu? Muhtemelen öyle olmadığını hatırlattı kendine. Burası Jimmy’nin kendi mülküydü ve Jimmy de ilk buluşmalarında Mandy’yi buraya getirmişti. Muhtemelen buranın ilk randevu için mükemmel olduğunu düşünüyordu. Yine de Susan’ın midesi bulanıyordu. Halata tırmanacak olması zaten kötüydü. Bunu Douglas yetmiyormuş gibi bir de Jimmy’nin önünde yapmak ise dehşet vericiydi. İlk platforma bile çıkmayı başaramazsa ne olurdu?

Douglas elini Jimmy’ye uzatırken yüzündeki gülümseme iyice büyümüştü. “Tünaydın,” diye böğürdü, keyifli görünüyordu. “Seni tekrar görmek çok güzel.”

“Merhaba, Susan,” dedi Jimmy.

Douglas bir Jimmy’ye, bir Susan’a bakıyordu. “Siz tanışıyorsunuz?” diye sordu.

Susan gergin bir tebessümle karşılık verdi. “Tanışıyoruz,” dedi. “Merhaba, Jimmy.”

Douglas, Jimmy’nin elini sıkmayı kesmişti. “Sahiden mi?” dedi. Bir an için şaşkın göründü. Öylesine şaşkıındı ki Susan gerginliğine rağmen gülmek istedi.

Jimmy boğazını temizledi. “Arkadaşı Mandy vasıtasıyla,” dedi. “Kendisi kız arkadaşım olur.”

“Ah! Mandy, York’ta tanıştığım hanımefendi! Veteriner olan!” Douglas’ın keyfi yerine gelmişti.

“Doğru.” Jimmy onları küçük, ahşap kulübeye götürdü. “Eldivene ihtiyacınız olacak,” dedi. Susan’a bir çift hafif, deri eldiven uzattı, daha sonra bir çekmeceyi karıştırarak Douglas için daha büyüklerini aradı. “İyi mi?” diye sordu.

Susan başını sallayarak teşekkür etti.

Douglas, "Harika," diyerek gülümsedi.

Susan eldivenleri giydikten sonra Jimmy'nin verdiği kaskı taktı. Spor ayakkabıları yüzünden endişelenmesinin kaskla görüntüsünün yanında bir hiç olduğunu düşündü. Saçını yapmak için çok uğraşmıştı. Ama boşunaydı belli ki.

Dışarı çıkıp çayırdan geçerek korunun kenarına geldiler. Susan elinde olmadan kendini biraz daha güvende hissetti. Halat tertibi sağlam ve güvenli görünüyordu. Buna rağmen, ilk platformun ne kadar yüksek olduğunu görünce az kalsın nefesi kesiliyordu. Aşağıda pek fazla esinti yoktu fakat en tepedeki dallar kırırdıyordu. Yukarı çıkan dar, tahta merdivenler vardı. Jimmy ikisine de birer güvenlik halatı bağladı.

Douglas, Susan'a sevinçle bakıyordu. Yukarıyı göstererek, "Önce sen gitmek ister misin?" diye sordu.

Susan dişlerini sıkarak, "Hayır! Sağ ol. Sen git," dedi. Douglas merdivene benzeyen basamaklardan ustaca çıkarak küçük, tahta iskeleye vardı. Kollarını iki yana açıp arkasını dönerek haykırdı ve el salladı. "İnanılmaz," diye bağırdı. "Yukarı gel, Susan. Muhteşem bir manzara var."

Susan başını zor kaldırdı. Douglas hiçbir yere tutunmadan duruyordu.

Sorun yok, dedi içinden. Bunu yapabilirsin, çok güzel olacak.

Kalbi ağzına gelmişti. Ayağını ilk basamağa koydu. Basamağın çökmesini bekliyordu fakat ayağının altında sağlam bir zemin hissetti. Yolun yarısını çıktığında dizleri öylesine titriyordu ki durmak zorunda kaldı. Jimmy hemen arkasındaydı. Susan arkasına dönüp Jimmy'ye tutunma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Neden korkuluk yoktu? Tepesinde alçak bir ağaç dalı vardı. Dal sallanıyordu. Biraz daha ilerleyebilmek için dalın altından eğilerek geçmesi gerekecekti.

Hayır, bunu yapamam, diye düşündü. Yapamam işte.

Jimmy arkasında bekliyordu. “İyi misin, Susan?” diye sordu. Jimmy’nin sesinde sadece sabır vardı.

“Hayır.” Gerçek, düşünmeye bile fırsat bulamadan, ağzından çıkıvermişti.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Susan donup kalmıştı. Başı dönüyordu. Kaskının üstündeki dal görüşünün hemen ötesinde ileri geri sallanıyordu.

“Aşağı inebiliriz,” dedi Jimmy.

Susan kaşlarını çattı, sakinleşmeye ve önündeki basamağa odaklanmaya çalışıyordu. İnmeyi kabul ederse Jimmy onu yargılamazdı. Ancak bedenine aniden bir azim hissi yayıldı. Eğer Douglas bir randevu için bu korkunç fikirle onu gafil avlayacaksa Susan kesinlikle onu korkmuş veya utanmış görmesine izin vermeyecekti.

Bir süre gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. Kısa süreli baş dönmesi geçmişti. “İstersen yukarıya emekleyerek çıkabilirsin,” diye önerdi Jimmy. “Bunu yapmanın doğru veya yanlış yolu yoktur. Hemen arkadayım. Güvendesin.”

“Sağ ol, Jimmy.” Susan derin bir nefes alarak öne eğildi, ellerini önündeki basamaklara koydu, basamağa sıkıca tutunarak sallanan dalın yanından geçti ve yukarı ilerledi.

Douglas’ı amuda kalkmış halde ya da onun gibi çılgınca bir şey yaparken bulmayı bekliyordu ama nihayet çıktığında ve ellerini platforma koyduğunda Douglas’ın gözlerinde endişe vardı.

“İyi misin?” diye sordu Douglas. “Çok özür dilerim, yüksekte hoşlanıp hoşlanmadığını sormak aklıma gelmedi! Devam etmek zorunda değiliz. Başka bir yere gitmek veya eve dönmek istersen sorun değil.” Çömelerek Susan’ın elini tuttu.

Susan, Douglas'ın yardımıyla kendini yukarı çekerek platforma çıktı. Aşağı bakmadığı sürece, sandığı kadar kötü değildi. Ağacın gövdesinin sunduğu korumanın hemen yanındaydılar.

"Sahiden çok özür dilerim," diye tekrarladı Douglas. Susan'ın elini bırakmamıştı. Susan'ın ne kadar çok korktuğunu biliyormuş gibi elini sıkıca tutuyordu. "Aşağı inmek ister misin?"

Susan bacakları titrediği halde Douglas'ın elini bırakmadan ve sırtını ağacın gövdesine dayayarak etrafa bakınma cesaretini gösterdi. Kalbi ağzındaydı fakat burada, yukarıda dalların arasında olmak kesinlikle bir deneyimdi. Douglas manzara konusunda haklıydı. Susan bir tarafta koruluğu görebiliyordu, diğer tarafa göz gezdirdiklerinde ise dalların arasından seçilen Upper Welford Hall'daki çatıları görebiliyorlardı.

Önlerinde bir güvenlik ağı vardı. Güzel ve genişti. Susan uzun, derin bir nefes aldı. Aşağı o merdivenlerden inmektense ağı kullanmak gerçekten çok daha kolay olabilirdi. Douglas parmaklarını sıktığında Susan gücünün biraz olsun geri geldiğini hissetti. "Evet. Devam etmek istiyorum," dedi. Sesi yeterince emin çıktıysa yapabileceğine inanmaya başlayabilirdi.

"Çok iyi gidiyorsun," dedi Douglas.

Platformda yanlarına gelen Jimmy, "Cidden öyle," dedi. Susan halata tutunup sonraki ağı tırmanmaya başlayana kadar Douglas elini tutmaya devam etti. Susan'ı takip etti ve birkaç dakika sonra tepeye çıkmışlar, uzak uçtaki platformda oturuyorlardı.

Sırada halattan bir köprü vardı. "Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu Douglas. "Önce ben gidersem seni diğer tarafta bekleyeyim mi?"

Susan başıyla onayladı. Aşağıya bakınca dizleri yeniden gevşemişti.

“Bakma,” diye teşvik etti Douglas. Gülümseyerek Susan’a cesaret verdi. “İki elinle birden tutun ve tam karşıya bak.”

Önce Douglas gitti, köprüde sallanarak ilerlemesi bu işi çok kolay gösteriyordu. Sıra Susan’daydı. Douglas’m söylediğini yaptı, iki eliyle de kılavuz halatlara tutundu. Köprü dengesiz ve aşırı yüksekteydi.

Bakma. Önce bir ayağını atıyordu, ardından diğerini. Douglas uzak uçta onu bekliyordu. Susan başını kaldırıp ona baktığında Douglas’ın ona komik bir surat yaptığını gördü. Douglas platformda kısa bir dans gösterisi yapınca Susan kendine hâkim olamayarak güldü. Gerizekâlı gibi görünüyordu fakat Douglas bunu Susan’ın dikkatini yüksek uçurumdan uzak tutmak için yapıyordu ve tuhaftı ama işe yarıyordu.

Susan köprüden iner inmez Douglas elini tekrar tuttu. “Çok cesursun,” dedi.

“Ah, kes sesini,” diye cevap verdi Susan. “Merdivenden çıkarken az kalsın kalp krizi geçireceğim için böyle söylüyorsun.”

“Aslında, evet.” Douglas’ın parmakları sıcak ve istikrarlıydı. Susan, Douglas’ın cesaretinin bir kısmının kendisine doğru aktığını hissetti. “Korkmamak cesaret sayılmaz.”

Douglas gülümsedi. Bakışları gerçekten sevecendi. Susan bir an için karnında kelebeklerin uçtuğunu hissetti.

Jimmy yanlarına gelince Douglas, Susan’ın elini bıraktı ve Susan’ın yaşadığı heyecan anı sona erdi. Susan aniden hayal kırıklığı hissetti ama sonra gülmek istedi. Ne bekliyordu ki? Douglas’ın onu hemen oracıkta, bir ağacın tepesine giden yolu yarılamışken ve Jimmy onları izlerken öpmesini mi? Ayrıca... Neden birdenbire bunun sorun olmayacağını hissetmeye başlamıştı?

Son bölüme ulaştıklarında Susan’ın kasları acıyordu. Birkaç ağa daha tırmanıp inmiş, çok sayıda sallanan kütüğün üstün-

den geçmiş ve bir tür halat tünelin içinden tepetaklak kaymıştı. Douglas ona yardım etmek için defalarca durmuştu. Her seferinde yüzünde o nazik gülümsemesi veya komik surat ifadesi vardı. Artık son kısma ulaşmışlardı. Susan'ın kalbi ağzındaydı. Bir güvenlik ağına doğru sallanan bir halattı. Susan oraya kardaki başarısına rağmen aradaki mesafenin büyüklüğü karşısında elinde olmadan dehşete kapıldı.

Jimmy ikisine de "Buraya tutunun," diye gösterdi, "bu düğümün hemen üstünden. Kendinizi bıraktığınızda ağ sizi yalayacaktır."

Susan aniden tekrar titremeye başladı. Ya tutunamazsa ve çok erken bırakırsa ne olacağını düşündü. Orman zeminine mi çakılacaktı?

"Önce ben gidebilir miyim?" diye sordu Douglas.

"Önden buyur," dedi Susan. Bunu yapabileceğinden hiç emin değildi. Elleri titriyordu ve sıkı kavrayamayacağını hissediyordu.

"Teşekkürler," dedi Douglas. Susan ona iyilik yapıyormuş gibi gerçekten minnettar görünüyordu.

Douglas halatı kavrayıp kendini attı, boşlukta deli gibi sallanıyordu. Sallanışının sonuna ulaştığında sevinçle haykırarak halatı bıraktı. Bir saniye sonra doğrudan ağın ortasına düştü, bir kez zıpladı ve ayağa kalktı. "Muhteşem!" diye bağırdı. Susan daha ne olduğunu anlayamadan Douglas ağın kenarına çıkıp yere atladı. Alanın karşı tarafına koştu. Tutuna tutuna tırmanarak Susan'la Jimmy'nin beklediği platforma geri çıktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Susan'a.

Susan başını hafifçe iki yana salladı. "Cidden midem bulanıyor," dedi ve yüzünü buruşturunca Douglas kahkahayla güldü.

“Bir kez daha yapmamın sakıncası var mı?” diye sordu Douglas. Yüzündeki coşkulu yavru köpek ifadesi tüm gücüyle geri gelmişti. Susan onun kendine hâkim olamadığını düşündü. Douglas bunu yapmaya tüm kalbiyle hevesliydi.

Susan başını salladı. “Tabii ki, sakıncası yok,” dedi. “Devam et.”

“Ama sen de deneyeceksin, değil mi?” diye teşvik etti Douglas. “Cidden çok eğlenceli.”

Susan başıyla onaylarken, “Deneyeceğim,” dedi.

Susan, Douglas’ın dünya yansa umurunda değilmiş gibi kendini boşluğa bırakarak tekrar sallanmasını izledi. Douglas gibi biri olmanın nasıl olacağını merak etti. Susan elbette korkak değildi. Gücüyle her zaman gurur duymuştu, sonuçta gücü sayesinde hemen girişteki o lanet basamakları çıkabilmişti. Fakat Douglas korkusuz görünüyordu. Ağa tekrar düştü, kenardan sallandı ve yere yuvarlandı. Gülerek ayağa kalktı. “Tanrım,” diye seslendi.

“Ne dersin?” Jimmy, Susan’la beklemişti. Halatı geri çekmiş, Susan’a bakıyordu. Susan halatı tuttu. Ağırlığını ağa karşı verdi, düşüşün tersi yönde arkaya doğru eğildi. Aşağıya bakmamaya çalışıyordu fakat Douglas altında bitti ve Susan kendine hâkim olamayarak baktı. Douglas yukarı bakıyordu, gülümsüyordu. Susan’ı şaşırtarak kolunu kaldırıp ağzını açtı ve şarkı söylemeye başladı. Sesi güçlüydü, hoş bir baritondur, şaşırtıcı derecede tatlıydı.

“Sallan, Susan, sallan. Korkma.

Boşluğun karşısına. Bekliyorum burada.

Sallan, Susan, sallan, kalbin pır pır olsa da.

Peynirle iyi gitsin diye, alacağım sana şapka.”

Susan güldü. Saçma bir şarkıydı fakat komik olduğunu inkâr edemezdi. Halata daha sıkı tutundu. Derin bir nefes alarak parmaklarını sıktı. Tüm gücüyle kendini ileri attı. Havada süzülüyordu. Rüzgâr çok soğuktu fakat kendini inanılmaz hissediyordu; sanki uçuyordu! Elini bırakmadan halatı tutmak hiç de zor değildi. Sonunda halatı bıraktı ve ağa yuvarlandığında kalbi duracak gibi oldu, sırtüstü düştü ve bir iki kez zıpladıktan sonra durdu.

Çok mutlu hissediyordu. Douglas ile Jimmy'nin uzaktan tezahürat yaptıklarını duyabiliyordu. Ağın tabanında yuvarlanarak yere inerken yanaklarının yandığını hissetti. Douglas onu bekliyordu. Susan'a sarılıp kısa bir süre o halde durdu. "Olağanüstü," dedi.

"Sahiden öyleydi." Susan'ı bırakınca Susan doğruldu; titriyordu fakat kendini canlı hissediyordu. *Başarmıştı*. Jimmy geldiğinde Susan'ın solukları düzelmişti. Ağaçların arasından geri dönüp çayırı geçerek küçük kulübeye geldiler.

Douglas, Jimmy'ye gülümseyerek, "Muhteşemdi," dedi. "Teşekkürler."

"İkiniz de iyi iş çıkardınız," dedi Jimmy. Kasklarını ve eldivenlerini alırken mutlu görünüyordu. "Özellikle de sen Susan. Yükseği sevmiyorsan hiç kolay değildir." Douglas'a döndü. "Bir ara tekrar gelmelisin," dedi. "Cambaz telini daha da çok seveceğini düşünüyorum."

"Kulağa harika geliyor," dedi Douglas.

Susan, "Aslında... Muhtemelen benim de hoşuma gidecek bir şeye benziyor, önceden uyarayım da," diyerek Douglas'ın kaburgalarını hafifçe dürttü.

Otoparka geri döndüler. Susan kendini harika hissediyordu, oysa adımları yavaşlamıştı. Bu buluşmayı dört gözle beklememişti fa-

kat artık sona ermek üzereydi ve birkaç saat tamamen farklı bir şeyler yapmanın ne kadar muhteşem olduğunu fark etmişti.

“Kahve içmek ister misin?” dedi Douglas. “Burada çok hoş bir kafe olduğunu duydum.”

“Evet, lütfen,” dedi Susan.

Douglas, Susan’ın cevabı hayatı boyunca duyduğu en tatmin edici şeymiş gibi gülümsedi. Susan’ı taş kemerden geçirdi. Yolun en uç kısmında parke taşlı, küçük bir avlu vardı. Avlunun bir tarafında peynir, yün eşyalar ve çeşitli yerel ürünler satan küçük dükkânlar sıralanmıştı. Ortada bir yılbaşı ağacı duruyordu. Elma şekeri satan bir tezgâhtantatlı kokular serin havada Susan’ın burnuna kadar geliyordu.

Susan tam da bunları umduğunu düşündü. Buluşmalarının en başında. Ve işte şimdi buradaydılar.

Tam karşıda, eskiden bir ahırın girişiymiş gibi görünen daha yüksek bir kemerli geçit vardı.

Douglas onu avlunun karşısına geçirip başka bir devasa pencerenin karşısına dizilmiş masa ve sandalyelerle oldukça samimi görünen bir kafeye götürdü. Susan camdan baktığında çok büyük bir süt sağma sistemini görebiliyordu. Yavaşça dönen devasa bir tekerleğe benziyordu. Susan izlerken ineklerden biri, dönen platformdaki boşluklardan birine girdi, diğer tarafta ise başka bir inek serbest kaldı. Kızıl saçlı, mavi tulumlu bir mandıra işçisi ilk ineğin memelerine süt sağma makinesini takıyordu. Yıllarca Welford’un kırsal kesiminde yaşamış olan Susan için bile elinde kahveyle izlemesi tuhaf derecede muhteşem bir görüntüydü.

“Cappuccino?” diye önerdi Douglas.

On dakika sonra masalardan birinde oturmuş, kahvelerini yudumluyorlardı. Camın ötesinde inekler makineye girip çıkıyor, tulumlu adam işini yapıyordu.

“Büyüleyici, değil mi?” dedi Douglas sonunda.

“Harika,” dedi Susan. Tüm dikkatini Douglas’a çevirdi. Gerçekten de o güne dek çıktığı en sıradışı randevuydu. “Neredeyse halatla sallanmak kadar iyi.”

Douglas gülerek parmağını kahve fincanının sapında gezdirdi ve başını kaldırıp Susan’ın gözlerine baktı. “Umarım hoşuna gitmiştir,” dedi. “Yükseklikten hoşlanıp hoşlanmadığını sormayı akıl edemediğim için çok özür dilerim.”

Susan gülümsedi Ve, “Sonu iyi bitti,” diyerek onu teselli etti.

“Güzel,” dedi Douglas. Samimiydi. “Ne zamandır Welford’dasın?” diye sordu.

Susan kendini birden hakkındaki her şeyi Douglas’a kolayca anlatırken buldu. On iki yaşındayken ailesiyle buraya nasıl geldiğini, Welford’u, Mandy’yi, Hope Meadows’u ve annesini... Douglas, Susan’a, anlattığı her şey olağanüstüymüş gibi bakıyordu. Susan onun gürültücü veya utanç verici olacağına dair boşuna endişe etmişti. Sonunda derin bir nefes alıp Jack’ten bahsetti.

Douglas’ın gözleri büyüdü. “Kreşteki sınıfında tanıştığım Jack mi? Çok sevimli bir çocuk! Onunla gurur duyuyor olmalısın.”

Ve böylece konu geçip gitti. Sanki hiç de büyütülecek bir şey değilmiş gibi. Susan’ın içini sıcak bir his kapladı. Sohbate devam ederken, *gerçekten de harika bir adam*, diye düşündü.

“Bir ara bana Hope Meadows’u gösterebilir misin?” diye sordu Douglas. “Yazmak için daima ilham peşindeyim. Ayrıca, York’ta gördüğüm kadarıyla Mandy çok hoş birine benziyor.”

“Harikadır,” diye katıldı Susan. “Onunla konuşurum. Bizi dolaştırmaktan memnun olacağına eminim.”

Douglas telefonuna baktı. Gözlerinde korku dolu bir ifade belirdi. “Tanrım,” dedi, “Ne kadar geç olduğunu fark etmemi-

şim. Çok özür dilerim fakat gitmem gerek. Walton Kütüphanesi'nde akşam seansım var." Telaşlı görünüyordu. "Seni yolda bırakabilirim," dedi. Mavi gözleri kırgındı. "Seni telaşa soktuğum için cidden çok özür dilerim."

Susan, Douglas'ın afallaması karşısında güldü. "Sorun değil. Bu kadar çok aranan biri olman güzel bir şey."

Susan sandalyesini geri doğru itip ceketini aldı. Douglas ceketini giymesine yardım ederken Susan ona teşekkür etti. Onun bir centilmen olmasını beklemiyordu fakat nedense yüzündeki en doğal şeymiş gibi görünüyordu şimdi bu.

Douglas onu evinin yakınlarındaki kilisenin yanında bıraktı, Susan köşeyi döndüğünde yüzüne düşen ilk yağmur damlalarını hissetti fakat hava durumundaki değişim moralini bozmadı.

Douglas'ı tekrar görmenin hoş olacağını düşündü. Onu tamamen yanlış değerlendirmişti. Bazen biraz tuhaf davransa da kalbi temizdi ve tüm o yavru köpek maskaralıklarının ardında yetişkin bir adam vardı. Susan son virajı dönerken kendi kendine gülümsedi. Yağmur hızlanmıştı, yakasını iyice kaldırdı.

Sonra bir anda durdu. Loş ışığa rağmen hemen önünde birinin durduğunu görebiliyordu ve ne yazık ki tanıdık biriydi. Kalbinin duracağını sandı.

Jack'in babası kapısında duruyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Adam kıpırdamadan duruyordu ve Susan da bir an için hareket edemedi. Jack daha doğmadan önce ikisini de terk eden eski sevgilisi ve Jack'in biyolojik babası Michael Chalk, Susan'ın evinin önündeydi. Öfke bedenini sıcak bir dalga gibi sardı. Michael'a doğru hızlı adımlarla yürürken ayaklarını bile hissedemiyordu.

"Senin burada ne işin var?" Susan hiddetine rağmen öfkeli bir fısıltıyla konuşmuştu. İstedığı son şey komşularının bu karşılaşmaya şahit olmalarıydı. Michael'ın dahil olmadığı muhteşem bir hayat kurmuştu. Geri gelip hayatını mahvetmesine izin vermeyecekti. "Buna nasıl cüret edersin?" Susan aniden sustu ve öylece dikilerek Michael'ın tuhaf derecede yakışıklı simasını izledi.

"Susan, üzgünüm. Sana yazmaya çalıştım ama..."

Susan'ın sert tepkisinden ürkmüş görünüyordu. Susan onun kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçacağını sandı. Oysa Michael geriye doğru bir adım attıktan sonra durdu.

Yağmur şiddetlenmişti. İri yağmur damlaları döşeme plakalarına çarpıp oluklardan akıyordu. Michael'ın itinayla şekil verilmiş kahverengi saçları yağmurdan kafasına yapışmıştı. Bronz yüzünden aşağı doğru sular süzölmeye başlamıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak. Son günlerde... Zor zamanlar geçirdim." Susan dişlerini sıktı. Bakışları Michael'ın şık mumlu ceketinde

ve ütülü pantolonunda gezindi. Yolda, Susan'ın hırpani Twin-go'sunun önünde parlak bir Mercedes duruyordu.

Michael zor zamanlar hakkında ne bilirdi ki? Son dört yılı önce bir bebeğe, sonra da ufak bir çocuğa bakarak mı geçir-mişti? Jack harika bir çocuktur fakat yine de Susan'ın uykusuz geceler geçirmedeği anlamına gelmiyordu bu. Paniklemiş halde doktora koşturmalar, öfke nöbetleri, ağrılar ve uzun süre ayrı kaldıklarında duyduğu endişe. Michael tüm bunların ilgisini çekmediğini açıkça dile getirmişti.

Şimdi de onun hayat hikâyesini dinlemek Susan'ın ilgisini çekmiyordu. Bunca yılın ardından nasıl oluyor da buraya gelip sızlanabiliyordu?

“Babam öldü. Bir ay önce.” Sustu, sonra bakışlarını yere çevirdi. Susan bir an için bakışlarındaki acıyı gördüyse de merhametini bir kenara itti.

Michael'ın babası zihninde belirdi. Tıpkı Michael gibi, Angus Chalk'ın da keskin hatlı elmacık kemikleri ve sert bir çenesi vardı. Susan'a bir nebze bile şefkat göstermemişti. Susan ne zaman görüş alanına girse adamın yüzü buz keserdi. Susan ne suç işlediğinden emin olamıyordu fakat Angus'un gözünde, oğluna ve varisine layık olmadığından emindi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diye yalan söyledi. Sesini yükseltmemeye çalışmıştı.

Michael'a onu ne kadar çok incittiğini görme zevkini tattırmayacaktı.

Michael gözlerini yerden kaldırarak gülümsemeye çalıştı. Sert hatlarına hiç uymasa da gözlerinde yalvaran bir bakış belirdi. “Bir süredir size ulaşmak istiyordum,” dedi.

Susan kaskatı kesildi. Ona iyilik yaptığını mı düşünüyordu? “Dert etmene gerek yoktu,” diye mırıldandı Susan. Sesi boğuk çıkmıştı. “Sensiz gayet iyiyiz.” Michael'a bakmaya devam etti.

Michael gözlerini devirdi ama sonra tekrar kaldırarak göz ucuyla eve baktı. Susan öfkesinin kabardığını hissediyordu. Ön kapısındaki eskimiş boyanın ve beyaz tahtaları kabarmış sarkık pencere çerçevesinin gayet farkındaydı.

“Ben...” Michael’ın bakışları nihayet Susan’ın gözleriyle buluştu. “Ben umuyordum ki...” Tekrar sustu. Susan ise bekledi. Her ne söylemek istiyorsa ona yardım etmeyecekti. “Oğlumu... Jack’i tanımak istiyorum,” dedi Michael, “Hakkım olmadığını biliyorum.”

“Çok doğru!” Michael konuşmaya devam edemeden Susan söylenmeye başladı. “Herhangi bir hakkın yok.” Sustu. Dudakları titriyordu ama omuzlarını dikleştirdi. “Hemen gitmeni ve bizi rahat bırakmanı istiyorum.”

Michael bir adım daha geriledi. Bakışları en azından bir parça merhamet arıyormuş gibi Susan’ın yüzüne odaklanmıştı. Susan istifini bozmadı. Yağmur hafiflemişti ve Michael yenilgiyi kabullenmiş görünüyordu, sırlıslıkla halde öylece dikiliyordu. “Mektubumu aldın mı?” diye sordu.

Susan dudaklarını büzdü. Ellerini ceplerine soktu. Mektup açılmadan buruşturulmuş halde cebinde duruyordu. “Evet,” diyerek yutkundu. “Attım,” diye yalan söyledi.

Michael iç çekti. Susan öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. Michael’ın söylediğine göre Susan ne zaman “mantıksız davranışa” Michael iç çekti. O sahte sabır gösterisi Susan’ı hasta ediyordu. “Atabileceğin aklıma gelmişti,” dedi. “Sana bir kopyasını getirdim.” Mektubu uzattı. Susan almayınca Michael mektubu eline tutuşturmak istiyormuş gibi yanına sokuldu.

Susan geri çekilerek, “Gerek yok,” dedi.

Michael ellerini kaldırdı ve sonra mektubun kopyasını paspasın üstüne koydu. “Lütfen okur musun?” diye sordu. “Lütfen?” dedi tekrar.

“Tamam.” Susan ürperdi. Sular boynundan aşağı doğru akıyordu. “Artık gider misin? Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacımız yok.” Öfkesi geçmişti. Kendini aciz hissetmeye başlamıştı.

Susan bir an için Michael’ın bir şeyler daha söyleyeceğini düşündü fakat Michael son bir kez bakarak arkasını döndü, cebinden bir anahtar çıkardıktan sonra kaldırımdan arabasına doğru ilerledi. Michael arabasına binip uzaklaşırken Susan yerinden kıpırdamadı. Araba köşeyi dönerek gözden kayboldu. Susan da kendi anahtarını çıkardı. Ön kapıyı açarken eli titriyordu.

Mektubun kopyasını alıp buruşturdu ve cebine, ilk kopyanın yanına sokuşturdu. Evin içi buz gibiydi, o yüzden ilk işi termostatu açmak oldu. Gidip ıslak kıyafetlerini değiştirmeliydi ama bunun yerine duvar dibine yığılıp kaldı.

Michael buraya nasıl gelirdi? Onu tekrar görmeyi beklemiyordu. Hiç değişmediğini düşündü. Eskiden olduğu gibi hâlâ o yakışıklı, imtiyazlı ve ilgisiz adamdı. Bir zamanlar Susan onun bu halini severdi. Onunlayken her şey kolay gelirdi.

Tedirginliğine rağmen, pişmanlık bulutunun içinden iyi zamanların hatırası yükseldi. Bir yaz akşamı, uzak bir kumsaldaki kum tepelerinde sevişmişlerdi. Susan gözlerini kapattı. Michael’ın ellerini teninde hissetti. Titreyerek verdiği tepkiyi... Başını duvara yasladı.

Daha sonra gerçeğe döndü. Başka zamanları da hatırlıyordu. Onu reddetmesi ve gözlerindeki soğukluk. Susan’ın içinde büyüyen çocuk için duyduğu korku. Tekrar sinirlendi. Düzgün el yazısıyla yazılmış mektuba bir kez daha baktı. Okumayı düşündü. Bu sayede Michael’ın söyleyecek nesi olduğunu öğrenecekti. Hiçbir şey Michael’ı hayatına tekrar sokmak istemesini sağlayamazdı. Sırtı kalorifere denk gelene kadar duvar kenarında ilerledi. Titriyordu, oysa yüzü yanıyordu. Parmaklarıyla ıs-

lak kâğıdı yokladı, az kalsın elinden düşürüyordu fakat içindeki mektubu parçalayabilecek kadar güçlü bir hiddetle zarfı yırttı. Sayfaları zarftan çıkarttıktan sonra kokuşmuş cümleleri bir so-lukta okudu. *Michael'in* yazdığı ne kadar da belliydi. Yavan ve iş bitirici, duygudan yoksun.

Jack'in babası olarak yasal haklarımı kullanmak istiyorum. Ya-sal vasisi ve doğum sertifikasındaki tek şahıs olarak sen, Susan Collins'in bu hakkı bana verebilecek tek kişi olduğunun farkın-dayım. Bana bu hak için izin vermeni ve bu sayede Jack doğdu-ğundan beri yerine getirmiş olmam gereken görevi üstlenmeye başlayabilmeyi umuyorum.

Michael'in hukuki evraklarından biriymiş hissini veriyordu. Kişisel sayılabilecek tek dokunuş imzasıydı; sayfanın altındaki düzgün mavi yazı. Daha fazla çaba gösteremez miydi?

Susan kâğıdı buruşturup holdeki masaya fırlattı.

Neyse ki Jack hâlâ Miranda'nın yanındaydı ve burada olup yaşananlara şahit olmamıştı. Susan, Michael'in onu görmesine engel olamayabilirdi. Ya Jack babası olduğunu iddia eden bir adam görseydi ne olurdu?

Susan mutfğa geçerek ısıtıcıyı açtı. Tıslayan suyun sesi ses-sizliği yırtarken Susan öylece durdu.

Jack hayatındaki en önemli şeydi. Hiçbir şeyin onu üzme-sine izin vermezdi. Babasının daha o doğmadan önce oğlunu terk eden şımarık, bencil ve soğuk bir adam olduğunu öğren-mek Jack'i üzmekten başka bir işe yaramazdı.

Susan yine de paniğe kapılmaya başlamıştı. Su kaynayınca ısıtıcı otomatik olarak kapandı, Susan ise yerinden kıpırdamadı.

Jack burada olsaydı ne düşünürdü?

Ya bundan yıllar sonra babasının onunla ilişki kurmak istediğini ve onun, yani Susan'ın bunu babasından esirgediğini öğrenirse ne düşünürdü?

Susan kendi babasını ve özellikle Welford'a taşındıkları ilk zamanlarda Miranda iş yüzünden çok fazla seyahat ederken onunla ne kadar yakın olduklarını düşündü. Michael'ın babasını düşündü, Susan'a korkunç davranmış olsa da Michael ile babası çok yakındı. Michael kendini suçlu hissediyor olmalıydı. Belki de onları bu şekilde terk ederek Jack'in elinden neleri aldığı ancak şimdi anlamıştı. Susan boş mutfığa bakarak, "Ona ihtiyacımız yok," dedi.

Onuncu Bölüm

Kapı zili çaldığında Susan bir buçuk saattir aynı yerde duruyordu. Mutfak dolabına yaslanarak yığılıp kaldığı yerden doğrulurken içini bir ürperti kapladı. Michael geri gelmemiştii herhalde, değil mi? Ellerini masaya koyarak kendini yukarı çekti. Ön kapı gözüne çok uzak görünüyordu. Kapıyı açarken kalbi hızlanmıştı ama lambanın altında, yağmurdan ıslanmış saçlarıyla duran kişi Mandy Hope'tu. Köpeği Sky da yanındaydı. Mandy'nin arkasında Miranda arabanın kapısını açmış, Jack'in inmesine yardım ediyordu.

"Selam! Randevun nasıl geçti?" Mandy'nin sesi keyifliydi. Susan'ın gözlerine bakınca gülümsemesi soldu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Miranda da Jack'in elini tutarak eve varmak üzereydi. Doğrudan Susan'a bakarak, "Hay aksi," dedi. "Annenin başı mı ağrıyormuş?" diye ekledi neşeli bir sesle. Susan başıyla onaylarken kendini tutmağ için elinden geleni yaptı. Miranda, Jack'le konuşmak için eğildi. "Jack, anlaşılan bu gece seni büyükanne yatıracak. Mandy, annene baş ağrısı konusunda yardımcı olacak, öyle değil mi hayatım?"

İyi niyetli bakışlarını biraz şaşkın görünen ama başıyla onaylayan Mandy'ye çevirdi.

Miranda tekrar Jack'le konuştu. "Şimdi gidip annene sarıl ve iyi geceler dile."

Jack, Miranda'nın elini bırakırken Susan çömeldi. Jack koşarak geldi, sonra durdu ve Susan'a doğru dikkatlice ilerleyerek ona sımsıkı sarıldı. Susan yüzünü oğlunun küçük göğsüne gömdü. Jack onun için çok kıymetliydi. Onu bırakmak istemiyordu. Derin bir nefes alarak oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. Daha sonra kollarını gevşeterek doğrudan Jack'e baktı. Kahverengi gözleri ne kadar da büyüktü. Susan zorla da olsa gülümsedi. "İyi geceler, tatlım," dedi. "Büyükannen seni yukarı çıkaracak, tamam mı?"

"Seni seviyorum, anneciğim. Çabuk iyileş." Jack'in yüzü çok ciddiydi. Susan ona tekrar sarılmak istediye de Miranda'nın elinden tutup onu koridorun diğer ucuna götürmesine izin verdi. Birlikte üst kata çıktılar. Jack merdivenlerin yarısında durup el sallayarak öpücük gönderdi. "İyi geceler, anne," diye seslendi.

"İyi geceler." Susan, Jack'i gözden kaybolana kadar izledi.

Jack merdivenlerin tepesinde gözden kaybolduğunda o boşluk hissi geri geldi. Susan, Mandy'nin onu nazıkçe mutfağa doğru iten elini sırtında hissetti. "Senin için bir fincan çay hazırlayayım mı?" diye sordu Mandy. Susan'ı tekrar oturttu, daha sonra sıcacık elini uzatarak Susan'ın parmaklarını kontrol etti. Kaşlarını çatarak, "Buz gibisin," dedi. Arkasını dönüp oturma odasına geçti. Ekose bir battaniyeyle dönerek battaniyeyi Susan'ın omuzlarına sardı. Mandy işe koyulup su ısıtır, fincan ve poşet çay arayışıyla dolapları açıp kapatırken Susan o boşluk duygusunu hissetmeye devam etti. Sky bir sorun olduğunu anlamış görünüyordu. Susan'ın hemen yanında oturup sıcak bedenini Susan'ın bacağına yaslamıştı. Ne kadar da rahatlatıcıydı. Sky uzanarak başını Susan'ın kucağına koydu. Tüyleri yumuşacıktı. Susan parmaklarını köpeğin boynunda gezdirdi. Sky güven doluydu. Mandy onu ilk aldığı anda nasıl da korkmuştu. Susan bir an için Marmelat'ı hatırladı. Tıpkı Sky'ın şu anda

olduğu gibi Marmelat da yanında olurdu. Susan parmaklarını Sky'ın tüyelerine gömdü ve eğilerek köpeğin başını öptü.

Isıtıcıdaki su kaynamaya başlamıştı. Mandy düğmesine basıp ısıtıcıyı kapattı, çay doldurdu ve süt ekledi. Bir dakika sonra, dumanı üstünde iki fincanı masaya koyarak oturdu. "Hayalet görmüş gibisin," dedi. "Konuşmak ister misin?"

Susan ellerini uzatarak fincanı sarmaladı. "Öyle sayılır," dedi. "Yani, bir hayalet..." Uzun bir nefes verdi.

Mandy şaşkın görünüyordu. "Douglas'la mı ilgili?" diye sordu. "Jimmy iyi vakit geçiriyor gibi görüldüğünüzü söyledi, elbette dedikodu yapmıyordu." dedi başını hafifçe sallayarak.

Susan fincanına baktı. Çayın buharı tütüyordu. Başını hafifçe salladı. "Douglas değildi," dedi. Gözlerini kapatarak bir süre bekledi, daha sonra gözlerini tekrar açtı. Ne diyebilirdi? Mandy'ye Michael'la yaşadıklarının hepsini anlatmamıştı. Elbette sürekli yanında olan Miranda dışında kimseye tüm hikâyeyi anlatmamıştı.

Mandy masanın öteki ucunda oturuyordu, kendini rahat hissediyormuş gibi arkasına yaslanmıştı. Sessizce konuşarak Susan'a Hope Meadows'taki işlerinden bahsetmeye başladı. Susan kendini konuşmaya hazır hissedene kadar beklemeye niyetli gibiydi.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuldu. Kısa süre sonra Miranda içeri girdi. "Jack yattı," dedi usulca.

Mandy fincanını kaldırarak kalan çayını bitirdi. "Çıkmamı ister misin?" diye önerdi. "Annenle yalnız kalmayı tercih edersen..."

Susan yutkundu. Konuşmak kolay değildi fakat aniden ve ısrarla Mandy'nin kalmasını ve duymasını istedi. "Gitme," dedi. "Yardımlarını istiyorum." Annesine baktı. "Michael geldi," dedi.

Miranda'nın kaşları bir anda havalandı. "Buraya mı?" dedi. Susan'ın beklediği gibi öfkelenmişti.

"Evet," diye cevap verdi. Mandy'nin gitmemiş olmasından dolayı memnundu. Michael'dan nefret etse de annesinin tepkisi rahatsız ediciydi.

Mandy kaşlarını çattı. "Jack'in babası Michael mı?"

Sky masanın altında Susan'ın parmaklarını yalıyordu. Susan omuzlarını geri iterek Mandy'ye baktı ve başıyla onayladı. Ona her şeyi anlatmak istiyordu. "Michael ve ben bir yıl kadar beraberdik," diye açıkladı. "York'ta bir kreş hemşiresi olarak çalışıyordum. Michael ise hukuk öğrencisiydi." Kısa bir süre sustu. Birlikte yaşadıkları daireyi gözünde canlandırabiliyordu. Küçük olmasına rağmen rahattı. Susan, Michael'a çalışmalarında destek olmuştu, sevgisini bir kez bile sorgulamamıştı. Dudaklarını sıkı. Ağlamayacaktı. Nefes alarak sakinleşti.

"Jack'e hamile kaldım," dedi. "Planlı bir hamilelik değildi fakat zamanlaması berbat da sayılmazdı. Michael'ın okulu bitmek üzereydi." Artık daha rahat konuşuyordu. "Jack doğmadan önce dersleri bitmiş olacaktı. Babasının şirketinde işi hazırды." Susan ilk kez gülümseyebildi ama sonu acıydı. "Çok mutluydum," dedi. "Michael'ın da sevineceğini düşündüm." Sustu, Sky'ın kulağını okşadıktan sonra başını tekrar kaldırdı.

"Söylediğimde çok kızdı," dedi Susan. O sırada çektiği acı hâlâ tazeydi. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Hayata yeni başladığını söyledi. Bir çocuğa ayıracak vakti yokmuş. Planda yokmuş. Kürtaj yaptırmamı istedi." Sesi titriyordu. Başka bir kadını bu yüzden asla yargılamazdı ama Susan, Jack'i aldıramazdı. Hayatta olmazdı. Jack'in içinde büyüdüğünü öğrendiği andan itibaren oğlunu sevmişti. "Hem bebeği hem de beni kabul etmezse her şeyin biteceğini söyledim." Susan susarak kendini toparlamaya çalıştı. "O da ikinci şıkkı seçti. Walton'a geri döndüm.

Fikrini değiştireceğini dūřunuyordum,” gōzlerini kırpıştırdı, “ama Michael’ın babası...” Bunu sōylerken sesi titremişti. “şirketten resmi bir mektup gōnderdi. Mektupta Michael’ın doğum sertifikasında yer almak istemediği yazıyordu. Jack üzerindeki haklarından feragat ediyordu ve onunla bir daha iletişime gemememi istiyordu.”

Herhangi bir hatıra insana nasıl bu kadar acı verebilirdi? Aniden Michael’ın kapısının önündeki hali gōzünün önüne geldi. Angus lmüştü. Yine de vasiyeti devam ediyordu. Michael sözde sevdiği kadını ve doğmamış çocuklarını bir kenara atarken nasıl olmuştu da babasının hukuk firmasının arkasına saklanacak kadar zavallı olabilişi? Susan arkasına yaslandı, o gerekdişi duygunun ağırlığı altında tekrar ezilmişi. “Onu bir daha asla gōrmedim. Bugüne kadar.” Sustu.

“O halde ne istiyormuş?” Miranda’nın sesi onu kendine getirdi. Annesi hālā dehşet içindeydi. Parmağını kaldırdı. “Sen cevap vermeden önce, sanırım hepimizin birer kadeh şaraba ihtiyaımız var.” Buzdolabını açtı.

Susan gūlümseyerek, “Dolapta şarap yok, anne,” dedi. Annesini çok sevse de abartılı davranışlarını azaltmasını dilediği zamanlar da oluyordu.

Miranda bir şişe beyaz şarapla dōndü. “Saçmalama, hayatım, randevunu kutlamak isteyebilirsin diye dolaba daha önce bir şişe koymuştum.” Zafer kazanmış komutan edasıyla dolabı kapattı ve birer kadeh şarap koydu.

Mandy kaşlarını kaldırarak Susan’a, “Peki ne istiyormuş?” diye sordu.

Susan i çekti. “Bunu okumamı istedi.” Mektubu alarak Mandy’ye uzattı. Mandy ise mektubu alıp tūm dikkatini vererek okudu. Miranda da okumak için Mandy’nin üzerine eęildi.

“Jack’e erişim hakkı mı istiyor?” Mandy birkaç dakika sonra masanın karşısındaki Susan’a baktı.

Miranda’nın dili tutulmuş gibiydi.

“Söylediğine göre öyle,” diye itiraf etti Susan. “Mektuba ne diyorsun?” diye sordu. Dört yıl önce Michael’ın babasından aldığı mektup kadar soğuk değildi fakat çocuğunu tanımak isteyen birine göre sözcük seçimi çok sertti.

Mandy düşünceli görünüyordu. Önüne baktı, sonra başını tekrar kaldırarak Susan’a baktı, “Şey, çok kibar,” dedi. “Tam bir avukat gibi.” Susan’a gülümsediğinde Susan da elinde olmadan karşılık verdi.

Mektubu tekrar okuyan Miranda tiksintiyle dudak bükerek mektubu masaya bıraktı. “Korkunç adam.”

Susan aldığı derin nefesi yavaşça bıraktı. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Bana karşı çok kötüydü. Hayatıma tekrar girmesini istemiyorum. Fakat Jack’i görmemesinin tek sebebi bunu istememiş olması. Eğer Jack doğduğunda sormuş olsaydı ayrılmış olsak bile evet derdim.” Başını sallayarak elini uzattı, mektubu aldı ve tekrar inceleyerek geri koydu. “Şu anda ona engel olmalı mıyım? Ya Jack’i gerçekten tanımak istiyorsa?” Şarabını alıp bir yudum içti. Bunu gerçekten istemiyordu. Kafasını toplamalıydı.

“Peki ne değişti?” Miranda’nın tavrı hâlâ düşmancaydı. “Neden şimdi seni bulmak için geldi?”

“Babasının öldüğünü söyledi.” Susan önce masanın karşısındaki annesinin öfkeli yüzüne, ardından Mandy’nin sakin ifadesine baktı. “Hep babasının Michael’ın üzerinde baskı kurduğunu düşünmüşümdür. Jack ortada yokken bile babası benden hiç hoşlanmazdı.”

Miranda kısa bir kahkaha attı. “Michael’ın karakterinin gücünü ispat ettiği söylenemez,” diye belirtti, “kendi çocuğu söz konusuken babasına karşı gelemediğine göre.”

Susan iç çekti. "Aynı fikirdeyim," dedi. "Fakat aslında söz konusu olan Michael değil, ben de değilim. Önemli olan Jack ve onun için neyin en iyisi olacağı."

Mandy düşünceli bir sesle, "Doğru," dedi, "fakat buna sen karar vermelisin. Jack'i ve Michael'ı tanıyan tek kişi sensin. İnsanın biyolojik ebeveynlerini tanımadan normal bir şekilde büyümesi gayet mümkündür." Kaşlarını oynattı. "Bana bakman yeterli. Ama... Jimmy için çocuklarla iletişim halinde olması önemli. Abi ve Max için de öyle. İşler ters gittiğinde bile çocuklar babalarının onları önemsedığını biliyor. Önemli olan şey, Michael'ın Jack için iyi olacağını düşünüp düşünmemen."

"En azından doğum sertifikasında adı geçmiyor." Miranda mektubu tekrar inceliyordu. "Seni zorlayacak yasal hakkı olmadığını kendi ağzıyla söylüyor."

"Mektubu yazmak kolay olmamıştır," diye belirtti Mandy, Susan'a uzanarak. Susan'ın elini sıkarken parmakları sıcak ve güçlüydü. "Bence kendini güvende hissettiğin sürece Michael'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmeyi denemeye geçebilir. Onunla konuşmak Jack'i incitmeyecektir. Her şey ters giderse Jack'in öğrenmesine gerek yok."

Susan karşılık olarak Mandy'nin elini sıktı. Mandy yanında olduğu için memnundu. Annesi inanılmaz biriydi fakat Susan ona bu konuda yardım edecek tarafsız birine ihtiyaç duyuyordu. Michael'ın yanında kendini asla güvensiz hissetmemişti. Sonuçta Michael daha önce bir kez Jack'ten çok kendini düşünmüştü, aynı şeyi tekrar yapmaktan onu ne alıkoyabilirdi?

Susan gönülsüzce de olsa onunla konuşması gerektiğini fark etti. Eğer Jack'in hayatının bir parçası olmayı gerçekten istediğine dair bir olasılık varsa, Susan bunu değerlendirmek zorundaydı. Bunu da daha fazlasını öğrenmeden yapamazdı.

On Birinci Bölüm

Susan elinde tuttuğu çelengin tabanına bir çoban püskülü sapı soktu ve başını eğerek eserine baktı. Güzel olup olmadığını anlayamıyordu; aklını işine veremiyordu. Michael'ı gördüğünden beri içine çöreklenen kötü histen bir türlü kurtulamıyordu. Sanki derin bir yarığın kenarında duruyordu ve yanlış bir adım atarsa bilinmezliğe doğru yuvarlanacaktı. Noel ruhuna kolayca teslim olunacak bir hissiyat değildi.

Bir çobanpüskülü dalı daha almak için uzandığında parmağına yaprağın dikenlerinden biri battı. Acıyan parmak ucunu emerek, "Ahh!" diye bağırdı.

"Dikkat et, anne!" Jack yaptığı kâğıt zincirden başını kaldırarak güldü. "Unutma: 'Diken batan yapraklar, meyveleri seni hasta yapar!'" O sabah korudan çobanpüskülü toplamaya gittiklerinde Susan'ın uydurduğu tekerlemeyi tekrarladı.

"Çok doğru!" Susan oğluna gülümseyerek karşılık verdi. "Aptal Annecik!" Jack kâğıt zincir yapmaya döndüğünde Susan ona bakmaya devam etti. *Saçlarının kesilmesi gerek*, diye düşündü şefkatle. Gözlerine düşen saçlarıyla komik bir şekilde sevimli görünüyordu. Başını önüne eğmişti ve kâğıda tutkal sürerken tüm dikkatini veriyordu. Susan sadece o anın keyfini çıkarabilmeyi diliyordu ama bunun imkânsız olduğunu hissediyordu. İki saat içinde Michael'la görüşüyor olacaktı. Kim bilir, belki de o anda her şey değişebilirdi. Aklı başka yerde olsa

da sabahı Jack'le birlikte faaliyet yaparak geçirmek önemli geliyordu. Dahası, Bay Gorski'ye yılbaşı süslemeleri hazırlayacaklarına söz vermişti.

Jack başını tekrar kaldırarak gülümsedi, kahverengi gözleri parlıyordu. "Bak ne kadar uzun oldu, anne," dedi. Susan'ın incelemesi için zinciri havaya kaldırdı.

Susan başını yana eğerek Jack'in eserini inceledi. Zincir henüz yere değmiyordu fakat Jack çok uğraşıyordu. "Çok güzel olmuş," dedi Susan. "Bay Gorski sevinecek."

"Anne?"

Jack bu kez daha tereddütlü ve düşünceli görünüyordu. "Efendim?" diye sordu Susan.

"Kahve artık iyileşti mi? Yakında ziyarete gidebilir miyiz?"

Susan cevap vermeden önce bir süre durdu. Ne söyleyeceğini düşünmeliydi. Kahve ameliyattan sonra eve dönmüştü. Yarası iyileşmişti fakat Bay Gorski onun için hâlâ endişeli görünüyordu. Kahve'nin her zamanki gibi davranmadığını söylemişti. Susan ihtiyatla, "Ameliyatın ardından daha iyi," dedi. "Ama köpek yılına göre çok yaşlı bir kız. Ziyarete gittiğimizde Kahve ile oynayıp oynayamayacağını Bay Gorski'yle konuşmalısın." Nazik davranması gerektiğini eklemesine gerek yoktu. Jack'in nazik olacağını biliyordu.

"Onu görmeye bugün gidebilir miyiz, anne?"

Susan başını iki yana salladı. "Herbie ve Kiran'ı görmeye gideceksin," diye hatırlattı. Herbie Dhanjal kreşte Susan'ın sınıfındaydı. Susan, Herbie ile Kiran'ın annesi Roo Dhanjal ile arkadaştı.

Jack'in yüzü ışıldadı. "Ah evet! Somia ve Shahu ile oynayabiliriz!"

Susan oğlunun Dhanjal ailesinin bir yıl önce Hope Meadows'tan sahiplendikleri kedilerini çok sevdiğini biliyordu.

Aniden Jack'i kollarına alıp ona sıkıca sarılmak istedi, onu her şeyden korumak... Jack'in çok masum olduğunu düşündü. Herbie'ye gideceğini biliyordu fakat annesinin ne yapacağını merak etmek aklının ucundan bile geçmemişti.

Susan doğru olanı mı yaptığını merak etti. Jack'e bir kez bile Michael'dan bahsetmemişti. Jack bir babası olması gerektiğini henüz anlamış görünmüyordu ama günün birinde fark edecekti. Susan'ın ona söylemek istediği son şey Michael talep ettiğinde oğluna erişimine izin vermediğiydi. Yalan da söylemezdi; Jack'e karşı daima dürüst olmaya gayret ederdi. Yani, başka çare yoktu; ne teklif ettiğini öğrenmeyi denemek için Michael'la görüşmek zorundaydı. İçinde tuhaf bir duygu vardı. Şimdiye kadar Jack'le ilgili bütün kararları kendisi vermişti. Michael dahil olursa bu durum değişecekti.

"Anne?" Jack'in sesi Susan'ı kendine getirdi.

Jack, Susan'a bakıyordu, çok ciddi görünüyordu.

Susan kendini, Jack düşüncelerini okuyabiliyor mu acaba diye merak ederken buldu. En azından duygularını. *Gergin olduğumu hissedebiliyor mu?*

"Efendim, tatlım?" Kalbi her zamankinden hızlı atsa da gülümseyebildi.

"Bir bardak süt alabilir miyim, lütfen?"

Susan rahatlayarak kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Tabii ki alabilirsin, hayatım," dedi.

Sakin kalmam gerek. Her şey ters giderse Jack asla öğrenmeyecek.

Zio Toto'da zaman durmuş gibiydi. Susan kapıyı açtığı anda onu taze pişmiş sarımsaklı ekmek ve tatlı domates kokuları karşıla-

dı. İçeri girdiğinde ise rustik kumaşlı antika ahşap masalar onu eski dostlarıymış gibi selamladı. Michael da oradaydı, pencere kenarındaki eski masalarında oturuyordu, sanki geçen dört yıl tek bir haftaya sıkıştırılmıştı. Garson, Susan'ı yanına götürürken Michael ayağa kalktı. Yeşil bir kazakla bej renk, sık bir pantolon giymişti. Koyu kahve saçları düzgünce taranmıştı, sert suratı düzgün tıraşlıydı. Michael her zaman sık biriydi ve Susan en zarif iş elbiselerinden birini seçtiği için memnundu. İsteddiği son şey kendini gösterişsiz ve şaşkın hissetmekti.

"Susan." Michael ona gülümsüyordu.

Susan da gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. "Merhaba, Michael."

Michael tokalaşmak için elini uzatarak yanağına değmeyen bir öpücük kondurmak için Susan'a doğru eğildi. Tıraş losyonunun kokusu bile aynıydı. Tuhaf bir rüyada olmak gibiydi; hatıraların ve yaşadığı anın bir karışımı. Oysa kuruyan ağzı ve deli gibi atan kalbi Susan'ın tamamen uyanık olduğundan emin olmasını sağlıyordu.

Michael yanından geçip onun için sandalyesini çekerken Susan kendini sakinleştirmeye çabaladı. İlk karşılaşmalarından duyduğu öfke asabiyete dönüşmüştü. Böyle bir görüşmenin nasıl devam etmesi gerektiğine dair en ufak fikri bile yoktu.

Sandalyeye oturdu, daha sonra Michael'ın kendi yerine geçmesini izledi. *Burada güç bende*, diye hatırlattı kendine.

Garson menüleri getirdiğinde birkaç dakika boyunca karşılıklı sessizce oturdular. Susan ona ne diyecekti? Hiç aç hissetmemesine rağmen menüye odaklanmış gibi davrandı. Susan bakarken önünde duran sayfadaki yazılar bulanıklaştı.

Susan başını tekrar kaldırdığında Michael menüyü bırakmış, bekliyordu. Görünüşe göre, Susan'ı dikkatle izliyordu fakat henüz konuşmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. O

da gergin miydi? Michael'ın yüzünden düşüncelerini okumak eskiden de çok zordu.

“Hoşuna giden bir şey var mı?” diye sordu Michael. Biraz çekinerek gülümsüyordu. Susan son kez karşı karşıya geldiklerinde ona bağırdığının gayet farkındaydı. Bunu yaptığına pişman değildi fakat bugün herhangi bir ilerleme göstereceklerse özür dilemesi gerektiğini sanıyordu. Ayrıca, artık şoku atlattığına göre ona öfkeli olmadığını anladı. Ayrıldıkları ilk zamanlarda çok uzun süre öfke duymuştu ve sonra yıllar içinde öfkesi geçmiş, en sonunda da Michael aklına bile gelmemeye başlamıştı. Asla sahip olamayacağı geleceğin yasını tutmayı bitirmişti.

“Sipariş vermeye hazır mısınız?” Garson yanlarına gelmişti ve Susan’a doğru bakıyordu.

Michael da ona bakıyordu. Susan menüye hızlıca göz attı. “Tavuklu ve mantarlı risotto alacağım,” dedi.

Michael garsona gülümsedi. “Ben de” dedi. “Bir şişe de Pinot Grigio, lütfen.”

Fikrimi sormadan sipariş veriyor, tıpkı eskiden de yaptığı gibi, diye düşündü Susan. Bir zamanlar bunu ne kadar da çekici bulduğunu düşündü, Michael onunla ilgileniyormuş gibi hissedirdi, şimdiyse sinirini bozmuştu.

Susan boğazını temizledi. “Alkollü içecek istemiyorum,” dedi. James’le birlikte kalmayı planlamıştı ama aklının başında olması gerekiyordu. “Sadece soda alayım, lütfen.”

Michael’in itiraz etmesini bekledi. Michael her yemekte şarap bulunmasında ısrar ederdi. Başını kaldırıp garsona baktı. “O halde, ben de su alayım,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Garson menüleri alırken Susan elinde olmadan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

İşte bu büyük bir değişim!

“Nasıl oldu da...”

“İstediğim...”

İkisi de aynı anda konuşmaya başlamıştı. Susan ağzını kapattı, yüzünün kızardığını hissediyordu, daha sonra Michael sıradışı bir şekilde kibar bir tebessümle başını salladı. “Önce sen,” dedi.

Susan bir saniye için gözlerini kapatarak aklını topladı ve başını kaldırdı. “Üzgün olduğumu söylemek istiyordum,” dedi. Bir süre sustu, doğru sözcükleri arıyordu. “Son görüşmemizde, ben...” Durdu.

Michael elini kaldırarak başını salladı. “Lütfen özür dileme,” dedi. “Söylediğin ve yaptığın her şeyde sonuna kadar haklıydın. Sonuçta...” Susma sırası Michael’daydı fakat Michael derin bir nefes alarak tekrar konuşmaya başladı. “Onca zamandan sonra beni tekrar gördüğüne şaşırmış olmalısın,” dedi. “Ayrıca beni kollarını açarak karşılamayı beklemek için aptal olmalıyım.” Gülümsedi, kendisiyle alay ederken gözleri kısılmıştı. Susan’ın içini bir kez daha bir merak dalgası sardı. Michael’ı hukuk öğrencisi arkadaşlarının arasında bile her zaman öne çıkaran bir kendine güven duygusu vardı. Hatırladığı o Michael hatalı olduğunu mu kabul ediyordu? Susan öyle olduğunu hiç sanmıyordu.

Michael tuhaf şekilde gülümsemeye devam ediyordu. Susan’ın hatırladığından da yakışıklı görünüyordu. Susan daha gençken Michael ona mümkün olamayacak kadar muhteşem gelirdi. Michael onu seçtiğinde Susan çok mutlu olmuştu. Michael dilediği herhangi biriyle beraber olabilirdi.

Michael hâlâ ona bakıyordu. Gözlerinde hayranlık vardı. “Değişmişsin,” dedi. “Ne var ne yok?”

Susan bir an için gayet iyi olduğunu söyleyecek gibi oldu. Ama sonra, bekâr bir ebeveyn olduğundan beri hayatının bir

parçası haline gelen uykusuz geceleri, stresi, maddi endişeleri düşündü. O kısmı hiç iyi değildi, çok zordu. Ardından doğduğu günden itibaren Jack'le paylaştığı enfes kucaklaşmaları, sihirli keşif anlarını ve tüm o gülüşmeleri düşündü. Tüm bunları hiçbir kısmının bir parçası olmamış birine nasıl devredebilirdi? Bunları hiç hissetmemiş birine?

Ağırdan al, diye düşündü Susan içinden. "İyiydim," diye cevap verdi.

"Peki, şu anda nerede çalışıyorsun?" diye sordu Michael.

"Welford'da kreşte çalışıyorum," diye cevap verdi Susan.

"Ah, öyle mi?" Gerçekten ilgili görünüyordu. "Orada çalışmaya nasıl başladın?"

Susan masanın altında masa örtüsünün ucunu parmaklarının arasına alıp ovuşturdu. Parmaklarının altındaki keten kumaş pürüzsüzdü. "Şey... Jack doğmadan önce," Jack'in adını anarken sesi hafifçe titredi ama Michael'ın yüz ifadesi açık ve cesaret vericiydi, "Walton'da bir dairem vardı," diye devam etti. "Çok küçüktü ve kısa süre içinde Jack'le oraya sığamayacaktık. Annemin yakınında kalmam gerekiyordu, bu sayede annem Jack'e bakabilirdi. O yüzden, Welford'da Moon Cottage kiraya verilince oraya taşındım. Daha sonra kreşteki iş karşıma çıktı ve başvuruda bulundum. Şansıma işe alındım."

Susan sıradan günlermiş gibi bahsediyordu fakat iş bulmadan önce epey stresli zamanlar geçirmişti. Kreşteki iş onun için mükemmeldi. Kreşin sahibesi Bayan Armitage, Jack için hemen bir yer önermişti. O ve Miranda olmasaydı Susan asla başaramazdı.

"Şanslıymışsın," dedi Michael. "İş yerinin bu kadar yakınında yaşamak iyidir."

Susan, Michael'ın düşüncesizce yorumu yüzünden ani bir öfke hissetti. İşine yakın yaşaması onun için sadece iyi değildi.

Gerekliydi de. Uzun mesafe için ne gereken zamanı ne de parayı karşılayabilirdi.

Anlamıyor. Ama nasıl anlayabilirdi? En azından artık ilgili görünüyordu ve belki zamanla anlamaya başlayabilirdi.

Garson sularını getirdiğinde Susan bir yudum içti. Michael'ın başlattığı konuyu sürdürerek, "Peki ya sen?" diye sordu. "Chalk and Manders'ta mı çalışıyorsun?"

Michael'ın planı her zaman, diplomasını aldıktan sonra babasının şirketine katılmak olmuştu. "Öyle," dedi Michael. "Diplomamı aldığımdan beri oradayım. Kısa süre içinde ortak olacağım."

Sustu. Susan çenesindeki kasların çalıştığını görebiliyordu. Damarına basacağını fark etti. Ortaklık belki de sadece babasının ölümünden dolayı gündeme gelmişti.

"Babanı duyduğumda üzüldüm," dedi ve bunu söyler söylemez taşı gedğine koyduğunu anladı. Michael kaşlarını hafifçe çatarak önündeki masa örtüsüne baktı, çenesi hâlâ kilitliydi. "Biliyorum, siz..." duraksadı, "siz çok yakındınız," diye bitirdi cümlesini. Bunu söylemek hiç kolay değildi. Ayrılımlarının, babasının Michael'ın kariyeriyle ilgili beklentileriyle yakından alakalı olduğundan uzun süredir şüpheleniyordu ve kendi adına Bay Chalk'ı soğuk, peşin hükümlü biri olarak görüyordu. Masa örtüsüyle oynamayı bırakarak elini masaya koydu.

Michael tekrar ona baktı. "Sözlerin için sağ ol." Samimi görünüyordu. Uzanıp Susan'ın elini tutmak istiyormuş gibi bir anlığına eli seğirdi ama sonra durdu. "Kolay olmadı," diye itiraf etti. "Kapıda belirlediğimde mantıklı düşünemiyordum. Özür dileyen ben olmalıydım. Seni herhangi bir şey için zorlamayı asla istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum." Kahverengi kaşları kıpırdamıyordu. "Artık muhtemelen çok geç olduğunu

biliyorum,” dedi, “ama Jack’in... ve de senin hayatından... çıkmayı seçmemin... hata olduğunu fark ettim.”

Michael’ın sesi titriyordu fakat derin bir nefes alarak yeniden konuşmaya başladı. “Kulağa aptalca geliyor,” dedi, “ama babam ölene kadar, yanımda olmasının ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Bu durum bana Jack’i düşündürdü.” Yeneden sustu, elini dudaklarına götürerek üstdudağını başparmağıyla işaretparmağının arasına sıkıştırdı. Daha sonra iç çekti. “Geçmişte onu düşündüm. Elbette düşündüm. Bensiz daha iyi olduğunu düşündüm. Ama babam ölünce...” Eli tekrar hafifçe kıpırdadı, “Jack’le bağımlı inkâr etmem sanırım yanlış. Daha fazlasını hak ediyor.” Bu kez, gerçekten öne doğru eğilerek elini Susan’ın elinin üstüne koydu ve gözlerine sakın bir ciddiyetle baktı. “Sadece sen doğru olduğunu hissedersen bu hakkı istiyorum. Sen onun annesinin ve onun için neyin en iyisi olacağını ancak sen bilirsin.”

Susan elinde olmadan şaşırdı. Michael’ın bundan daha samimi ve kırılgan olduğu bir an hatırlamıyordu. *Gerçekten değişmiş olabilir mi?* Belki de babasını kaybetmek büyümesini sağlamıştı.

Michael’ın eli sıcaktı. Geçmişte orada el ele defalarca oturmuşlardı. Fazlasıyla samimiydi ve Susan huzursuzlandı. Elini oynattı, geri çekerek Michael’ın elinden uzağa, kucağına bıraktı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Susan, “Gerçekten...” Sustu, tüm dikkatini vererek düşündü. “Beni baban yüzünden mi bıraktın? Sana söylediği...” Susan “Bizi terk ettin,” diyecekti fakat kısa keserek kaşlarını çattı. “Onunla ilişkini hatırladığını biliyorum,” diyerek konuyu değiştirdi, “ama Jack’le bir bağının olmaması kısmen onun yüzünden, değil mi?” Susan tüm çabasına rağmen sesine sızan öfkeyi duyabiliyordu. Eski Michael böyle bir şeyi sadece ima etse bile öfkeden deliye dönerdi. Dört

yıl önce yaptığı gibi Susan'a yine kontrollü öfkesinden mi tat-tıracaktı?

Ancak Michael sadece üzgün görünüyordu. "Haklısın," diye cevap verdi. "Ayrıca ironiyi de anlayabiliyorum. Babamın mü-kemmel olmaktan çok uzak olduğunu biliyorum. Ben de de-gildim. Ama bu sayede bir baba olmak istediğimi fark ettim. Daha iyisini yapmak istiyorum... Yani, yapabilirsem." Üzüntüsü geçmese de ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Susan'ın bu görüşmeden beklentilerinin arasında bu yoktu. Bu adam özür diliyordu, kibardı, alçakgönüllüydü ve duygula-rı konusunda açıktı; Susan'ın dört yıl önce tanıdığı ve kendisi ya da ailesi konusunda eleştiriyi asla kabul etmeyen hırslı, tatlı dilli Alfa erkeğinin tam tersiydi.

Michael, Susan'ın sessizliğini yanlış anlamış olmalıydı, çün-kü konuşmaya devam etti. "Hemen karar vermek zorunda de-ğilsin. Biz sadece... Bugün hasret giderebiliriz. Jack ve senin, ikinizin de şimdiye dek neler yaptığınızı öğrenmek istiyorum." Artık gülümsüyordu. "Jack'in en sevdiği şeyler neler?" diye sor-du. "Neler yapmaktan hoşlanır?"

Susan onun bu özelliğini unutmuş olduğunu düşündü. Mi-chael'la konuşmak her zaman çok kolaydı. Utangaç biri karşı-sında bile her zaman sorularla dolu olurdu. İkisi birlikteyken Michael çok kıymetli biriydi. Tuhaf insanların yanında Susan'ın dili tutulurdu. Michael ise herkesle konuşabilirdi.

Susan'ın ona anlatacağı çok şey vardı. Jack'in hayvan sevgisi ve bahçelerinde her gün yem verdiği kuşlar. Jack kuşlar hakkın-da çok şey bilirdi. Susan'ın satın aldığı kitaplardaki resimlere bakarak birlikte öğrenmişlerdi. Michael'ın çabucak sıkılacağını düşündüyse de boşuna endişelenmişti. Michael ilgiyle dinledi, tüm dikkatini verdiğini gösteren sorular soruyordu. Yemekleri gelmişti; sohbet ederek yavaşça yediler.

“Futbol demek?” dedi Michael, memnun görünüyordu. “Hangi takımı tutuyor?”

“Manchester United,” dedi Susan. “Giymeyi en sevdiği kıyafeti forma. Kolayını bulsa o forma asla yıkanmazdı!”

Michael’ın gözleri parlıyordu. “Küçükken en sevdiğim takım Manchester United’tı! Büyüdüğümde onlar için oynamak istiyordum. Oyun sahalarında saatlerce kalırdım ve sözüm ona penaltı vuruşları yapardım.”

Michael gülüyordu ve Susan, oğluyla bu küçük ortak noktasının hoşuna gittiğini görebiliyordu.

Tatlılar gelmiş ve gitmişti. Susan farkına bile varmadan tatlısının hepsini yemişti, hatta kahve içmeye bile kalmışlardı. Susan yanındaki camdan dışarı baktığında ikindi olduğunu fark etti. Kısa süre sonra hava kararmaya başlayacaktı ve evlerin aralarına asılan Noel ışıkları rüzgârdan sallanıyordu. İyi ki kalmıştı.

Hâlâ konuşuyorlardı.

Susan, Michael’a Jack’in suçıçeği çıkardığı zamanı anlattı. Öyle kötüydü ki izleri geçmemişti. Geçen yıl ren geyiği avına çıkışını ve kar altında fundalıklarda kayboluşunu anlattı.

Sonra daha mutlu anları paylaştı. Jack’in ilk adımlarını, ilk kelimesini: “Pisi”, kreşteki spor gününde ilk kez bir yarış kazanmasını. Michael’ın tepkileri ona yanında bir ebeveynin daha olmasının nasıl olabileceğine dair ufacık ipuçları veriyordu. Güzel olurmuş gibi geliyordu.

Susan görüşmenin beklediğinden çok daha iyi geçtiğini düşündü. Buraya gelirken Jack ve kendi hakkında endişelerle doluydu. Ama Michael gerçekten değişmiş görünüyordu.

Michael öne doğru eğilerek doğrudan gözlerine baktı. “Peki ne düşünüyorsun?”

Susan, sonunda zamanı geldi, diye düşündü. Michael gelecekte neler olacağını bilmek istiyordu. Susan bir an için ihtiyatı elden bırakmayı düşündü. Öğleden sonrası çok iyi geçmişti. Jack'i görmesi konusunda ona neden hayır diyecekti ki? Ancak daha önce, görüşmeleri nasıl giderse gitsin bu gece bir seçimde bulunmayacağına karar vermişti. Sabahı bekleyecek ve birilerine danışacaktı. Ardından, karar verme vakti gelecekti.

Susan rahatlatarak nefes verdi. Daha önce bedenini saran gerginlik çoktan kaybolmuştu. "Gerçekten çok hoşuma gitti," dedi. "Jack hakkında düşünüp sana bildireceğim."

Michael arkasına yaslandı. Susan onun üstüne gelmesini bekliyordu ama Michael tatmin olmuş görünüyordu. *Olumlu bir değişiklik daha.*

"Harika olur," dedi Michael. "Öylece hayır diyeceksin diye çok endişeliydim."

O kadar uzun süredir oturuyorlardı ki garson masadaki mumu yakmıştı ve akşam servisi için hazırды. Susan mum ışığının Michael'ın büyük, kahverengi gözlerinde yansıdığını görebiliyordu. Gözleri Jack'in gözlerine ne kadar da benziyordu. Susan daha önce kendine bu gerçeği görme izni vermemişti.

"Seni özledim," dedi Michael. Susan bunu söylemesini beklemiyordu fakat nefesi boğazında düğümlendi. Gerçekten özlemiş miydi? Birlikte iyi zamanları da olmuştu. Susan'ı ani bir özlem duygusu sardı. Keşke her şeyi güzel gördüğü, geleceğin çok açık görüldüğü çetrefilden uzak günlere dönebilseydi. Olanların suçunun ne kadarı Michael'ın babasınındı? Bazen bir yetişkin olarak bile ebeveynlere karşı gelmek zordu.

"Ben de seni özledim, bazen," diye itiraf etti Susan.

Sözleri havada asılı kaldı ve bir an için sözünü geri almak istedi. Ama sonra, söylediğinin doğru olduğunu düşündü. Birbirlerine gerçeği borçluydular.

“Memnun oldum,” dedi Michael. “Bu öğleden sonra için teşekkür ederim.”

Sandalyelerini iterek kapıya yöneldiler. Garson montlarını getirince Michael Susan’ın montunu giymesine yardım etti.

Susan garsona seslenerek, “Çok teşekkür ederim,” dedi. Garson da başıyla selam vererek gülümsedi. Alacakaranlıkta yanmaya başlayan eski moda sokak lambalarının ve titrek Noel ışıklarının altında yolda durdular. “Seni bırakayım mı?” diye sordu Michael.

Susan başını iki yana salladı. “Gerek yok. Kalacağım yer hemen şu köşede,” dedi.

“O halde, oraya kadar sana eşlik edeyim,” dedi Michael.

Kaldırımında yan yana yürüdüler. Rüzgâr savrularak esiyor, Susan’ın yüzü üşüyordu. Tepelerindeki gökyüzü koyu gri bir renk almıştı. Ayak sesleri dar sokakta yankılanıyordu.

Birkaç dakika sonra Susan, “Burası,” dedi. Kapının yanındaki zile bastıktan sonra Michael’a döndü. Michael şeftali rengi ışığın altında muhteşem görünüyordu. Susan bir an için onu öpecek mi diye merak etti fakat Michael öylece durup gözlerine baktı. Zile cevap gelip kapı otomatığı açıldığında başıyla selam vererek arkasını döndü ve uzaklaştı. Susan onu sesiyle kendine getiren kapıyı iterek açarken ani bir boşluk duygusu hissetti. Kapıyı kapattıktan sonra kapıya yaslanarak bir süre öylece durdu.

Michael’a tekrar âşık olamam!

On İkinci Bölüm

“Süslemelerinizi getirdik!” Susan kâğıt zincirleri, çelengi, kes-tikleri kar tanelerini ve Bay Gorski’nin şömine rafı için süs eş-yalarını koyduğu karton kutuyu sıkıca tutarak Bay Gorski’nin kapısında duruyordu.

Bay Gorski kapıyı sonuna kadar açtı. “İçeri gelin,” dedi ve Jack’e gülümseyerek, “Süslemeleri asmama yardım edeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki yardım edeceğim.” Jack zıplayarak hole girdi. “Size hangilerini benim yaptığımı gösterebilirim!” Heyecanlı görünüyordu. Susan da heyecanlıydı. Çok uğraşmışlardı. Susan özellikle ip ve payetlerle yaptıkları küçük köknar ağaçlarıyla gurur duyuyordu. Susan hole girerken Jack koşarak Bay Gorski’nin elini tuttu. Yaşlı adamın yüzüne bakarak, “Kahve nasıl?” diye sordu.

Bay Gorski gülümsedi, Susan yaşlı adamın gülümsemek için çabaladığını görebiliyordu. “Sanırım biraz daha iyi,” dedi Bay Gorski. “Gelip onu görmek ister misin?” Bay Gorski onları Kahve’nin yatağında uzandığı oturma odasına götürdü. “Onu buraya taşıdım,” dedi Bay Gorski, “Bu sayede üşümez.” Küçük Terrier şöminenin yanındaki yatağında kıvrılmış yatıyordu. İçeri girdiklerinde kuyruğunu salladı ama ayağa kalkmadı.

“Kapı çaldığında hâlâ haber vermek için havlıyor,” dedi Bay Gorski. “Ama eskiden yaptığı gibi kapıya koşmuyor.”

Kahve, Jack'i gelişigüzel yaladı. Susan küçük köpeği bu kadar keyifsiz gördüğüne üzüldü. Her zaman evde koştururdu ve Bay Gorski gelene kadar çoktan patırtıyla kapıya varmış olurdu.

"Bakalım." Bay Gorski Susan'ın sandalyelerden birinin üstüne koyduğu kutuya bakıyordu. "Ne kadar da güzel bir şey." Jack'in kâğıt zincirini çıkardı ve elinde tuttu. "Sence bunu nereye koymalıyız, Jack?"

"Hımmm." Jack odaya bakındı. "Aynanın üstüne!" Şöminenin üzerindeki büyük aynayı gösterdi.

"Harikulade!" Bay Gorski şöminenin yanma basamaklı bir tabure çekti. "Bu şerefi bahşeder misin, Susan?"

Susan kâğıt zinciri alarak şöminenin üstündeki altın yaldızlı ağır çerçevenin üstüne astı.

Bay Gorski, Jack'e gülümsedi. "Ah, ne zekice bir fikir, Jack. Yansıma sayesinde iki tane muhteşem kâğıt zincir varmış gibi görünüyor!"

Jack başıyla onayladı. Kocaman gözleri mutluluktan parlıyordu.

"Sırada ne var?" diye sordu Bay Gorski.

Jack kutunun yanına gelerek kar tanelerini çıkardı. Bir sürü kar tanesi vardı ve Susan bir anlığına yaşlı adamın onca kar tanesiyle ne yapacağını merak etti. Ancak, Bay Gorski, Jack'le birlikte işe koyuldu ve birkaç dakika sonra büyük çıkma pencerenin küçük camlarının her birine kâğıttan beyaz kar taneleri sokuşturulmuştu.

İpten ağaçları şömine rafına koydular. Susan köknar dalları ve çobanpüskülü de getirmişti. Bunları Bay Gorski ile Susan'ın daha önce baktıkları eski, tozlu kutudan kurtardıkları süs topları ve şeritlerle süslemişlerdi. İşleri bittiğinde Bay Gorski'nin

odası cıvıl cıvıl görünüyordu. Bay Gorski etrafı memnuniyetle incelerken durup başıyla onaylıyordu. “Çok güzel oldu,” dedi. “Kız kardeşim bayılacak.”

“Ona bir fotoğraf göndermemi ister misiniz?” diye sordu Susan. “Bu sayede geldiğinde neyle karşılaşacağını görebilir.”

Bay Gorski sevinçle gülümsedi. “Ne güzel bir fikir,” dedi.

Susan telefonunu çıkardı. Şöminenin ağaçlarla ve kâğıt zincirle bir fotoğrafını çekecekti. Kahve’nin sepeti de yakındaydı. Susan kamerayı ayarlayarak fotoğrafı çekti. Bayrama yakışır bir görüntüyü. Fotoğrafı Bay Gorski’ye gösterdi. “Göndereyim mi?” diye sordu.

“Evet, lütfen,” dedi yaşlı adam.

Susan, Bay Gorski’nin kız kardeşinin numarasını girdi. “İşte, gönderildi,” dedi. Odaya bakındı. Süsleme işi bittiğinden Jack yerde Kahve’nin yanına oturmuş, küçük köpeğin başını okşuyordu. İkisi de hallerinden memnun görünüyordu.

Telefonunu çıkarmışken Bay Gorski’den bir alışveriş listesi istemeyi düşündü. “Almamı istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu.

“Çok makbule geçer.” Susan onun gerçekten çok iyi biri olduğunu düşündü. Asla kıymet bilmeyen biri gibi davranmazdı.

İhtiyaç duyacağı şeyleri sıralamaya başladı. Susan listeyi telefonuna yazarken bir mesaj geldi. Douglas’tandı.

Merhaba Susan, yazıyordum. Geçen gün harika vakit geçirdim ve senin de aynı fikirde olmanı umuyorum. Bir ara yeniden görüşmeyi çok isterim. Konuştuğumuz gibi belki Hope Meadows’u ziyaret ederiz. Umarım şu anda eğlenceli bir şeyler yapıyorsunuzdur. Douglas.

Susan bir süre ekrana bakarak mesajı tekrar okudu. Douglas çok kibardı. Susan’a baskı yapmıyordu ve Susan’ın çekince-

lerine rağmen Upper Welford Hall'a yaptığı gezi ve halat turu eğlenceliydi. Ya Michael ne olacaktı? Tekrar ortaya çıkması her şeyi karıştırmıştı. Susan sessizce iç çekti. Hayat neden karmaşık olmak zorundaydı? Belki de biriyle görüşmek için uygun zaman değildi.

"Bir paket de börek, lütfen." Susan başını kaldırdı. Bay Gorski endişeli görünüyordu. "Hepsini yazabildin mi?" diye sordu. "Çok hızlı söylediysem özür dilerim."

Susan başını hafifçe salladı. "Birkaç şeyi kaçırdım," diye itiraf etti. "Özür dilerim."

Bay Gorski gülümsedi. "Lütfen üzülme," dedi. "Kahve ve ben yaptığın her şey için sana gerçekten çok minnettarız."

Susan ahırın loş tepe ışığıyla aydınlatılan tavuk kümesinin yanında diz çöktü. Mandy de yanına çömelerek kümesin içine baktı. Kümesin içinde beş tane tavuk vardı. Hepsi huzur içinde uyuyordu. Birbirlerine sokulmuşlardı ve çok rahat görünüyordular. Üç tanesi kırmızı tüylü, iki tanesi ise beyazdı. Beyaz tavuklardan biri başını kaldırarak tek gözünü açıp Susan ile Mandy'ye korkusuzca bakmıştı.

Mandy'nin onu Wildacre'da akşam yemeğine davet ederken telesekreterine bıraktığı şifreli mesaja atıfta bulunan Susan gülümseyerek, "Demek yeni gelenler bunlar," diye fısıldadı.

"Doğru." Mandy gülümsedi. "Onları kurtardım. Bahara kadar yumurtlamaya başlamayacaklar ama sonrasında bir sürü leziz yumurtamız olacak. Bir daha geldiğinizde Jack tavuklarla tanışabilir. Uyurlarken göstermenin anlamsız olacağını düşündüm. Uyanık olduklarında çok daha eğlenceliler!" Mandy kümesi kapatarak ahırın kapısında durduktan sonra ışığı kapattı. "Jimmy ile burayı da yenilemeyi bitirdik," dedi. "Sanırım burayı arabalar için kullanmayı umuyor ama ben boş kalmasında kararlıyım. Ya güzel bir atın yeni bir eve ihtiyacı olursa?"

Mandy'nin gözleri öylesine büyük ve masumdu ki Susan güldü.

"Çok tatlılar," diye cevap verdi. "Onları kurtardığını mı söylemiştin?"

"Onları Hope Meadows'a Seb getirdi," dedi Mandy. Seb Conway, Welford'un hayvanları koruma memuruydu. Susan, Mandy ile Seb'in yollarının sık sık kesiştiğini biliyordu.

"Geldiklerinde durumları hiç iyi değildi. Bir tanesinin tüylerinin çoğu dökülmüştü ama neyse ki tüyleri tekrar çıktı. Bir ara yünlü bir kazak örebilmek için örgü örmeyi öğrenmek zorunda kalacağımı düşündüm."

Susan kendini yeniden gülerken buldu. Mandy hayvanlar için gerçekten deli oluyordu.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Mandy ışığı kapatınca kulübesi Wildacre'daki ışıklar kilometrelerce alandaki tek ışıkmiş gibi görünmüştü. Kulübeye döndüklerinde Mandy, Susan'ı tavuk gezintisine çıkmadan önce oturdukları oturma odasına götürdü. Susan buradan daha samimi bir ev ortamı düşünemiyordu. Duvarlar açık krem rengine boyanmıştı ve şömine ateşi hararetle yanıyordu. Şöminenin önünde yatan birkaç köpek vardı: Mandy'nin Collie'si Sky, Alman Çoban Köpeği Shepherd, Husky Zoe ve altı aylık yavrusu Emma. Huzur doluydu. Jack üst katta, Jimmy'nin ikizlerinin yatıya geldiklerinde kaldığı yatak odasında uyuyordu. Neyse ki Mandy ve Jimmy'ye Wildacre'da seve seve uyuyacağı kadar alışkındı. Bu sayede Susan bebek bakıcısı bulmak zorunda kalmadan arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyebilirdi ve bu yemeği önerdiği için Mandy'ye minnettardı.

Birkaç dakika sonra mutfaktaki küçük masif meşe masanın etrafında oturuyorlardı. Jack'ten ses çıkmamıştı. Susan masaya oturmadan hemen önce ona bakmıştı. Lamby'ye sarılarak çoktan uykuya dalmıştı ve Susan'ın biraz önce gördüğü tavuklar kadar rahattı.

Susan, Jimmy'nin sebzeli Bolonez sosunun çok başarılı olduğunu düşündü. Yemek pişirmek eskiden beri Mandy'nin güçlü taraflarından biri olmamıştı. Jimmy yemek pişirmeyi sevdiği için Mandy çok şanslıydı. Mandy biraz daha az yorgun görünüyordu. Belki de o havalı sarışın veterinerin yardımı sayesindeydi. "Animal Ark ve Hope Meadows'ta işler nasıl?" diye sordu Susan.

Mandy ağzına doldurduğu Bolonez soslu makarnasını çiğnedi ve cevap vermeden önce şarabını yudumladı. "Muayeneler iyi gidiyor," dedi. "Toby gayet iyi uyum sağladı. Sanki hep burada çalışıyormuş gibi. Hope Meadows?" kadehini tekrar kaldırdı ve başını yana eğerek içkisini inceledi. "Bağış parası geldiğinden, artık işler daha iyi," dedi. Susan, Mandy'nin yazın Walmey Vakfı'ndan bağış kazandığını biliyordu. "Artık işletme giderlerini karşılayabiliyoruz ama..." Kadehini bırakarak biraz spagetti aldı ama çatalını ağzına götürürken durdu. "Yine de yeni kafesler gerekiyor," dedi. "Ayrıca yabancı hayvanlar ve yetiştirme amaçlı kedi yavruları gibi farklı türler için daha iyi alanlarımız olsaydı fena olmazdı."

"Yani bağış toplama fikirlerine mi ihtiyacın var?" diye sordu Susan.

"Tıpkı Mandy gibisin," dedi Jimmy gülerek. "Doğrudan sadede geliyorsun."

Mandy gülümsedi. "Her türle fikre açığım," dedi.

"Kreşte bir şeyler ayarlamama ne dersin?" diye önerdi Susan. "Sponsorlu bir yürüyüş veya öyle bir şey. Çocuklar ziyaretlerinden çok şey öğreniyor ve hayvanlara yardım etmek için bir şeyler yapmayı çok isteyeceklerini biliyorum."

"Çok incesin, Susan. İsa'nın doğumu piyesiniz sona erdiğinde, Noel'den sonra bir şeyler yapabilir misin?"

Susan başıyla onayladı. Mandy Noel'in Susan için ne denli telaşlı bir zaman olabileceğini biliyordu. "Yeni yıl bağış toplama etkinliği olsun!" dedi şarap kadehini kaldırarak.

"Bu sırada, Toby'nin de birkaç fikri var," dedi Mandy, "Akşamları açık kalmak, sponsorluk, o tür şeyler. Bizim sektörümüzde çok fazla tanıdığı var ve bazıları gerçekten önemli kişiler. Bakalım onları organize edebilecek mi? Ona fazla baskı yapmak istemiyorum. Daha yeni gelmişken olmaz."

Susan makarnasının son lokmasını da yutarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi. "Jack ve ben ziyarete gelmeyi çok seviyoruz."

Mandy de yemeğini bitirmişti. Jimmy ile ayağa kalkarak tabakları toplamaya başladılar. Susan yardım etmeye çalıştı fakat gülerek onu geçiştirdiler.

Jimmy mutfakta gözden kaybolurken, "Misafirimiz parmağını bile kıpırdatamaz!" diye ısrar etti.

Mandy yerine geri otururken, "Bu arada," dedi. "Para getirmeyeceğini biliyorum ama sınıfınla küçük bir yarışma yapmaya ne dersin? Her biri yavru kediler için isimler önerebilir, sonra da sen ve ben en iyileri seçeriz."

"Çok güzel bir fikir," dedi Susan. "Ama ikimizin seçmesi iyi olur. Aksi halde birinin adı Kedicik Kedisurat olabilir!"

Mandy güldü. "Evet," diyerek katıldı. "Kesinlikle oylamaya sunulmamalı."

Susan telefonunun cebinde titrediğini hissettiğinde Jimmy tatlı kâseleri ve dondurmayla geri gelmişti. Susan, Miranda'nın o gece eski dostlarını görmek için arabasıyla Londra'ya gittiğini biliyordu, o yüzden bir tür yolda kalma yardım çağrısı olmadığından emin olmak için bir baksa iyi olacağını düşündü. "Müsaadenizle. Şuna bakmalıyım," dedi Susan.

Douglas'tan bir mesaj daha gelmişti. Susan daha önceki mesajına cevap yazmayı unuttuğunu fark edince hem şaşkınlık hem de suçluluk hissetti. Daha önce Michael'la buluşmasının ardından ne yapacağını bilmediğinden mesaj yazmayı ertelemişti, sonrasındaysa aklından tamamen çıkmıştı. Michael tekrar ortaya çıktığı için Susan nedense birileriyle görüşmeye devam edemezmiş gibi hissediyordu. Edebilir miydi?

“Önemli bir şey mi?” Jimmy dondurma kâsesinin üstünden gülümsüyordu.

“Douglas'tan,” diye cevap verdi Susan.

“Ah, harika!” dedi Jimmy. “İyi biri, onu severim.”

“Ne diyor?” Mandy'nin gözleri parlıyordu. Görünüşe göre o da Douglas'tan mesaj gelmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Susan hafifçe omuz silkti ve dudaklarını bükerek mesajı tekrar okudu:

Merhaba Susan, seni tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim fakat bana Hope Meadows'u gezdirmek ister misin diye merak ediyordum. Hayvanların kitaplarım için önemli bir ilham kaynağı olacaklarını düşünüyorum. Şu anda biraz tıklandım. Elbette, seni tekrar görmeyi de çok isterim ama sen istemedikçe bunun bir randevu olması gerekmez. Douglas.

“Hope Meadows'a gelmek istiyor,” diye cevap verdi Susan. Susan cevap vermemişken bu kadar kısa sürede tekrar mesaj atması biraz baskıcı mıydı? Aslında Susan genellikle mesajlara olabildiğince çabuk cevap verirdi.

Mandy gülümsedi. “Hiç sorun değil,” dedi. “Açıkçası, kapımızın sana her zaman açık olduğunu biliyorsun.” Susan bir an için kendini huzursuz hissetti. Mandy görünüşe göre Susan’ın tereddüdünü bir iyilik isteme konusunda duyduğu endişeyle karıştırmıştı.

“Öyle değil,” diye itiraf etti Susan. “Sorun Michael. Geçen gün onunla görüştüğümü biliyorsun, değil mi?” Mandy başıyla onayladı. “Onunla ve Douglas’la aynı anda görüşmek biraz tuhaf geliyor.”

Mandy kaşlarını çatı. “Fakat Michael’la görüşmüyorsun,” diye itiraz etti. “Onunla sadece Jack’in babası olarak konuşuyorsun, değil mi?”

Susan yüzünün kızardığını hissetti. Michael’ı Mandy’nin söylediğinden daha farklı bir şekilde düşünemezdi. Ama onu gördüğünden beri kafası karışmıştı. Yıllar önce onu çok sevmişti. Michael gerçekten değiştiyse ona tekrar âşık olması çok kolay olurdu.

“Douglas sana acele mi ettiriyor?” diye araya girdi Jimmy.

Susan başını salladı. “Hayır,” dedi içtenlikle. “Bir randevu olması gerekmediğini bile söylüyor.”

“Tamam o zaman.” Mandy öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. “Onu getir ama bunun bir randevu olmayacağını, çünkü Jack’i de getirmek istediğini söyle. Sonra da nasıl gittiğine bakarsın. Onu daha yakından tanımanın zararı olmaz.”

Susan doğru olduğunu düşündü. Douglas’a yazdı ve Douglas da hemen yarın buluşabilecekleri cevabını verdi. Mesajı coşku doluydu. Susan telefonu cebine geri koydu.

“Kahve?” diye sordu Jimmy. “Ben yaparım. Siz neden gidip şöminenin önüne oturarak keyfinize bakmıyorsunuz?”

Susan sandalyesini geri itti. Kendini hâlâ biraz huzursuz hissediyordu ama bunun gecesinin geri kalanını etkilemesi gerekmezdi. “Teşekkürler,” dedi. “Çok iyi olur.”

Jack ertesi sabah kapıyı açıp karşısında Douglas'ı görünce çok mutlu oldu. "Anne, anne," diye bağırdı. "Gel bak. O hikâyeci adam geldi."

Susan koridora çıktı.

"Merhaba!" Douglas kollarını uzattı ve kükreyerek selam verdi. Gülümseyerek Jack'e göz kırptıktan sonra bakışlarını Susan'a çevirdi. "Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu.

Jack kocaman gözlerle annesine baktı. "Bizimle Mandy'yi görmeye mi gelecek?"

"Evet, öyle," dedi Susan ve hem Douglas hem de Jack onu gülücüklerle ödüllendirdi.

Hope Meadows'a doğru yola çıktılar. Köyün içinden yürümek çok güzeldi. Köyün çayırına devasa bir yılbaşı ağacı dikilmişti. The Fox and Goose yeşilliklerle süslenmişti ve ön kapıların çoğunda bayram çelenkleri asılıydı. Pencereelerde peri ışıkları parlıyordu.

Jack, Susan'ın kolunu çekiştirerek, "Süslemelerimizi bugün takabilir miyiz?" diye sordu.

"Bugün muhtemelen olmaz," dedi Susan. "Ama çok yakında, söz veriyorum."

Douglas başını eğip Jack'e bakarak, "Peki, Hope Meadows'un en çok nesini seviyorsun?" diye sordu. Jack, Susan'ı şaşırtarak Douglas'ın elini tutmuştu. Jack'in yabancılara alışması normalde zaman alırdı ve Douglas tamamen yabancıydı. Susan hikâye saati yüzünden olabileceğini düşündü.

"Yavru kedileri seviyorum." Başını kaldırırken Jack'in küçük suratı düşünceliydi. "Bir de geçen Noel'de Holly ve Robin adında bebek eşekler vardı, onları da seviyordum. Ama tek bir favorim yok."

“Çok doğru!” Douglas’ın sesi yeniden kükreyişe geçmişti. Her bakımdan gerçek hayatta rastlanamayacak biriydi. Susan, hayvanları korkutur mu acaba, diye düşündü.

“Jack, çok sessiz olmayı ve hayvanlara nazik davranmayı aklından çıkarmamalısın,” dedi Susan.

Jack kocaman gözlerle annesine baktı. “Biliyorum, anne,” diye karşı çıktı, biraz alınmış gibiydi.

Susan bildiğinin farkındaydı. Yorumu Douglas’ı hedef alıyordu ve fazla belli etmemiş olmayı umuyordu.

Eski, ahşap Animal Ark tabelasının altından döndüklerinde Susan rahatlayarak, “Neredeyse geldik,” dedi. Kliniğin yanından geçerek Hope Meadows’un bulunduğu arka kısma geçtiler. Vardıklarında Mandy kapıyı açtı.

“Merhaba ve hoş geldiniz,” dedi Mandy. İçeri geçerlerken kapıyı açık tuttu. “Seni bekliyordum,” dedi Jack’e. “Bir konuda yardım gerekiyor.” Elini uzatınca Jack hoplayarak yanına gitti ve elini tuttu. “Umarım sakıncası yoktur, Douglas.” Mandy başını Douglas’a doğru çevirdi. “Buraya kitapların için araştırma yapmaya geldiğini biliyorum fakat yavru kedilerden biri için biraz endişeleniyorum. İçimden bir his sağır olabileceğini söylüyor. Yapabileceğim bazı testler var ama yardım alırsam daha kolay olur.”

Douglas omuz silkerek gülümsedi. “Benim için sorun değil,” dedi. “Hepsi bir ilham kaynağı.” Neyse ki sesi yürüyüş sırasında olduğundan daha kısıktı. Susan hafifçe gülümseyerek, *anlaşılan uyarım işe yaradı*, diye düşündü içinden.

Mandy ve Jack’i izleyerek yavru kedilerin bulunduğu odaya geldiler. Anne kedi yatağında yatıyordu fakat yavruların hepsi yerlerinden fırlayarak kafesin önüne koştu. Masumiyet ve merak dolu beş çift kocaman göz onlara bakıyordu. Susan, Mandy’nin hangisi için endişelendiğini merak etti.

Mandy, Jack'in elini bırakarak kafesi açtı ve mavi gözlü beyaz yavruyu aldı.

"Sana bu yavrunun duymadığını düşündüren ne?" Douglas, Susan'ın aklındaki soruyu sormuştu. Yavruların hepsi onlara doğru koşmuştu. Küçük beyaz kedi duyamasaydı kapı açıldığında tepki vermezdi herhalde.

Yavruyu muayene odasına götürdüler. Mandy onu kucağında taşıyordu. Çok hareketli bir ufaklıktı; araştırmaya kararlı bir şekilde, kasıtlı olarak Mandy'nin göğsüne kıvrılıyordu. Bir saniye sonra Mandy'nin omuzlarındaydı, kulağını kokluyordu. Mandy elini uzatıp minik bedeni tuttu. Gülümseyerek yavrunun pençelerini önlüğünden ayırdı ve yavruyu tutması için Jack'e uzattı. Jack yumuşak, beyaz tüyleri okşamaya başlarken Mandy başını kaldırıp Douglas'ın sorusunu yanıtladı. "Onu doğduğundan beri izliyorum," diye açıkladı. "Mavi gözlü beyaz kedilerde genetik bir sağırılık eğilimi vardır. Hepsisi sağır olmaz ama bazıları öyledir. İşaretleri göstermeye başladı. Uykusu diğer yavrulardan daha derin. Hemen hemen her zaman en son o uyanıyor. Ayrıca geldiğimi görmezse deli gibi sıcıyor. Umarım yanıliyorumdur ama kontrol etmeliyiz. Eğer sağır olduğu ortaya çıkarsa çok özel bir yuvaya ihtiyacı olacak."

Jack küçük yaratığa sarılmıştı. "İyi olacaksın, minik yavru," diye fısıldadı. "Sana ben bakacağım." Jack'in küçük, marifetli parmakları başını okşarken yavru kedi mırlamaya başladı.

Mandy ucunda doldurulmuş bir Japon balığı takılı bir olta aldı. Oltayı Jack'e verdi. "Yavruyu yere bırakabilir misin?" dedi, "sonra da onu bununla oyala, olur mu? Tepki verecek mi diye görmek için sesler çıkaracağım."

Jack yerde diz çöktü. Görevini çok ciddiye alıyordu. Küçük, beyaz kedi başını yana çevirerek etrafa bakınıyordu. Korkmuş görünmüyordu. Jack oyuncak oltayı kaldırarak pofuduk turun-

cu balığı kedinin biraz ilerisinde sallamaya başladı. Kedinin gözleri büyüdü. Patisini uzatıp balığa vurduktan sonra oyuncağın iki yana sallanmasını hayranlıkla izledi. Dikilmiş kulaklarıyla çok sevimliydi, balığın sallanmasını izlerken kedinin başı da sallanıyordu.

“Farklı sesler çıkaracağım.” Mandy odadan çıkmıştı ve farklı malzemelerle geri dönmüştü. “Sen onu oyalamaya devam et, Jack, bakalım neleri duyabilecek?”

Jack gözlerini yavru kediden ayırmadan başıyla onayladı. Balığı yukarı kaldırıp indirdiğinde küçük kafa da takip etti, yavru mavi gözlerini bir an bile kırpmıyordu.

Mandy masadan bir anahtar destesi aldı. Kedinin onu görmediğinden emin olunca anahtarları kedinin kafasının yakınında salladı. Anahtarlar gürültüyle şıkırdadı. Susan’ın gözleri kedinin üzerindeydi. Küçük hayvanın duyduğuna dair bir işaret yoktu.

Mandy bir kâğıt parçası aldı. Ani bir hareketle, kâğıdı baştan sona ikiye ayırdı, bir taraftan da Jack’in balığının büyüüne kapılmış olan yavruya bakıyordu. “Farklı bir ses perdesi,” diye mırıldandı ama kedi ilgisiz kalmaya devam etti. Mandy el çırp-tı, gürültüyle tısladı ve karton bir kutu çıkararak boş bir enjektörle kutuyu deldi. Hiç tepki yoktu.

İç çekerek kutuyu bıraktı. “Son bir test daha,” dedi. Çok fazla yaklaşmamaya dikkat ederek ayağını minik kedinin arkasında yere sertçe vurdu. Tepki hemen geldi. Küçük hayvan başını çevirdi, Mandy’nin ayağına baktıktan sonra başını yavaşça yukarı kaldırdı. Daha sonra temkinli bir tavırla arkasını döndü ve yere düşmüş olan balığın üstüne atladı.

Jack yalvaran gözlerle Mandy’ye baktı. Susan yavru kedinin azıcık bile olsa duymasını ne kadar çok istediğini görebiliyordu. “Bunu duydu, değil mi?” diye sordu. “Ayağını yere vurduğunda.”

Mandy dudaklarını bastırarak iç çekti ve başını iki yana salladı. “Ne yazık ki hayır,” dedi. “Yerden gelen titreşimleri hissetti. Duymuş olsaydı korkuyla yerinden sıçrardı, ayrıca diğer seslerin hiçbirine tepki vermedi.”

Jack önce Mandy’ye, sonra da yavru kediye baktı. Gözlerini iki kez kırptı, çenesi titriyordu ve gözyaşları yüzünden kontrolsüzce süzülüyordu. Susan uzanıp oğluna sarılmak istedi ama Mandy çoktan yanına diz çökmüştü. Gözlerini yavrudan ayırmadan elini Jack’in omzuna attı. Douglas elini temkinli bir şekilde uzattı ve Mandy başıyla onay verince küçük, beyaz tüy yumağını eline aldı, bu sayede Mandy tüm dikkatini Jack’e verebilecekti.

“Ağlamana gerek yok,” dedi Mandy. “Sağır olabilir ama yine de güzel bir hayatı olabilir. Duyamayan kediler hakkında daha çok şey okuyacağım, böylece onun için mükemmel yuvayı bulabilirim.” Jack’in gözyaşlarını kuruladı ve Douglas sempatik bir tebessümle yavru kediye Jack’e verdi. Susan minik hayvanın Jack’in çenesinin altına sokulmasını izledi. Minik yaratık Jack’in gerginliğini sezmiş gibi davranıyordu. Biraz sonra, yavru kedi yeniden yüksek sesle mırlamaya başladı.

“Gördün mü?” dedi Mandy. “Gayet mutlu. Farkı anlamıyor.”

Jack, Mandy’ye, ardından sulu bir gülümsemeyle Susan’a baktı. Yavru kedi başını Jack’in çenesine çarparak bıyıklarıyla onu gıdıklarken Jack titrek bir kahkaha attı.

Bir saat sonra, Hope Meadows’un ön kapısında duruyorlardı. Douglas, Mandy’ye elini uzattı. “Bana etrafı gösterdiğin için çok teşekkür ederim,” dedi. “Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok ilham verdin.”

Mandy elini uzatarak Douglas’ın elini sıktı. “Benim için bir zevkti,” diyerek gülümsedi.

“Teşekkür etmek için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Douglas. Susan, Jack’e baktı. Douglas’ın boştaki elini bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutuyordu.

Mandy düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. “Tanıtım her zaman iyidir,” dedi. “Eğer bizim hakkımızda gerçekten bir hikâye yazarsan kitaplarında bize de atıfta bulunabilirsin belki, değil mi?” Mandy sorusunu havada bıraktı. Douglas’ı zorlamak istemediği belliydi ama Douglas gülümsedi.

“Ne güzel bir fikir,” dedi. “Daha ileri gidip daha iyisini yaparak kârın yüzde beşini bağışlamama ne dersin?”

Mandy, Douglas’ın elini daha içten sıktı. “Muhteşem olurdu,” dedi. “Çok teşekkür ederim.”

On Üçüncü Bölüm

Eve dönüş yolculuğu giderken olduğundan çok daha rahat geçti. Douglas ve Jack birlikte çok huzurlu görünüyor, eski dostlar gibi sohbet ediyorlardı. Susan'ın aklına öğleden sonradan kesitler geldi. Mesela Jack üzülünce Douglas'ın yavru kediye alışması ve tam doğru anda geri vermesi... Öylesine sessiz ve sakindi ki Susan hayvanları korkutacağından endişe ettiği için kendinden utanıyordu. Ondan istenilmediği halde Mandy'ye kafesleri temizlemesinde yardım etmişti. Susan bir kez daha onu yanlış değerlendirdiğini hissediyordu.

Bir ara Mandy ve Jack meşgulken Douglas oturup eskiz defterini çıkarmıştı. Susan da onu izlemişti. Douglas çizmeye başladığında dönüşüme uğramış gibiydi. Normalde dengesizce olan hareketleri düzelmişti. Kalem tutan parmakları, ayrıntıları eklerken ve gölgelendirme yaparken ustaca çalışıyordu. Öylesine konsantre olmuştu ki başka bir âleme geçmiş gibiydi. Susan dikkatini dağıtmak istemiyordu fakat kazayla metal bir kâseye çarpıp Douglas'ın sıçramasına neden olduğunda Douglas gülümsemekle yetinmiş ve işine geri dönmüştü.

Susan farkına bile varmadan köy çayırına dönmüşlerdi. Saat henüz erken olmasına rağmen yüksek yılbaşı ağacının ışıkları yanıyordu. Işıkların yansımaları savaş anıtının yanındaki göletin yüzeyinde dans ediyordu. Tepelerinde gökyüzü loş ve gri bir renk almıştı. Biraz sonra yağmur yağabilirmiş gibi görün-

yordu. Susan ceplerinden birine bir poşet kuş yemi koymuştu. Jack'le sık sık durup ördekleri beslerlerdi. Jack ve Douglas su kenarında duruyordu. Susan elini cebine sokarak küçük yem poşetini çıkardı. "Al bakalım," dedi Jack'e. Biraz sonra Douglas'a da bir poşet uzattı. "Sen de ördekleri beslemek ister misin?" diye sordu.

Douglas'ın bunun aptalca olduğunu düşünmesinden endişelenmişti ama Douglas poşeti alıp ona usulca teşekkür edince çok da şaşırmadı. "Küçükken annemle ördekleri beslerdik," dedi Jack'e. "Ama biz hep ekmek kullanırdık."

Jack kaşlarını çatarken Susan gülümsedi. Douglas bir nutuk dinlemek üzereydi. "Ördekleri ekmekle beslememelisin," dedi Jack. "Kursakları için iyi değildir." Susan, Douglas'ın nasıl tepki vereceğini merak etti. Jack son derece kibardı. Kaba davranıyordu Susan onu düzeltirdi ama bazı yetişkinlerin bu duruma sinirleneceğini biliyordu.

Ancak Douglas kaşlarını kaldırmakla yetindi, ilgilenmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?" dedi. "O halde çok özür dilerim."

"Sorun değil." Jack endişeli görünüyordu. "Biliyorum, çünkü annem bana onları ekmek yerine özel yemlerle beslemeyi öğretti. Senin hatan değil." Jack öyle ciddiydi ki Susan kendini tekrar gülümserken buldu. Elini kaldırarak ağzını kapattı. Jack'in ona güldüğünü sanmasını istemiyordu.

Susan, Douglas'ın da kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Teşekkür ederim, Jack," dedi. "Ayrıca, endişelenme. Bir daha ki sefere ördekleri beslerken özel yemlerden kullandığımdan emin olacağım."

Jack, Douglas'a gülümsedi. Böylesine iyi anlaştıklarını görmek çok güzeldi. Susan, Jack'in bir baba figürünün özlemini çekiyor olabileceği düşüncesine kapıldı. Oysa Michael'da Douglas'ın yıllar boyunca edindiği, çocuklarla konuşma deneyimi

yoktu. Jack, Michael'la da aynı kolay uyumu yakalayabilir miydi? Susan bu düşünceleri şimdilik görmezden gelmeye çalıştı.

"Peki, bu yemlerin tadı güzel mi?" diye sordu Douglas.

Jack şaşkın bir ifadeyle başını eğdi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Belki de denemeliyim..."

Jack, Susan'a doğru dönüp bakarken gözleri iyice büyümüştü. Jack daha küçükken Susan ona yemleri ağzına atmamasını söylemişti. Ama Douglas, Susan'a bakıp göz kırptı. Kollarını birer kanatmış gibi yukarı doğru kıvrıdı ve poposunu dışarı çıkardı. Jack artık Susan'a bakmıyordu. Douglas sözde "kanatlarını" çırpıyor ve paytak paytak yürüyerek daireler çiziyordu. Biraz sonra başını eğip ağzına biraz yem tıktı. Dudaklarını büzştürerek başını kaldırdı ve dudaklarını şaplatarak son derece başarılı bir şaşkın ördek taklidi yaptı. Daha sonra yeniden kasılarak yürümeye başladı. Yere oturmaya hazırlanıyormuş gibi sallandıktan sonra hoşnut olduğunu belli eden bir sesle defalarla vakladı.

Jack katılarak gülüyordu. Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Susan da gülmeye başladı. Douglas gösterisini bitirerek gülümsedi. Susan'a doğru elini uzatarak avucunu açtı. "Lütfen, biraz daha yem alabilir miyim?" diye sorduktan sonra mahcup bir ifade takınarak, "Bu kez yemlerle gerçek ördekleri besleyeceğime söz veriyorum," dedi.

Susan güldü. "Bu seferlik paçayı sıyırmaya izin vereceğim," diyerek poşeti Douglas'a verdi.

Douglas poşeti eline alır almaz şimşek çaktı. Susan başını kaldırdığında yağmur yağmaya başladı; damlalar çağlayan gibi boşalıyor, yere gürültüyle vuruyor ve göletin durgun sularında noktacıklar oluşturuyordu. Daha sonra uzaktan gök gürlemesinin sesi duyuldu.

Susan, Jack'in elini tutarak koşmaya hazırlandı. Fırtınanın gümbürtüsü içinde Douglas'a, "Sen de bizimle gelir misin?" diye seslendi. Boştaki elini başının üstüne kaldırarak kendini sağanak yağmurdan korumaya çalıştı.

Douglas kollarını kaldırarak bağırmaya başladı. "Dışarıda kalıp yağmurun tadını çıkarmaya ne dersin?" diye böğürdü. Yüzünden sular süzülüyordu, saçları ve sakalı ise şimdiden sırlıslıklamdı ama Douglas gülümsüyordu. "Bence bundan daha fazla ıslanamayız. Hem şunlara bak." Ördekleri işaret etti. "Çok hoşlarına gitti."

Susan baktı. Ördekler gerçekten de sağanak yağmurdan hoşlanmış görünüyordu. Daireler çizerek yüzüp kuyruklarını sallıyorlardı. Bir yabanördeği suyun kenarına çıkarak tüylerini temizlemeye başladı. Eğilerek gagasını bir su birikintisine soktuktan sonra geri çıkardı ve başını sallayarak tekrar arkasına döndü. Douglas, Jack'in yanına eğilerek işaret etti. "Kuyruklarının yanında bir yağ bezi bulunur," dedi. "Bu beze uzanır ve tüylerini bu yağla kaplarlar. Bu sayede su üzerlerinden kayarak akar."

Jack iyice görmek için eğildi. Susan karşı çıkmak üzereydi fakat sonra, neden olmasın diye düşündü. Douglas haklıydı. Zaten sırlıslıklam olmuşlardı. Yaban ördeğinin sırtındaki kah-verengi tüylerin üzerinde su damlaları toplandı, minik birikintilere dönüştükten sonra tüylerinden kayarak aktı.

Douglas ile Jack temizlenen ördeklerin taklidini yaparak etrafta paytak paytak yürümeye başladılar.

"Ördek olmayı seviyorum!" diye bağırdı Jack.

"Ben de" dedi Douglas. "Şu iyi hanımefendide bizim için biraz daha yem olabilir mi?"

Susan'a doğru paytak paytak ilerlerken Jack kıkırdıyordu. Poşeti uzatırken Susan'ın boynuna su damladı ve Susan hafifçe titredi. Hava çok soğuk değildi ama serindi.

Douglas, Susan'ın titrediğini görmüş gibi doğrularak, "Artık gitmeliyiz," dedi. Jack'e gülümsedi. "Eve giderken yağmur dansı yapalım mı?" diye önerdi. Dans etmeye başladı, tek ayağının üstünde zıplayarak ayağını su birikintilerine vururken gülüyordu.

Jack de aynını yaptı. "Bak, anne!" diye bağırarak doğrudan büyük bir su birikintisinin içine atladı. Göründüğünden çok daha derindi! Sular sıçradı ve Jack'in zaten ıslak olan pantolonu su içinde kaldı. Jack bir an için suyun çok soğuk olmasından dolayı çığlık atabilirmiş gibi baktı ama Douglas onu kolayca kaldırıp yere bıraktı.

Douglas gür bir sesle, "Su birikintilerini dikkatli seç, genç ördek efendisi," dediğinde Jack'in yüzü düzeldi. Biraz sonra Douglas'ın peşinden koşmaya devam etti.

Eve vardıklarında giysileriyle yüzmüş gibi görünüyorlardı. Susan, Douglas'a, "İçeri geliyorsun, değil mi?" dedi. "Eve bu halde gidemezsin." Kapının kilidini açıp kapıyı itti.

Douglas biraz duraksayarak içeri girdi. "Emin misin?" dedi. Gözleri Susan'ın yüzündeydi, Susan'ın söylediğini doğru anlayıp anlamadığını bir kez daha kontrol ediyordu.

"Eminim," dedi Susan. "Sana giyebileceğin bir şeyler bulurum ve kıyafetlerini kurutucuya atarım." Jack'e döndü. "Yukarı..." dedi, "Hemen!" Jack'in arkasından yukarı çıktı, onun için bir havlu ve kuru kıyafetler buldu. Ardından, Douglas'ın giyebileceği kadar büyük bir şeyler aradı. Pek bir şey yoktu. *Aklımdan ne geçiyordu? O kadar büyük bir adama uyacak kıyafetim yok!* En alt çekmeceye gelmişti. Susan'ın boya yaparken kullanmak için tuttuğu eski tişörtler ve kot pantolonlar dışında boş sayılırdı. Kot pantolonların altında kırmızı bir şey vardı. Çekerek çıkardı. Bir eşofman altıydı. Eşofman üstünü de çıkardı. O da kırmızıydı ve beyaz çizgileri vardı. Önünde bir rengeyiği resmi

vardı. Susan bu takımı birkaç yıl önce bir yılbaşı partisi için son anda almıştı. Susan'a çok büyük geldiğinden giymemişti. Ayağa kalkıp eşofman takımını inceledi. Douglas'ın bunları giydiğini gözünde canlandırmaya çalışırken gülmek için kendini zor tuttu. İdare etmek zorunda! Bir havlu alıp eşofman takımını tutarak aceleyle alt kata indi.

"Gerçekten çok üzgünüm..." diyerek konuşmaya başladı ve Douglas'ın şaşkın yüzü karşısında kahkahayı bastı.

Douglas giysileri alarak kadife boynuzlu ve ekose burunlu şirin rengineyi bulunan üstü tutup kaldırdı. "Kıyafet eğilimin biraz derleme olduğunu biliyorum ama bu bambaşka bir şey!"

"Bir kıyafet balosundan kalmalar ve elimde olan tek şey bunlar!" diye itiraf etti Susan. "Elbette, Jack'in kıyafetlerini denemek istiyorsan başka..."

Douglas, "Hayır, hayır, bunlar kalsın, teşekkürler," diyerek gülümsedi. "Sanırım göz alıcı görüneceğim!"

"Bir bakıma öyle," diye katıldı Susan. Douglas'ı oturma odasına götürerek perdeleri çekti. "Üstünü burada değiştirebilirsin," dedi. "Hemen gidip Jack'e yardım etmeliyim."

Üst kata geri döndü. Jack banyodaydı. Beline kadar soyunmayı başarmıştı ve havluyla yüzünü siliyordu. Susan saçlarını çabucak kurutmasına yardım etti. Jack pijamalarını giyebilirdi. Jack iyice kurulanınca Susan odasına geçerek kendisi için de kuru kıyafetler buldu. Islak saçlarını taradıktan sonra Jack'le birlikte alt kata inmeden önce aynaya baktı.

Douglas mutfığı bulmuştu. Su ısıtıcısını çalıştırırken Susan ıslak giysilerini kurutucuya koydu. Douglas'ın pijamalarını görünce kahkahasına engel olamamıştı. Eşofmanın boyu baldırlarının yarısına kadardı ve süt beyazı bacakları görünüyordu. Kolları ise dirseğinin altında bitiyordu ama hemen altında. Jack

bir göz attıktan sonra kahkahayı bastı. Douglas'ın elleri kalçalarındaydı, komik bakıyordu. "Bunun çok moda olduğunu bilmenizi isterim," dedi.

"O halde devam et," dedi Susan. "Bizim için dön."

Douglas İskoç dansı yapacakmış gibi kolunu havaya uzattı ve daire çizerek zıpladı. Jack gülmekten ayakta duramıyordu. Susan elini ağzına götürdü ama Douglas bir balerin gibi tek bacağının üstünde durup yukarı doğru uzanınca o da gülmeye başladı.

Susan sonunda soluklanarak, "Çok zarif," dedi.

Su kaynamıştı. "Çay?" diye önerdi.

"Çok iyi olur," diye cevap verdi Douglas.

Susan çay poşetlerini fincanlara koyup üzerlerine su döktü. İki fincana da birer damla süt eklerken, "Süt ister misin, Jack?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Jack için küçük bir bardağa süt koydu ve Jack'in sütünü içip süttten bıyığını elinin tersiyle silmesini izledi. Jack daha sonra başını kaldırıp Douglas'a bakarak, "Odamı görmek ister misin? Annem odamı boyuyor, " dedi.

Susan kendini rahatsız hissetti. Yatak odasını boyamaya haftalar önce başlamıştı ama nedense bitirecek zamanı olmamıştı. Douglas ona bakıyor, gözleriyle Jack'in arkasından üst kata gitmesinin sakıncası olup olmadığını soruyordu. "Daha bitmesine çok var," dedi Susan. Yüzünün kızardığını hissediyordu.

Douglas güven veren gözlerle gülümsedi. "İki ay önce mutfağımı dekore etmeye başladım ve şimdiye kadar sadece duvarların yarısını boyayabildim," dedi. "Zamanın nereye uçup gittiğini bilmiyorum."

Jack, Douglas'ı dar merdivenlerden çıkarırken Susan da arkalarından gitti. Jack'in odasına girdiler. Susan duvarlardan

ikisini altın sarısına boyamıştı ama diğer ikisi hâlâ beyazdı ve üzerlerinde lekeler vardı.

“Annem burayı ormanın içindeymişim gibi yapacak,” dedi Jack. “Ağaçlar, hayvanlar olacak.”

Douglas, Susan’a gülümsedi. “Bunları satın aldım,” dedi Susan. Aldığı bir paket dolusu çıkartmayı uzattı. İki tane ağaç gövdesi ve ağaçlara yapıştırmak için bir sürü yaprak vardı. Ağaçlardan birinin üstüne koymak için bir anne baykuş ile yavrusu, diğer ağaç içinse bir sincap ailesi ve de küçük kuşlar, desenli kanatları olan kelebekler.

Douglas çıkartmalara tek tek bakarak, “Çok güzeller,” dedi. Çıkartmaları Susan’a geri verdikten sonra beyaz duvarı işaret etti. “Burayı da boyayacaksın, değil mi?”

Susan güldü. “Kesinlikle,” dedi. “Ama Jack de yardım edecek.”

Jack, Douglas’a, “Boya yapmayı çok seviyorum,” dedi.

“Şurada boyalar görüyorum,” diyen Douglas, Susan’ın aldığı küçük boya kutularını işaret etti. Çıkartmalar için arka plan boyamayı düşünmüştü ve hiç açılmamış bir sürü farklı renk vardı. “Sakıncası var mı?” diye sordu Douglas.

“Rahatına bak,” dedi Susan. Douglas’ın bir boya fırçası almasını izledi. Bu gece, Susan’ın yaşadığı en sıradışı randevu olmayan buluşmalardan birine dönüşüyordu.

Douglas diz çökerek boyamaya başladı. Birkaç dakika sonra duvarda, arka ayakları üstünde duran ve bir yaban arısına bakan iki küçük kirpi belirdi.

“Snowflake ve Frosty!” Jack çok heyecanlanmıştı. Susan oğlunun yüzündeki şaşkınlık yüzünden kakhaha atmak istedi.

“Çok doğru,” dedi Douglas. “Tamamen sana ait.”

“Artık bu resmin üzerini boyamama izin çıkmayacağını biliyorsun, değil mi?” Susan gülümsedi.

“Barty ile Badger’ı yapabilir misin?” diye sordu Jack. “Bir de Tavşan Archie’yi.”

Douglas güldü. “Annen kabul ederse,” dedi.

Başıyla onay veren Susan’a baktı. “Tabii ki yapabilirsin,” dedi Susan. “Ama istek almaya başlarsan sonu gelmez.”

Douglas işe koyulup kitaptan birkaç karakteri daha çizerken birkaç dakika sessizlik oldu. Douglas daha sonra topuklarının üstünde durup çizimleri inceledi. “Aslında,” dedi, “İstersen boyamana yardımcı olabilirim. Ofisime bir duvar resmi yaptım, bir tane de dışarıdaki koridora.” Douglas eve döndüklerinden beri ilk kez tereddütlü konuşuyordu, haddini aşıp aşmadığından emin değilmiş gibiydi.

Susan da Douglas kadar huzursuzdu. “Üzgünüm,” dedi. “Ödeme yapacak kadar param olduğundan emin değilim.” Sustu.

Douglas gözlerini iyice açarak başını salladı. “Öyle demek istemedim,” dedi. “Demek istediğim, bir arkadaş olarak... Yani Jack’in.” Sesi şaşırtıcı şekilde telaşlıydı.

“Lütfen, anne?” Jack Noel çoktan gelmiş gibi bakıyordu.

Susan önce Douglas’a, sonra Jack’e baktı. İki çift göz: Biri mavi, diğeri kahverengi.

“Sanırım, sen de eminsen olur,” dedi.

Douglas’ın yüzüne rahatlamış bir ifade yayıldı. “Çok uzun sürmez,” diye söz verdi. “Bir zaman belirleyebiliriz. Ne zaman istersen.”

“Çok iyi olur,” diye itiraf etti Susan. Douglas’ın yardımıyla odayı bitirmesi çok daha kolay olurdu. Ayrıca işin sonunda Jack’in muhteşem bir odası olacaktı. “Şimdi aklıma geldi,” dedi Susan. “Kreşte de boyama yapabilir misin? İsa’nın doğumu piyesi için yeni bir manzara çizecek birini arıyorlar. Bayan Armitage karşılığını ödeyecektir. İstersen seni önerebilirim.”

“Harika olur,” dedi Douglas.

Alt kattan kurutucunun kapanma sesi geldi. “Kıyafetlerin,” dedi Susan. Üçü birlikte alt kata indi. Susan kurutucuyu açarak Douglas’ın kıyafetlerini çıkardı. “Al bakalım,” diyerek kıyafetlerini Douglas’a verdi.

“Teşekkürler,” dedi Douglas. Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra normal kıyafetleriyle geri döndü, kırmızı Noel pijamaları düzgünce katlanmış halde kolunun altındaydı. Eşofmanları Susan’a uzatarak, “Gitsem iyi olur,” dedi. Susan kendini tutamayarak tekrar güldü. Douglas hole çıkınca Susan kapıyı açtı. Douglas kapıda arkasını döndü. “Bu harika akşamüstü için teşekkür ederim,” dedi. Omzunun üstünden kararan havaya bakarak duraksadı. Yağmur durmuştu. Susan’a döndü. “Seni tekrar dışarı çıkarmayı çok isterim,” dedi. “Senin için de sakıncası yoksa elbette. Harika vakit geçirdim.” Gülümserken aniden utangaç görünmüştü. “İstemezsen sorun değil,” dedi. “Yine de duvar resmini yaparım. Jack’e yapacağımı söyledim.” Susarak tüm samimiyetiyle Susan’a baktı. Douglas gerçekten... Susan doğru kelimeyi arıyordu. Nezihti. Susan’ın aklına bu eski kavram gelmişti. Çalışırken sergilediği onca ukalalığa rağmen inanılmaz derecede kibardı. Michael’la arasında her ne oluyorsa, araya girmesine izin vermemeliydi.

“Evet, lütfen,” dedi Susan. “Bir kez daha görüşmeyi çok isterim.”

Karşılığında Douglas’ın kocaman tebessümüyle ödüllendirildi. “Mükemmel,” dedi Douglas. “O halde, planlama işi bende.”

Douglas gidince Susan kapıyı kapattı ve kapıya yaslanarak koridora baktı. Jack merdivenlerin dibinde belirdi. “Douglas geri gelecek mi?” diye sordu. “Unutmaz, değil mi?”

Susan başını iki yana salladı. “Unutmaz,” dedi. Kendini sebepsiz yere sırtırken buldu. Douglas geri gelecekti ve Jack kadar Susan da onun gelişini dört gözle bekleyecekti.

On Dördüncü Bölüm

Çocuklar kitap köşesinde bağdaş kurarak oturmuş, Mandy ile Susan'a bakıyorlardı. Çok heyecanlıydılar. İsa'nın doğumu piyesindeki roller açıklanacaktı ve sonrasında Mandy sınıfa yavru kedilere isim koyma yarışmasının sonuçlarını bildirecekti. Çocukların önerilerine bakarken çok eğlenmişlerdi. Bazıları Pisipisi gibi son derece geleneksel isimlerdi. Diğerleri ise daha sıradışıydı. Susan kedilerden birini sahiplenen kişiye Pofuduk-bacak veya Noel Baba Patisi adında bir kedi sunulduğunda ne olacağını merak ediyordu. Jack de yarışmaya katıldığı için Susan tarafsız bir değerlendirmede bulunamayacağını hissetmişti ve Mandy sonunda isimleri James ile paylaşmıştı. Beş kedi yavrusu vardı, yani çocukların birkaçının önerdiği isimler kullanılacaktı fakat tek bir kazanan olacaktı.

Susan'ın Nina ile piyesi değerlendirmesi de çok zaman almıştı. Tamamen adil davranmak çok zordu ama ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Jack günlerdir Susan'ın ondan iyi bir Yusuf olacağını düşünüp düşünmediğini soruyordu. Cevaplaması zor bir soruydu. Susan oğlunun bu rolde iyi olacağını düşünse de rol Armando'ya gitmişti. Jack çobanlardan biri olacaktı. Susan bir cevap uydurarak Jack'e, her rolü iyi oynayacağından emin olduğunu söylemişti. Ona ayrıca, bütün rollerin önemli olduğunu da hatırlatmıştı. Artık sadece, Jack'in fazla üzülmemesini umuyordu.

“Pekâlâ, herkes sussun.” Susan parmağını dudaklarına götürdüğünde çocuklar da teker teker onu izledi. Kıpırdanmaya devam ediyorlardı fakat en azından bağıríşmıyorlardı. “Şimdi rol dağılımını okuyacağım, o yüzden hepinizin dikkatle dinlemenizi istiyorum. İlk olarak, Herbinder, sen Meryem olacaksın.” Bakışları, koyu kahverengi gözlü, şirin, oval surata odaklandı. Herbie nefesini tutmuştu ve etrafa gururla bakınırken dimdik oturuyordu. Herbie’nin yanında oturan Christina zorla da olsa gülümsedi ama Susan kızın hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu.

Aslında yazılanları okumasına gerek olmadığı halde bakışlarını elindeki listeye geri çevirdi. “Sırada Yusuf var.” Dikleşme sırası erkek çocuklardaydı. Bazıları seçilecekleri umuduyla kendilerine çekidüzen veriyormuş gibi kollarını kavuşturdu. “Armando, Yusuf’u sen oynayacaksın.” Susan göz ucuyla baktığında Jack’in omuzlarının düştüğünü gördü. Sınıftan birinin annesi olmanın olumsuz tarafı buydu. Jack’le böylesine çok vakit geçirebilmeyi sevmesine rağmen, bazen çok zor oluyordu. Oğluna özel ilgi göstermemek için öylesine dikkat ediyordu ki bazen başka bir çocuğu Jack’ten daha fazla ön plana çıkarma eğiliminde olduğunun farkındaydı. Dengeyi kurmak çok zordu.

Susan hızlanmaya başladı. Melekleri ve kralları hızlıca açıkladıktan sonra çobanlara sıra geldi. “Üç çoban,” diye okudu, “Neil, Jack ve Kendall.”

Jack annesine hafifçe gülümseyince Susan da ona gülümseyerek karşılık verdi. Kendall da gülümsüyordu fakat Susan, Neil’e baktığında sorun çıkacağını anladı. Neil zırlamaya başlayacak gibiydi ve gerçekten de Susan onu izlerken çocuk ağzını kocaman açarak bağırmaya başladı.

Nina, Neil’e sarılınca Susan rahatladı. “Sorun ne, Neil?” diye sordu.

Neil içini çekerek ağlamaya devam ediyordu ama bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu. "... adil değil," dedi soluk soluğa. "Bebek İsa olmak istiyordum."

Christina kahkahayla gülmeye başlayınca Susan da gülmek istedi fakat sınıfı hızlıca susturdu. "Çok üzgünüm, Neil," diye açıkladı. "Ama İsa çok küçük bir bebek ve aslında oyuncak bir bebek kullanacağız. Meryem'in Bebek İsa'yı kucağında tutması gerek"

Neil'in çenesi hâlâ titriyordu. Nina'ya sıkıca tutunmuştu. Susan ona son bir kez bakarak konuşmaya devam etti. Neil bir iki dakika sonra kendine gelirdi. Çok fazla ilgi göstermemek daha iyi olurdu.

Rol paylaşımı bittiğinde konuşma sırası Mandy'ye geldi.

"İsimlerinizi incelerken şahane vakit geçirdik," dedi Mandy. "Bazıları gerçekten sıradışıydı ve hepsi çok güzeldi, o yüzden hepinize teşekkür ederim. En çok hoşumuza giden beş ismi seçtik." En büyük siyah beyaz kedi yavrusunun fotoğrafını kaldırdı. "Bu küçük adama Joey adını vereceğiz," diyerek başını kaldırdı. "Bu ismi kim önermişti?"

Naomi isimli küçük bir kız utanarak elini kaldırdı. "Aferin," dedi Mandy. Fotoğrafı bıraktıktan sonra küçük, siyah erkek yavrunun fotoğrafını aldı. "Bu küçük oğlanın adıysa Fiddlesticks olacak! Bu isim kimin fikriydi?"

Susan, Noah'nın elini kaldırdığını görünce memnun oldu. Noah sınıftaki utangaç çocuklardan biriydi ve Susan bunun onu cesaretlendireceğini biliyordu. Ardından, Mandy siyah beyaz iki dişi kedinin resmini kaldırdı. "Bunların isimleri de Ana ve Elsa olacak. Bu güzel isimleri kim önermişti?"

Herbie ile Christina ellerini kaldırıp gülüşerek birbirlerine baktılar.

Susan, Jack'in umut dolu bir ifadeyle öne doğru eğildiğini fark etti. *Küçük beyaz yavrunun ismini vermeyi umuyor, diye düşündü*

Susan. Kendini, Jack'in kazanmış olmasını tüm kalbiyle dilerken buldu. Bunun Jack için anlamının çok büyük olacağını biliyordu, çünkü Jack ufaklıkla çoktan bir bağ kurmuştu. Ayrıca, İsa'nın doğumu piyasinde istediği rolü alamamanın hezimetini de azaltırdı.

"Ve son olarak," Mandy çocuklara bakıp küçük, beyaz yavrunun fotoğrafını kaldırdı. "Son isme sıra geldi. Yavrularımızdan biri oldukça özel. Doğan yavruların en küçüğü, beyaz olanı ve tamamen sağır." Sınıfta birkaç mırıltı yükseldi. Mandy onları, "Ama bu, çok güzel bir hayatının olamayacağı anlamına gelmiyor," diye temin etti. "Onun çok özel bir isminin olmasını istedik ve son derece öne çıkan bir isim vardı." Tekrar gülümsedi. "Bu küçük beyaz yavrunun adı... Frostflake!"

Jack nefesini tuttu. Bağırarak, "O benim ismim," dedi. "Onu ben seçtim."

Mandy gülümsedi. "Aferin, Jack," dedi. "Harika bir isim. Yavruya tam uyuyor."

Jack, Yusuf rolü yüzünden hayal kırıklığına uğradıysa da şu anda heyecandan çıldırıyordu. Susan onu nadiren bu kadar mutlu görmüştü. Gözleri annesinin bakışlarıyla buluşarak ona sevinçle gülümsedi ve Susan'ın göğsü kabardı. Frostflake. Douglas'ın kitabındaki iki kirpinin adlarını, yani Frosty ile Snowflake'i birleştirmişti. Susan, bunu Douglas'a söylemesi gerektiğini düşündü. Douglas da memnun olurdu.

"Çok teşekkür ederiz, Bayan Hope," dedi. "Sizi burada görmek çok güzeldi ve Hope Meadows'u bir sonraki ziyaretimizi dört gözle bekliyoruz, değil mi çocuklar?"

Çocuklar, hatta Bebek İsa olamamanın sebep olduğu hayal kırıklığı Mandy'nin kedileri sayesinde azalmış görünen Neil bile, bir ağızdan, "Evet!" diye bağırды.

Susan alkışlamaya başlayınca sınıftakiler de ona katıldı. En çok Jack alkışlıyordu ve Susan buna çok mutlu oldu.

Taksi geç kalmıştı. Susan annesinin evinde ilk başta sabırla beklemişti ama sabrı giderek tükenmişti. Akşam Michael'la çıkacaktı. Aynada on dördüncü kez kendine bakarken bunun sadece bir iş toplantısı olduğunu hatırlattı kendine. Siyah, sade bir elbise giymiş, altın küpeler ve bir kolye takmıştı. İçinden, insanın kendisini iyi hissetmesinin önemli olduğunu söylüyordu. Bu akşam bir tür uzlaşma olacaktı. Kendini rahat hissederse bu akşam Susan için çok daha kolay geçerdi.

Taksinin arka koltuğunda otururken Michael'ı çok fazla düşünmemeye çalıştı. Michael'ın Jack'le gelecekteki ilişkisini konuşacaklardı. Nerede, ne zaman ve ne kadar görüşecekleri hakkında resmi konuşmalarla dolu olacaktı. Ayrıca, Michael'ın Jack'e nasıl bir ebeveynlik yapmaya niyetli olduğu hakkında. Susan'ın doğru sınırları çizmesi önemliydi.

Ama tüm iyi niyetine rağmen hafızası son görüşmelerine kayıp duruyordu. Aralarında bir elektriklenme olmuştu, değil mi? Yoksa Susan mı öyle olduğunu hayal etmişti?

Onu ne zaman düşünse Michael'ın farklı versiyonları zihninde tuhaf şekilde çatışıyordu. Susan'ın âşık olduğu eğlence düşkün, çalışkan bir adam olan eski Michael vardı, ayrıca kalbini kıran ve Jack'i terk eden, yıllarca nefret beslediği soğuk ve bencil adam vardı. Şimdiyse işleri düzeltmek isteyen bu yeni, iyileşmiş, ciddi Michael vardı. Hepsinin aynı adam olduğuna inanmak zordu.

Susan camdan dışarı baktı. Varmak üzereydi. Walton'da geçen yaz açılmış bir bar olan Sheep from the Goats'ta buluşacaklardı. Susan daha önce oraya hiç gitmemişti. Taksi ismi neon harflerle yazılmış pahalı bir mekânın önünde durdu. Susan gözlerini beyaz, deri koltuklarda ve siyah vernikli masalarda gezdirirken buranın tam Michael'a göre olduğuna karar verdi. Biraz gecikmişti ama görünüşe göre Michael da henüz gelme-

mişti. Cep telefonunu çantasından çıkararak mesajlarına baktı. Doğru yere gelmişti. Michael birkaç dakikaya gelirdi.

Bar çok kalabalıktı. Susan elini tezgâha koyabilene kadar iki adama servis yapılmasını beklemek zorunda kalmıştı. Sonrasında bile barmen onu asla fark etmeyecek gibi görünüyordu. Adam Susan'la göz teması kurmamaya özen göstererek üç kez önünden geçti. Barmen bir kez daha geçerken Susan dizilmiş şişelere baktı. Ne içmesi gerektiğini merak etti. Şarap sevmezdi. Kokteyl iyi giderdi ama kendini kaybetmemeliydi. Sadece bir tane içecek, daha sonra portakal suyuyla yetinecekti.

"Old Fashioned'a ne dersin?" Susan'ın arkasından gelen ses bar tezgâhının mermer yüzeyi kadar soğuk ve yavandı. Susan omzunda bir el hissetti.

"Michael." Susan arkasını döndüğünde kendini gülümserken buldu. Geçen sefer buluştuklarında iyi görünüyordu ama bu kez Susan'ın nefesini kesmişti. Yine keten pantolon ve geniş omuzlarını ön plana çıkaran dar, kaşmir bir kazak giymişti. Kahverengi saçları alnından arkaya doğru taranmıştı.

"Merhaba." Sesi biraz boğuktu. Kaşını kaldırıp gülümsedi. "Ne dersin?"

"Evet, lütfen," dedi Susan. Yıllardır Old Fashioned içmemişti. Eskiden, birlikte oldukları zamanlarda Susan'ın en sevdiği içkiydi.

Michael barmene döndü. "İki Old Fashioned, lütfen," dedi.

Barmen hemen karşılık verdi. Bardaki diğer insanlar hiç önemli değilmiş gibiydi. İki bardak alarak içkilerini karıştırmaya başladı. Michael, barmenin tepkisi beklenen bir durummuş gibi, öylece gülümsüyordu. Susan, tek başınayken görmezden gelinmenin öfkesiyle Michael'ın araya bu kadar kolayca sızıp herkesten önce hizmet alabilmesinin keyfi arasında kalmıştı.

Michael, Susan'a dönüp az önce boşalan bir bölmeyi başıyla işaret ederek, "Gidip otursana," dedi. Öneriden ziyade bir emirdi. Susan aniden sinirlendiğini hissetti. Bu konuşmanın dizginlerini elinde tutmayı planlamıştı.

Susan cüzdanına uzanarak, "İçkiler benden," dedi.

"Ben ödemek istiyorum." Michael'ın sözleri kibar ama kararlıydı. Susan nasıl reddedeceğini bilmiyordu. Bu görüşmeye para yüzünden ağız dalaşma girerek başlamak istemiyordu, o yüzden başıyla onaylayıp masaya gitti.

İki dakika sonra, Michael iki bardağı da masaya koyarak bölmede Susan'ın yanına oturdu. Oturdukları yer kuytu bir köşedeydi ve karşılıklı oturakları olan diğer masaların aksine, bu masanın sadece tek bir kıvrık bankı vardı. Susan birkaç santim öteye kaydı. Michael rahat edemeyeceği kadar yakındı.

Susan, Jack'i düşündü. Jack'i konuşmak için buradaydılar. İçkisini kaldırdı. Dudaklarına götürürken bardağın içindeki buz tıngırdadı. Çok lezzetliydi; midesine kadar geçtiği her yeri ısıtan enerjisiyle hem tatlıy hem de acıydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Michael.

"İyi," diye cevap verdi Susan. Jack hakkındaki konulara hızlı bir giriş yapmak aniden imkânsız gelmeye başladı. Önce içkisini içebilirdi. Bardağını tekrar kaldırdı. Aromalar ağzında karışarak onu geçmişe götürdü. "Ya sen?" diye sorunca Michael gülümsedi.

"Seni gördüğüm için çok daha iyiyim," dedi Michael. Bardağını kaldırarak kehribar rengi sıvıyı inceledikten sonra dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Çok tatmin ediciymiş gibi iç çekerek bardağı bıraktı. "Biliyor musun," dedi. "Geçen gün Matthew'le karşılaştım. Julie ile evlenmiş."

Susan geçmişi anımsayarak kaşlarını çattı. York'ta takıldıkları sırada Matthew ile Julie genellikle arkadaş gruplarının bir

parçasıydı. Michael'dan farklı bir şirkette çalışsalar da ikisi de avukattı. Birlikte keyif düşkünü bir ekip olmuşlardı. Uzun hafta sonu kahvaltıları, hafta içi içkileri, bolca küçük molalar. Artık bu hatıralar ona aitmiş gibi gelmiyordu, şu anki hayatından çok farklıydılar.

“Birlikte güzel zamanlarımız oldu, değil mi?” dedi Michael. “Pickering'teki hafta sonu tatilini hatırlıyor musun?”

Susan hatırlıyordu. Dördü birlikte küçük alışveriş kasabasının merkezindeki eski bir han olan Silver Hart'ta kalmışlardı. Michael ve Susan sayvanlı karyolası ve kalın, beyaz halıları bulunan küçük bir süite para dökmüşlerdi. Tam Noel öncesiydi. Swan'da sıcak şarap içmişlerdi. Daha sonra, Michael'la kaleye çıkan tepede yürümüşlerdi ve kalenin eski taş duvarlarının kuytusunda öpüşmüşlerdi.

“Geri döndüğümüzde kar yağmış olduğunu hatırlıyor musun?” dedi Susan. Dairelerindeki ısıtma sistemi bozulmuştu ve camların iç kısımlarında buz vardı. “Ateş yakmak zorunda kalmıştın.” Bir battaniyenin altında kanepede birbirlerine sokulmuşlardı. O gece de viski kokteyli içmişlerdi. Julie onda kalmalarını önermişti fakat Michael, Susan'a onunla yalnız kalmak istediğini fısıldamıştı.

Ufak ama muhteşem bir daireyi paylaşmışlardı. Eski bir Georgian evin en üst katındaydı. Pencereleri çatının altından başlıyordu ve yaşlı bir sarmaşık rüzgârlı havalarda cama vuruyordu.

“Hayatımdaki en iyi hafta sonlarından biriydi,” dedi Michael usulca. Bardağını kaldırdı. “İyi zamanların şerefine.”

Susan bardağını kaldırarak Michael'ın bardağıyla tokuşturdu. Michael yeniden paylaştıkları hatıralardan bahsetmeye başladı. Scarborough'taki plajda geçen yaz günleri. Sonbaharda İskoçya'ya yaptıkları gezi. Birer içki daha aldılar, sonra birer

tane daha. Susan yıllardır bu kadar gülmemişti. Çok uzun süredir kendini bu kadar özgür hissetmemişti.

Konuyu tekrar Jack'e getirmesi gerektiğini biliyordu fakat eski günleri andıkları eğlenceli sohbeti sona erdirmek içinden gelmiyordu. Çok doğal geliyordu, ayrıca, konuşmaları sayesinde Michael'ı yeniden tanıyordu. Şu anda kim olduğunu öğreniyordu. Geçen sefer düşündüğü gibi, Michael gerçekten değişmiş görünüyordu. Hâlâ ataktı ve kendinden emindi ama daha önce ilişkilerini mahveden kibrini ve asabiyetini kaybetmiş görünüyordu. Susan bunu düşünürken gözleri buluştu ve aniden, kolayca mutlu hissetti. Michael hayatı boyunca sevdiği tek adamdı ve işte buradaydılar, tekrar birlikteydiler. Susan'ın hayali de bu değil miydi? Michael'ın ona geri gelmesi ve Jack'i kabullenmesi. Her zaman istediği tek şey buydu.

Michael yerinde kıpırdanıp kolunu Susan'a dolayınca Susan geri çekilmedi. *Arkadaşlar da bu şekilde oturabilir*, diye mantık yürüttü ama gerçekte, tekrar bir çift gibi hissetmekten zevk aldığı biliyordu. Daha önce yüzlerce kez oturdukları, birbirinin yanında rahat oldukları bu pozisyonda oturmak... Her şey aynı geliyordu. Michael'ın tıraş losyonu bile tanıdıktı ve bu kokunun viskinin kokusuyla karışması, Susan gözlerini kapatsa hâlâ beş yıl öncesinde olduklarına inanabileceği anlamına geliyordu.

Eve gitme vakti gelince Michael dünyanın en doğal şeyiymiş gibi Susan'ın kalkmasına yardım etti. Susan kapıya yürürken kendini biraz dengesiz hissediyordu fakat Michael dirseğinden tutuyordu.

Gümüş rengi, yepyeni bir araba yanlarına gelince Michael, "Taksin geldi," dedi. Susan onun etkisini unutmuş muydu? Michael yanındayken her şey tıkr tıkr işlerdi. Michael arabanın kapısını açtı. Susan'ı sıcak, güçlü eliyle tutmaya devam ediyordu. Michael onu öpmek için eğildiğinde Susan içgüdüsel olarak

başını çevirdi ve öpücük yanağına denk geldi. Michael kıl payı kaçırdığı için gülünce Susan uzanıp ona sarıldı.

Michael'ın kulağına, "Döndüğün için çok mutluyum," diye fısıldadıktan sonra geri çekilirken iç çekti. "Jack'in de seni tanımayı çok isteyeceğinden eminim."

Michael arabaya binmesine yardım ettikten sonra eğilerek Susan'ın saç bandından kaçan bir saç tutamına dokundu. Gü-lümsedi. "Arayacağım," diye söz verdi. "Seni tekrar görmek ve Jack'le tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Arabanın kapısını kapatarak geri çekildi.

"Nereye?" Şoför aynadan ona bakıyordu.

Susan, "Torsdale House," diye cevap verince şoför başıyla onaylayıp gaza bastı. Araba kalkarken Susan arkasına baktı ama Michael çoktan gözden kaybolmuştu.

On Beşinci Bölüm

Susan, Hope Meadows'un resepsiyon alanında elinde bir şarap kadehiyle duruyordu. Şarap ona ilk verildiğinde bir yudum içmiş ama sonra durmuştu. Tadı iyi olmadığından değildi, epey pahalı bir şaraptı. Sadece dünden sonra daha fazla alkolü kaldıramazdı.

Salonun ön tarafında oldukça güzel sesli bir adam ellerindeki farklı şaraplar hakkında bilgi veriyordu fakat Susan'ın dik-kati dağınıktı. Aklı sürekli Michael'la geçirdiği önceki geceye kayıyordu. O kadar çok içmemeliydi. Az kalsın Michael'ı öpecekti. Buluşmaları tamamen Jack hakkında olmalıydı, oysa Jack'ten doğru dürüst bahsetmemişlerdi bile. Jack ile Michael'ın bir ilişkisinin olmasını istese de sınırlarını korumak istemişti. Oysa görünüşe göre Michael onun da hayatına geri giriyordu.

"Tempranillo'yu almakla ilgilenen varsa..." Öndeki ses homurdanıyordu. Şarap tatma bağış etkinliği düzenlemek Toby Gordon'un fikriydi. Hope Meadows'a biraz para kazandırma umuduyla birkaç meslektaşını ve üniversiten arkadaşlarını davet etmişti.

Susan ise Mandy'ye manevi destek vermek için gelmişti. Mandy'nin girişin ücretli olması konusunda üzüntü duyduğunu biliyordu. Toby onu şarap satışından kazanılan paranın bağışları arttıracığına ikna etmişti ama Susan'ın görebildiği kadarıyla ikisi de iyi gitmiyordu.

Düşünceleri tekrar kaydı. Michael'la durumu tek başına bile çok kötüydü. Ama bir de Douglas vardı. Susan onu son gördüğünde, yani Douglas, Jack'in odasını boyamayı önerdiğinde kendini çok huzurlu hissetmişti. Arkadaşlıklarının bir geleceği olabileceğini hissetmeye başlamıştı. Perşembe günü buluşacaklardı. Michael'a karşı duyguları her şeyi karmaşıktırmıştı. İkisi birbirinden çok farklı adamlardı. Pahalı zevkleri ve şehir hayatıyla Michael, Susan'ın geçmişinden geliyordu. Douglas'ın şaşkın davranışları ve tasasız tavırları Susan'ın Welford yaşantısına tamamen uyuyordu.

Susan'ın etrafındaki insanlar kıpırdanmaya ve sohbet etmeye başladılar. Konferans sona ermişti. Bazı insanlar şarapların paylaşıldığı masanın etrafında toplanmıştı. Yakınında şarap şirketinin karşıladığı son derece pahalı ikramlık tabakları bulunan bir masa vardı. Susan herhangi bir şey satın alanlardan çok, ellerinde minik yumurta dürümleri ve kanepelerle dikiyenlerin çoğunlukta olduğunu düşündü. Zavallı Mandy. Gerçekten yanına gidip onunla sohbet etmeliydi.

Cebindeki telefonu titreyince telefonunu çıkardı. Michael'dan bir mesaj gelmişti.

Dün akşam için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim ve Jack hakkında anlattıkların çok güzeldi. Onunla tanışmak için can atıyorum. Sana da uyarsa perşembe günü müsaitim. Lütfen olabildiğince çabuk haber ver.

Susan midesinin endişeden yanmaya başladığını hissetti ve bu durum akşamdan kalmalığına hiç iyi gelmiyordu. Gecenin sonunda Michael'a Jack'i görebileceğini söylemişti. *Neden öyle dedim?* Susan içinden kendini azarlardı. Gereksiz yere bir baskı

yaratmıştı. En azından, çakırkeyif halde geçmişi anmak yerine Jack hakkında düzgün bir konuşma yapana kadar belirsizliğini koruyabilirdi. Perşembe günü Douglas'la randevusu vardı ve bir kez daha iptal edemezdi.

Başka bir gün yapmamız mümkün mü? Salı veya çarşamba benim için daha uygun. Susan bunları yazdı ve gönder tuşuna bastı. Dün akşamı övmeye niyeti yoktu. Biraz zaman ayırıp ne istediğini düşünmeden olmazdı.

Neredeyse hemen bir cevap belirdi. *Ne yazık ki olmaz. Gelecek hafta ceza mahkemesinde büyük bir dava başlayacak ve yakın gelecekte mümkün görünen tek gün perşembe. Eğer aranın fazla açıldığını düşünmezsen muhtemelen gelecek hafta cumartesi de olabilir.*

Susan kaşlarını çatarak "yakın geleceğin" ne zaman olabileceğini merak etti. Bir hafta, bir ay, bir yıl? Daha net olamaz mıydı? Douglas'a haksızlık etmiş olacaktı ama Jack'le tanışabileceğini söyledikten sonra onu çok uzun süre bekletmek Michael'a da haksızlık olurdu. Cumartesi de olmazdı. Jack Noel partisi için Dhanjal ailesinin evine gidecekti. Susan iç çekerek başını kaldırdı.

Mandy, Toby ile sohbet ediyordu. Derin bir sohbeta dalmışlardı. Susan'ın burada başka tanıdığı yoktu.

Tamam, perşembe olsun, diye cevap yazdı. *Jack cumartesi öğleden sonra bir partiye gidecek.* Birkaç kez daha mesajlaştıktan sonra ayrıntılarda anlaşmışlardı. Susan buluşmanın düşüncesi yüzünden karnında oluşan bulantıya aldırış etmemeye çalıştı. *Bunun olacağını biliyordum ve bu konuda daha sonra endişelenirim.* Susan sadece, Jack için sorun olmamasını umuyordu.

Bu sırada Douglas'la randevusunu ayarlamalıydı. Şarabından büyük bir yudum aldı. Douglas'a ne söylemeliydi? Jack'in Michael'la tanışması son derece geçerli bir mazeret olurdu.

Douglas'a Jack'in babasının onunla iletişime geçtiğini ve Jack'le vakit geçirmek istediğini açıklayabilirdi. Dün gecedен rasgele bir hatıra aklına geldi. Michael kolunu ona dolamıştı. Susan da onu itmemişti. Neden itmemişti?

Özür dilerim, Douglas, yazdı hızlıca. *Jack'i perşembe günü dışçıye götüreceğimi unutmuşum. Başka bir gece buluşmamız mümkün mü?* Bir kez daha, düşünecek vakti olmadan gönder tuşuna bastı. Bir dakika sonra ekrana baktı. Neden ona gerçeği söylememişti? Şimdi söylese miydi? Yapamadı. Kadehini tekrar kaldırdı. Şarabı bitmek üzereydi.

Sorun değil. Mesaj gülen surat emojiyle belirmişti. Sonraki perşembeye ne dersin? At binmeye gidebiliriz belki. Atları sevdiğini biliyorum.

Çok iyi olur, teşekkürler. Susan mesajı gönderirken nefesinin biraz kesildiğini hissetti. Douglas'ı bir daha gördüğünde Jack ile Michael'ın ilk buluşması geçmiş olacaktı. Susan, Douglas'a her şeyi o zaman söylemeyi düşündü. Aslında ona hiçbir şey borçlu olmadığını biliyordu fakat yalan söylemekten nefret ediyordu.

Susan başını kaldırdığında salon boşalmaya başlamıştı ama insanların bazıları sohbet ederek dikilmeye devam ediyordu. Şarap satıcısı malzemelerini toparlıyordu ve ikram tabakları boşalmıştı. Mandy, Toby ile ona doğru geliyordu. Susan telefonunu cebine geri soktu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Susan. Mandy'nin yüzünden bir şey anlayamıyordu.

Mandy omuz silkerek Toby'ye baktı. "Eh işte," dedi.

Toby yüzünü ekşitti. "Özür dilerim," dedi Mandy'ye. Sesinden, bunu ilk kez söylemediği anlaşılıyordu.

"İnsanların iyi vakit geçirdiğini düşünüyorum ama biz bir şey kazanamadık." Mandy zoraki gülümsedi.

“Aslına bakarsan, kaybımız var,” diye itiraf etti Toby. Doğrudan Susan’ın gözlerinin içine bakarken üzgün görünüyordu. Susan, Toby’nin saçlarını bugün çok da gösterişli şekillendirmediğini fark etti.

Mandy onu, “Önemli değil,” diye temin etti. “Başka bir fikir bulurum. Farklı şeyler denemek iyi olur.”

“Ben de bir düşüneyim,” dedi Susan. “Yardım etmeyi çok isterim. Bana ve Jack’e karşı hep iyi oldun.” Kıpırdandı. Topuklu ayakkabı giymişti ve ayakları acımaya başlamıştı.

Mandy onu baştan aşağı süzerek, “Çok hoş görünüyorsun,” dedi. “Bu elbise sana çok yakışmış.”

Susan, “Sağ ol,” diyerek gülümsedi. Birkaç yıl önce aldığı pırıltılı yeşil elbisesini giymişti ve eski bir elbise olduğunun anlaşıl-mamasını umuyordu. Susan başını eğerek eteğindeki bir tutam tozu silkeledi. Douglas bu elbiseyi görebilecek mi diye merak etti. Halatlarda sallanmaya veya at binmeye giderken giyebileceği bir şey değildi. Ama Michael’ın hoşuna giderdi. Susan kendi kendine gülümseyerek ikisinin çok farklı adamlar olduğunu düşündü.

Susan eve vardığında ay karanlık gökyüzünde iyice yüksel-mişti. Ön kapıyı açtığında Miranda hole geldi.

“Nasıl geçti?” diye sordu. “Bir şeyler satın aldın mı?”

Susan başını iki yana salladı. “Üzgünüm,” dedi. “Senin için bir şeyler getirmeliydim. Jack’e baktığın için.”

Miranda gülümsedi. Ellerini kalçalarına koyarak, “Hayır, yapmamalısın,” dedi. “Jack’e bakmayı sevdiğimi biliyorsun.”

“Anne!” merdivenlerin tepesinden bir çığlık duyuldu ve birkaç saniye sonra Jack koşarak aşağı inip kendini annesinin kol-larına attı. Susan ona bir süre sarılarak boynuna dolanan küçük kollarının tadını çıkardı. Oğlunun sabun kokulu yanağına bir öpücük kondurarak, “Seni seviyorum,” dedi.

Onu yere bıraktığında Jack, Susan'ı oturma odasına doğru çekti. Sehpanın üstüne keçeli kalemler ve yarım kalmış çizimler yayılmıştı. Jack yığının altından bir kâğıt çıkardı. "Bu senin için anne," dedi.

Susan resmi aldı. Jack'in tam olarak ne çizdiğini anlamak kolay olmasa da sarı bir kedi ve bacakları olan bir ovma fırçasına benzeyen bir şey var gibi görünüyordu. Susan Jack'in yanına çömelip resmi havaya kaldırarak, "Bana resmini anlat," dedi.

Jack kediye göstererek, "Bu Marmelat," dedi.

Susan gülümsedi. "Çok güzel," dedi.

"Bu da Frosty." Susan fırçaya benzeyen şekle baktı. Kırmızı bir fiyonk taktığını fark etti. Douglas'ın kitaplarındaki küçük, beyaz kirpi Frosty'ydı.

Susan oğluna, "Gerçekten çok güzel," dedi.

Kâğıdı Jack'e geri verdi. "Bana biraz izin verir misin?" diye sordu. "Büyükannenle konuşmalıyım."

Jack ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bir resim daha çizebilir miyim?" diye sordu. "Büyükannem için."

Susan oğlunun hevesli, küçük suratını öpmek istedi. "İyi fikir," dedi.

Jack işe koyulup sehpanın önünde diz çökerken Miranda kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Mutfağa gelir misin?" diye önerdi Susan. Kendini çoktan resmine kaptırmış olan Jack'e baktı.

Miranda şaşkın görünüyordu. "Tabii, elbette," dedi.

Susan kapıları açık bırakarak annesini mutfağa götürdü. Artık, günün her dakikası gözlerini Jack'in üstünde tutması gerekmiyordu ama bir şeye ihtiyacı olursa annesinin yakınında olduğunu bilmesini istiyordu.

Su ısıtıcısını çalıştırdıktan sonra tezgâha yaslandı. Söyleyecekleri Miranda'nın hoşuna gitmeyecekti. Mandy buradayken konuşmalarından biliyordu. Annesi Susan'ın seçimlerine saygı duyacağını belirtmiş olsa da Susan annesinin Michael'ın defolup gitmesini ve asla geri gelmemesini tercih edeceğini anlayabilmişti.

"Michael'la konuştum," dedi. Miranda dudaklarını büzdü ama Susan devam etti. "Ona Jack'le tanışabileceğini söyledim. Perşembe günü buraya gelecek." Annesinin yüzündeki somurtma daha da büyüdü. Susan da Michael'ı evine alma fikrine bayılmıyordu fakat Jack'i düşünmüştü. Kendi evinde daha rahat olurdu. "Jack'le henüz konuşmadım. Ona söylerken birkaç dakika daha kalabilir misin?"

Susan bir an için Miranda karşı mı çıkacak, diye merak etti. Annesi Michael dönmeye tenezzül etse bile Susan'ın ona aldırış etmemesi gerektiğini defalarca söylemişti. Miranda'nın yüzündeki somurtma birkaç saniye sonra küçük bir tebessüme dönüştü. "Tabii ki kalırım."

Susan omuzlarındaki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti. Annesinin yanında olmasının daha iyi olacağını düşündü. Jack endişelenirse sığınacağı fazladan bir liman. Jack büyükannesini çok seviyordu. "Sağ ol, anne," dedikten sonra uzanarak Miranda'nın elini sıktı.

Jack çizimine devam ediyordu fakat içeri girdiklerinde çizmeyi bırakıp başını kaldırdı. "Gel bak, anne," dedi.

Susan, Jack'in oturduğu yere geçti fakat gözleri Jack'in resmini zar zor görüyordu. "Gel ve yanıma otur," dedi Susan. Kanepeye doğru iki adım attı, oturdu ve yanını gösterdi. Miranda şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Susan, Jack'in büyük, kara gözlerine bakarak, "Seninle aileler hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Çoğu ailede bir anne bir de baba olur, değil

mi?” Susan ona gülümseyince Jack de gülümseyerek karşılık verdi.

“Yani Herbie’nin annesiyle babası gibi mi?” dedi Jack.

Susan başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Herbie’nin annesiyle babası gibi.” Bir an sustu. Bunu yapmak zorundaydı. “Bazı ailelerde sadece anne veya baba olduğunu biliyorsun, değil mi? Bazı ailelerde de farklı evlerde yaşayan anne ve babalar vardır.”

Jack’in masumiyet yüklü gözleri Susan’a bakmaya devam ediyordu. Bir kez bile babasını sormamıştı ve bu konuşmanın nereye gittiğine dair en ufak fikri yoktu fakat geri dönüş olamazdı. “Senin de bir baban var. Biliyor muydun?” Susan susarak nefesini tuttu. Jack ona bakıyordu. “Çok iyi bir adam.” Devam etti. “Sana çok benziyor,” dedi.

Odanın diğer tarafında Miranda’nın koltuğunda kıpırdandığını duydu. Annesine baktı fakat Miranda’nın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Susan kolunu uzatarak Jack’e sarıldı ve onu kendine doğru çekti. Oğluna güven vermek için gülümsedi. “Peki, ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Onunla tanışmak ister misin?”

Jack dudaklarını büzüştürmüştü ve somurtuyordu. Susan bekledi. “Babam Harrison’ın babasına benzemiyor, değil mi?” dedi.

Susan başını iki yana salladı. Harrison’ın annesiyle babası zor bir boşanma süreci yaşıyordu. Zavallı Harrison, Susan’a açılarak babasının çoğu zaman çok aksi olduğunu söylemişti. Jack’in bunu bildiğinden haberi yoktu. “Öyle değil,” dedi oğluna. “Senin baban iyi biri,” dedi, “ve ikimiz arkadaşız.” Eğer arkadaşlarsa babasının daha önce neden gelmediğini soracak mı diye merak etti fakat Jack ciddi bir ifadeyle Susan’a bakıyordu.

Susan aniden gerildi. Jack’in kaygılanmasını istemiyordu. Sırtarak, Jack’in bakışlarındaki kaygıyı gidermeye çalışarak,

“O kadar tatlısın ki seni sadece kendime saklamak istedim,” dedi. Uzanarak Jack’in karnını gıdıkladığında Jack gülümsedi, o yüzden Susan da eğilerek onu öpücüklere boğmaya başladı, son olarak da karnını öperek gıdıkladı. Jack gülüyordu, gerginliği geçmişti. Susan kolunu tekrar oğluna dolayarak ona sarıldı. “Sen ne istersen,” dedi. “Kabul. Başka hiçbir şey değişmeyecek, tamam mı?”

Jack kanepenin diğer ucunda her zamanki yerinde duran Lamby’ye uzandı ve Lamby’ye sıkıca sarılarak Susan’ın yanına sokuldu.

“O halde, babanla tanışmak istiyor musun?” Susan, Jack’in istediği şeyin bu olduğundan emin olmalıydı.

Jack, Susan’a bakarak başıyla onayladı. “Evet, lütfen,” dedi.

“Güzel,” diye cevap verdi Susan.

Jack ona yaslanmaya devam ediyordu. Jack bu konuyu istediği kadar düşünebilirdi. O hazır hissedene kadar Susan yerinden kıpırdamayacaktı. Jack bir dakika kadar sessizce oturduktan sonra başını kaldırdı. “Tekrar resim çizebilir miyim?” diye sordu.

Susan saate baktı. Yatma vakti çoktan geçmişti fakat bir ke-reliğine biraz daha çizim yapmasının zararı olmazdı. “Tabii ki yapabilirsin,” diye mırıldanarak Jack’in kanepeden inmesini ve sehpanın karşısına gitmesini izledi.

Susan ısıtıcıdaki suyun kaynadığını hatırladı. Miranda’ya bakarak, “Çay ister misin?” diye sordu.

Miranda gülümsedi. “Hiç sormayacağını düşünmeye başlamıştım,” dedi.

On Altıncı Bölüm

Perşembe öğleden sonra çabucak gelip çattı. Michael öğleden sonrası için işten izin almıştı ve saat ikide gelecekti. Susan'ın sabahı piyes çalışmalarıyla geçmişti. Birkaç gündür her gün prova yapıyorlardı. Herbie Dhanjal repliklerinin hepsini ezbere bilen tek çocuktü ve Susan her yıl olduğu gibi zamanında hazır olmalarından ümidini kesmeye başlamıştı.

Dün gece iyi uyuyamamıştı. Beyni Michael ve Jack hakkında kurduğu tuhaf bir senaryolar döngüsünde takılmıştı. Aklına gelenlerin hiçbirini iyi değildi. Birinde Jack, Michael'dan çok korkuyordu. Başka birinde Jack öylesine yaramazlık yapıyordu ki Michael onları bir daha asla görmek istemediğini söylüyordu. Yine de en kötüsünde Jack ile Michael öyle iyi anlaşıyordu ki Jack gidip Michael'la yaşamak istediğine karar veriyordu. Michael işleri zora koşmak isterse ihtiyaç duyacağı her türlü yasal temsile sahipti. Jack'le tanışmasına izin vermek bir nevi Jack'in babası olduğunu onaylamak anlamına geliyordu.

Dramatik olma, Susan, dedi içinden. Michael bunu neden yapsın ki? Sorun çıkarmak için gelmiş gibi görünmüyordu. Ayrıca Jack'in onunla yaşamasını istediğini bir kez bile söylememişti. Buna rağmen, Susan öğle yemeğinden kalanları temizlerken elinde olmadan gergin hissediyordu.

Jack oldukça mutlu görünüyordu. Susan oğlunun tedirgin olmasını bekliyordu fakat sandviçlerini yerken bir sürü konu-

da gevezelik etmişti. Susan buluşmanın iyi gideceğini düşündü. Bir parçası da heyecan duyuyordu. Her şey yolunda giderse hepsi için iyi olacaktı.

Kapı zili çaldı. Susan son fincanı da kenara koyarak havluya uzandı. Belki de yüzüncü kez mutfığa göz attı. Her şey derli topluydu. Çok heyecanlı görüldüğünden, Jack'in kapıyı açmak için ön kapıya koşmasını bekliyordu, oysa Susan hole geçerken Jack oturma odasının kapısında belirdi. Yüzü solgundu. Susan'ın arkasından hole geldi. Susan biraz durarak Jack'i sakinleştirmek için elini oğlunun saçlarında gezdirdikten sonra kapıyı açtı.

Michael'ın kıyafetleri daha önceki buluşmalarında olduğundan daha gündelikti. Susan gözlerini şık kazağında ve dar kot pantolonunda gezdirdi. İkisi de yepyeni görünüyordu ve Michael'ı tanıyorsa, muhtemelen bir tasarımcının elinden çıkmışlardı. Rahat bir izlenim vermeye çalışsa da kulübelerinde komik derecede abes görünüyordu.

“Merhaba Michael,” dedi Susan. “Jack, bu senin baban.”

Jack, Susan'ın dibinde duruyordu, bacaklarının arkasına saklanır gibiydi. Susan, Jack'in bunu uzun süredir yapmadığını düşündü. Michael ona sarılmak için eğilecek mi, yoksa sadece tepeden bakarak konuşacak mı diye merak ediyordu fakat Michael'ın ne yapması gerektiğine dair en ufak fikri yok gibiydi.

“Merhaba Jack,” dedi Michael. “Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim.”

Susan ani bir acıma hissiyle Michael'ın sesinin kendi hissettiği kadar gergin olduğunu düşündü. Michael'm her durumda kendinden emin olacağını sanıyordu. Susan, Jack'in yanına çömelerek iki elini de tuttu ve doğrudan gözlerine baktı. “Babana merhaba demek ister misin?” diye sordu.

Oğluna cesaret veren bir gülümsemeyle bakınca Jack başını kaldırıp Michael'inkilere çok benzeyen kocaman gözleriyle babasına baktı. "Merhaba," dedi

Susan yeniden doğruldu. Michael hiç görmediği kadar endişeli görünüyordu. Susan elini Jack'in başına koydu ve dudaklarını kıpırdatarak, "Sorun yok," dedi.

Michael'in elinde büyük bir poşet vardı. Poşetin içine elini soktu ve parlak turuncu kâğıda sarılmış toparlak bir paket çıkardı. Paketi Jack'e uzatarak, "Sana bir hediye getirdim," dedi. Bu hali bile tuhaf görünüyordu.

Jack paketi aldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra tekrar Susan'ın arkasına geçti.

"İçeri gel, Michael," dedi Susan. Bütün gün eşikte dikilemezlerdi. "Jack, babanı oturma odasına götürmeye ne dersin?" diye ekledi. "Hediyeni orada açabilirsin."

Susan kapıyı kapatarak Jack'i ilerlemesi için teşvik etti. Jack paketini açmaktansa Michael'a sessizce bakmaya meyilliydi. Michael da ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Koltuklardan birinin yanında dururken Susan'ın bir anne olarak günlük hayatının kanıtlarının arasında tamamen yersiz duruyordu. "Oturamaz mısın?" diye önerdi Susan. Kanepeye oturdu ve Michael da tek başınayken normalde kendisinin oturduğu yıpranmış koltuğa oturunca rahatladı.

Susan sıradan bir misafir gelmiş gibi davranmak için elinden gelenin en iyisini yaparak, "İçecek bir şey ister misin, Michael?" diye sordu.

"Ah, hayır teşekkür ederim." Michael başını iki yana salladı fakat bakışları paketi sıkıca tutmaya devam eden Jack'e kilitlenmişti.

Susan nazik bir sesle Jack'e, "Hediyeni açacak mısın?" diye sordu. Jack hemen dibinde durmuştu ve artık hediye paketini açmak için gelip kanepeye yaslanmıştı. Bir futbol topuydu.

İlk hediye için fena bir seçim sayılmazdı. Fakat Jack ses çıkarmayınca Michael'ın alnı kırıştı. "Futbolu sevdiğini sanıyordum," dedi. Jack topa onunla ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi bakıyordu.

Susan, Michael'a güven verici bir bakış attıktan sonra uzanarak kolunu Jack'e doladı. "Seviyor, değil mi, Jack?" dedi.

Jack şaşkın görünmeye devam etse de başıyla onayladı.

Susan, Michael'a baktı. "Hep birlikte bahçeye çıkmaya ne dersiniz?" dedi ama sonra yüzünü ekşitti. Sesi kreşte çocukları cesaretlendirmek için kullandığı ses tonuna çok yakındı. Utancını örtmeye çalışmak için sorusunu doğrudan Jack'e yönelterek, "Topla oynayabiliriz. İstersin, değil mi, Jack?" diye ekledi.

"Harika fikir." Michael'ın sesi de biraz fazla heyecanlıydı. Yine de ayağa kalktı ve Susan ile Jack'in peşinden arka bahçeye çıktı. Susan kendine ve Jack'e birer mont alırken Michael'ın mont getirmediğini fark etti.

Bahçe küçüktü ve çoğu yeri çimen kaplıydı. Taş duvarlar bahçenin sınırlarını belirliyordu. Susan çimleri sürekli biçse de sarmaşıklar kontrolden çıkmıştı. Yazları, bahçe sarı sarmaşık gülleri ve mor salkım çiçekleriyle küçük bir vaha gibi olurdu. Çimenler henüz kış sarısına dönmemiş olsa da bahçe bugün yorgun görünüyordu. Pencereyle aynı yükseklikte, yem dolu ve sarkan yem kaplarıyla bezeli bir kuş evi vardı.

Jack topu yere koyup tekmelediğinde top taş duvarlardan birine çarpıp sekince ilk kez neşeli göründü.

Michael kolunu kaldırarak, "Buraya!" diye seslendi.

Jack biraz duraksadıktan sonra topu ona attı.

Michael topu yakalayıp yavaşça geri gönderirken, "Mükemmel sol ayak!" dedi.

Jack topu karşıladı ve bir kez daha geri itti. Başını kaldırdığında Susan, Jack'in güldüğünü görebiliyordu.

Topu ara sıra Susan'a doğru göndererek bir ileri bir geri atıp durdular. Michael giderek daha coşkulu görünüyordu. Susan topu geri attı. Michael topu ayağıyla yakalayarak iki kez sektirdi ve gönderdi. Top yukarı doğru kavislenip pencereye doğru dönünce Susan bir an için beyninin karıncalandığını hissetti. Top sadece bir santimle pencereyi sıyırdı, duvarın köşesine çarptı, tuhaf bir açıyla sekerek kuş evine çarptı.

Kuş evi devrilirken dikkatlice düzenlenmiş olan yemler etrafa saçıldı. Jack acıyla haykırdı. Susan koşarak kuş evini kaldırdı. Zarar görmemişti fakat yemlerin çoğu çimlerin içinde kaybolmuştu.

"Çok üzgünüm." Yem kaplarından birini kaldırıp kancasına asarken Michael'ın yüzü kıpkırmızıydı.

"Sorun değil." Susan'ın sesine yeniden o aşırı telafi edici ve neşeli ton hâkimdi. Michael'a söylemiş olsa da aslında Jack'i yatıştırmaya çalışıyordu. Jack bir an için ağlayacakmış gibiydi ama artık tekrar kabuğuna çekilmiş görünüyordu. "Kuşlara biraz daha yem verebiliriz. Bolca yemimiz var." Mutfağa giden kapıyı açarak içeri girdi ve dolaptan kuş yemi paketlerini çıkardı. Dışarı çıktığında Michael'a, "Jack'le her sabah kuşlara yem veririz," diye açıkladı.

Masaya yeni yemler koyarken Michael, "Yani kuşları seviyor musun, Jack?" diye sordu. Susan, Michael'ın çabaladığını düşündü. Fakat Jack yemleri düzenlemekle meşguldü ve cevap vermedi.

Susan, "Hayvanların hepsini sever," diyerek müdahale etti.

"Güzel," dedi Michael. "Hayvanları ben de severim. En sevdiğin hayvan hangisi, Jack?"

Jack, Susan'a baktı. Susan ona cesaret vermeye çabalayarak gülümsedi. "En çok kedileri sever." Jack bebekliğine dönmüş gibi yeniden Susan'ın arkasında duruyordu.

"Peki, kedin var mı?" diye sordu Michael.

Susan bir kez daha Jack'in ağlamaya başlayacağını düşündü. Her gece cennetteki Marmelat'a iyi geceler dilemeye devam etse de Jack bunun dışında kedisi hakkında hemen hemen hiç konuşmazdı. Susan ara sıra konuşsa da Jack, Susan'ın da Marmelat'tan bahsetmesinden hoşlanmazdı.

"Kedisi yok," dedi Susan başını sallayarak. Katıksız sözleri havada asılı kaldı. "Ama Hope Meadows'ta bir sürü kedi var," diye ekledi, "ziyaret ettiğimiz kurtarma merkezi. Şu anda çok sevimli yavru kedileri de var."

Uzun bir sessizlik oldu. Soğuk aralık havasına rağmen Susan'ın yüzü yanıyordu. Bay Gorski'yi ve Douglas'ı özlemle düşündü. İkisi de Jack'le nasıl sohbet edeceklerini ve onu nasıl yatıştıracaklarını biliyordu. Michael'in çocuklarla nasıl konuşulacağına dair en ufak fikrinin olmadığı ne yazık ki ortadaydı ve Susan'ın da asabı bozulmuştu. Dün gece ona musallat olan kâbuslar gerçek oluyordu. Önünde acı dolu bir gelecek uzanıyordu. Michael, Jack'i her zamankinden daha kafası karışmış halde bırakıp tekrar ortadan kayıp mı olacaktı? Susan işleri ikisi için de kolaylaştıracak bir şeyler düşünmeliydi ama ne?

Aklına beyaz saçır yavru kedinin görüntüsü geldi. Bazen iletişim kurmak için farklı yollar bulmak gerekirdi. Jack kendini en çok hayvanların yanında rahat hissederdi. Mandy de ilk başlarda Jack'le konuşmakta zorlanmıştı fakat hayvanlar onları birleştirmişti.

"Aslında, hemen şimdi Hope Meadows'a gitmeye ne dersiniz?" diye önerdi Susan. İkisine konuşacak bir konu sağlardı. Kimse söyleyecek bir şey bulamasa bile Mandy bakımındaki

hayvanlar konusunda herkesle konuşabilirdi. Bir veteriner olmasının ve barınak yönetmesinin kaçınılmaz bir sonucuydu bu.

Jack, Susan'ın arkasından çıktı. Michael geldiğinden beri ilk kez heyecanlı görünüyordu.

Ancak Michael kaşlarını çatıyordu. "Öylece gidebilir miyiz?" diye sordu. "İşleri yok mudur?"

Susan parmaklarını çapraz yaptı. "Mandy'yi ararım," dedi, "ama orada değilse bile dışarıdaki çayırılık alanda hayvanlar vardır." Sadece yürüyüş yapmak için bile olsa evden çıkmaları iyi olacaktı.

"Gerçekten mi?" Michael ilgilenmiş gibiydi. "Sadece kediler ve köpekler yok mu?"

Jack başını sertçe iki yana salladı.

"Otlakta bir inek ve keçiler var," diye açıkladı Susan.

Jack kollarını kavuşturdu. "Mandy'nin tavşanları ve kobay fareleri de var," dedi. "Ayrıca geçen yaz, Frank adında bir baykuşu vardı." Susan, Michael geldiğinden beri ilk kez kakhaha atmak üzereydi. Jack'in Michael'ın yanında şu ana dek kurduğu en uzun cümleydi. Mandy'nin sadece kedileri ve köpekleri olduğu imasına öfkelenmiş görünüyordu.

Michael'a baktı, sinirlenecek mi diye merak ediyordu ama Michael hâlâ ilgili görünüyordu. Doğrudan Jack'e bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Frank adında bir baykuş mu? Diğer hayvanların isimleri neydi?"

Gözleri büyüyen Jack derin bir nefes aldı. "İnek bir Highland ineği ve adı Dawn. Keçiler ise Minnie ve Mike..."

Susan cebinden telefonunu çıkardı. Jack'in hayvanları sıralaması birkaç dakika sürerdi. Mandy'nin numarasını çevirdi ama cevap yoktu. Animal Ark'ı mı arasaydı? Mandy muhteme-

len meşguldü. Giderlerse Mandy orada olabilirdi fakat olmasa da dışarıdaki hayvanları sevebilirlerdi. Başlangıçta çok utangaç olan Dawn bile artık Susan ile Jack gelince onları incelemeye geliyordu.

Susan birkaç dakika sonra telefonunu cebine geri koyarak, “Mandy’ye ulaşamıyorum,” dedi. “Ama oraya gidebiliriz. Orada her zaman görecek bir şeyler bulunur.” Sonuçta bir şeyler yapmış olacaktı. Eve girip sohbet etmeye çalışmaktan iyiydi.

Yola koyularak çayırlara doğru sola döndüler. Ani bir rüzgâr bir saç tutamını yüzüne düşürünce Susan saçlarını kulağının arkasına itti. Hava soğumaya başlamıştı. Göletin yüzeyi dalgalıydı. Bu sabah sadece iki ördek vardı; bir dişi ve bir erkek. İkisi de kışlık tüylerine bürünmüştü ama Jack ördekleri hemen gördü. Durdu ve başını yana eğerek ördekleri izledi. Michael da durdu. Öne doğru eğildiğinde Susan, Jack’le ördekler hakkında konuşacağını düşündü fakat Michael pahalı pantolonuna bulaşan çamuru silkeledikten sonra tekrar doğruldu. Susan’ın aklına Douglas’ın yağmurda kuş yemi yemek için başını kaldırması geldi. Michael, Douglas’a benzeseydi her şey çok farklı olurdu. Susan düşüncesini aklından uzaklaştırdı. Karşısındaki durumla, olduğu haliyle ilgilenmeliydi. Keşke demenin kimseye faydası dokunmazdı.

Yürümeye devam ettiler. Jack, Michael’la hâlâ doğrudan konuşmuyordu fakat daha kendinde görünüyordu. Bir kapıya tırmanıp tavşan görmek için ilerideki tarlalara bakındı ve bir koyun sürüsü gürültüyle meleyerek ona doğru koşunca çok keyiflendi.

Vardıklarında Mandy’nin RAV4 cipi Animal Ark’ın yanında. Susan, Michael’a “Anlaşılan Mandy burada,” dedi. Hope Meadows’un girişine doğru ilerlerken rahatlamış hissetti. İçeri girip etrafa bakınabilirlerse ziyaretleri çok daha uzun sürerdi.

Merkez çok güzeldi. Michael, Mandy'nin yaptıklarından etkilendenmeden edememişti. Jack önden koşmuştu ve kapıyı açık tutuyordu. Bu da rahatlatıcıydı. Michael nihayet Susan'ın Jack'e öğrettiği görgü kurallarını görüyordu.

Susan resepsiyon alanına girdi. Mandy masada oturuyordu ve Susan bir an için onun telefonda konuştuğunu düşündü. "İstediyin zaman gel," dedi Mandy. Susan ilk kez yanında onlara arkası dönük olan ve sırtını duvara yaslayan başka birinin olduğunu fark etti. Adam kimin geldiğini görmek için arkasını döndüğünde yüzündeki tanıdık gülümseme bir anda dondu. Douglas'tı.

On Yedinci Bölüm

Susan tüm bedeninin utançla ezildiğini hissetti. Bugün karşılaşmak istemediği *tek* insan tam karşısında duruyordu. Talihine küfretmek istedi. Huzursuzlanmıştı, *ama yalan söylememiş olsaydım sorun olmazdı*, diye hatırlattı kendine. Bakışları Michael'la Susan'ın arasında mekik dokuyan Douglas'ın yüzü şaşkındı.

"Merhaba, Douglas!" Jack içeri girerek Douglas'a sarıldı. Oğlunun diğer adama sarılmasını izlerken şaşırma sırası Michael'daydı.

Susan yerin dibine girip kaybolmayı diledi.

Mandy gülümseyerek ayağa kalktı.

"Merhaba." Mandy, Jack'e bakıp kaşlarını kaldırdı. "Bugün kimi getirdin?"

"Babam." Jack ne tepki vereceğini görmek istiyormuş gibi Mandy'yi izliyordu.

Mandy'nin gözleri hafifçe büyüdü. Tekrar Michael'a baktıktan sonra Jack'e gülümsedi. "O halde, hoş gelmiş," dedi. Michael'a elini uzattı. "Merhaba," dedi. "Mandy Hope. Hope Meadows'a hoş geldiniz."

Michael, Mandy'nin elini tutup sıkarak başını kibarca eğdi. "Sizinle tanışmak çok güzel. Ben Michael."

Susan, Douglas'a kaçamak bir bakış attı. Her zamanki mavi, kararlı gözlerinde gölgeler vardı. Susan'ın midesi bulandı.

Douglas'la sadece iki kez çıkmıştı. İkinci buluşmaları Jack yüzünden gerçek bir randevu sayılmazdı ama Douglas onu yine de eğlendirmişti. Ona Michael'dan bahsedebilirdi, Michael'ın Jack'le görüşebileceği başka bir günü olmadığını açıklayabilirdi. Oysa kolay yolu seçmişti.

Douglas hareketlenmişti. Duvardan uzaklaşarak Michael'a elini uzattı. "Merhaba," dedi. "Douglas MacLeod."

Michael, Douglas'ın elini tuttu. Douglas elini beklediğinden daha sıkı tutmuş gibi bir an için yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Biraz sonra, "Michael Chalk," dedi.

"Douglas yerel bir yazardır, aynı zamanda çocuk kitapları çizeridir," diye açıkladı Mandy. "Burada çizim yapıyordu."

Susan, Douglas'ın kullandığı eskiz defterinin boştaki elinin parmaklarından sarktığını gördü. Yavru kedileri çiziyordu. Resimde kediler birbirine sokulmuş halde uyuyordu. Douglas çok yetenekliydi. Michael, Douglas'a bakıyordu. Douglas'ın gözleriyle hâlâ Susan'ın üzerindeydi. Açıklama gereği duymuş gibi, "Kısa süre önce Susan'ın kreşinde çocuklara kitap okumuştum," dedi. Susan yeni bir suçluluk dalgası hissetti. Ona karşı dürüst olsaydı Douglas, Michael'la karşılaştığında hazırlıksız olmazdı. "Sanırım dışçisiniz, değil mi?" dedi Michael'a. Gözleri yeniden Susan'a kaymıştı.

Douglas, Jack'i dışçıye götürme yalanından bahsedince Susan kendini iyice küçülmüş hissetti. *Kızgın. Ve çok haklı...*

Michael kaşlarını çatıyordu. "Hayır, dışçı değilim. Aslında York'ta avukatım."

"Ah, benim hatam," diye cevap verdi Douglas. Susan onu daha önce hiç bu kadar mesafeli görmemişti.

"Boya yapmaya ne zaman geleceksin?" Jack, Douglas'a bakıyordu. Gözleri umut doluydu.

Michael ise Susan'a bakıyordu. Susan bir an için Douglas'ın kreşte manzara boyamaya geleceğini söylemeye niyetlendi fakat o zaman Michael'a da yalan söylüyor olacaktı. Aslında Michael'a herhangi bir açıklama borcu olmadığını düşündü. Aniden kafasına dank etti; Michael'a yalan söylediğini Douglas'ın görmesini istemiyordu. Bu duygu aniden canını yaktı. Ne fark ederdi? Douglas zaten yalanını yakalamıştı.

"Yakında." Douglas zorla da olsa Jack'e gülümsedi.

Douglas'ın varlığı Jack'e güven veriyor gibiydi. Jack, Douglas'ın gülümsemesine karşılık verdikten sonra Michael'a baktı. "Annemle Douglas LoveSpark'tan arkadaşlar," dedi.

Susan'ın yüzü yanıyordu. Jack kreşte buna kulak misafiri olmuş ve bu bilgiyi hafızasına kaydetmiş olmalıydı. Öylesine sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ki Susan istese bile inkâr edemezdi. Michael artık dik dik bakıyordu. Susan ise ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Mandy sıkıntılı sessizliği bozarak, "Pekâlâ, bugün ne yapmak istersin?" diye sordu. Jack'e bakıyordu. "Frostflake'i eğitmek için bazı teknikler üzerinde çalışıyordum. Gelip yardım etmek ister misin?" Elini uzattığında Jack yanına gitti. "Baban da gelebilir," dedi Mandy kararlı bir sesle. Kedi odasının kapısını açtı ve Michael'ın reddedemeyeceği bir şekilde açık tuttu. Susan, Mandy'nin durumu anladığını ve Douglas'la konuşması için bir fırsat yaratmaya çalıştığını fark etti.

Douglas, en az Susan'ın hissettiği kadar huzursuz görünüyordu. Ayaklarına bakıyordu. Susan derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi. Durdu. Sesi titriyordu. İyice doğrularak Douglas'a baktı. Artık dürüst davranıp Douglas'ın anlamasını ummaktan başka çaresi yoktu. "Jack'in de söylediği gibi, Michael onun babası. Uzun zaman sonra bu yakınlarda benimle iletişime geçti ve Jack'i tanımak istedi. Bu onların ilk görüşmesi.

Michael başka bir gün ayarlayamadı. Sana söylemeliydim fakat..." Sustu, bir kez daha titrek bir nefes aldı. Sözlerinin yetersiz olacağını bilse de sonunda, "Karmaşık bir durum," dedi.

Douglas'tan beklediği anlayışı göremedi. Douglas duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Hiç önemli değil," dedi Douglas. Susan, Douglas'ın sesindeki hayal kırıklığından dolayı ezildiğini hissetti. "Senden çok hoşlanıyorum," dedi Douglas, "ama bana kolayca yalan söylebiliyorsan aynı şekilde hissetmiyor olmalısın."

Gözlerini Susan'dan ayırmıyordu ama bakışlarında tebesümden eser yoktu. "Dürüst olamayan insanlardan hoşlanmam. Sorun yok. Bir randevu daha olmayacak."

Uzanarak çantasını masadan aldı. Çantanın tepesini açıp kedi çizimlerini içine koydu ve çantayı kapattı. "Görüşürüz," dedi. Bir an duraksadı, Susan bir şeyler daha söyleyeceğini düşündü ama Douglas arkasını dönerek dışarı çıktı.

Susan öylece kaldı, başı dönüyordu. Suratına tokat yemiş gibi hissediyordu. Douglas'a kızmak istedi fakat tüm suç kendindeydi. Artık toparlanmalıydı. Jack ve Michael'a dönmeliydi. Jack'in ona ihtiyacı vardı. Kafeslerin bulunduğu odaya doğru yürümeye başlamışken kapı açıldı ve Jack elinde Frostflake'le dışarı koştu.

"Anne, anne," diye bağırdı. Gözleri kocamandı. "Frostflake işaret dilini biliyor."

"Gerçekten mi?" Susan toparlandı ve başıyla onaylayan Mandy'ye baktı.

"Evet," dedi Mandy. "Jack'e gösterdim."

Jack öylesine sırtıyordu ki zorlukla konuşuyordu. "Hemen yanında durup yere vurarak onu uyandırmak zorunda kaldık," dedi. "Ona dokunmadan önce sana baktığından emin olmalısın. Yoksa korkabilir."

“Ah, öyle mi?” Susan az önce olanlara rağmen büyülenmişti. Mandy bakımındaki hayvanlara yardım etmenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

“Evet. Mandy seslenme sinyalinin de gösterdi.” Frostflake, Jack’in çenesinin altına sokulmuştu, pembe burnunu yukarı doğru itiyordu. Jack gülünce Frostflake minik bedeninden gelen inanılmaz derecede gürültülü hırıltısıyla mırlamaya başladı.

“Ona nasıl sesleniyorsun?” diye sordu Susan.

“Bir el hareketiyle... Bak böyle.” Jack elini uzatarak çağırma işareti yaptı. “Ama önce sana bakıyor olmalı,” diye açıkladı. “Şimdi de ona koşum takmamız gerekiyor.”

Susan’ın gözünün önüne Frostflake’in minik bir arabayı çeken görüntüsü geldi.

“Dışarı çıkamaz,” diye açıkladı Mandy. “Tasmasız olmaz, o yüzden onu erkenden tasmaya alıştırmalıyız.”

Ah, tasma da bir tür koşum sayılır!

Michael gülümsüyordu. Geldiğinden beri ilk kez rahatlamış görünüyordu. Douglas’la karşılaşması Susan için ne kadar korkunç olursa olsun, Jack’i buraya getirerek en doğrusunu yapmıştı. Mandy, Michael’a minyatür koşumu vermişti, Jack ve Michael koşumu kıpırdanan yavruya takmayı başardılar.

“Şimdi de bu,” dedi Mandy. Minik koşuma bir tasma kayışı taktılar. Mandy, Frostflake’i yere bıraktı. “Kayışı tutabilirsin,” dedi Jack’e, “ve nereye gitmek isterse istesin ona ayak uydur. Şimdilik sadece tasmaya alışmasını istiyorum.”

Mandy’nin ondan bir şey yapmasını istediği her seferde olduğu gibi, Jack verilen görevden memnun görünüyordu. Jack odada tasmağını bir kez bile çekiştirmeden Frostflake’i sabırla izlerken Susan gurur duydu. Yavru kedi durup koşumu tırmaladığında veya ters dönmeye çalıştığında Jack yumuşak deri-

nin kıvrılmamasını sağlıyordu. Görev tamamlanınca Mandy, Frostflake'in karşısında durdu ve kollarını savurdu. Yavru ona doğru bakınca Jack'in daha önce Susan'a gösterdiği çağırma hareketini yaptı ve küçük beyaz yaratık peşinde koştururken neşeyle gülen Jack'le birlikte hoplayarak odanın karşı tarafına koştu.

Mandy eğilerek minik bir parça yiyecek uzattı. Frostflake mamayı kokladıktan sonra Mandy'nin elinden yalayarak yedi. Mandy, Jack'e, "Ton balığı," dedi. "En sevdiği. Ama bence şimdilik yeter. Hazır hoşuna gidiyorken bırakmalıyız."

Jack, Frostflake'i kaldırdı. Yavru kedi tüm o gayretinin ardından biraz yorgun görünüyordu. Jack'in kucağına sokuldu.

Mandy küçük kırmızı koşumu çıkarınca Susan, "Onu okşayabilir miyim?" diye sordu.

"Önce seni gördüğünden emin ol," diye hatırlattı Mandy. Susan elini uzatarak yavru kedinin ön patisinin yanında Jack'in omzuna dokundu. Frostflake etrafına bakındı. Mavi gözleri kocamandı. Susan parmaklarını uzatarak boynunun yanındaki yumuşak tüyleri ve minicik yüzünü okşadı. İşte yine süper gürültülü mırlama başlamıştı.

"Çok mutlu bir ufaklık", dedi Susan.

"Öyle." Mandy başıyla onayladı.

Mandy, Frostflake'i Jack'in kucağından alıp kardeşlerinin yanına geri götürürken Michael, Jack'e, "Buraya gelmeyi bu kadar çok sevmene şaşırmamalı," dedi.

Jack memnun görünüyordu. "Şimdi de içeri girip babama köpekleri gösterebilir miyiz?" diye sordu

Susan gülümsedi. "Mandy'ye sormalıyız," diye hatırlattı.

Mandy geri geldi. "Köpeklerden bahsedildiğini mi duydum?" diye sordu. Jack elini Michael'a uzattı. Susan bir anlığına

Michael davetini görmezden mi gelecek, diye merak etti fakat bir saniye sonra ikisi el ele köpek kafeslerinin bulunduğu odaya doğru yürüyordu. İkisini birlikte görünce kendini bir an için dışlanmış hissetti.

Saçmalama, bunu istiyordun, dedi kendine. Baba oğulun anlaşması harikaydı. Susan, Michael'ın hiç ortaya çıkmamış olmasını istediği kadar dileyebilirdi fakat şu anda eli kolu bağlıydı.

Öğleden sonra hızla geçiyordu. Jack, Michael'a etrafı gezdirirken daha kendindeydi. Daha önceki yapmacık sorular sona ermişti. Susan onu bir iki kez şaşkın görünürken yakalamış ve birkaç kez de parmaklarını silmek için cebinden tertemiz bir mendil çıkarmış olsa da Michael da daha rahat görünüyordu. Dışarı çıkarak çayırdaki hayvanlara baktılar. Jack keçilerin saman yemesinden ve Highland ineklerinin İskoçya'da sıcak kalmalarını sağlamak için çok fazla tüylerinin olmasından bahsederken Michael çitin gerisinde durdu. Michael'm konforlu alanının dışında olduğu belliydi ama çok çabalıyordu.

Sonunda, eve dönme vakti geldi. "Maalesef gitmem gerekiyor," dedi Mandy. "Akşam muayenesi yarım saat içinde başlayacak. Bu taraflara geldiğinizde istediğiniz zaman uğrayın," dedi Michael'a.

Michael, "Çok teşekkür ederim, çok güzeldi," diyerek Mandy'nin elini tekrar sıktı. Birdenbire resmi haline dönmüştü. Susan, gerçekten eğlendi mi, yoksa gün sona erdiği için gizliden gizliye rahatladı mı merak etti.

Eve dönüş yolculuğu, giderken olduğundan daha rahat geçti. Göle bakmak için tekrar durdular. Artık daha fazla ördek vardı ve aralarına bir de kaz katılmıştı. Kaz paytak paytak yürüyerek sudan çıkıp onlara doğru gelince Michael biraz ürktü. Kaz ani-

den durdu ve başını hafifçe yana eğerek kıpırdamadan durdu. Susan grimsi kahverengi tüylerin ucundaki ince beyaz çizgileri ve perdeli ayaklarının pürüzsüzlüğünü görebiliyordu. Kaz, yemekleri var mı diye merak ediyormuş gibi onları uzun süre gözledi. Susan bir kez daha ceplerini yemle doldurmayı unutmamış olmayı diledi. Bir dahaki sefere, diye düşündü.

Yürümeye devam ettiler ve birkaç dakika sonra evdeydiler.

Michael, “İçeri gelmeyeyim,” deyince Susan rahatladı. Son on dakika boyunca Michael’ı içeri davet edip etmeme konusunda cebelleşiyordu. Jack dış kapının girişinde durmuştu. Bir salyangozun küçük çiçek yatağının yumuşak zemininden patikanın sağına doğru ilerlemesini izlediğinden o an için Susan ve Michael’ın farkında değilmiş gibiydi.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi Susan.

Michael gülümsedi. “Ne kadar başarılı geçtiğinden emin değilim,” dedi. Her zamanki haline geri dönmüştü, şu anda Jack’e değil, Susan’a hitap ediyordu ama Susan dürüstlüğünden dolayı şaşırmıştı. En zor durumlarda bile huzursuz olduğunu kabul etmesi ender rastlanan bir durumdu.

“İyiymi,” diye cesaret verdi Susan. “Bundan daha iyi gidebileceğini sanmıyorum.”

Michael ikna olmuş görünmüyordu. Bir an öylece durup Susan’a baktı, daha sonra Jack’e döndü. “Hoşça kal, Jack,” diye seslendi.

Jack doğrularak yanlarına geldi. Susan, Jack’in Michael’dan biraz daha kalmasını isteyip istemeyeceğini merak ederken Jack biraz duraksayarak Susan’ın hemen dibinde durduğunda yeniden anlaşılmaz derecede utangaç görünüyordu.

Michael eğilerek kollarını uzattığında Jack biraz tereddüt ederek yanma gitti. Susan’ın hayatı boyunca gördüğü en tuhaf kucaklaşmalardan biriydi. Michael yere doğru dürüst çömel-

meyi akıl edememişti. Jack'i bıraktıktan sonra aniden aklına gelmiş gibi uzanarak Jack'in saçıyla oynadı.

"Yakında görüşeceğiz," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Çok hoş olur," diye cevap verdi Susan. Jack başıyla onayladı.

Artık evde olduklarından Jack tekrar dilini yutmuş gibiydi. Susan'ın yanına geri gelerek tutması için elini uzattı. İkisi birlikte durup Michael'in Mercedes'ine binmesini, motoru çalıştırmasını ve uzaklaşmasını izlediler.

"İçeri girelim," dedi Susan. "Açlıktan ölüyorum. Sen de aç mısın?"

Jack annesine bakıp gülümsedi ve gözlerini kocaman açarak başıyla onayladı.

"Pizza?" diye sordu Susan. Bunun özel bir durum olduğunu düşünüyordu. Jack pizza firma girmeden önce pizzanın üstüne malzemelerle resim yapmaya bayılırdı.

"Yaşasın, pizza!" Jack ellerini çırpıyordu.

Sokağın köşesinden araba tekerleklerinin çıkardığı bir cayırtı duyuldu ve Susan, Michael'in bir şey unutmuş olduğunu düşündü fakat köşeden gelen araba Mandy'nin cıpiydi. Mandy, Bay Gorski'nin garaj yolunun önüne park ederek dış kapıyı açmak için arabadan fırladı. Susan, Jack'in elinden tutarak araba geliyor mu diye yola baktıktan sonra hızla karşıya geçti.

Susan soluk soluğa, "Neler oluyor?" diye sordu. "Kahve mi?"

Mandy başıyla onayladı. "Benimle gelir misin?" diye sordu. "Bir çift ele daha ihtiyacımız olacak gibi görünüyor." Geri gidip arabasına bindi, kapıyı çarparak kapattı ve çakıl yola girdi. Susan da kapıyı açık bırakarak onu izledi. Kahve çok hastaysa Mandy'nin onu acilen Animal Ark'a götürmesi gerekebilirdi. Susan, Jack'le birlikte evin kapısına gitti. Mandy kapıda duru-

yordu. Ev çok sessizdi. Susan kendini, Bay Gorski kapı zilini duyacak mı diye merak ederken buldu. Mandy kapıya uzandı-ğında kapı pat diye açıldı. Bay Gorski onu bekliyordu herhalde. Susan, Jack'e bakarak, onu içeri götürsem mi diye düşündü. Eğer Kahve çok kötü durumdaysa Jack bunu nasıl karşılardı? Fakat Jack, Susan'a bakarken sakın görünüyordu. "Kahve artık havlamıyor," dedi. "Hep havlardı. Çok hasta olmalı."

Susan yutkundtu, Jack'in bu denli gerçekçi olması onu şaşırtmıştı. "Öyle olmalı," diye katıldı Susan.

Jack, Susan'ın elini daha sıkı kavradı. "Kahve ölecek mi anne?"

Kapıya varmışlardı ve Susan durarak çömeldi. Jack'in doğrudan gözlerine bakarak, "O çok yaşlı," dedi. "Evet, ölebilir. İçeri girmemeyi mi tercih edersin?"

Susan, Jack'in bahçede beklemek isteyeceğini düşündü ama Jack küçük omuzlarını dikleştirdi. "Eğer Kahve ölürse Bay Gorski çok üzülür, değil mi?" diye sordu. "Marmelat öldüğünde bizim üzüldüğümüz gibi."

Elini tekrar uzattı ve Susan ayağa kalktı. İkisi birlikte tanıdık ön odaya girdiler.

Parlak renkli kâğıt zincir, beyaz boyalı şöminenin üstündeki aynada asılıydı fakat Susan'ın gözü sadece çömelmiş halde duran Mandy'yi görüyordu. Mandy şöminenin yanındaki küçük yatağın üzerine eğilmişti ve steteskobunu Kahve'nin göğsünde tutuyordu. Susan, Mandy'nin omuzlarının düştüğünü gördü. Neyin geldiğini biliyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm." Mandy başını kaldırdı, ellerini kavuşturmuş halde çelengin yanında duran Bay Gorski'ye baktı. "Maalesef ölmüş." Susan içinin ürperdiğini hissetti. Sepetteki minik beden hiç kıpırdamıyordu. Kahve artık hissedemiyor olsa da Mandy ölümünde bile ona huzur vermek istiyormuş gibi onu okşuyordu.

Susan, Jack'in parmaklarının elini sımsıkı tuttuğunu hissetti. Başını eğip baktı. Jack'in yüzünde yaşlar vardı.

Mandy geriye doğru yalpaladı ve zorlanarak doğrulmaya çalıştı. Susan, Marmelat'ın öldüğünü bildirdiğinde de böyle görüldüğünü düşündü. Mandy ölüme çoğu kişiden daha fazla tanıklık ediyor olmalıydı fakat Bay Gorski'ye bakarken gözleri yaşlıydı. "Ona harika bir hayat sundunuz," dedi. Uzanarak Bay Gorski'nin koluna nazikçe dokundu. "Çok üzgünüm," dedi tekrar.

Bay Gorski'nin yüzü bir an için kasıldı fakat yaşlı adam dudaklarını büzerek başıyla onayladı. "Teşekkürler, Mandy," dedi. "Elinden geleni yaptığını biliyorum."

Bay Gorski'nin gözleri çok ciddiydi. Başını eğip küçük kahverengi ufaklığa bakarken dudaklarının kenarındaki kırışıklar her zaman olduğundan daha derindi. "Onu alabilir misin?" diye sordu Mandy'ye.

Mandy başıyla onayladı. "Yakılması için mi?" diye sordu. "Küllerini ister misiniz?" Susan, Mandy'nin hastaları öldüğünde formaliteler hakkında konuşmayı ne kadar zor bulduğunu biliyordu ama konuşulmak zorundaydı. Mandy'nin sesi merhamet yüklüydü.

Bay Gorski başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler kızım," diye mırıldandı. Çok yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Eğilerek kırışık yanağını Kahve'nin bedenine dayadı. "Hoşça kal, yaşlı kız," diye fısıldadı. Daha sonra doğrularak Mandy'nin uzanıp minik hayvanı yavaşça kaldırmasını izledi.

"Dışarı gelip arabanın kapısını açar mısınız?" Mandy yanından geçerken Susan'a söylediği bu sözler bir fısıltıdan ibaretti. Susan başını sallayarak onayladı. Mandy onu kucağında dikkatlice taşıırken küçük köpek çok huzurlu görünüyordu. Yüzünde acıdan eser kalmamıştı.

Susan, Jack'e, "Bay Gorski'nin yanında kalabilecek misin?" diye fısıldadığında Jack başıyla onayladı. Gözyaşları şimdilik durmuştu fakat Susan kocaman gözlerinin hâlâ sulu olduğunu görebiliyordu. Elini Jack'in omzuna koyduktan sonra Mandy'nin arkasından dışarı çıktı.

"Arka kapı lütfen," dedi Mandy. Susan arabanın kapısını açarak Mandy'nin Kahve'yi arabanın arka koltuğuna yerleştirmesini izledi. Mandy küçük köpeğin üstüne bir battaniye örterek kafasını açıkta bıraktı. Kahve uyuyormuş gibiydi. Susan'ın onu son gördüğünde olduğundan çok daha huzurluydu. O zaman boylu boyunca uzanmıştı ve kesik kesik nefes alıyordu. Mandy de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu çünkü hafifçe gülümsedi. "Her zaman çok huzurlu görünürler," dedi.

Susan'ı teselli etmek ister gibi omzuna hafifçe vurdu. "Teşekkürler," dedi. "Bay Gorski'nin yanında olmana seviniyorum. İnsanları bu halde tek başlarına bırakmaktan nefret ederim." Sustu ve arkasını dönerek arabanın kapısını kapattı. "Ne yazık ki hemen gitmem gerekiyor," dedi. "Babamın çıkması gerekiyor ve Toby yarım gün çalışıyor."

Susan, Mandy'nin arabasına binip uzaklaşmasını izledi. Bir hastasının ölümüyle baş edip akşamki muayeneleri için koşturmayı hayal etmek bile zordu. Bahçe çok soğuktu. Gökyüzü griye dönmüştü. İçeri girse iyi ederdi. Bay Gorski'nin ona ihtiyacı olacaktı.

Fakat oturma odasına döndüğünde Bay Gorski her zamanki koltuğundaydı. Jack yanında duruyordu, koltuğun kolçağının üstüne eğilmişti. Kolları onu asla bırakmayacakmış gibi yaşlı adamın boynuna sımsıkı dolanmıştı. Bay Gorski'nin eli Jack'in sırtındaydı. Gözleri kapalıydı fakat Susan'ın içeri girdiğini duyunca gözlerini açtı. Elini Susan'a doğru uzatarak gülümsedi. "Geldiğin için teşekkürler," dedi, "ve bu harika genç adamı da getirdiğin için. Beni çok rahatlattı."

On Sekizinci Bölüm

Küçük George bağırarak ve kollarını iki yana açarak, “Maalesef handa hiç yer yok ama bir ahırım var,” diye bildirdi.

Susan köşeden, “Çok iyi, George!” diye seslendi. “Şimdi ahırdaki hayvanlarımızın hepsi gelsin. Hadi bakalım!” Bir eşekle birkaç koyun ahıra geldi. Susan kaşlarını çattı. “Öküzümüz eksik! Samira? Samira!” Oyun evinde oynayan Samira’yı fark etti. Küçük kızın öküz boynuzları perdelere takılıyordu. “Gel hadi, Samira!” Susan onu sahneye yönlendirdi. Gerçekten de deli sürüsüne çobanlık etmeye benziyordu. “Mary, nereye kayboldun?”

Herbie karton dekordaki delikten başını uzatarak gülümse-di. Baştan beri hanın içinde durmuştu.

Susan yorulmuştu. Kreşe gelmeden önce Bay Gorski’yi görmek için vakti olsun diye bu sabah her zamankinden daha erken uyanmıştı. Yaşlı adamın kapıya gelmesi çok uzun sürmüştü ve Susan birkaç dakika boyunca endişelenmişti. Ama nihayet kapıyı açtığında iyi görünüyordu. “Yakında uğrayacağız,” dedi Susan. “Bugün veya yarın.”

En azından, isteyken düşünecek vakti kalmıyordu. Susan biraz durgun görünen Jack’ten gözünü ayırmıyordu fakat sınıfın geri kalanı heyecanlı görünüyordu.

Ahır alanındaki bir hareketlenme Susan’ın dikkatini çekti. Döndüğünde Samira’nın saç bandına tutturulmuş olan boy-

nuzları eliyle tuttuğunu gördü. Samira başını eğerek Neil'e saldırdı. Neil çılgık atarak sınıfın karşı tarafına koşarken bir çoban olarak taktığı kurulama bezini düşürdü.

“Geri gel, Neil. Kes şunu, Samira.” Ellerini kalçalarına koydu. “Boynuzları bana getir, lütfen.” Susan'ın sabrı taşmak üzereydi. Bu sabah piyesin provasını kostümleriyle yapabileceklerini ummuştu fakat bunun bir hata olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Susan elini uzatıp Samira'ya bakarak tek kelime etmeden bekledi. Samira'nın kara gözleri bir an için Susan'ın yüzünde gezindi. Daha sonra çarpıcı bir iç çekişle saç bandını çıkararak Susan'a uzattı.

“Nina şunu dolaba geri koyar mısın, lütfen?” Susan boynuzları Nina'ya verdi. Hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. Öfke göstermemişti ama bazı davranışların sonuçları olurdu.

Bebek İsa'yı topuklarından tutan ve havaya savurmak üzere olan Armando, bebeği yavaşça düzelterek Susan'ın ona tembihlediği gibi kucağına aldı.

“Tamam o halde, çobanlar.” Susan etrafına bakındı. Tunik ve kurulama bezi giyen Jack, Kendall ve Neil ona baktılar. “İçeri girme zamanı. Jack lütfen...”

Salonun karşı tarafındaki kapı açıldı. Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam içeri girdi, onu fark etmek çok kolaydı. Susan'ın içi ürperdi.

Buradaydı. Her şeye rağmen, söz verdiği gibi gelmişti. Susan bir an için neşelendi. Belki de yalanını telafi edebilirdi. Douglas hoş karşılanacağından emin değilmiş gibi, kapıda durmaya devam ediyordu.

Üç çoban hâlâ Susan'ın talimatlarını bekliyordu ama Christina başındaki eğri kral tacıyla odanın karşı tarafına hızla koşmaya başladı. Birkaç çocuk da arkasından gitti.

“Bay MacLeod!”

“Başka bir hikâye okumaya mı geldiniz?”

“Bize Frosty ile Snowflake’i tekrar anlatır mısınız?”

“Lütfen bize kitap okuyun.”

Heyecan dolu sesler yükseldi. Douglas gülümseyerek onlara selam vermek için eğildi. Onda farklı bir şeyler vardı ve Susan bir anlığına buna bir isim koyamadı. Saçlarını taramış olduğunu ve sakallarını kestğini fark etti. Ya kıyafetleri? Bol pantolonu ve tişörtü gitmiş, yerine siyah pantolon ve beyaz bir gömlek gelmişti. Ortalıkta zıplamak yerine durgun görünüyordu.

Üzgün mü diye düşündü Susan. Susan’ın yalanı mı onu bu hale getirmişti? İhtişamlı görüntüsü Susan’ı endişelendirse de bu yeni Douglas nedense daha ufak tefek görünüyordu.

Susan, “Pekâlâ, Christina, Neil, Armando ve diğerleri, lütfen hepiniz buraya gelin,” diye seslendikten sonra Nina’ya döndü. “Birkaç dakikalığına sen devralabilir misin, lütfen? Bay MacLeod’a dekor panellerinin yerini göstermeliyim.”

“Elbette!” Nina cevap verirken Susan’a hafifçe göz kırptı. Susan görmemiş gibi yaparak salonun karşısına yöneldi.

“Bu taraftan, Bay MacLeod.” Susan profesyonel bir ses tonuyla konuşmuştu. Douglas’ı çeşitli ebatta ağır mukavvaların duvara yaslandığı daha küçük bir odaya götürdü. Douglas ana kreş salonunun kapısını açık bıraktı. Susan biraz konuşabilmeleri için kapıyı açık bırakmamasını ummuştu fakat geri dönüp kendisinin kapatması işgüzarlık olurdu.

“Ne çizmemi istersiniz?” Kibarlığı ve sakinliği hâlâ sırtıyordu. “Ayrıca, özellikle tercih ettiğiniz belirli bir stil var mı?”

Susan’m onu ilk gördüğünde hissettiği umut yok oluyordu. Buraya Susan’la konuşmak veya başka bir randevu önermek için gelmemişti. Sadece sözünü tutuyordu. Susan aksini umdu-

ğu için kendini aptal gibi hissetti. Açık kapıya baktı. Çocukların hiçbiri duyacak kadar yakında değildi.

“Buraya resim yapmak için geldiğini biliyorum,” dedi, “fakat çok üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim, şey için...” Susarak yutkundu. “Michael’la görüştüğüm için,” demek dilinin ucuna kadar gelmişti. Asıl sorun bu değil miydi? Susan’ın Michael’a karşı hissettikleri. Yüzünün kızardığını hissetti. Douglas ona bakıyordu, kaşlarını kaldırmıştı. Bakışları seviyeliydi ama hiç sıcaklık yoktu. Susan sonunda, “... geçen gün olanlar için,” diyebilirdi. Gülümsemeye çalıştı. Pek işe yaramadı.

“Özrün için teşekkür ederim.” Douglas’ın sesi buz gibiydi. “Şimdi, boyama işine gelirsek...”

Susan kapıdan gelen bir fısıltı duydu. Döndüğünde. Üç Kral’ın kapıda durduğunu ve Douglas’la ona baktıklarını gördü. Christina tacıyla oynayarak, “Ne konuşuyorsunuz?” diye sordu.

“Bay Douglas dekorlara yardım etmeye geldi,” diye açıkladı Susan. “Boyama hakkında konuşuyoruz.”

“Boyamanın nesi hakkında?” Christina’nın melek suratı gülümsüyordu. Diğer iki kral Ben ve Harrison ilgiyle bakıyordu. Susan onları içeri geri göndermesi gerektiğini düşündü. Şu an çalışılan sahnede yer almasalar bile izliyor olmaları gerekirdi.

Aklı yeniden Douglas’a kaydı. Özür dilediği için Susan’a teşekkür etmesine rağmen aslında duymak istemiyormuş gibi konuyu değiştirmişti. Belki de anlamasını sağlamanın bir ihtimali vardı. “Sadece hata yapmak hakkında konuşuyorduk,” dedi Susan. Gözleri Christina’daydı fakat Douglas’ın delici bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. “Hataların her zaman işleri berbat etmesi gerekmediğinden. Boya yaparken yanlış bir şey yaparsanız birkaç gün kurumasını bekleyip üzerini boyayabilirsiniz.”

Çok da iyi bir benzetme olmadığını düşündü. Bir şeyi yanlış boyarsanız kimsenin duygularını incitmiş olmazdınız. Ama Susan'ın elinden gelenin en iyisi buydu.

Christina ona dik dik bakıyordu. Kaşlarının arasındaki çizgi her zamankinden daha derindi. "Koyu yeşil olsa bile mi?" dedi. "Ya da siyah."

Susan'ın aklında bir çocuğun yaptığı resmin görüntüsü belirdi. Guaj boyalar birbirine girmişti. Bunu neden başlatmıştı? "Yeşil veya siyah olsa bile," diye onayladı, "Özel dekor boyalarıyla. Hataların her şeyi sonsuza dek mahvetmesi gerekmez."

Ben başını yana eğmişti. Koyu renk bukleleri tacının altından fırlamıştı. "Ya tekrar yanlış boyarsan?" diye sordu. "Ya milyonlarca kez tekrar yapman gerekirse?"

Douglas geldiğinden beri ilk kez güldü. Her zamanki gümbürtülü kahkahası değildi, gergin ve soğuk bir sestti. Susan ona baktı. Douglas elini ağzına götürmüştü. Yoksa bunu komik mi buluyordu? Susan anlayamıyordu.

Tekrar Ben'e baktı. "Bazı insanlar resim yapmak konusunda iyi değildir," dedi, "ama onlar bile milyonlarca kez hata yapmazlar."

"Eğer milyonlarca kez hata yapmışlarsa belki de denemeyi bırakmaları daha iyi olur. Belki de daha iyi yapabilecekleri başka şeyler vardır." Douglas, Ben'e bakıyordu fakat sözleri Susan'a bir tokat gibi inmişti. İşleri yoluna koymak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını mı ima ediyordu? Susan'ın içini üzüntü kapladı. Michael'a karşı hislerine rağmen Douglas'tan da hoşlanmıştı. Palyaçolukları onu neden endişelendirmişti? Artık eğlence anlayışı yok olmuştu. Güneş ufukta kaybolmuş gibi soğuktu.

"Siz üçünüz, hemen içeri. Nina sesleniyor." Douglas sesindeki kırgınlığı duyabilmiş miydi? Geri dönen pelerinli üç ço-

cuğu izledi. Daha sonra bakışlarını Douglas'a çevirdi. Douglas gülümsüyordu, kibar olmaya gayret ediyormuş gibi uysal bir tebessümdü.

"Bak," dedi. "Özür dilemeni takdir ediyorum fakat yaptığın şey beni incitmemiş gibi davranamam. Son ilişkimde eski kız arkadaşım bana çok yalan söyledi. Küçük şeylerle başladı ve zararsız görünüyordlardı ama sonra çok daha fazlası geldi. Böyle bir şeyi tekrar kaldıramam."

Susan içinde utancın çöreklediğini hissetti. Douglas ona karşı çok kibardı, oysa Susan onu kırmıştı. Fakat gerçekten de içinde onu affedecek gücü bulamaz mıydı? Sadece ufacık bir yalandı. Susan o yalanı söyler söylemez pişmanlık duymuştu. Bir dahaki sefere Douglas'a zaten söyleyecekti.

"Üzgünüm," dedi Susan. "Sana söyleyecektim..."

Douglas elini kaldırarak sözünü kesti. "Sadece Michael'ın Jack'in babası olmasından ibaret olsaydı," dedi, "bana söylerdin. Beni gördüğünde ona nasıl baktığını gördüm. İkinizin arasında neler olup bittiğini bilmiyorum ama rekabete girmeyeceğim. Çocuğunun babasıyla olmaz."

Susan kızardığını ve utandığını hissetti. *Nasıl bu kadar net görebildi?* İkisinin arasında kaldığını inkâr edemezdi. Şu ana kadar Douglas'ı ne kadar çok önemsemeye başladığını fark etmemişti. Douglas kendini artık denklemden çıkardığı için Susan'ın görmezden geldiği duyguları onu alt ediyordu. Douglas'tan çok hoşlanıyordu ve durumu kontrol altına almaya çalışırken onu uzaklaştırarak seçim şansını kaybetmişti.

Neden yalan söylemişti? Douglas bu konuda haklıydı. Michael'a karşı bir şey hissetmiyor olsaydı dürüst davranabilirdi. Ama Michael onun geçmişiydi, geleceği değil... Yoksa öyle miydi? Susan'ın zamana ihtiyacı vardı. "Lütfen..." diyerek konuşmaya başladı fakat Herbie Dhanjal koşarak içeri girdi.

“Lütfen gelin, Bayan Collins. Naomi bacağına kesti ve Bayan Wilson onu hasta odasına götürdü. Samira, Bebek İsa’yı aldı ve geri vermiyor.” Susan, Douglas’a son bir kez bakarak arkasını döndü ve kreşe gitti.

On Dokuzuncu Bölüm

Susan oturma odasına bakındı. Derli toplu sayılmazdı, yaşamışlığın izleri vardı ve bir anlığına koşturup her yeri temizlemek istedi. Kuruması için bırakılmış resimler ve köşedeki oyuncak kutusunun tepesinde yarısı bitmiş bir Lego evi vardı. Ama bunlar Jack'in eşyalarıydı ve Jack onları seviyordu. Michael, Jack'in hayatının bir parçası olmak istiyorsa sterilize edilmiş bir versiyonunu görmemeliydi.

Jack artık bir babası olduğunu tamamen kabullenmiş görünüyordu. Susan'la birlikte "Babasının tekrar geleceği" zamana kadar günleri saymıştı. Susan ona babasının bugün geleceğini söylediğinde Jack yatak odasında koşuşturarak oyuncaklarını toplamıştı. "Babam buna bayılacak!"

Susan da daha iyi hazırlanmıştı. Dolaptan langirt oyununu çıkarmıştı. Miranda oyunu Jack daha çok küçükken vermişti ama artık çıkarmanın tam vaktiydi. Jack'in Bil Bakalım Kim? oyununu da çıkarmıştı. Susan'ın özel durumlar için sakladığı ve Jack'in en sevdiği oyunlardan biriydi. Bir süre içeride oyun oynayabilirler ve hava iyi olursa ördekleri besleyebilirlerdi.

"Anne, geldi!" Jack pencerenin yanında beklediği sandalyeden atladı. Kocaman gözlerle Susan'a koştu, daha sonra arkasını dönüp ön kapıya fırladı. Susan hole vardığında Jack kapıyı açıyordu.

Susan, Jack'in sarılmak için Michael'ın kucağına koşabileceğini düşündü fakat kapı açıldığında Jack gerçeği kaldıramıyormuş gibi belli belirsiz bir tebessümle kıpırdamadan durdu. Michael yine çok şık görünüyordu. Gülümsüyordu da. Susan'ın hissettiğinden çok daha rahat görünüyordu. Susan yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Nasıl oluyor da Michael onun üzerinde hâlâ bu etkiyi yaratabiliyordu?

"Merhaba," dedi Michael. Elinde yine bir hediye vardı. Her ne kadar cömertçe olsa da Jack babasının daima hediyelerle geleceğini düşünmese iyi olurdu. Susan daha sonra Michael'la bu konuyu konuşacaktı.

Jack paketi alarak inceledi. "Şimdi açabilir miyim, lütfen, anne?" diye sordu.

"Bana kalırsa önce babanı içeri almalıyız," dedi Susan. Jack ona bakarken elini oğlunun başına koyarak saçlarını okşadı.

İkisi birlikte Michael'ın geçmesi için geri çekildi. Susan, Michael'ın montunu aldıktan sonra Jack babasının elini tutup onu oturma odasına götürdü. Susan da arkalarından gitti.

Jack oturup paket kâğıdını yırtmaya başladığında Michael, "Senin için de bir şey var," diye mırıldandı. Cebine uzanıp mavi, kadife bir kutu çıkardı. Susan kaşlarını çattı. Hediyeleri sevmediğinden değildi fakat biraz abartılı gelmişti. Michael'ın sadece cömert davrandığını düşündü.

Kutuyu alıp açtı. Beyaz ipeğin içinde saf kırmızı altından, ucunda küçük bir köpek bulunan ve S harfi kazınmış bir bileklik vardı. "Çok teşekkür ederim!" dedi Susan.

Jack elinde hediyesiyle Susan'ın yanına geldi. Bir iPad'di ve Jack kocaman açılmış gözleriyle Susan'a bakıyordu. Kreşte çocukların hepsinin keyifle kullandığı bir bilgisayar bölümü vardı. Ama Susan, Jack'e evde bir tablet veya bilgisayar almamıştı. Biraz daha büyüyünce elbette alacaktı fakat şimdilik başka şey-

lerle oynamasını istiyordu. Sınıfındaki çocuklardan birkaçının elektronik aletleri sabah geldiklerinde ellerinden alınıyordu.

Michael, Susan'ın yaşadığı tereddüdü görünce araya girdi. iPad'i alarak, "Bu bir iPad. Şuradaki tuşu kullanarak açıyorsun," dedi. Tableti açtı ve Jack'e uzattı. Susan Jack'in şaşkın görüldüğünü düşündü. Jack ne olduğunu biliyordu fakat nasıl kullanacağına dair en ufak fikri yoktu.

"Vay canına, ne kadar da şanslı bir çocuksun." Susan heyecanlanmış görünmeye çabaladı. "Babaya ne diyoruz?"

Jack, Michael'a gülümseyerek, "Teşekkürler, baba," dedi fakat Susan oğlunun elindekiyle ne yapacağından hâlâ emin olmadığını görebiliyordu. Jack kanepeye oturup ekrandaki tuşlara basmaya başladı.

Michael, Susan'a, "Bilekliğini nasıl buldun?" diye sordu. Tasasız tebessümü geri gelmişti, her şeyin yolunda gittiğini düşündüğü belliydi.

Susan ne söyleyeceğini bilmiyordu. Altın takıları severdi. Michael doğru tahmin etmişti ama küçük köpek onun tarzı değildi. Hayvanları severdi ama takılarda değil.

"Çok güzel." Susan başını kaldırıp Michael'a baktı.

Michael'ın yüzünde kendine has bir ifade vardı ve çok memnun olmuş gibi, başıyla onay verdi. "Köpekleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi.

Ben mi? Susan'ın kafası karışmıştı. Bilekliğe tekrar baktı. Köpekleri severdi elbette ama asla en sevdiği hayvanlar olmamıştı. Atları ve kedileri tercih ederdi. "Çok hoş," diye yalan söyledi. İlk çıktıkları zamanlardan bir hatırası aklına geldi. O zamanlar da hediye yağmuruna tutulmuştu. Michael'ın onun için onca para harcamasından gururu okşanmıştı fakat o zamanlar bile Michael asıl noktayı genellikle kaçırdı. Susan'ın ona daha önce hiç sevmediğini söylediği bir aromaya sahip pahalı çiko-

latalar ve Michael'ın Susan'ın alerjisi olduğunu unuttuğu koca bir zambak demeti olurdu.

Susan sohbeti Jack'e ve neler yapacaklarına getirmeliydi. "Oynamak istersen birkaç oyun çıkardım," dedi Michael'a. "Jack?" Jack başını ekrandan kaldırdı. "Langırt oynamak ister misin?" diye sordu. "Baban buradayken onunla oynamak hoş olacaktır."

iPad'i getirmesi için elini uzattı ve Jack istemeye istemeye tableti verdi. Çoktan bir çizgi film bulmuştu. Susan tableti kapattı.

"İstersen oyun oynayabiliriz," dedi Michael. "Ama ikinizin de York'a bir gezintiden hoşlanabileceğinizi düşündüm. Arabamı gördün mü, Jack? Bir Mercedes GLE Coupé." Susan, Michael'ın son seferinde binerek uzaklaştığı parlak gümüş rengi arabayı gözünde canlandırabiliyordu. Jack araba konusunda tek kelime etmemişti fakat Susan, oğlunun arabaları sevdiğini biliyordu. Aniden kendini çaresiz hissetti. Bugün için yeterince plan yaptığını düşünmüştü. Neden planlarını Michael'la konuşmamıştı? Michael'ın bir gezinti önerceği aklının ucuna bile gelmemişti.

Jack hoplayıp zıplıyordu. "Gidebilir miyiz, gidebilir miyiz?" Susan'ın elini çekiştirdi. Susan tuhaf şekilde isteksizdi. Aslında güvensiz hissetmiyordu. Michael iyi bir şofördü ve onlara zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyordu. Sadece... Hazırlıksız yakalandığını hissediyordu. Hepsi buydu. Sürpriz geziler Michael'ın başka bir uzmanlık alanıydı. Ama altı üstü York'a gideceklerdi. O kadar da uzak değildi ve Jack Noel pazarını ve tezgâhları çok severdi.

Araba gezisi şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Michael'ın yanında ısıtıcılı koltuğa kıvrılan Susan, Michael'ın cazibesine bir

kez daha kapıldığını hissetti. Michael arabaya çok yakışıyordu: Pahalı ve endamlı, tam da gösterişli tarafta. Susan, Michael'ın çocuklar için Noel şarkıları da programlamış olduğunu görünce şaşırdı. Hepsini bulmak epey zamanını almıştı herhalde. Jack ve Michael "Jingle Bells" ve "Kırmızı Burunlu Rengeyiği Rudolph" şarkılarını söylerken Susan da kendini onlara eşlik ederken buldu. Yolculuk çabucak geçti. Şehrin ticaret merkezine doğru ilerlerken Susan, Michael'a döndü. "Noel pazarına gidelim mi?" diye önerdi. "Jack süslemeleri görmeyi çok istiyor."

Michael elini uzatarak müziğin sesini kısıtı. "Harika olur," dedi, "ama önce size göstermek istediğim bir şey var." Sağa sinyal vererek yan yola girdi ve kırmızı tuğlalı bir evin önünde durdu. Susan binanın görüntüsüne baktı. Çok büyüktü, üç katlıydı ve mavi ön kapısının sütunlu bir girişi vardı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Michael el frenini çekip motoru kapatarak koltuğunda arkasına döndü ve Jack'e gülümsedi. "Burası babanın evi," diye bildirdi. "İçeriye görmek ister misin?"

Jack heyecandan yerinde duramıyordu. "Evet, lütfen baba," dedi. Susan'ın aklında milyonlarca tilki dolanıyordu. Michael bundan hiç bahsetmemişti. Aslında Susan da sormayı akıl etmemişti, o halde bir bakıma kendisi de suçlu sayılmaz mıydı? Eğer sorsaydı Michael ne yapardı? Ona söylerdi. Değil mi?

Susan başını kaldırıp eve tekrar baktı. Artık elinden bir şey gelmezdi. Kötü adam gibi görünmeden olmazdı. *Michael burada ne yapmaya çalışıyor?* Michael arabadan indikten sonra Jack'in çıkması için arka kapıyı açmaya gitti. Susan, Jack'in çok heyecanlı olduğunu görebiliyordu. Jack, Michael'ın elini tutarken Susan'ın midesi bulandı. Daha önce gördüğü kâbuslar –Michael ile Jack'in birbirine bağlandığı ve Susan'ın dışlandı-ğı rüyalar– aklına geldi. Sakin kalmaya çalışarak silkelendi.

Michael onların yaşadığı yeri görmüştü sonuçta. Muhtemelen Jack'e yaşadığı yeri göstermek istemesi doğaldı.

Basamakları çıktılar ve Michael anahtarını çıkardı. Gösterişli ön kapının arkasında oldukça büyük bir giriş koridoru vardı. Küçük kara elmaslı fildişi karolar kemerli bir geçide doğru uzanıyordu. Sol tarafta krem rengi halı kaplı bir merdiven boşluğu vardı. Koyu renk ahşaptan iki sandalye ördek yumurtası mavisi rengi duvarlara yaslanmıştı ve tepelerindeki merdiven sahanlığında devasa bir ayna vardı.

Jack, Michael'ın elini bırakmamıştı. Susan'ın da elini tutmak için uzandı. O da mı biraz şaşkın hissediyordu acaba?

Michael verdikleri tepkiden memnun görünüyordu. "Güzel, değil mi?" dedi. "Size etrafı gezdireyim."

Onları koridorun başındaki kapılardan birinden geçirdi. Burası da azametli, yüksek tavanlı bir odaydı. Orijinal bir Georg dönemi tarzı şömine, karışık desenli pervazlar ve tablolarla dolu bir resim alanı vardı. Halı hoş bir mavi tonundaydı, duvarlar ise beyazdı. Moon Cottage'daki küçük oturma odasının dört katı büyüklüğündeydi. Büyük deri kanepeler ve maun sehpa zenginlik temasını tamamliyordu. Yine de orada birileri yaşamış hissini vermiyordu. Halılarda tek bir leke yoktu, yeni temizlenmiş gibiydiler. Jack'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Beğendin mi, Jack?" diye sordu Michael.

Jack başıyla onayladı. Susan'ın elini tutmaya devam ediyordu.

Birkaç dakika sonra Michael, "Burası da mutfak," dedi. Susan mutfakın da muhteşem olduğunu düşündü. Muhtemelen Michael'ın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha büyüktü. Evin yan tarafı boyunca uzanıyordu. İhtişamlı Fransız kapıların bitişiğinde iki devasa pencere vardı. Susan camdan baktığında küçük bir bahçe gördü. Mutfak dolaplarının kapakları gibi, yer-

ler de ahşaptı. Michael mutfağın karşı tarafına yürüyerek odanın tam ortasındaki adaya yaslandı ve pencereden dışarı baktı. Susan'a dönerek, "Gel bak," dedi. Susan bir saniye içinde Michael'ın yanındaydı. Şehirdeydiler fakat pencereler duvarlarla çevrili küçük bir bahçeye bakıyordu. Bahçe yaşlı ağaçlar ve duvarlardaki sarmaşıklarla beklenmedik derecede yabani görünüyordu. Susan buranın yazları çok güzel olacağını düşündü.

Arkalarında bir tıkırtı duyuldu. Susan arkasını döndü. Jack başını yere eğmişti, yüzü korku içindeydi. Yerde yan yatmış büyük bir şişe vardı. Susan etiketi okuduğunda şampanya olduğunu fark etti. Doom Perignon, 2004. Pahalı şişelerle dolu gibi görünen gömme bir şarap rafından düşmüştü. Jack'in yüzü kıpkırmızıydı, gözbebekleri büyümüştü ve siyaha dönmüştü. "Sadece bakmak istemiştım," dedi. Sesi savunmacıydı.

Neyse ki şişe kırılmamıştı. Susan bir an için Michael bağırarak mı diye merak etti. Kızgın görünüyordu ama Susan onun kendini dizginlemeye çalıştığını görebiliyordu. Susan, Jack'in yanına koştu ve şişeyi almak için eğildi. "Zarar görmemiş," diyerek şişeyi yerine koydu. "Sakın hiçbir şeye dokunma, tamam mı?"

Jack başıyla onayladı. Başının belada olmadığını anladığı için rahatlamıştı. Fransız kapılara yaklaşarak dışarı baktı. "Bahçeye çıkabilir miyiz?" diye sordu.

"Bir dakika sonra," diye söz verdi Michael. "Size göstermek istediğim bir şey daha var." Gülümseyerek onları koridora geri götürdükten sonra üst kata çıkardı. Merdiven sahanlığına açılan dört kapı ve bir üst kata çıkan merdivenler vardı. Her biri uyumlu mobilyalarla ve battal boy yataklarla şık bir tarzda donatılmış geniş, çift kişilik iki yatak odasına baktılar. Devasa bir küveti, iki lavabosu ve ayrı bir duşu bulunan çok güzel bir banyo da vardı. "Yerden ısıtmalı," dedi Michael. Yüzünde gururlu bir tebessüm belirmişti. Çok keyif aldığı belliydi.

Susan bir kez daha Moon Cottage'ı düşündü. Küçük olsa da rahattı ve yuva hissi veriyordu. Michael'ın eviyse daha çok tanıtım amaçlı örnek evlere benziyordu. "Çok güzel," dedi Susan.

Michael yine aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

"Şimdi de" diye bildirdi, "*en önemli kısım.*" Onları başka bir odaya götürdü. Susan kendini tek kişilik yataklı küçük bir yatak odasında buldu. Evdeki diğer odalar gibi, burası da hiç kullanılmamıştı. Michael bahçeye bakan pencereye giderek arkasını döndü ve kolunu salladı. "Burası Jack'in odası olabilir," dedi.

Susan bir anlığına zeminin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti. Jack odayı ilgiyle inceliyordu. *Jack'in odası mı?* Boğazı düğümleniyordu. "Bir şey söyleyebilir miyim?" Konuşmak zordu fakat Michael'ın ne yaptığını sandığını öğrenmek zorundaydı. Michael'a Jack'in yatıya kalmasını içeren türden bir ilişkiyi sağlamaya hiç hazır değildi. Susan odaya bakındı. Beyaz kuş tüyü yorgan serilmiş tek kişilik bir yatak. Beyaz bir şifonyer ve gardırop. Beyaz çalışma masası. Sıcak veya samimi hissettiren hiçbir şey yoktu fakat kırılabilir, Jack'in kendini incitebileceği bir şey de yoktu. "Biraz burada kalır mısın, Jack?" dedi.

Jack ilk kez endişeli görünüyordu fakat başıyla onayladı.

"Pencereden dışarı bakabilirsin," diye önerdi Susan. Jack de itaatkâr adımlarla pencereye gitti.

Susan merdiven boşluğuna çıktı. Buranın yeterince uzak olduğunu düşünmüyordu. Öndeki devasa yatak odasına girdi. Burasıyla idare etmek zorundaydı. Jack dışarı çıkarsa onu görebilmeliydi. Michael ona bakıyordu. Yüzünde kırıldığında beliren o ifade vardı. Susan'ın aklına hatıraları hücum etti. Susan ne zaman bir şeyi sorgulasa Michael'ın ilk savunması hep kırılmış görünmek olurdu.

"Ne demek istedin?" diye sordu Susan. "Jack'in odası mı?"

Kırgın bakış iyice derinleşmişti. “Şey, anlarsın...” dedi Michael. “Gelecekte. Jack ara sıra burada kalabilir. Çok isterim.” Michael gülümsüyordu fakat Susan bakışlarının ardında başka bir şeyler daha olduğunu görebiliyordu. “Belki bir gün,” dedi Michael, “ikiniz de buraya taşınabilirsiniz. Bolca yer var.”

Susan öfkelenerek, *Bin yıl geçse bile olmaz*, diye düşündü.

Michael’a karşı içinde kalan bir avuç güven de yitip gitmişti. Yavaştan alma konusunda anlaşmamışlar mıydı? Michael, Susan’ın yönlendirmesine uyacağını söylemişti fakat onları kendi seçtiği hedefe doğru itiyordu. Daha da kötüsü, bunu yapmak için Jack’i kullanıyordu. Jack’e bir şey söylemeden çok önce Susan’la konuşmalıydı. Susan şimdi bir de Michael’ın yaptığı şeyin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Ürpererek, Michael her zaman böyle değil miydi zaten diye düşündü. Susan değiştiğini umuyordu ama o tamamen aynıydı. Her şey onun istediği gibi olmalıydı. Susan’ı uzaklaştırmıştı, çünkü Jack planladığı mükemmel hayatın bir parçası değildi. Şimdiyse fikrini değiştirmişti. Baba rolünü oynamak istiyordu. Ama bu da onun yöntemiyle olmalıydı. Daha da beteri, Jack’in yanı sıra Susan’ın da bu eve taşınmasını planlamıştı. Michael kararını vermişti, Susan’a ise sadece onaylamak düşüyordu. Verilen kararda bir rolü olmayacaktı. Michael’ın tuzağına düşüğünü düşündü. Akşamı onunla geçirmişti, çok fazla içmişti ve sonunda ona sokulmuştu. Kafa karıştıran mesajlar. Susan’ın bir parçası da bunu istememiş miydi? Susan her zamankinden daha kötü hissediyordu.

Titriyordu fakat net olmalıydı. “Sana öyle bir şeyin olmayacağını söyleyebilirim,” dedi. “Jack ve ben Welford’da mutluyuz. Hiçbir yere taşınmıyoruz.” Duraksadı. “Sen ve ben bir araya gelmeyeceğiz,” dedi. “Geçen gece harika vakit geçirdik ve değiştiğini ummuştum. Ama bu konuda benimle konuşmak ye-

rine Jack'i buraya getirdin ve benim onay vermediğim şeyler önermeye başladın. Şimdiyse öyle bir şeyin olmayacağını Jack'e söyleyen kötü adam olmak zorunda kalacağım herhalde." Sus-tu ve Michael'ın gözlerinde öfkeli bir bakış belirince yutkundu. Başka hatıraları da canlandı. Michael'la çelişmesine asla müsa-ade yoktu. İlişkileri sadece Susan itaat ettiği sürece harikaydı.

"Kimsenin kötü adam olmasına gerek yok." Michael'ın sesi hakaret yüklüydü. "Her şeyin her zaman senin *yönteminle* ya-pılması gerektiğini unutmuşum." Michael dudak büküyordu, sesi yükselmişti. "Birlikte çıktığımızda bir ilişki istemediğini kesinlikle dile getirmedi. Aslında tam tersiydi. Fikrini değiştiren ne? O kızıl kafalı dev mi? Artık tipin öyle biri mi?"

Susan öfkesinin kabardığını hissetti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Douglas'la birlikte değilim. Herhangi biriyle birlikte ol-mam gerekmiyor," diye tısladı. "Jack ve ben tek başımıza gayet iyiyiz. Şimdi gidiyoruz. Sakın yaygara koparmaya kalkışma."

Michael, Susan'ın onunla kavgaya etme cüretine çok şaşır-mış görünüyordu. Susan ona ters ters baktıktan sonra arkasını dö-nüp merdiven boşluğuna geçti ve küçük yatak odasının kapısı-nı açtı, hâlâ titriyordu.

"Gidiyoruz, Jack." Elini uzattığında Jack itaat etti. Korkmuş görünüyordu. *Kahrolası Michael. Susan neden bu işin yürüyece-ğini düşünmüştü ki?*

Susan, Jack'i merdivenlerden indirirken Michael ortalarda yoktu. Susan onun ortaya çıkıp Jack'e veda etmeye bile tenezzül etmediğini düşündü. Dışlerini sıktı. Onun Jack'i önemsemesini sağlayamazdı. Onu kırdığı gibi, oğlunu da kırmasına asla izin vermeyecekti.

Evin dışına çıktıklarında Susan sağa sola bakıp ana yola doğru döndü. York çok da büyük bir şehir değildi. Merkeze giden yolu bulabilirdi ve daha önce önerdiği gibi pazara gidebilirlerdi.

Jack soru sormadan Susan'ı takip etmişti fakat ana yola çıktıklarında adımları yavaşladı. "Yani babam da Harrison'ın babası gibi aşağılık biriymiş?" diye sordu. Artık tamamen durmuştu ve kahverengi masum gözleriyle Susan'a bakıyordu. Jack ona bu şekilde bakınca Susan ona sarılmak ve kötü olan her şeyin yok olmasını sağlamak istedi.

Ne söylemeliydi? Bu sabah korkunç geçmişti ama Susan sövüp saymaya başlamayacaktı. Öfkesini yutarak, "Hayır," dedi sonunda. "Baban aşağılık biri değil. Sadece annen ve baban bir konuda tartıştılar, tamam mı?"

Jack başıyla onayladı. Susan aslında hiçbir şeyin tamam olmadığını düşündü. Böyle bir şey asla olmamalıydı. Michael'a karşı en baştan net olmalıydı. Daha sonrasında da sakın kalmalıydı. "Babanla tekrar konuşmayı deneyeceğim," dedi fakat konuşmanın gereği olup olmadığından emin değildi.

Susan karşılarındaki Noel ışıklarını ve birkaç tezgâhı görebiliyordu. "Noel pazarına gitmek ister misin?" dedi. "Geçen hafta Mandy'le oradaydık. Taze pişmiş donut satıyorlardı."

Jack'in gözleri hemen parladı. "Noel Baba da orada olacak mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Susan, "Ama göz atıp onu bulabilecek miyiz, bakarız."

Jack tekrar yürümeye başladı. Susan istediği tek şeyin Jack'in iyiliği olduğunu düşündü. *Neden bu kadar zor?*

Yirminci Bölüm

Noel pazarı kar olmasa da güzeldi fakat Susan peri ışıklarının tadını çıkaracak havada değildi. Neşeyle Noel şarkıları söyleyen Kurtuluş Ordusu Bandosu'ndan da hiç keyif alamamıştı. Tepelerindeki gri, kasvetli gökyüzü duygularına tam uyuyordu. Yürürken Jack fazlasıyla konuşkandı. Susan, Michael'la arasınca ne olduğunu soracak mı diye merak ediyordu fakat Jack çabucak bozulabilecek bir neşeye bürünmüş gibiydi. Susan birkaç kez Jack'e baktı, normalde hiç yüzleşmek zorunda kalmadığı bir endişeyi mi maskeliyordu? Çok güzel başlayan bu gezinti uyanikken görülen bir kâbusa dönüşmüştü. Eve nasıl döneceklerini bilmiyordu. James'ten rica edebilirdi fakat onu rahatsız etmek istemiyordu. Aslında, kendisi ve oraya nasıl geldikleri hakkında açıklama yapmaya başlamak istemiyordu.

Gördükleri ilk donut satıcısının önünde durdular. Susan, Jack'in tatlıya düşkünlüğünü genellikle kısıtlamaya çalışırdı ama yeni pişmiş çörekler beşli veya onlu paketlerde satılıyordu. Susan beşlisinden istedi. Dakikalar sonra Jack yavaşça sızan yarı saydam yağ lekeli beyaz bir kâğıt torba taşıyor ve şeker kaplı parmaklarını emiyordu.

Jack aniden derin bir nefes aldığı anda Susan, Michael'ın onları izlemiş olabileceği düşüncesiyle panikle etrafa bakındı. Oysa Jack bir sokak göstericisini işaret ediyordu. Adam ellerinin üstünde durma ve taklalar içeren akrobatik gösterisinin

ortasındaydı. Baştan ayağa Noel Baba kıyafetleri, altına da büyük, siyah lastik çizmeler giydiği düşünülürse inanılmaz görünen hareketleri hiç çaba sarf etmeden yapıyor gibiydi. Jack elini çektiştirince Susan oğlunun kocaman açılmış gözlerine baktı. Jack'in bir şeyler söylemek istediği belliydi, o yüzden Susan eğildi.

“O gerçek Noel Baba mı?” diye fısıldadı Jack. Sesi öylesine hayranlık doluydu ki Susan içinde bulundukları korkunç duruma rağmen gülmek istedi.

Hızlıca düşündü. “Özel yardımcılarından biri. Noel Baba yılın bu zamanında her şehirde bulunamaz, o yüzden arkadaşları Noel ruhunu dağıtmasına yardım ediyor.”

“Yani o adam Noel Baba'yı *tanıyor*,” diye fısıldadı Jack. Adam gerçekten Noel Baba olsa ancak bu kadar heyecan duyabilirdi.

Susan cebinden telefonunu çıkardı. Jack oyalanırken eve nasıl döneceklerini çözmesi gerekiyordu. İç çekerek rehberinde gezinirken “Anne” isminde durdu. Miranda tabii ki Michael'a kızacaktı. Michael'ın onu kandırmasına bir kez daha izin verdiği için Susan'a da kızacaktı. En azından Susan durumu baştan sona anlatmak zorunda kalmayacaktı.

“Alo, anne?”

“Merhaba, tatlım!” Miranda şaşkın gibiydi. “Sanmıştım ki siz...” Sustu. “Her şey yolunda mı?”

Susan, Jack'e baktı. Noel Baba'nın beklenmeyen atletizminden büyülenmeye devam ediyormuş gibiydi fakat Susan o anda Miranda ile derinlemesine konuşmak istemiyordu. “İyiyiz,” dedi, “fakat York'ta sıkışıp kaldık. Gelip bizi alma şansın var mı? Jack burada ve o da iyi. Sorun olmazsa daha sonra açıklarım.”

“Ah!” Annesinin sesi hâlâ biraz endişeliydi fakat konuşması canlanmıştı. “Evet, elbette. Bir saat içinde kalenin yanındaki otoparkta buluşuruz. Hangisini kastettiğimi anladın, değil mi?”

“Evet, teşekkürler anne.”

Sonraki bir saat epey maliyetli geçti. Jack’le tezgâhları gezdiler. Miranda’yla buluştuklarında Jack koca bir bardak dolusu kremalı sıcak çikolata içmişti ve ellerinde kedili Noel kartları, ağaç için birkaç ahşap dekor, bir paket kardan adamlı jelibon ve iki ucunda da ponponları bulunan kutup ayılı bir atküyü taşıdıkları poşetler vardı. En azından Jack mutluydu. Anlaşılan, sokak pazarında koşturmak işe yaramıştı. Susan’ın Jack için istediği son şey babasını son görüşüne dair korkunç hatıralardı. Susan onu Miranda’nın arabasının arka koltuğuna oturtup kemerini bağlarken uykulu görünüyordu.

Susan alnına bir öpücük kondurduğunda Jack gülümsedi. “Seni seviyorum, anne,” dedi.

York’un kenar mahallelerine vardıklarında Jack’in gözleri kapanmıştı.

Miranda’ya dönüp sesini alçaltarak, “Gelip bizi aldığın için çok teşekkür ederim,” dedi.

Miranda dikiz aynasına göz attı. “Uyuyor mu?” diye sordu.

“Derin uykuda,” diye cevap verdi Susan.

“Peki, ne oldu?” Miranda gözlerini yoldan ayırıp Susan’a göz ucuyla baktı.

Susan derin bir nefes aldı. Olanları annesinden saklamasının anlamı yoktu. “Sana Michael’ın geleceğini söylemiştim, değil mi?”

Miranda başıyla onayladı.

“Birkaç şey planlamıştım ama Michael bizi öğleden sonra York’a getirmeyi önerdi. Bana söylememişti fakat eğlenceli olacağını düşünmüştü ve bunu Jack’in önünde söyledi.” Bir süre sustu. Susan gerçekten oyuna getirildiğini düşünüyordu. “Ben de zevkli olur diye düşündüm, o yüzden kabul ettim. Ama son-

ra arabayı bir evin önünde durdurdu, onun evi. Bize evi gezdirdi.” Yutkundu. “Jack için olduğunu söylediği bir odası vardı.”

Miranda anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. Susan annesinin parmaklarının direksiyonu daha sıkı kavradığını fark etti. “Yatıya kalmalardan daha önce hiç bahsetmemiştiniz, değil mi? O aşamanın yakınında bile değildin.”

Susan başını sallayarak iç çekti. “Kesinlikle,” diye onayladı. “Jack’in Michael’la daha ikinci görüşmesiydi.” Ağzını kapatarak dişlerini sıktı. Michael’ın onu York gezisine zorlamasına neden izin vermişti? O anda hayır demeliydi fakat Michael’a hayır demek hep zor gelmişti. Ayrıca kulağa zararsız geliyordu. Miranda’ya gerisini anlatmalı mıydı? Annesinin yüzü şimdiden asılmıştı ama Susan tamamen dürüst olmak istiyordu. “Benim de yanına taşınmamdan bahsetti,” diye itiraf etti. “Hep birlikte bir aile olmaktan.” Sustu.

Miranda’nın boğazından bir homurtu yükseldi. “Gerçekten pisliğin teki,” dedikten sonra bir kez daha dikiz aynasına baktı.

Susan, Jack’e bakmak için başını çevirdi.

“Uyuyor,” diye doğruladı Miranda. Annesinin dudakları onay vermediğini gösterir şekilde büzülmüştü fakat yola devam ederlerken sessiz kalması Susan’ı rahatlattı. Jack’i soktuğu durum yüzünden zaten yeterince kötü hissediyordu. Annesinin başına kakmaması büyük lütuftu. Miranda, Jack’in Michael’la görüşmesine tümüyle karşıydı. Susan başını koltuğa yasladı. Jack gibi uyuyabilmeyi diliyordu fakat aklında öyle çok tilki dolanıyordu ki gevşeyemiyordu. High Street’ten yan yola dönüp Moon Cottage’in yanında durduklarında memnun oldu.

Susan iyi uyuyamamıştı. Gece boyunca hatıralar aklını bulandırmıştı. Michael’ın pek de mantıklı olmayan hediyeyle gelişi. Spor

arabasıyla York'a gitmeyi önerirken gülümsemesi. Susan neden hayır deyip geçmemiști? Sabah uyandığında yüzü grilemişti.

Şimdiyse Hope Meadows'un resepsiyon alanında duruyordu. Başka bir kreş gezisiydi. Bu kez sınıfın sadece yarısını getirmişti. Mandy daha küçük bir grupla gelirse daha fazla şey yapabileceklerini söylemişti, o yüzden Susan ile Nina sınıfı aralarında bölüşmüştü.

Çok iyi görünen Emily Hope'un da aralarına katılması Susan'ı sevindirmişti. "Bugün iyi bir gün geçiyorum," dedi Emily. O anda etrafında küçük bir grup toplanmıştı ve birkaç gün önce doğan kobay faresi yavrularının sosyalleşmesine yardım ediyorlardı. Susan minik yaratıkların ne kadar da gelişmiş olduklarını görünce hayrete düştü. Küçük, sevimli ve parlak gözleriyle annelerinin minyatür kopyalarına benziyorlardı. Şimdi-den inanılmaz derecede uysaldılar.

Mandy kedi yavrularını getirmişti ve kediler etrafta koşurken çocukların geri kalanıyla birlikte çitlerle çevrili küçük bir alanda oturuyordu.

"Frostflake'i tutmak ister misin?" Mandy küçük beyaz yavruyu kaldırarak Jack'e uzattı. Susan sağır kedinin eğitimine yardım etmek için Jack'le daha önce birkaç kez gelmişti. Jack, Frostflake'i almak için ellerini uzattı. Tüm yüzü sevinçle dolmuştu. Frostflake de mutlu görünüyordu. Jack'in göğsüne tırmanıp tüylü beyaz kafasını Jack'in çenesinin altına soktu. Jack'le birlikteyken her zaman olduğu gibi aşırı gürültülü mırılması duyuldu.

Jack, Mandy'ye baktı. "Frostflake'in babası nerede?" diye sordu. Sesi sakindi. Susan onlara biraz daha yaklaştı. Jack babalar hakkında konuşuyorsa Susan bunu duymak istiyordu.

Mandy, Jack'e gülümsedi. "Frostflake'in babasının nerede olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi. "Yavru kedilerin çoğu

kendi evlerine gidebilecek kadar büyüyene dek anneleriyle kalır. Baba kediler normalde onlarla birlikte yaşamaz.”

Jack kaşlarını çattı. “Neden?” diye sordu.

Mandy, Susan’a kaçamak bir bakış attı fakat cevap vermeden önce bakışını tekrar Jack’e çevirdi. “Kediler bu şekilde yaratılmıştır,” dedi. Sıradan bir ses tonuyla konuşuyordu. Susan arkadaşına minnet duydu. Mandy’nin olan bitenden haberi yoktu fakat Jack’e karşı her zaman dürüsttü. Jack’le asla bir çocukmuş gibi konuşmaz, ona minyatür bir yetişkinmiş gibi davranırdı ve gerçekleri dürüstçe söylerdi.

“Tıpkı annem ve benim gibi.” Jack’in sesi her zamankinden daha da sakindi. O da gerçekçi görünüyordu. Mandy’nin cevabından tatmin olmuş gibiydi.

Mandy arkasını dönüp diğer yavrulardan birini aldı. “Şimdi, Armando,” dedi. “Fiddlestick’i tutmak ister misin?”

Armando’nun gözleri büyüdü. Jack’in birkaç dakika önce görüldüğü kadar heyecanlı görünüyordu. Susan tekrar Jack’e baktı. Frostflake Jack’in omzunda duruyordu, burnunu Jack’in kulağına nazikçe sürüyordu. Jack elini uzatıp küçük tüy yumağını yavaşça göğsüne geri koydu. Eğilerek Frostflake’in kulağına fısıldamaya başladı. Susan gülümsedi. Frostflake’in onu duyamadığını bilmesine rağmen küçük yavruyla konuşmayı seviyor gibiydi. Susan biraz daha yaklaştı.

“Sen dünyanın en iyi kedisisin.” Jack’in elleri sevmekle ve okşamakla meşguldü. Frostflake yüzünü Jack’in eline sürttükten sonra başını kaldırıp cevap veriyormuş gibi sessizce miyavladı. Jack başını ipeksi beyaz kulağa daha da yaklaştırdı. “Sen ve ben aynıyız, Frostflake,” dedi. “Baban seninle yaşamıyor, benimki de benimle yaşamıyor.” Gözlerini hafifçe kırpıştırarak sustu. Üzgün görünmüyordu; Frostflake’i kucaklarken sadece hevesliydi ama Susan bu şekilde konuşmanın onu huzursuz et-

tiğini biliyordu. “Yine de birbirimize bakabiliriz. Endişelenme, Frostflake. Seninle ilgileneceğim.”

Susan duygulandı. Gözleri doldu ve ellerini yumruk yaptı. Kahrolası Michael. Michael olmasaydı Jack ve Susan kendi küçük dünyalarında mutlu yaşamaya devam ediyor olacaktı. Gözlerini kırptırarak gözyaşlarını uzaklaştırdı ve yavaşça nefes alıp verdi. Jack bir sorun olduğunu anlarsa bu onu sadece daha da üzerdi.

“İyi misin?” Mandy sakın kedi alanına hızlıca göz atıp Susan’ın yanına gitti.

Susan sesini alçaltarak, “Dün biraz zor geçti,” diye itiraf etti. Gözleri Jack’in üzerindeydi fakat Jack, Frostlake’e bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

“Michael’la mı?” diye tahminde bulundu Mandy.

Susan başıyla onayladı. Ağzını açtı ama sonra geri kapattı.

“Konuşmak istersen,” dedi Mandy, “daha sonra uğrayabilirsin. Bugün annemle ve babamla çay içeceğim. Sohbet etmek için gelmen eminim hoşlarına gider. Bugün Jack annemle birlikte olacak, değil mi?”

Susan bir kez daha başıyla onayladı. Konuşmak kolay değildi. “Çok isterim, teşekkürler,” diyebilirdi sonunda.

Mandy elini uzatarak omzunu sıvazladı. “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Şimdi geri dönüp genç kedi çobanlarına yardım etsem iyi olacak.” Susan’a şefkatle gülümseyerek arkasını döndü ve oyun alanın çitlerinin üstünden atladı.

Susan Mandy’nin büyüdüğü, Animal Ark’ın bitişiğindeki kulübenin arka kapısına vardığında hava kararmıştı. Susan bu eve sık sık gittiğinden tanıdık ve samimi geliyordu. Kapı çaldığı gibi açıldı.

“İçeri gel,” dedi Mandy. “Su ısıyor.”

Susan sıcak mutfığa girdi. Serin gece havasından sonra burası aşınmış çam masası ve kuzinesiyle çok rahat hissettiriyordu.

Emily masada oturmuş, bebek hırkasına benzeyen bir şeyler örüyordu. Susan selam verince gülümseyerek örgüsünü kaldırdı. “Merhaba, Susan, petrol sızıntısında kalmış penguenler için kazak örüyorum,” dedi. “Ne düşünüyorsun?” Sıcak tutacakmış gibi görünen minik, parlak kırmızı kazağı salladı. “Bu günlerde çok fazla dinlenmem gerekiyor. Zamanımı geçirecek yararlı bir şeyler bulmam gerekiyordu.”

Susan kendini tutamayıp gülümsedi. Tam Emily’ye göreydi. Artık veterinerlik yapamasa da yeteneklerini hayvanlar için kullanmaya devam ediyordu.

“Çok güzel,” dedi Susan. “Eminim her penguen bu kazağı giymek ister.”

Masaya gidip otururken kendini aniden evinde hissetti. Hope ailesi ona karşı her zaman iyi olmuştu.

Su ısıtıcısının yanında suyun kaynamasını bekleyen Adam’a selam verdi. Adam Susan’a, “Çayını nasıl istersin?” diye sordu. “Hâlâ sütlü ve şekersiz mi?”

“Evet, lütfen,” dedi Susan. Adam fincanları ayarlamak için arkasını döndü. Çay hazır olunca Susan ile Mandy’nin fincanlarını getirerek masaya bıraktı. “Hepimizin birlikte oturabilmemiz ve çağrılmayacak olmamızı bilmek gerçekten harika,” dedi. Masanın ucunda dikilmeye devam ederek fincanını, arkasında muayenehanenin bulunduğu ahşap kapıya doğru kaldırdı. “Şerefine, Toby!” dedi.

Mandy, Susan’a bakıyordu. “Hep beraber oturmamızın sakıncası var mı?” diye sordu. “Özel konuşmak istersen diğer odaya geçebiliriz.”

Adam kaşlarını kaldırmıştı, bir Susan'a bir Mandy'ye bakıyordu. Görünüşe göre Mandy anne ve babasına Susan'ın ziyaretinin sebebi hakkında bir şey söylememişti. "Hiçbir yere gitmenize gerek yok," dedi Adam. Emily ve ben içeri geçip sizi yalnız bırakabiliriz."

Emily başını örgüsünden kaldırarak gülümsedi. Doğrulmaya çalışıyormuş gibi elini masaya koydu.

"Gitmeyin." Susan elini kaldırıp öylece durdu. "Aslında sizin fikrinizi de almaktan memnuniyet duyarım."

Emily yerine geri oturdu ve Adam da bir sandalye çekti fakat duraksayarak mutfak dolabını açtı ve bir kek kabı çıkardı. "Sanırım bize pasta gerek."

"Büyükanneemin Noel pastası. Her zaman Noel öncesi bir deneme pastası yapar ve bu senekini bize verdi," diye açıkladı Mandy. Susan'ın ağzı sulanmaya başladı. Mandy'nin büyükannesinin hamur işleri Welford'da ünlüydü.

Adam meyveli pastadan dört büyük dilim keserek pastaları masaya koydu. Tabığa birkaç parça Wensleydale peyniri koyduktan sonra oturdu. Susan'ı "Hadi al," diyerek teşvik etti ve tabağı ona doğru itti.

"Peki, ne oldu?" Çayından bir yudum içen Mandy öne eğilerek dirseklerini masaya koydu. "Michael'la her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum."

Susan iç çekti. "Ben de öyle sanıyordum," dedi. Emily ile Adam'a baktı. Onlara bakarken kaşlarını kaldırarak, "Mandy size Michael'ın kim olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Sadece Jack'in babası olduğunu," dedi Emily. Susan'a cesaret verici bir tebessümle baktı. "Birin öyle bir anda ortaya çıkması zor bir durum olmalı."

“Kesinlikle öyle,” diye katıldı Susan. Önünde duran tabaktaki pastaya baktı. Öğlenden beri tek lokma yememişti. Pastadan koca bir lokma, ardından bir lokma da peynir alarak çiğnedi. Dorothy Hope’un pastaları gerçekten de herkesin söylediği kadar güzeldi. Bol malzemeli ve çok lezzetliydi.

“Cidden çok iyi gittiğini düşünüyordum,” dedi Susan. “Michael ve ben ilk buluştuğumuzda çok iyi anlaştık. Eski zamanlardaki gibiydi. Daha sonra Jack’le tanıştı. Başlangıçta çok iyi sayılmazdı. Michael çocuklara alışkın değil,” dedi. Neden onun adına mazeretler sunuyordu ki? “Ama buraya geldiğimizde ve Jack’in gerginliği azalınca ve...” Başıyla onay veren Mandy’ye baktı.

“Dün tekrar uğradı. Bu kez bir şeyler planlamıştım. Masa oyunları filan. Ama Michael, York’a gitmeyi önerdi. Bunu Jack’in yanında söyledi. Hayır demek zordu.” Başını kaldırdı, karışısındaki üç yüz de şefkatle bakıyordu. Onu yargılamıyorlardı. “Böylece gittik,” dedi. “Pazara gitmeyi önerdim. Jack’in hoşuna gideceğini düşündüm. Oysa Michael bir evde durdu, sonra evin ona ait olduğunu ve içeri girebileceğimizi söyledi.” Susan tabaktaki pasta parçalarını ufaladığını fark edince durdu. “Hayır demeliydim ama demedim,” dedi. “Sanırım tartışmamak için alttan almak istedim. Daha sonra bize bir yatak odası gösterdi ve oranın Jack’in odası olabileceğini söyledi. Planlarını yapmıştı. Bizim yanma taşınmamızı istedi.”

Emily çok şaşırmış görünüyordu. Adam burnunu kırıştırmıştı. Mandy ise elini uzatıp Susan’ın koluna koydu. “Bu hiç iyi değil,” dedi. “Jack’in önünde söyleyerek seni buna zorlamaya çalışmış sanki.”

Susan başıyla onayladı.

“Önce sana danışmalıydı,” diye onayladı Emily.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Mandy.

“Ne yapmam gerektiğinden emin değilim,” dedi Susan. Tavana baktı ve gözlerini devirdi. “Doğru şeyi yapmak istiyordum. Jack’in iki ebeveyninin olmasının onun için daha iyi olacağını düşünüyordum ama artık emin değilim. Sonunda incinecekse olmaz.” Dirseğini masaya dayadı. Bu konuyu doğru dürüst tartışabilmek iyi hissettiriyordu.

Adam düşünüyormuş gibi başını yana eğmişti. “Mandy’yi biyolojik ailesinden hiçbir tavsiye almadan büyüttük,” dedi.

Susan doğru olduğunu düşündü. Mandy’nin anne ve babası o daha bebekken bir araba kazasında ölmüştü, o yüzden seçenekleri yoktu.

“Demek istediğim, Mandy’nin bir baş belası olduğu ortaya çıktı”, diyerek Mandy’ye yan yan bakarak sırttı. “O yüzden belki de onu en kötü ihtimal olarak görebilirsin.”

Mandy babasına şakayla somurttu. Gözlerini kısarak masanın karşısındaki Adam’a bir parça peynir attı. Adam ağzını açıp peyniri kolayca yakaladı. Yüz ifadesi öylesine memnundu ki Susan gülmek istedi.

“Ama biz iki kişiydik,” diye araya girdi Emily. “Senin için tek başına zor olmalı,” dedi.

Susan buruk bir ifade takındı. “Michael ortaya çıkana kadar gayet iyiydi,” dedi. “Annem yakında olduğu için şanslıyım.”

Mandy pastasından kalan son parçayı da yiyerek yüzünde düşünceli bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. “Anladığım kadarıyla,” dedi, “değişmez kural diye bir şey yoktur. Jimmy ile ikizlerine bakın. Sevgi dolu iki evleri var ve sorun yok. Jack’in seninle sevgi dolu bir yuvası var. Her şey doğru ortamı yaratmakla ilgili, öyle değil mi? Bir veya dört ebeveyninin olması önemli değil. Sevgi ve güvenlik olduğu sürece ebeveynlerin birbiriyle bağının olup olmaması da fark etmez. Bunları tek başına sağlayabiliyorsun. Bunu kanıtladın. Sonrasında, kurdu-

ğün yuvaya başka birini dahil edip etmemeye karar vermelisin. Sen ve Jack için kimin uygun olduğuna ancak sen karar verebilirsin.”

Emily başıyla onaylıyordu. “Bence Mandy haklı,” dedi. “Michael’la bir daha görüşmemesinin Jack için daha iyi olacağını hissediyorsan, o halde doğru karar budur. Jack şimdilik bunu kabullenecek kadar küçük. Biraz daha büyüdüğünde açıklayabilirsin. Doğru sebepten doğru şeyi yaptığını tüm kalbinle hissetmen yeterli.” Tekrar gülümsedi. Sevecen gözleri şefkat doluydu. Susan, Mandy’nin çok şanslı olduğunu düşündü. Miranda da harika biriydi, elbette öyleydi. Ancak Emily her zaman çok mantıklıydı. Artık Mandy de öyleydi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Susan. “Çay, tavsiyeleriniz ve her şey için.” Arkasına yaslanarak çayını yudumladı. Daha sonra, ufaladığı kekten bir parça alıp ağzına attı. Gerçekten lezzetliydi. Kibarca rica ederse belki Adam bir parça daha verebilirdi.

Yarım saat sonra Mandy sandalyesini geri itti. “Gitmem gerekiyor,” dedi. “Bu akşam muayenehanedeyim.”

Susan ayağa kalkınca Mandy onu arka kapıya götürdü. Susan kapıyı arkasından kapatmasını beklerken Mandy dışarı çıkarak eşikte durdu. Gökyüzü açılmıştı ve tepelerinde yıldızlar parlıyordu. “Annemle babamın yanında sormak istemedim,” dedi Mandy, “ama Douglas’la ne oldu?”

Susan’ın kalbindeki mutlu his biraz söndü. Michael’la yaşadıklarını çözmüş olsa bile Douglas’la olan ilişkisi, aslında tam olarak bir ilişki sayılmasa da sona ermişti. “Berbat ettim,” dedi Susan. “Onunla sonraki randevumu iptal etmek zorunda kaldım çünkü Michael’ın Jack’le görüşebileceği tek boş gündü. Ama yalan söyledim ve gerçek yerine Jack’in dışçı randevusu

olduğunu söyledim. Sonrasında Hope Meadows'ta neler olduğunu gördün. Sonraki perşembe Molly'de at binmeye gidecektik ama artık benimle konuşmak istemiyor. Anlaşılabilir bir durum elbette," dedi.

Mandy üzüntüyle baktı. "Ondan hoşlanıyordun, değil mi?" dedi.

Susan iç çekti. "Hoşlanıyordum," dedi. "Başlarda emin değildim. Ama kesinlikle hoşlanıyordum." Karanlıkta bir süre öylece durdular.

"Cidden gitmeliyim," dedi Mandy. "Endişelenmemeye çalış. Sonunda her şeyin yoluna gireceğine eminim." Susan'ın kolunu sıvazladıktan sonra arkasını dönüp içeri girdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Susan yarısı bitmiş Noel kartı yığınınını kenara itti, arkasına yaslanarak oturma odasına göz attı. Kartları alıp oturmadan önce birkaç yılbaşı süsünü yerleştirmişti. Jack eve geldiğinde ona sürpriz yapmak istiyordu fakat çelenklerden birini düzgün asamayınca işin yarısında sıkılmıştı. Bitmemiş ağaç ve masada duran yarısı tamamlanmış çelenkle oda iç karartıcı şekilde dağınık görünüyordu. Son üç gündür yağmur hiç dinmemişti ve yeni yıl havasına girmek çok zordu.

Arkasında yağmurun camlara sertçe vurduğunu duyabiliyordu. Ara sıra ani bir rüzgâr bacadan tepince şömineden küçük bir duman bulutu çıkıyordu. Keskin koku odayı doldurmuştu.

Saate bakmak için telefonunu çıkardı. Öğlen olmak üzereydi. Erkenden kahvaltı etmişti. Öğle yemeği için mola verebilirdi. Bakmamaya çalışsa da gözü Messenger simgesine takıldı. Yeni mesaj yoktu. İçini saran hayalkırıklığını bastırmaya çalıştı. Günlerden perşembeydi. Şartlar farklı olsaydı bu öğleden sonra at binmek için Douglas'la buluşacaklardı.

İç çekerek sandalyeden kalktı, mutfığa giderek buzdolabını açtı. Bunu yaparken nefesini tuttu. Son birkaç haftadır buzdolabının kapısını her açtığında kirli çorap kokusuna benzeyen bir kokuyla karşılaşılıyordu. Koku, Douglas'ın Camembert peynirinden geliyordu. Susan peyniri atmayı düşünmüştü fakat

gönlü elvermemişti. Bunun yerine hafta boyunca peynirin koku burnundan gitmemişti.

Buruk bir tebessümle, *Başka bir başarısız bir randevu girişiminin kokusu*, diye düşünmüştü. Peyniri çıkarıp son kullanma tarihini inceledi. Ertesi gündü. Karnı gurulduyordu. Kokuya rağmen belki de tadı güzeldi. Douglas peyniri fırında pişirmesini söylemişti. Susan paketi kaldırarak talimatları okuduktan sonra dondurucudan baget sandviç ekmeği çıkardı. Peynirle ekmeği fırına birlikte verebilirdi.

Yemeğinin ısınmasını beklerken Noel kartlarını yazmaya devam etmek için oturma odasına geçti. Kartları masaya koyarken en üstteki karttaki resme baktı. Kartları York'taki pazardan Jack seçmişti. Her zamanki gibi hayvanlara olan düşkünlüğü galip gelmişti ve kartlar kızakla kayan penguenler ve kardaki rengeyikleriyle doluydu.

Penguen kartlardan birini alarak Bay Gorski'ye yazdı. Daha sonra onu bizzat götürmeye karar verdi. Bay Gorski'nin kız kardeşi gelmişti, o yüzden yanında birileri vardı fakat Kahve'yi hâlâ özlüyordu. Jack'le sohbet etmek hoşuna giderdi.

Susan, Mandy'nin rengeyiği kartlarından birini seveceğini düşündü. Kartı açarak içine Mandy'nin adını yazdı. Jimmy'yi de belirtmeli miydi? Kaşlarını çattı. Ya çocuklar? Tek bir kişiye mi, yoksa tüm aileye mi göndereceğine karar vermek zordu. Tüm hayvanları dahil herkesi eklemeye karar verdi.

Pencereden dışarı baktı. Yağmurun dinmiş olduğunu görünce şaşırıldı. Gökyüzünü günlerdir karartan alçak bulutlar dağılıyordu. Aniden keyfi yerine geldi. Eğer hava açılırsa bütün öğleden sonra evde bunalarak oturmamaya karar verdi. Dışarı çıkıp temiz hava alacaktı. *Hepsini bitirirsem kartları postalayabilirim.*

James için penguen kartlarından birini seçti, yazdı ve aniden durdu. James'in ev adresini bilmediğini fark etti. Telefonu-

nu cebinden çıkararak Mandy'nin numarasını çevirdi. Mandy büyük ihtimalle şu anda cevap veremezdi; kolunu, hiç abartısız, koltukaltına kadar bir ineğin içine sokmuş olabilirdi ama öyleyse Susan bir mesaj bırakabilirdi.

"Merhaba, Susan." Mandy gülümsüyor gibiydi. Geçen aylarda birkaç kez aşırı baskı altında hissettiği olmuştu ama her zaman kendini toparlardı. Susan onu kendine örnek almaya kararlıydı.

"Merhaba, Mandy," dedi. "Noel kartlarını yazıyordum ve James'in adresini bilmediğimi fark ettim. Müsait olunca adresi gönderebilir misin?"

"Ah." Mandy şaşırmış gibiydi. "Noel kartlarını mı yazıyorsun? Evde mi?" dedi biraz duraksadıktan sonra.

"Evet," dedi Susan. "İzin günüm, o yüzden Jack kreşteyken Noel işlerinin birazını hallediyorum."

"Ah, anladım," dedi Mandy. Bir süre sessizlik oldu ve tekrar konuştu. "Douglas konusunda gerçekten çok üzgünüm."

Susan gülümsemeye çalışarak, "Ben de" dedi. "Yürümedi işte, hepsi bu! Noel'i durduramayız. Jack ve ben kendi başımıza her zaman iyi idare ettik. Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacımız yok." Olumlu görünmeyi başardığını umuyordu. *Gerçekten öyle olana kadar öyleymiş gibi yap.*

"Güzel." Mandy söylediğinde ciddi gibiydi. "Bugün onunla at binmeye gidecektin, değil mi?" Sesi düşünceliydi. "Seni birkaç dakika sonra arayayım mı? Bir şeyler yapabilirim belki. Eğer başarabilirsem gitmeyi hâlâ istiyor musun?"

"Harika olur!" Susan cep telefonunu masaya koyarken keyiflenmeye başladığını hissetti. Pencerenin dışında güneş yüzünü göstermişti. Günlerdir ilk kez gün ışığı mutfağına akın ediyordu. Güneş bulutların arkasına kaçmazsa at binmeye gitmek çok güzel olurdu. Yerler vıcık vıcık olurdu fakat çok fazla rüzgâr

almayan vadi tabanında güzel bir patika vardı. Mandy de atları en az Susan kadar severdi. Öğleden sonrayı Mandy'le geçirmek eğlenceli olurdu.

Fırının alarmı öttü. Susan gidip kapağını açtı. Düşündüğünün aksine Fransız ekmeğinin kokusuyla peynirin iştah açan aroması inanılmazdı. Fırındakileri çıkartarak bir табаға koydu. Mini bagetleri yumuşak peynire batırırken ağzı sulandı. Gerçekten muhteşem bir bileşimdi. Kıtır ekmelele keskin kokulu uzayan peynir her nasılsa bir araya gelmişti ve son derece lezzetliydi. Susan bir an için üzüldü. Douglas'a hediyesi için doğru dürüst teşekkür etmek yerine tuhaf görerek küçümsemişti. *Tuhaf şeylerden uzak durarak yıllar boyunca neleri kaçırdığımı merak ediyorum*, diye düşündü. Belki de Douglas'la geçirdiği kısa süreden çıkarması gereken buydu: Daha açık fikirli ve eğlenceyle daha içli dışlı olmak.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki yanındaki masada duran telefonu titreyince yerinden sıçradı. Yine Mandy'ydi. "Merhaba, Susan," dedi. Etrafta koşturuyormuş gibi nefes nefeseydi. "Her şey halledildi. İki de ahırda olabilir misin?"

Susan gülümsedi. Keyfi tavan yapmıştı. "Evet, olabilirim," diye bildirdi. Telefonu masaya bırakarak табаğını bulaşık makinesine koydu. Sadece Bay Gorski'ye kartını götürüp herhangi bir şeye ihtiyacı var mı diye soracak kadar vakti vardı. Oturma odasından geçerken duraksadı. Her yer darmadağın ıktı ve çıkmadan önce ortalığı toplama isteği duydu. Ama az önce düşündüklerini hatırladı. *Hayat dağınıklık için endişelenmek için fazla kısa*, dedi içinden. *Daha sonra bitirebilirim, bu sayede Jack de katılabilir!*

Six Oaks ahırlarına saat iki olmak üzereyken vardı. Birkaç gri yağmur bulutu inatla etrafında toplansa da güneş parlamaya

devam ediyordu. Ara sıra rüzgâr esiyordu fakat Susan kalın bir ceket ve binici pantolonu giymişti. Ağıl at sesleriyle cıvı cıvıydı. Susan içeri girince bölmelerin üstünden birkaç kafa belirdi. Yüzünde geniş, beyaz bir nişane bulunan bakla kırı bir Shire kişneyerek selam verince Susan atın yanma gidip hayvanın kadifemsi burnunu okşadı. At kulağına soluyunca “Merhaba, Bill,” dedi. Bıyıkları Susan’ın yanağını gıdıkladığında Susan elini uzatıp hayvanın boynunu okşadı. Bill, Mandy’nin kurtardığı hayvanlardan biriydi. Six Oaks’un sahibesi Molly Future onu sahiplenmişti. Mandy atın yaşının otuz veya daha fazla olabileceğini tahmin ediyordu fakat Bill emekliliğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

Susan, Bill’in yanından ayrılıp Coco dışarı çıkmak için hazır mı diye bakmaya, ağılın karşı tarafına geçti. Coco, Susan’ın hep bindiği kısırlaştırılmış bodur doruydu. Susan’a çocukken sahip olduğu midillisi Prince’i hatırlatıyordu. Yürürken gözüne solundaki ahırlardan birinden çıkan iki kişi takıldı. Birisi Molly Future’dı. Diğeriye Douglas’tı.

Susan’ın nefesi kesildi. Douglas’ın burada ne işi olduğunu merak etti. Uzun bacaklı, kısırlaştırılmış melez bir Clydesdale olan Munro’yu ahırdan çıkarırken çok rahat görünüyordu.

“Merhaba, Susan,” Molly onu her zamanki huzurlu tebessümüyle selamladı. “Coco ile isim hemen bitiyor.” Elini Coco’nun ahırına doğru sallayıp koşturarak ağılın karşısına yöneldi.

Douglas hareket kabiliyetini kaybetmiş gibi Susan’a dik dik bakıyordu. Susan da gözlerini ondan alamıyordu. Onu kreşte son gördüğünde olduğu gibi saçları yine kabarık değildi. Binici kıyafetiyle şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu; vatkalı bir ceket ve uzun binici botlarının üzerinde zeytin yeşili jokey pantolonu. Susan, Coco’nun bölmesine doğru baktı. Molly içeride gözden kaybolmuştu. Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, Molly

ortaya çıkmadan önce Douglas'la konuşmalıydı. Douglas'ın yanına giderken dizleri tutmuyordu. Elinde olmadan kendini biraz suçlu hissetti. At binmeyi öneren Douglas'tı. Anlaşılan tek başına gelmeye karar vermişti. Mandy ve Susan davetsiz misafir konumuna düşmüştü.

Douglas'a doğru yürürken yüzü yanıyordu. "Özür dilerim," derken yanaklarının daha da kızardığını hissetti. "Mandy'yle at binmeyi planladık. Senin burada olacağından haberim yoktu. Randevumuz iptal olunca düşündüm de..." Sustu. Randevularının iptal olma sebebi hakkında konuşmak istemiyordu.

Douglas ona dik dik bakıyordu, normalde uysal olan alnında bir çizgi belirmişti. "Mandy'yle gelmeyi mi planladın?" dedi. "Ama..." Sustu ve başını salladı. "Mandy beni aradı. Buluşacağımızı söyledi. Bana göstermek istediği yabancı kirpiller varmış." Tekrar sustu.

Somurtma sırası Susan'daydı. Cebinden telefonunu çıkarak mesajlarına baktı. Tabii ki Mandy'den bir mesaj vardı.

Çok kızdıysan özür dilerim, yazıyordu. *Kızmadıysan, teşekkürle gerek yok.*

Telefondan başını kaldırdığında nefesi kesilmişti. Douglas kıpırdamadan onu izlemeye devam ediyordu. "Ne yazık ki oyuna getirildik," dedi Susan. Gözleri Douglas'ın yüzündeydi. Douglas arkasını dönüp Munro'yu hemen ahırına geri mi koyacaktı? Aksine, Douglas, Susan'm hissettiğinden bile daha şaşkın görünüyordu.

Ağılın karşısından toynak sesleri duyuldu ve Coco'yu getiren Molly belirdi. Susan Coco ile vadide gezerek geçirdikleri mutlu günleri düşününce her zaman olduğu gibi neşelendi. Hızla Douglas'a döndü. "Üzgünüm," dedi. "Gerçekten en ufak fikrim yoktu. Seninle at binmeyi çok isterim eğer..." Sustu, daha sonra aceleyle devam etti. "...yalan söylediğim için beni bağış-

layabilirsen.” Nefesini tuttu fakat Douglas cevap veremeden Molly yanlarında bitti. “Gezinti için harika bir gün,” dedi neşeli bir sesle. “Mandy’nin bu geziyi ayarlaması iyi olmuş.” Eskisinden de daha fazla utanç duyan Susan’a göz kırptı. Susan, Douglas’ın görmemiş olmasını umdu. Douglas için istediği son şey tekrar yalan söylediğini ve Mandy’nin bu buluşmayı Susan’ın teşvikiyle ayarladığını düşünmesiydi. Ancak, Douglas arkasını dönmüştü ve Munro’nun eyerini sıkılaştırıyordu.

Molly, Susan’ı tepeden tırnağa süzdükten sonra eyeri bağlamayı bitirmiş olan Douglas’a baktı. Douglas’ın çıplak başını görünce, “Size bir şapka getirecektim, değil mi?” dedi. “Bir dakika bekleyin.” Tekrar koşturarak uzaklaştı, bu kez eyer odasına doğru gitmişti.

“Peki, olur mu?” diye sordu Susan.

Douglas başını belli belirsiz sallayarak onayladı. Hafif bir tebessümle, “Burada olduğumuza göre ata da binebiliriz,” dedi. Susan rahatladığını hissetti. Birlikte gezmek tuhaf olsa da Douglas’ın arkasını dönüp uzaklaşması daha kötü olurdu. Molly birkaç şapkayla döndü ve Douglas şapkaları denerken Munro’yu tuttu. Douglas ilk şapkayı başına takmadan önce ellerini saçlarında gezdirdi. Miğfer kayışını bağladıktan sonra başını hafifçe sallayarak onay verdi. “Bu iyi,” dedi. Molly, Munro’nun eyerindeki üzengiye tutmak için atın etrafından dolandı ve Douglas şaşırtıcı bir çeviklikle kendini yukarı çekerek eyere kolaylıkla oturdu. Sistematiik hareketlerle dizginleri topladıktan sonra Molly, Susan’a yardım etmeye giderken kıpırdamadan oturdu.

Molly, Susan’a bakarak, “Vadi tabanındaki düşük patikadan uzak durmalısınız,” dedi. “Onca yağmurdan sonra sel tehlikesi var. Walton parkuru iyi durumda olmalı ama büyük meşe ağacının bulunduğu alana vardığınızda yüksek yerlerde kalın. Hangisini kastettiğimi anladın, değil mi?”

“Anladım, teşekkürler. Endişelenme, dikkatli olacağız.” Susan, Molly’ye gülümsedi ve Molly, Coco’nun boynuna hafifçe vurdu.

“İyi sürüşler,” dedi Molly.

Birkaç dakika sonra araba yolundan sağa dönerek yolun karşısına geçtiler. Atlarına bindiklerinden beri tek kelime etmemişlerdi. Douglas’la birlikte ata binmek tuhaf geliyordu. Susan istediği sıklıkta ata binemiyordu fakat ata bindiğinde genellikle Molly veya Animal Ark’ın hemşiresi Helen Steer ile çıkardı. Coco, Susan için yeterince yüksek bir attı ama iri yarı Munro’nun yanında cüce gibi kalıyordu. Atını kolayca idare eden, bedenini devasa Clydesdale melezinin adımlarıyla uyumlu hareket ettiren Douglas’a baktı.

“Sık sık ata biner miydin?” diye sordu. Douglas ağıldan çıktıkları ve hareket halinde oldukları için kesinlikle daha mutlu görünüyordu.

Douglas başını eğip Susan’a bakarken Susan’ın son günlerde çok özlediği o kocaman gülümsemesini ilk kez sundu. “Highlands’ta küçük bir çiftlikte büyüdüm,” dedi. “Midillim yoktu fakat çiftliğin her iki tarafındaki komşularda vardı. Okuldan sonra onlarla birlikte ata binerdim. Kendimi bildim bileli ata binerim.”

Susan bunun cennette olmak gibi olduğunu düşündü. On iki yaşına kadar Londra’da yaşamıştı. Welford’a ilk geldiğinde oradan nefret etmişti. Şimdiye asla başka bir yerde yaşamak istemiyordu. Susan, Douglas’ın da ona çocukluğunu sormasını umarak bir dakika boyunca bekledi fakat Douglas etrafa bakınarak manzarayı seyretti. “At sırtındayken hep bambaşka görünür,” dedi.

Yoldan çıkmışlardı ve vadinin kenarından geçen patikada ilerliyorlardı. Susan sel oyuğuna bakarak nehrin gerçekten ka-

barmış olduğunu düşündü. Nehir yazları sığ olurdu, kayaların tepesine vururdu. Bahar geldiğinde, yüksek arazilerdeki karlar da eriyince yükselirdi. Şu andaysa yatağından taşmak üzereydi. “Öyle,” dedi Susan. Söyleyecek başka bir şeyler daha aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Douglas iki dizini tek eliyle tutarak diğer eliyle gözlerine düşen saçlarını itti. Susan öne doğru taranmış kâkülleriyle yeni tarzının onu biraz daha zarif gösterdiğini düşündü fakat eskiden takındığı vahşi görüntü kadar yakışmamıştı. “Saçlarını değiştirmişsin,” dedi.

Douglas omuz silkti. Oysa beklenmedik şekilde utanmış görünüyordu. “Beğendin mi?” diye sordu.

Susan’ın aklına hiçbir şey gelmiyordu. Nasıl dürüstçe cevap verebilirdi? Douglas’ı üzmemek istemiyordu. Sonuçta burada onunla konuşuyor olduğu için şanslıydı. Ama yalan söylemeyeceğine dair kendine söz vermişti. “Hoş olmuş,” dedi, “ama önceki halini daha çok seviyordum.” Konuşurken sözlerinin etkisini yumuşatmak için gülümsüyordu ama Douglas yeniden başını çevirip manzaraya baktı ve gülümsemedi.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Susan. Douglas dönerek doğrudan gözlerine baktı. Susan gözlerindeki acıyı görünce sarsıldı. Douglas yeni görüntüsüyle Susan’ı memnun etmeye mi çalışmıştı? Susan görünüşe göre onu bir kez daha kırmıştı. Aniden zamanının geldiği hissine kapıldı, işleri yoluna koyma veya sonsuza dek mahvetme ihtimali. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. “Senden düzgünce özür dilemek istiyorum,” dedi. “Ayrıca bir şeyi açıklamak istiyordum.” Durdu. Zordu ama Douglas dinliyordu. “Haklıydın,” dedi, “Michael’la beni gördüğünde şüphelenmekte yani. İkimiz birlikteyken ona sırlıslıkla âşıktım.” Duraksadı. Geçmiş zaman olsa da bu konuda konuşmak hâlâ zor geliyordu. “O zamanlar hayatımızı

birlikte geçireceğimizi, bir aile kuracağımızı ve her şeyi paylaşacağımızı düşünüyordum.” Sesi titriyordu. “Sonra Jack’e hami-le kaldım,” dedi. “Michael’a göre zamanlaması yanlıştı.” Tekrar susarak dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar birbirine bastırdı. *Zamanlama hatası mı?* Michael’ın Susan’ın hayatında yarattığı yıkımı anlatmak için ne kadar da hafif bir ifadeydi. Susan yutkunarak zaman kazandı.

Sesini tekrar kontrol edebildiğinde, “Yeni bir hayat kur-dum,” diyerek devam etti. “Sadece Jack ve ben. Mutluyduk ama elbette birini arıyordum. LoveSpark’a girdim, randevuya çık-mayı denedim. Daha sonra, tam seninle tanışmışken Micha-el tekrar ortaya çıktı ve bir şekilde kapıldım bu rüyaya.” Artık kelimeler ağzından umarsızca dökülüyordu. “Michael ve ben beraber kalsaydık nasıl olurdu diye hep merak ederdim. Jack’i bir aile olarak büyütsek... İkinci bir şans varmış gibi hissettim, anlıyor musun?” Çaresizlik içinde sustu. Douglas anlar mıydı, anlayabilir miydi?

Atlarını durmadan sürüyorlardı. Patika vadiye doğru alçal-dıkça daraldı ve yolun her iki tarafı da ağaçlarla sarıldı. Susan içinin ürperdiğini hissetti. Douglas o kadar yakınındaydı ki dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Teselli bulmak için elini uzatmak istedi fakat Douglas’ın ne tepki vereceğini bilmiyordu. Bir dakika daha ilerlediler, yan yanaydılar ama kilometrelerce uzaktılar. Susan devam etmesi gerektiğini düşündü. Douglas’ın anlamasını sağlamalıydı.

“Ama aynen ilk seferde olduğu gibi, bir rüyadan ziyade bir kâbus olduğu ortaya çıktı.” Konuşurken sesi ümitsizdi. “Değiş-tiğini sanmıştım ama değişmemiş. Birlikte yeni bir hayat kur-duk, Jack ve ben. Artık Michael’ın bana uygun olmadığını bi-liyorum. Onun hayatını istemiyorum. Şu anda sahip olduğum hayatı istiyorum. Geri dönemem.”

Patika tekrar genişledi. Susan nehrin on beş metre aşağıdaki kayaların üzerinden aktığını görebiliyordu. Sular gürültüyle dökülüyordu. Aşağıda gürül gürül akan suyla aralarında sadece alçak bir duvar vardı. Susan, Coco'ya ayağıyla hafifçe vurarak kenardan uzaklaştı.

Susan ona tekrar baktığında Douglas'ın bakışları biraz daha yumuşamıştı. Douglas ona belli belirsiz bir tebessümle bakarak eldivenli elini uzattı. Susan da elini uzattı ve parmakları bir an için birbirine değdi. Susan içine bir güç dalgasının yayıldığını hissetti. "Bana anlattığın için sağ ol," dedi Douglas. "Kolay olmamıştır. Anlıyorum."

Susan yüzünü ekşiterek başını salladı. "Sana yalan söylediğim için çok özür dilerim," dedi. "Aptalcaydı ve Michael başka bir gün gelemeyeceğini söylediğinde ağızımdan öylece çıkıverdi. Söyler söylemez de utanç duydum. Yanlış olduğunu biliyordum. Seni bir daha gördüğümde hemen söyleyecektim ama Hope Meadows'ta karşılaştık."

Parmakları hâlâ birbirine değiyordu. Douglas bir anda Susan'ın parmaklarını kavradı. "Bana anlatmana memnun oldum," dedi. "Her şey üst üste geldiğinde çok zordur. Ayrıca Jack'le durumun karmaşıklığını da anlayabiliyorum. Her zaman onun için en iyisini yapmaya çalışmak zorunda olduğunu biliyorum."

Yamacın dibine varmışlardı ve akıntının sesi kulaklarını dolduruyordu. Önlerinde dar bir taş köprü nehrin karşı tarafına uzanıyordu. Ötesinde ise tarlalar vardı. Susan suyu geçtikten sonra eşkin gidebileceklerini düşündü. Sonrasında, vadinin diğer tarafı boyunca ilerleyerek geri dönebilirlerdi veya tarlaları su bastıysa geldikleri yoldan dönebilirlerdi. Aralarındaki buzlar çözülmüştü. Bundan sonrası daha kolay geçecekti. Coco'yu köprüye doğru sürerken keyiflendi. Ses duvarı sağır edici olsa

da atları karşıya geçirmeyi başardılar. İyi ki Coco ile Munro sessizlerdi. Diğer tarafta tarlaya girdiklerinde gürültü azaldı. Dümdüz çimen örtüsü çok davetkârdı. Susan, Coco'nun sabırsızlandığını hissedebiliyordu. Coco koşmak istiyordu.

“Hadi yarışalım!” Douglas, Susan’a dönüp onay vermesini ve dizginlerini toplamasını bekledikten sonra eyerinde öne eğilerek Munro’yu harekete geçirdi. Bir saniye sonra Susan ile Coco tarlada peşlerindeydi, rüzgâr saçlarını uçuruyordu ve Susan kakhaha atıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Susan atın iki omzunun arasına sinerek bir jokey gibi dengesini sağladı. Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu ve kendini gülmekten alamıyordu. Altında Coco kabarıp geriniyordu, toynak sesleri ıslak çimlerde gümbürdüyordu. Daha uzun bacaklı ve hızlı Munro'nun üstündeki Douglas'ı yakalaması imkânsızdı ama denerken harika vakit geçiriyordu.

Alanın sınırını belirleyen duvarın yanındaki bir dizi köknar ağacına vardıklarında Douglas yavaşladı. Sonunda ortalama bir hızla ilerlemeye başladılar. Douglas eyerinde arkasına yaslandı. "Harika!" diye bağırdı. Havada kement sallıyormuş gibi yaptı. "Benden kovboy olurmuş," diye haykırdı. Susan nefesini tutarak güldü. İki at da hızlı soluklar alarak sesler çıkarıyordu. Douglas hayat dolu gözlerle gülümsedi. Hayal edilebilecek en abartılı kovboy aksanıyla, "Sırada ne var, Calamity Sue?" diye sordu.

Susan yanaklarını şişirdi. "Fark etmez," dedi. "Biraz daha ilerlemek için vaktimiz var mı?"

Douglas saatine baktı. "Yeterince," dedi. Gözleri parlıyordu ve Susan aniden keyiflendi. Eski, neşeli Douglas geri dönmüştü. At sırtında olmasalardı Susan uzanıp ona sarılırdı. Bir sonraki alanın kapısına doğru ağaçlar boyunca ilerlediler. Susan ileriden bir ineğin böğürdüğünü duydu. Kapıya önce Douglas vardı. Dizginleri tek elinde toplayıp kapıyı açtı ve önce Susan'ın

girmesi için Munro'yu geri çekti. Alandaki en yüksek nokta giriş kapısıydı ve alanın tamamını su basmıştı. Bir Highland ineği sürüsü en uç köşede toplanmıştı, iki tarafları duvarlarla çevriliydi. Üçüncü tarafta ise kahverengi sular onlara doğru ilerliyordu. Kapana kısılmışlardı!

Douglas kapıdan geçip Susan'ın yanında durdu. Endişeli bir sesle, "Ah, olamaz, bir sorunumuz var," dedi. Onlar izlerken bile ineklerin sığındıkları toprak parçası giderek daralıyordu. Sular çok hızlı yükseliyordu. Susan alanın aşağısına baktığında nehrin daha önce geçtikleri yerdeki setleri yıktığını gördü. *Suların geldiği yer orası.* İnekler daireler çizerek dolanıyordu. Suyu koklamak için eğildiler ve geri sıçradılar. Dehşete kapılmışlardı, gözleri büyümüştü.

"Ne yapmalıyız?" Susan'ın kalbi hızlanmıştı. Artık sürünün hepsine yetecek kadar yer kalmamıştı. Sular toynaklarına vuruyordu. İneklerden biri başını kaldırıp boynunu uzatarak tekrar böğürdü.

"Onları oradan çıkarmalıyız," dedi Douglas. Kaşlarını çatı. "Mandy'yi ara," dedi. "Kimin inekleri olduğunu biliyordur."

Susan cebinden telefonunu çıkardı. Mandy ilk çalışta cevap verince rahatladı. "Alo, Mandy?" Telefonu kulağına bastırdı. Douglas, Munro'ya daireler çizdiriyordu. At huzursuzdu, başını aşağı yukarı sallayarak pofurdanıyordu. "Walton parkurundayız," dedi bağırarak. "Köprüden sonraki ikinci alan. Highland inekleri bulduk. Alanı sel basıyor. Sular hızla yükseliyor." Konuşurken bile sel sularının yayıldığını görebiliyordu. Onları ineklerden ayıran hendek genişliyordu.

"Jeremy Loxhill'in sürüsü olmalı." Mandy'nin sesi kesiliyordu. "Onu ararım. Kısa süre içinde orada oluruz"

"Geliyorlar," diye seslendi Susan. Munro yeniden sakinleşmiş görünüyordu.

Douglas başıyla onayladı. “Çok iyi,” dedi, “ama bekleyemeyiz. Sular daha fazla yükselmeden onları oradan çıkarmamız gerekecek.” Douglas kararlı görünüyordu. Susan da cesaretlendiğini hissetti. En güvenli yolu bulmaya çalışarak alana bakındı. Daha önce burada binlerce kez ata binmişti. “Şuradaki patika hattını izlemeliyiz,” diyerek bir yükseltinin üstündeki toprak yolu gösterdi. Orası da sular altındaydı fakat daha sığ olabilirdi. “Daha sonra onları duvar kenarından güdebiliriz. Sudan çık-tıklarında da buraya getirebiliriz.”

Douglas başını bir kez sallayarak onayladı. İkisi birlikte atlarının üstünde yan yana tepeden aşağı indiler. Sular yükselmeye devam ederek onlara doğru geliyordu. Susan ineklere baktığında kuru toprak parçası kalmamıştı. Hayvanların ayakları yükselen kahverengi akıntıya batmıştı. Douglas ve Susan atlarıyla suya girdiler. Susan, Coco’nun toynaklarının suları sıçrattığını duyabiliyordu. Sular önce Coco’nun dizlerine kadardı ama sonra Susan’ın dizlerine kadar çıktı.

Kahverengi sular girdap yaparak akıyordu. Coco bir anlığına bocaladı ama Susan ilerlemesi için onu zorladı. Douglas da hemen yanındaydı. Munro bu tuhaf yolculuğu sorun etmiyor gibiydi.

“Oraya varınca ne yapacağız?” diye sordu Susan.

Douglas’ın yüzünde ümitsizlik vardı. Yine de ilerlemeye devam ediyordu. “Hareket etmek istemeyebilirler,” dedi. “Onları gütmek zorundayız. Onlara bağız. Coco’nun anlayacağını düşünürsen kollarını salla.” Susan onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemişti.

Coco, Susan’ın altında bir an için tökezleyerek yalpaladığında Susan panikledi ama beygir toparlandı. İki karış daha yüksek olan Munro ilerlemeye devam ediyordu. İnekler onlara bakarak pofurduyor, sular altında kalan adacıklarının etrafında dolanıyorlardı.

“Tamam mı?” Douglas, Susan’a bakıyordu. Mavi gözleri nasıl da kararlıydı. “Hazır mısın?” diye sorduktan sonra ileri atıldılar. Artık sürüye yaklaşmışlardı.

“Hooo! Yürüyün!” Douglas sürüye bağırarak sol elini havada sallıyordu.

En yakındaki inek ona baktı. Hayvan çılgına dönmüştü.

“İlerleyin!” Susan da sonunda konuşabilmişti.

Sürü daha hızlı dolanmaya başladı ve Susan bir an için duvarı kırıp geçecekler mi, diye merak etti ama Douglas, Munro’yu tekrar ileri doğru sürerek duvara yaklaştı ve inekler başlangıçta isteksizce olsa da geri döndü. Fakat hayvanlar da dirseklerine kadar suya batmıştı, giriş kapısına giden tepeciğe varmaya çalışırken bir an yüzüyorlar sonra birden hırıltılı soluklar alıp sular sıçratıyorlardı.

Douglas, “Onları duvarın diğer tarafına süreceğiz,” diye bağırdı. “Sen arkalarında kal, ben de doğru tarafta kalmalarını sağlamak için yanlarında gideceğim. Harika gidiyorsun!”

Susan sürüyü tepeye doğru sürerken kapıyı açık bırakmaları gerektiğini düşündü. Aslında sular yükselmeye devam ederse diğer tarla da güvenli olmayacaktı fakat çıkış yolu o taraftaydı. Sürü burada güvende olamazdı. Coco’yla sürünün arkasına geçti, Douglas ise söylediği gibi gittikleri yönü kontrol etti. *Gerçekten tam bir kovboya benziyor!*

İleride bir hareketlilik dikkatini çekti. Kapı açılıyordu. Susan bir an için Mandy’nin el salladığını gördüğünü düşündü ama dikkatini yeniden önündeki sürüye verdi. Artık sabit bir hızla hareket ediyorlardı. Douglas sürüden biraz uzaklaştı. Kapıya ulaştıklarında sürüyü kapıdan geçirmek için geri döndü. Yol boyunca sakinleştirici sözler söylemeye devam etmişti. “Gelin bakalım, hanımlar, haydi kuru toprağa. Orada iyi durumdasın, değil mi, Susan? Bak, iyi olacaklar.”

Susan bir an için ineklerin kolayca döneceğini düşündü. Hayvanlar yavaşladı. Daha sonra, en baştaki inek görünmeyen bir şeye böğürerek başını havada savurdu ve tekrar tepeye doğru ilerlemeye başladı.

Douglas bir an bile tereddüt etmedi. Munro'yu dörtlüye koşturarak ineklerin önüne geçip bağırdı. "Hooo!" diye haykırdı. "İLERLEYİN!"

İnekler yavaşladı. Bir süre böğürerek etraflarına bakındılar, sonra döndüler ve akıbetlerinden hiç şüphelenmemişler gibi kapıdan geçtiler.

Susan sevinçle, "Başardın!" diye bağırdı.

Douglas ona gülümsediğinde Susan'ın kalbi pır pır etti ve bunun tümüyle inekleri gütmenin yarattığı adrenalinden kaynaklanmadığını biliyordu. "Başardık," diye düzeltti Douglas.

Mandy kapının diğer ucunda durmuş, duvarın arkasında saklanıyordu. Susan yavaşlayıp yürümeye başlayınca Bay Loxhill'in bir ATV'yle tepeden indiğini gördü. Adamın yüzü endişeliydi. Mandy'nin yanında durdu.

"Muhteşem güttünüz!" Mandy, Douglas'a gülümsedi. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

Douglas sırttı. "Eskiden komşumun North Country İskoç koyunlarında ona yardımcı olurdum. O koyunlar da Highland inekleri kadar huysuzlardır. Ama daha önce at sırtındayken herhangi bir şey gütmemiştım. Sence benden kovboy olur mu? Hey dostum!" İnekler tehlikeyi atlattığı için eğleniyor gibiydi.

Susan güldü. "Bence aksanına biraz daha çalışmalısın," dedi.

Mandy gülüyordu fakat Bay Loxhill onlara katılmadı. Hâlâ endişeli görünüyordu. "Onları çıkardığınız için çok teşekkür ederim," dedi, "ama onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer o tarla sular altında kaldıysa vadinin tamamı risk altında demek-

tir. Sular ahırımın kapısına kadar geldi." Ellerini kalçalarına koyarak cevabın havadan düşmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Muhtemelen Wildacre'da yer vardır," diye önerdi Mandy. "Boş bir ağılım ve birkaç tavukla paylaşmayı dert etmezlerse ahırda bolca yerim var."

Bay Loxhill, Mandy'ye baktı. "Emin misin?" dedi. "Cidden çok makbule geçer."

"Elbette," dedi Mandy.

"İnekleri oraya götürmenin en iyi yolu nedir?" diye sordu Bay Loxhill. Karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. "Sanırım yol boyunca ilerleyebiliriz fakat Walton trafiği yüzünden bu saatte yol çok kalabalıktır ve hava kararıyor."

Susan yukarı baktığında havanın gerçekten de karardığını fark etti. Gökyüzü yeniden bulutlanmıştı. Akşam karanlığı çökmüyordu. "Biz parkur yolundan geldik," dedi. "İnekleri köprüden geçirebilirsek o yoldan götürebiliriz."

"İyi fikir," dedi Mandy. "Wildacre kavşağı oradan sadece birkaç yüz metre ileride. Arabamı alırım ve varsa diğer arabaları durdururum."

İnekler köprüden geçerken huzursuzlanmıştı fakat Douglas, Susan ve Bay Loxhill ilerlemeleri için hayvanları teşvik ettiğinden kısa süre içinde parkura varmışlardı. Douglas yola varmadan önce ineklerin önüne geçmeyi başardı. Mandy söz verdiği gibi yolda bekliyordu, farlarını yakmıştı.

Mandy yolda cipiyle onları izledi ve hep birlikte yorgun sürüyü Wildacre'a kadar götüldü. Patikanın sonuna vardıklarında Jimmy görüldü. "Ahır kapısı açık," diye bağırdı.

Birkaç dakika sonra ineklerin hepsi güven içinde Mandy'nin ahırındaydı. Acil durum sona erdiğinden Susan aniden Molly'yi

hatırladı. Molly kesin nerede kaldıklarını merak ediyordu. “Mandy,” diye seslendi. “Molly’ye burada olduğumuzu haber verir misin, lütfen?”

Ahırın kapısını kapatan ve Bay Loxhill’le inekleri beslemenin planlamasını yapmakta olan Mandy başını kaldırıp Susan’a baktı. “Elbette,” dedi. “Birkaç dakika içinde döneceğinizi söyleyim. İyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim,” dedi Susan. Islak ve biraz yorgun olmasına rağmen şaşılacak derecede neşeliydi. Birkaç dakika sonra Douglas ve Susan yola çıkıp ahırın avlusuna vardılar. Susan kendini Douglas’a kaçamak bakışlar atmaktan alamıyordu. Yağmurda kendinden emin halde atını sürerken romantik bir kahramana benziyordu. *Kimin aklına gelirdi?* Sınıfta onu gördüğündeki ilk izlenimini hatırlayarak kendi kendine gülümsedi.

Molly koşarak onları karşılamaya geldi. “İyi misiniz?” diye sordu. “Bay Loxhill’in sürüsünü kurtardığınızı duydum.” Yanlarına gelip Susan ayaklarını üzengilerden çıkarıp attan inerken Coco’nun başını tuttu. Sert bir inişti. Uzun süredir eyer üstünde bu kadar çok vakit geçirmemişti. Douglas da atından inince Molly, Munro’yu ahırına götürdü.

Başını sallayarak, “Siz de eve gidip kurulanmalısınız,” diye bildirdi. “Nicole burada. Eyerlerini biz çözeriz.”

Susan gülümserken Douglas selam durdu. “Emredersin, patron,” deyince Molly güldü.

“At sırtındaki iki kahramanı her gün karşılamıyorum,” dedi Molly. “Douglas, şapkanı bana ver de senin için kaldırayım.”

Molly, Munro’yu ve Douglas’ın şapkasını alıp koşarak gözden kayboldu. Susan kendini Douglas’la baş başa buldu. Aniden utan-

dı. İneklerle harika iş çıkarmıştı. Douglas, Susan'a yaklaştı. Avluya serpiştirilmiş loş sarı lambaların ışığında gözleri parlıyordu. "İnanılmazdın," dedi usulca. Susan'a gülümsedikten sonra uzanarak elini tuttu. Yağan yağmura rağmen Susan gitmek istemiyordu.

"Hayır," dedi Susan. "İnanılmaz olan sendin." Aniden nefesi kesildi. Douglas'ın bedeni çok yakındı. Susan'ın içini arzu kapladı.

Cebindeki telefon çalınca içinden sessizce küfretti. "Özür dileirim," dedi. "Cevap versem iyi olur." Telefonunu cebinden çıkardı.

Arayan Miranda'ydı. "Neredesin yahu?" Sesi titriyordu. "Jack ve ben kapının dışında bekliyoruz. Anahtarı getirmeyi unutmuşum. Gelmen uzun sürecek mi?

"Üzgünüm anne. Uzun hikâye ama yoldayım, geliyorum." Susan telefonunu cebine geri koyarken iç çekti.

Douglas gülümsemeye devam ediyordu ama o özel an sona ermişti. "Annelik görevleri beni çağırıyor. Öğleden sonra için teşekkürler," dedi.

Douglas başını salladı. "Teşekkür etmen gereken kişi Mandy," dedi. "İyi ki bu tuzağı kurmuş."

"Bence de," diye itiraf etti Susan. Bir süre durup aklını topladı. "Yani, sence tekrar denemek isteyebilir misin? Demek istediğim, randevu olayını... İstersen, ben de çok isterim." Susan kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu.

Douglas gülümsedi. "Seni arayacağım," dedi. "Çok yakında." Susan'ın arabasının kapısını açarak binmesini bekledi. "Görüşmek üzere ortak," diye takıldı Susan.

Douglas gülerek arabanın kapısını kapatırken, içtenlikle "Yee ha!" diye bağırırdı.

Susan motoru çalıştırırken güldü.

Romantik bir kahramanın biraz saçmalayamayacağını da kim söylemiş?

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Alo, Susan? Ben Douglas!”

Gümbürtülü İskoç sesi çok yüksek olduğundan telefonu kulağından uzaklaştırması gerekse de Susan kendi kendine sevinçle gülümsüyor ve heyecanını dizginlemeye çalışıyordu. *Aradı!* Elinden geldiğince normal davranarak, “Merhaba Douglas,” dedi. “Nasılsın?”

“Ah, iyiyim,” dedi Douglas. “Dünden sonra ancak kurulana-bildim! Ama aslında çok ciddi bir konu için arıyorum.”

Susan sorunun ne olabileceğini merak etti. Douglas’ın sesi inekleri güderken olduğu kadar ciddi geliyordu.

“Elbette, seninle bir kez daha çıkmak isterim, tabii sen de istersen,” diye devam etti. “Ama bunu yapmadan önce yerine getirmem gereken çok önemli bir sorumluluğum var. Bu ara bir gün gelip Jack’in duvar resmini yapabilir miyim?”

Susan kalbinde saf bir mutluluğun kabardığını hissetti. Nihayet hoşlandığı, ondan hoşlanan ve Jack’i kabullenen bir adam mı bulmuştu? Kabullenmekle kalmayıp onu bilfiil tanımak isteyen ve iyi davranan biri.

“Harika olur!” diye cevap verdi Susan. “Yarın akşam boşuz. Uygun mu?”

“Mükemmel,” dedi Douglas. “Altıda gelirim. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi usulca.

Ertesi gün Susan pencerede oturmuş, Douglas'ın arabasını bekliyordu. Douglas'ın birkaç dakika içinde gelmesi gerekiyordu. Jack de geleceğini biliyordu ama üst kattaydı. Susan, Douglas'la birkaç dakika yalnız kalabilmeyi umuyordu. Douglas'ın arabası görününce kapıya koştu. ;Dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti ve Douglas arabasından inip ona doğru gelirken gülümsedi.

“Selam,” dedi Susan. Bedenine sevinç dalgası yayılıyordu.

Douglas yanına gelerek gülümsedi. Susan başını kaldırıp ona bakarken kendini tutamadı ve gülümseyerek karşılık verdi. Douglas'ın saçları eskisi gibiydi, kreş ziyaretindeki dağınık haliyle aşırı sert çekiciliğin ortasını bulmuştu. Muhteşem görünüyordu. Douglas öylesine yakınında durdu ki Susan'ın nefesi kesildi. Douglas elini kaldırıp nazikçe Susan'ın beline koydu. Susan onu öpeceğini düşündü. Karnında kelebekler uçuşuyordu. Douglas öne doğru eğilirken Susan yüzünü Douglas'a doğru kaldırdı.

“Merhaba, Douglas!” Kapıdan bir bağırış duyuldu. Jack samimi bir tebessümle kapıyı sonuna kadar açtı. “İçeri gel.”

Douglas doğrularak güldü. Elini Susan'ın belinden çekerek ona doğru üzüntüyle omuz silkti.

Birlikte üst kata çıktılar. Susan odayı hazırlamış, yerleri ve mobilyaları çarşaflarla örtmüştü. Jack de birkaç kâğıt ve boya hazırlamıştı, bu sayede o da resim yapabilecekti. Susan, Douglas'ın resim malzemelerini yerleştirmesini izledi. Farklı ebattaki fırçaları ve çok sayıda küçük boya kutusunu çıkarırken işini iyi bildiği belli oluyordu.

“Pekâlâ, ne çizeyim Jack?” diye sordu. Bir dakika sonra mevsimler, bitkiler, hayvanlar ve böcekler hakkında derin bir sohbele dalmışlardı.

Susan yazmak için son Noel kartlarını getirmişti. Bu niyetle örtülü masaya oturdu ama Douglas'ın odada olması dikkatini

dağıtıyordu. Gözleri sürekli Douglas'a kayıyordu. Daha önce taslak çizerken onu izlemişti. Boya yaparken de aynı şekilde konsantreydi. Normalde yabani olan hareketleri sakin ve kontrollüydü. Sadece birkaç dakika sonra Susan kartları kenara koyarak kalemini bırakıp onu izlemeye koyuldu.

Douglas son derece odaklanmış olsa da Jack ona ardı ardına sorular sorarken röportaj vermeyi başarabiliyormuş gibiydi.

"Futboldan hoşlanır mısın, Douglas?"

Douglas az önce eklediği akan bir çizgiyi incelerken kaşlarını hafifçe çattı. Daha sonra, kaşlarını kaldırarak ve yüzünde bir gülümsemeyle Jack'e doğru baktı. "Futbolu çok severim." Başını bir kez sallayıp onay vererek bir fırça darbesi daha eklemek için yeniden eğildi.

"Hangi takımı tutuyorsun?"

Eklediği çizgiyi incelerken bir kez daha sustu. Resimlerin şekillenmesi inanılmazdı. Douglas, Jack'e tekrar baktı. "Manchester City," dedi.

"Bööö!" Jack'in sesi yükselmışti ve Douglas doğrularak Jack'e iyice baktı. Gülümsüyordu. "Sakin bir United taraftarı olduğunu söyleme," dedi. Yapmacık bir dehşete kapılma ifadesi takınarak dudak büktü ve ellerini havaya kaldırarak küçümsüyormuş gibi fırçasını havada salladı.

Jack ona ters ters baktı. "Şunlara bak o halde," diyerek pantolonunun paçalarını sıyırdı ve kırmızı beyaz çoraplarını gösterdi. "United, City'den çok daha iyidir," dedi.

Douglas burnunu kırıştırarak başını salladı ve şakadan yüzünü ekşitti. "Hiç de değil," diye gürlledi.

Jack gözlerini kıstı. Elinde bir boya fırçası tutuyordu. Kırmızı boya doluydu. "Öyle!" diye bağırarak tepindi. Susan'a arsızca bakarak arkasını döndü ve Douglas'a doğru fırçaya fiske vurdu.

Susan nefesini tuttu. Douglas şaşkın halde öylece oturuyordu. Yüzü ve sakalı kırmızı boya içinde kalmıştı.

“Jack!” diye ciyakladı Susan. “Boya sıçratmamalısın. Douglas’tan özür dile, lütfen.”

Jack başını öne eğdi. “Özür dilerim, Douglas,” diye mırıldandı.

Douglas gelişigüzel kırmızı lekelerle kaplı halde gülümse-di. “Hiç önemli değil,” dedi Susan’a. “Çoğunlukla boyayla kaplı olurum ve örtülerin önemli olan her şeyi korudu. Hepimizin üzerinde eski kıyafetlerimiz var, değil mi?”

“Doğru.” Susan başını eğip üzerindeki kot pantolona baktı. Dizleri neredeyse yırtılmak üzereydi. Tişörtü de çok eskiydi. “Tamam, o zaman...” Douglas’ın bir kutu beyaz boyanın üstünde duran fırçalarından birine uzandı. Dikkatlice hedef alıp fırçaya Douglas’a doğru fiske vururken yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. “Kırmızı beyaz,” dedi. “Artık sen de Man U’yu desteklemelisin.”

Douglas’ın gözleri sahte bir öfke ifadesiyle açıldı. “Doğru!” dedi. Dişlerini göstererek homurdandıktan sonra fırçasını gökyüzünü boyamak için kullandığı açık mavi boyaya batırdı.

Birkaç dakika sonra oda havada uçuşan boyalarla kaplanmıştı. Susan gülmekten nefes alamıyordu. Douglas her zamankinden daha çılgın görünüyordu, üzerinde gökkuşağındaki her renk vardı. Jack kısa bir süre onları izlemişti, annesinin davranışı onu şok etmiş gibi gözleri büyümüştü ama sonra o da katılarak hem Susan’a hem de Douglas’a neşeyle boya sıçrattı.

“Bana bak, anne!” Susan bakamayacak kadar meşguldü fakat son anda bakışları Jack’e kaydı. Elinde koca bir boya kutusuyla duruyordu. Boyayı Douglas’a atmak üzereydi.

Susan ona doğru koşarak, “Jack, dur!” diye bağırdı ama Douglas daha hızlıydı. Uzanıp kutuyu aldı.

Jack şaşkın görünüyordu. Kollarını kavuşturarak alt dudağını şişirdi.

“Üzgünüm, Jack.” Douglas boyayı Jack’in uzağında tutarak isyankâr bir ifadeyle bakmaya devam eden çocuğun önünde diz çöktü. Elini Jack’in omzuna nazikçe koyarak, “Çok eğlendik,” dedi, “ama tüm kutuyu boşaltırsan öylesine dağılır ki örtülerin altına geçer ve halıyı mahveder. Anlıyor musun?” Kızmadığını açıkça göstererek Jack’e gülümsedi.

Jack’in yüzü yavaşça düzeldi. Douglas’a bakarak başıyla onayladı.

“El sıkışalım mı?” Douglas boya kaplı devasa elini uzattı. Jack de küçücük elini uzattı ve tokalaştılar. “Şimdi,” dedi Douglas. “Bence annene temizlikte yardım etmeliyiz, ya sence?” Duvarlara baktı. Susan da bakıyordu. Yaptıkları duvar resmi iyi durumdaydı, fakat krem rengi duvarlardan birinde değişik renklerde benekler oluşmuştu. Douglas kederli bir ifadeyle Susan’a baktı. “Üzgünüm,” dedi.

Susan güldü. “Neden üzgün olduğunu anlamadım,” dedi. “Başlatan bendim.”

Douglas kaşlarını kaldırarak gülümsedi. “Doğru,” diye itiraf etti, “fakat tekrar boyamanda yardım edeceğim. Kısım de olsa benim hatamdı.”

Jack lekeli duvara beğeniyle bakıyordu. “Hoşuma gitti,” dedi. “Böyle kalabilir mi?”

Douglas, Susan’a gülümsedi. “Belki de Jack’i dinlemeliyiz,” dedi. “Biraz modern sanatı andırıyor.”

Yine o kocaman gülümsemesi. Karşı koymak imkânsızdı. Susan güldü. Parmaklarıyla kare şekli yapıp karenin içinden bakarak benekli duvarı değişik açılardan inceledi ve “Aslında Jackson Pollock’un resimlerini andırıyor,” dedi.

“İşim bittiğinde daha çok bir Bansky’ye benzeyecek,” diye cevap verdi Douglas. Fırçasını kutulardan birine batırdı ve bir dakika sonra noktaların bazıları birleşerek bir inek şeklini aldı.

Susan, Jack karşı çıkacak mı diye merak etti. İnek ağaçlık arazi temalarına uymuyordu ama Jack’in gözleri büyümüştü. Görünüşe göre Douglas ne çizerse çizsin Susan kadar o da hayrete düşüyordu.

“Annemle topladığınız ineklerden biri mi?” diye sordu Jack. “Annem Mandy’ye at üstünde muhteşem göründüğünü söyledi,” dedi sıradan bir sesle. Susan yüzünün kızardığını hissetti. *Telefon konuşmalarımı dinlemesi konusunda daha dikkatli olmak zorunda kalacağım!*

“Öyle mi dedi?” Douglas kaşlarını kaldırdı. Susan, Douglas’ın surat ifadesini korumak için çok uğraştığını görebiliyordu. “O halde at binmeye daha sık gitmeliyim. Teşekkürler, Jack.”

“Bir şey değil,” dedi Jack. Susan gülmek üzere olduğunu hissetti. Elini ağzına götürerek dudaklarını birbirine bastırduğunda gülme isteği daha da arttı. Ağzında bariz bir boya tadı vardı. Douglas’ın üstü başı daha kötü durumdaydı. Eve her yeri boya kaplı gitmek istemiyorsa komik Noel pijamalarını tekrar giymek zorunda kalabilirdi.

Douglas parmağını kaldırıp duymaya çalışıyormuş gibi baskın yana eğdi. “Sanırım telefon çalıyor,” dedi.

Susan dinledi. Kesinlikle onun cep telefonuydu. Bir havlu alıp ellerini sildikten sonra sesi takip ederek yatak odasında gezindi. Telefonu komodinin üzerindeydi.

“Michael.” Ekrandaki ismi görünce durdu. Bir an için açmamayı düşündü. Michael’ın Jack’i bir daha görmesine izin vermememe kararı almamış mıydı? Fakat Susan Michael’ın evinden hışımla çıkmıştı. Kararını ona söylememişti. Michael’ın bilmesi gerekiyordu. Çağrıyı cevaplamak için tuşa bastı.

“Susan, geçen gün öyle aceleyle fırlayıp gittikten sonra umarım eve sağ salım varmışsınızdır.”

Michael’ın sesi kibirli olsa da Susan düşünmeden cevap verdi. “Vardık,” dedi. Cevap verdiği anda akli cayır cayır çalışmaya başladı. Michael, Susan’ı bu berbat duruma soktuğu için kendini suçlamak yerine Susan’ı fırlayıp gitmekle suçluyordu.

“Umarım bir daha görüştüğümüzde biraz daha mantıklı davranırsın,” dedi Michael. Alay eder gibiydi. Susan dikleştiğini hissetti. Michael ona bunu neden yapıyordu?

“Jack’i tekrar görmeni istediğimden emin değilim,” dedi Susan bunu söylerken bile sesinin titremesine mâni olamamıştı.

“Gülünç olma. Oğlumu görmek istiyorum.” Hattın diğer ucundaki ses kararlıydı. “Cumartesi öğleden sonra geleceğim.”

“Doğum günü partisinde olacak,” dedi Susan. Düşünmeden konuştuğu için pişmanlık duydu. Daha kararlı bir yaklaşım benimsemeliydi. Jack’in evde olup olmaması önemli değildi. Michael’in gelmesini istemiyordu. “Jack evde olsa bile,” dedi, “bu şekilde yürümez. Geçen gün olanlar Jack’i üzdü.”

“Haksızlık ediyorsun. Önemli olan...” Michael konuşmaya başladığında Jack’in odasından gelen güçlü feryat yüzünden Susan merdiven sahanlığına koştu.

Çığılgı duyunca Jack’in yaralandığını düşünmüştü fakat oraya vardığında Jack gülüyordu ve sandalyede tek bacak üstünde duruyordu. Jack avazı çıktığı kadar bağırarak, “Bana bak, Douglas,” dedi.

Susan içeri girip müdahale etmek üzereyken Douglas, Jack’i yere indirdi. “Dikkatli ol, Jack,” dedi.

Michael cümlesinin ortasında durmuştu. Bir süre sessizlik oldu, daha sonra tek bir kelime. “Douglas mı?” Michael’ın sesi öfkeliydi. “Onunla bir daha görüşmeyeceğini söylemiştin. Eve

yabancı adamlar getirmekle kalmıyorsun, bir de bana yalan söylüyorsun. Buna nasıl cüret edersin?”

Susan cesaretini yitirdi. Öyle mi demişti? Doğru dürüst düşünemiyordu. Odasına geri daldı. Elinden geldiğince sessizce konuşarak, “Seni hiç ilgilendirmez,” diyerek Michael’ı tersledi. “Fakat Douglas, Jack için senden daha fazla yabancı değil. Onunla sadece iki kez görüştün. Kendi oğlunla. Onun yanında kimin bulunacağına ben karar veririm.”

“Hoşuna gitse de gitmese de Jack benim de oğlum.” Michael’ın sesi tehlike sinyalleri veren bir fısıltıya dönüşmüştü. “Seni mahkemeye vermem gerekse bile onu göreceğim. Bu sırada senden kibarca, o adamı evden göndermeni istiyorum.”

Susan öfkesinin kabardığını hissetti. Kibar mı? Taleplerine nasıl kibar diyebilirdi? Michael kızgınken pek bağırmazdı. Öfkesi buz gibiydi.

“Douglas’tan gitmesini istemek gibi bir niyetim yok,” deyiverdi. “Ayrıca hiçbir yargıç oğlumu benden almayacak. İstedğim tek şey bizi rahat bırakman.”

Susan öfke dolu konuşmayı sona erdirdi ama birkaç saniye sonra midesi bulanmaya başladı. Michael gerçekten Susan’ı bu konuda mahkemeye verebilir miydi? Elbette, hiçbir yargıç oğlunu sadece iki kez görmüş olan ve doğum sertifikasında ismi bulunmayan bir adamın tarafını tutmazdı. Ama Michael’ın nüfuzlu arkadaşları vardı.

Cep telefonu konsolun üstüne düşerken Susan’ın elleri titriyordu. Boya kaplı kıyafetlerine baktı. Ümitsizliğe kapılarak temizlenmesi gerektiğini düşündü. Michael’ın hayatlarına tekrar girmesine neden izin vermişti? Birkaç dakika önce umarsızca mutluydu. Şimdiyse her şey tepetaklak olmuştu.

Banyoya gitmek için döndü ama sonra durdu. Douglas’ın endişeli yüzü yatak odasının açık kapısından bakıyordu. Ne kadarına kulak misafiri olmuştu?

“Arayan Michael mıydı?” diye sordu. Gözleri aynı anda hem sevecen hem de endişeliydi.

Susan başını sallayarak onayladı.

“Çok özür dilerim, gizlice dinlemek gibi bir niyetim yoktu,” dedi Douglas. “Adımı duydum ve bana seslendiğini sandım ve şey... Duymamak zordu.”

“Sorun değil,” dedi Susan acı bir kahkahayla. “Dramımı çok geç olmadan öğrenmen daha iyi. Sıvışıp uzaklaşmak istersin diye tam ifşa.”

“Seni tehdit mi etti?” Douglas endişeli görünüyordu.

Susan omuz silkti. “Jack’i görmesine izin vermem için beni bastırmaya çalışıyordu ama arkadan sesinin geldiğini duydu ve aklını kaçırdı. Beni mahkemeye vermekten bahsetmeye başladı. Sanırım kışkırdı, yani başka bir adamın oğluyla olmasını.”

Susan bunu söyler söylemez geri alabilmeyi diledi. Dehşete düşmüştü. “O halde gitsem iyi olur,” dedi. “Öyle bir riski göze alamazsın.”

Susan orada çaresizce durup Douglas’a bakarken gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. Susan onun gitmesini istemiyordu ama ya Michael söylediklerinde ciddiye?

Acı yüklü yaşlar yüzünden süzölmeye başlayınca Douglas hemen yanına gelip ellerini tuttu. “Bak,” dedi. “Her şeyin üst üste geldiğini biliyorum ama şimdilik gitmem en iyisi. Gidip temizlen. Jack ve ben yatak odasını toparlarız. Endişelenmeye çalış. Dik durmalısın.” Douglas, Susan’ın parmaklarını sıkarak başparmağıyla elini okşadı. “Diğer her şeyden önce Jack için işleri yoluna koymaya çalış,” dedi. Susan’ın parmak boğumlarını son bir kez sıkarak elini bıraktı ve odadan çıktı. Susan biraz sonra odayı temizleme operasyonuna giren Douglas ve Jack’in konuştuğunu duydu.

Susan duştan çıktığında Douglas gitmişti. Ev sessiz ve boş görünüyordu. Jack alt katta televizyon izliyordu.

“Douglas’ı seviyorum, anne,” dedi Jack. “Ne zaman geri gelecek?”

Susan derin bir nefes aldı. Tekrar ağlamayacaktı. Jack’in önünde olmazdı. “Hiç emin değilim,” dedi. “Ama umarım çok yakında.” Ummaya devam edebilirdi, değil mi? Tüm bu olanların ötesinde bir yerde mantıklı bir açıklama olmalıydı, değil mi? Sadece, şu anda bunu görmek zordu.

Jack, Susan’ın cevabından tatmin olmuş görünüyordu. “Güzel,” dedi. Televizyona geri döndü. Susan bir süre öylece durup Jack’i izledi. Susan oğlunu çok seviyordu. Jack’in ondan alınması düşüncesi bile dayanılmazdı. Douglas haklıydı. Michael’ı kızdırmak iyi fikir değildi. Susan mutfığa geçerek pencereden, daha önce Douglas’ın arabasının durduğu noktaya baktı. Hayatın adaletsizliğine sitem etmek istiyordu. Onca zaman sonra nihayet muhteşem, sevecen, komik ve yakışıklı bir adam bulmuştu ve Michael çirkin yüzünü tam da şimdi göstermeye karar vermişti.

Kazanmamın yolu yok.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“İyi geceler, nar bülbülü. İyi geceler, Marmelat.” Jack geri geri gelerek soğuk, ıslak karanlığa bakmak için diz çöktüğü pencere oturağından indi.

Susan elini oğluna uzattı. “Gel hadi. Yatağa,” diyerek Jack’in elini tuttu ve minik parmaklarını hafifçe sıktı.

Jack itaatkâr adımlarla yatağa çıkıp uzandı. “İyi geceler, anne,” dedi gülümseyerek.

Susan yorganı Jack’in çenesine kadar çekti. “İyi geceler,” dedi. Eğilerek alnına bir öpücük kondurdu. Çok tatlı görünüyordu.

“Babam bir daha ne zaman gelecek?” diye sordu Jack. “No-el’de burada olacak mı?” Gözleri masum bir merakla doluydu.

Susan karnında bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Ona karşı dürüst davranmamaktan nefret ediyordu fakat babasının bir daha asla gelmeyeceğini nasıl söyleyebilirdi? Açıklamak istiyordu fakat anlayacağı şekilde ne söyleyebilirdi? Jack biraz daha büyüyene kadar beklemek zorundaydı. “Tekrar ne zaman geleceğinden emin değilim,” dedi ve Jack tepki verme fırsatı bulamadan “Seni çok seviyorum. İyi uykular, tatlım,” dedi.

Alt kata inerken kendini arada kalmış hissediyordu. Jack’i üzebilir diye Michael’ın onu bir daha görmesini istemiyordu. Yine de Susan ve Michael durumu doğru dürüst konuşmamışlardı. Son konuşmalarının ikisi de öfkeye dönüşmüştü. Jack

babasını özlerse Susan onunla iletişime geçmeli miydi? Ancak son konuşmalarında Michael'ın tehdidini düşünürse bu delilik olmaz mıydı?

Alt kata inip mutfaktaki fırını çalıştırdı. Mandy Noel turtası yemeye gelecekti. Mandy'nin yapabileceği bir şey olmasa bile Susan'ın kafasında dönüp duran düşüncelere bir ara vermesini sağlayacaktı. Michael'ın Douglas'la filizlenen ilişkisini mahvetmesine sinirlenmişti. Kendi adına, Michael'ı bir daha hiç görmemeyi tercih ederdi. Ama diğer taraftan, geri çekilmek Douglas'ın kararıydı. Son yirmi dört saat içinde Douglas'ı aramayı ve ne olursa olsun devam edebilirler mi diye sormayı defalarca düşünmüştü. Ama her seferinde tereddüde düşmüştü, Douglas'ın geri çekilmesinin Susan'ın durumunu düşünmekten çok bu dramın içine girmek istememesinden kaynaklanmasından ve cevabının "Hayır," olmasından korkuyordu. Douglas'ın son sözleri zihninde dönüp duruyordu. Ne demek istemişti? Şimdilik Susan'ı görmek istemediğini mi? Yoksa sadece Jack'i mi görmeyecekti? Susan kapı zili çalınca memnun oldu.

Mandy kapıda durarak Susan'a gülümsedi. Sarı saçları dağılmak bilmeyen sis yüzünden oluşan minik su damlalarıyla parlıyordu. Mandy bir şişe uzattı. "Sıcak şarap getirdim," dedi. "Turtayla iyi gideceğini düşündüm."

Susan uzanarak şişeyi aldı. "Teşekkürler," dedi. Mandy'yi mutfağa götürdü. Ilık turtaların kokusu odayı doldurdu. Susan York'tan aldığı Noel mumlarından birini yakmıştı.

Mandy mest olmuş gibi başını kaldırıp gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Kökner ormanının içinde bir Noel fırını gibi kokuyor," dedi.

"Tam isabet! Buranın adı "Kuzey Kutbu Mutfağı." Susan mutfak dolabından bir tencere çıkararak güldü. Mandy'nin verdiği şişeyi boşalttı ve kiler dolabını karıştırarak çubuk tar-

çınla karanfil aradı. Hepsini tencereye koyduktan sonra meyve kâsesinden bir portakal aldı ve birkaç dilimini tencereye ekledi.

Mandy mutfak masasında bir sandalyede oturuyordu. Susan da şarabın ısınmasını beklerken Mandy'nin karşısına oturdu.

"Nasıl gidiyor?" Mandy dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "İnek gütmeye randevunuzdan sonrası nasıl geçti?"

Susan önüne baktı. Mandy'yi ata bindikleri günden beri görmemişti. Başını tekrar kaldırdığında Mandy'nin yüzü endişeliydi.

"Sorun çıkmadı, değil mi?" diye sordu. "Buluşmanızın iyi geçtiğini sanıyordum. Size tuzak kurduğum için bana kızgın değilsin ya?"

Susan gülümseyebildi. "Sana hiç kızgın değilim," dedi. "Atlı gezintimiz çok iyi geçti. Aslında, annem tam da yanlış zamanda aramasıydı sanırım öpüşebilirdik."

Mandy başını eğdi. Gözlerini Susan'dan ayırmıyordu. "Arkasından bir 'fakat' geleceğini hissediyorum," dedi. "Ters giden ne?"

Susan iç çekti. "Dün geldi," diye itiraf etti. "O buradayken Michael aradı ve Douglas konuştuklarımızı duydu."

Mandy başını salladı. Alnındaki çizgi derinleşmişti. "Yani?" dedi. "Michael'la ne alakası var?"

Susan masanın karşısına baktı, hüznüydü. "Michael'ın beni saçma bir aile durumuna zorladığını biliyorsun. Hayır cevabını kabullenmek istemedi ve sebebinin Douglas olduğunu ima etti." Olanları zihninde tekrarladı. Dün neler söylediğini hatırlayamamıştı fakat şu anda gün gibi ortadaydı. "Michael'ın Jack'le tanıştığı gün ne yaptığımız hakkında yalan söylediğim için Douglas zaten o sırada benimle doğru dürüst konuşmuyordu." Olan biteni anlatırken Susan'ın içini ısırtıp kaplıyordu.

“O yüzden Douglas’la bir daha görüşeceğimi sanmıyordum ve Michael’a kimseyle görüşmediğimi ve bir erkeğe ihtiyacım olmadığını, dahası kimseyi istemediğimi söyledim. Onu susturmaya yetti ama şu anda elbette Michael da yalan söylediğini düşünüyor. Douglas’ın gitmesi gerektiğini söyledi. Onu ilgilendirmedikini söylediğimde ise bana Jack’i geri istediğini ve beni mahkemeye vereceğini söyledi.”

Mandy ona dik dik bakıyordu. “Seni mahkemeye vereceğini mi söyledi?” diye tekrarladı.

Susan başıyla onayladı, omuzları düşmüştü.

“Sen de Douglas’la tekrar görüşürsen Michael’ın Jack’i almaya çalışacağından mı endişe duyuyorsun?” diye sordu Mandy.

Susan’ın midesi bulanıyordu. Her şey nasıl bu kadar karmaşık bir hale gelmişti? “Evet,” diye kabul etti. “Douglas duydu ve gitmesi gerektiğini söyledi. Riske girmeye değmeyeceğini söyledi.” Yutkundu. Douglas’ın ne kadar iyi bir insan olduğunu fark etmesi ne kadar da uzun sürmüştü. Oysa şimdi onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Mandy başını tekrar salladı. “Ama bu çok yanlış,” diye karşı çıktı. “Michael, Jack’in babası olabilir ama senin başka biriyle görüşmen onu hiç ilgilendirmez.”

Susan bakışlarını tavana çevirdi. Bu sorunun bir cevabı yoktu. *Tamamen yanlıştı* fakat bir çıkış yolu bulamıyordu.

“Michael’la tekrar konuşmayı denemelisin,” diye teşvik etti Mandy. Elini masanın karşısına uzatarak Susan’ın elini tuttu. “Douglas’tan sonsuza dek uzak duramazsın. Davetiyeleri henüz göndermedim fakat Hope Meadows’ta bir yılbaşı partisi vereceğim ve ikiniz de davetlisiniz. Ya okula tekrar resim yapmaya gelirse? Hayatımı bu şekilde sürdüremezsın, *Michael’in* hatırına olmaz!”

Susan ne söyleyeceğini bilmiyordu. Mandy haklıydı fakat bu konuyu Michael’la konuşmaya nereden başlayacaktı ki? Her

konuştuklarında Susan çamura daha da saplandığını hissediyordu.

Ocaktan bir tıslama sesi duyuldu. Susan başını çevirdi. Sıcak şarap kaynıyordu. Mandy fırlayarak tencereyi ocaktan aldı ve bez almak için uzandı. “Panik yok,” dedi gülümseyerek. Dökülen şarabı sildi, bezi lavabonun yanına geri bıraktı ve Susan’ın kenarda bırakmış olduğu kepçeye uzandı. Susan’a dönerek kepçeyi havada salladı. “Bu sırada,” dedi, “Douglas’a uzak durmasını istemediğini söylemelisin. O tür bir şantaj boyun eğemezsin. Michael’m adı doğum sertifikasında bile yok, değil mi?”

Susan korkusunu dillendirmek için derin bir nefes aldı. “Douglas’ın uzak durması bana yardım etmekten ziyade öyle olmasını istediği için mi diye merak ediyorum. Böylesine bir duruma kim dahil olmak ister ki?”

Mandy elini salladı. “Saçmalama. Douglas’ın sana bakışını gördüm. Senden, öylece çekip gitmeyecek kadar çok hoşlanıyor. Ayrıca o kahraman bir kovboy! Kötü niyetli bir avukatın onu korkutup kaçırabileceğini mi sanıyorsun? Doğrusunu öğrenmek için onunla konuşmalısın ama tekrar senin yanında olmak için fırsatını kolladığına iddiaya girerim.”

Susan, Douglas gittiğinden beri ilk kez biraz da olsa keyiflendiğini hissetti. Mandy’nin dünyaya mantıklı bakış açısı her şeyi çok basit gösteriyordu. “Haklısın,” dedi. “Michael’ın söylediğini yapmak zorunda değilim. Daha sonra Douglas’ı arayacağım.”

“Harika!” Mandy ellerini çırpıyordu.

Susan sandalyesini iterek ayağa kalktı. “Ama şimdi düşünmemiz gereken çok daha önemli şeyler var! Turtan’ın yanında dondurma ister misin?”

Birkaç dakika sonra, oturma odasındaki şöminenin iki yanına kurulmuşlardı. Kapının yanındaki köşede yılbaşı ağacının

sarı ışıklarını odaya yayıyordu. Susan kaşığı turtasına batırdı. “Noel turtasını cidden seviyorum,” dedi. Bir parça turtayı ağzına attı. Ilık turta harcı soğuk dondurmayla müthiş gidiyordu. “Peki, Hope Meadows’taki partinden bahset,” dedi.

Mandy memnun görünüyordu. “Büyük şarap tatma fiyaskosundan sonra,” dedi, “Baştan başlamam gerekebileceğini düşündüm. Welford, Animal Ark’a ve şimdi de Hope Meadows’a desteğini hiç esirgemedi. Yardım eden, bağışta bulunan veya hayvanları sahiplenen herkese teşekkür etmek istedim.” Gü-lümsedi. “Umarım insanlar Noel havasına girmiş ve cömert hissederek gelir.”

Susan kendini gülümseyerek karşılık verirken buldu. Mandy’nin hayata karşı coşkusu insanı keyiflendiriyordu. “Ben kesinlikle orada olacağım,” dedi Susan. “Ayrıca istersen Noel turtası bağışlayabilirim.”

Mandy boş tabağına baktı. “Tatları bunlar kadar güzel olursa,” dedi, “herkesin bize para yağdıracığına eminim.

“Animal Ark’ta işler nasıl?” diye sordu Susan. “Toby alıştı mı?”

Mandy güldü. “Aslında çok iyi,” dedi. “Çok popüler oldu. Özellikle de belli başlı müşterilerin arasında.” Kaşlarını oynattı.

İfadesi öyle komikti ki Susan da gülecek gibi oldu. Muhtemelen tahmin edebileceğini düşünmesine rağmen, “Tam olarak kim?” diye sordu. “Cazibesine kapılan birileri oldu mu?”

Mandy kadehini şerefe kaldırdı. “Kesinlikle,” dedi. “Bayan Ponsonby, Fancy [Cazibe]’yi Toby’yi görmeye getirip duruyor. Başını salladığı için kulaklarına bakılması veya akşam bisküvisini yerken boğazına takıldığı için çok kötü öksürmesinden dolayı zavallı Pekinezin kim bilir kaç kez kontrole gelmek zorunda kalması inanılmaz.”

“Zavallı Fancy.” Susan minik tüy yumağını Bayan Ponsonby’nin kollarında hayal edebiliyordu.

“Neyse ki çok sabırlı,” dedi Mandy. Öne eğilerek boş tabağını sehpayaya bıraktı. “Ufaklığı cidden özlüyorum. Toby kalbini kazanmadan önce Bayan P. onu bana getirirdi.”

“Yazık,” diye yorum yaptı Susan ama daha sonra kadehini kaldırarak sırttı. “Ama işin için iyi olmuştur,” dedi. Sıcak şaraptan bir yudum içti. Fazla ısınmış olmasına rağmen yine de çok lezzetliydi. Susan kendini çok daha keyifli hissediyordu. Mandy’nin gelmesi çok iyi olmuştu.

“Öyle olmalı,” diye katıldı Mandy. Öyle sırtıyordu ki sırtmaktan acı çekiyor gibiydi. “Bayan P. yalnız da değil. Arkadaşlarının hepsi küçük çanta boy köpekleriyle gelip duruyor. Toby bütün o köpeklerin hepsinde tuhaf belirtilerin bulunmasına ama onları muayene ettiğinde hiçbir şeyin çıkmamasına bir türlü anlam veremiyor.”

“Ah, şu karşılıksız aşkın gizemleri yok mu?” dedi Susan. Mandy’yle göz göze geldiğinde ikisi de kahkahaya boğuldu.

Bir saat sonra, Susan yatak odasına giden merdivenleri çıkarken Douglas’ı aramadığını hatırladı. Onu aramalı mıydı? Mandy bir bakıma haklıydı. Kiminle görüştüğü Michael’ı hiç ilgilendirmezdi. Merdiven sahanlığında durdu ve sonra Jack’in yatak odasının kapısını açarak yatağın yanına gitti. Jack derin uykudaydı ve rüya görüyordu. Jack hafifçe kıpırdanarak Lamby’ye uzandı ve örtülerin altına kıvrıldı. Susan pencerenin dışında yağın yağmurun sesini duyabiliyordu. Neyse ki Mandy eve çoktan varmıştır, diye düşündü. Douglas’ın Jack hakkında söylediği neydi? Douglas’ı kapının önünde dururken hayal etti. “Bu riski göze alamazsın.” Susan kendini bir anda bitkin hissetti.

Bakışları yeniden Jack’in küçük, tatlı yüzüne kaydı. Douglas’ın haklı olduğunu düşündü. Bunu kesinlikle riske atamazdı.

Biriyle görüşmeye başlamadan önce Michael'la konuşmak zorunda kalacaktı. Tek sorun, bunu nasıl yapacağını bilmemesiydi. Elini uzatarak Jack'in alnına düşen bir tutam saçı geri itti. Her halükârda bu gece yapabileceği bir şey yoktu. Kendi yatak odasına geçti. Daha önce odası ona bir mabet hissi verirdi. Jack'in kendi yatağında yatması konusunda her zaman kararlı olmuştu. Şimdiyse çift kişilik yatağı çok soğuk ve boş görünüyordu. Uzun süre uyumadan, öylece uzandı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Susan, Moon Cottage'ın kapısını açıp içeri girdiğinde Miranda oturma odasından, "Sağ salım gitti mi?" diye seslendi.

"Gayet iyiydi." Susan, Jack'i Kiran'ın doğum günü için az önce Dhanjal ailesinin evine bırakmıştı. Onu ilk kez bir partide yalnız bırakıyordu. Miranda uğrayıp Susan'a arkadaşlık etmeyi kabul etmişti. "Sanırım bu konuda Jack'ten daha endişeliydim."

Miranda kapıda belirerek, "Panettone ekmeğini getirdim," dedi. O sabah York'a gitmişti ve James'in kafesinden birkaç şey almıştı. Oradayken Susan'ı aramıştı. James erkek arkadaşı Raj'ın İtalya'dan ithal ettiği tatlı İtalyan ekmeğini tavsiye etmişti. "James, Noel için bombe tatlısı tarifi de gönderdi. Ekmek artar belki diye. Ayrıca yılbaşı kartı için teşekkür etti."

Susan kâğıdı Miranda'dan alarak tarifi okudu. Çok karmaşık görünüyordu. Buna ihtiyaç duymayacağından emin sayılırdı. Susan da, Jack de Panettone'a bayılırdı. "Teşekkürler, anne."

"Ah, hiç önemli değil," diye cevap verdi Miranda. Gülümse-di. "James'in iyi görüldüğünü söylemeliyim," dedi. "Ayrıca çok neşeli. Hope Meadows partisi için Welford'a gelecek. Raj ve James yiyecek bir şeyler getirecekmiş."

Susan montunu astı. "Biraz daha turta almalıyım," dedi. Mutfığa girerek buzdolabının yanında bıraktığı defteré not aldı. "Mandy'ye yılbaşı partisine turta götüreceğime söz ver-

dim,” diye açıkladı. Kalemı bırakarak su ısıtıcısını eline aldı. “Çay?” diye sordu.

“Çok iyi olur,” diye cevap verdi Miranda. Bir sandalye çekti ve Susan’ı göreceği şekilde oturarak dirseğini yanındaki masaya dayadı. “Peki, geçen gece Mandy şu genç veteriner hakkında ne söyledi? Adı neydi?” Kaşlarını merakla kaldırıp başını bir kuş gibi yana eğerek Susan’a baktı.

Susan gülmemek veya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Miranda kesin Toby’nin adını unutmuş numarası yapıyordu. Annesi her türlü dedikoduya bayılırdı, özellikle de Susan’ın yaşlarında çekici genç adamlarla ilgiliyse. Bazen bir anneden çok bir arkadaşına benziyordu. “Toby’yi mi diyorsun?” dedi Susan.

“Aaah, evet.” Miranda çenesini kendinden memnun bir ifadeyle içe doğru çekti. “Toby, doğru. Nasıl gidiyor?”

Susan kendisi için bir kupa, annesi için de porselen bir fincan ve fincan altlığı hazırlarken sustu, daha sonra dönerek ellerini kalçalarına koydu. “Mandy, Toby’nin muayene masasının etrafında onu kovalayan orta yaşlı hanımlar yüzünden kıpırdamadığını söylüyor.” Gülümseyerek arkasını döndü ve dolaptan poşet çay, buzdolabından da süt çıkardı.

Miranda romantik dedikodular duymayı umuyorduysa hayal kırıklığına uğramış olmalıydı fakat tek kaşını kaldırarak duyularını belli etmedi. Kısa bir kahkaha atarak, “Hiç şaşırmadım,” dedi. “Orta yaşlı kadınlar yalnızlık çekebiliyor aslında.”

Susan annesine bakarken gülmemek için kendini zor tuttu. Miranda kesinlikle yalnız değildi. Kendisinin de sıkça dile getirdiği üzere Susan ve Jack’in yanı sıra etrafı dostları ve hayranlarıyla çevriliydi. Yavan bir sesle, “Belki sen de uğrayıp onu bizzat görmelisin,” dedi Susan.

Miranda, “Belki de yaparım,” diyerek tekrar güldü. “Ama evcil bir hayvan almam gerekecek. Küçük, sevimli bir tavşana ne dersin?”

Susan gülerek, "Bence panter sana daha çok uyar," diye takıldı. Annesi asla ıslah olmazdı. Susan onun iyimserliğine hayranlık duymalıydı.

"Öz annene kabalık ha!" Miranda kalbinden vurulmuş gibi yaptı. "Ah hayatım, sormayı unuttum, Bay Gorski nasıl?"

İçini ani bir üzüntü dalgası sarsa da Susan gülümsemeye devam etti. "İyi sayılır," dedi. "Kız kardeşi Noel bitene kadar burada kalacak, bu sayede en azından yalnız değil."

Jack ve Susan birkaç kez Bay Gorski'yi görmeye gitmişlerdi. Konuşkan kız kardeşinin varlığı bile Kahve'nin neşe saçan varlığının bıraktığı boşluğu dolduramıyordu. Ayrıca, Bay Gorski kapı zilini duymakta sorun yaşamaya başlamıştı. Susan kardeşi buradayken sorun olmadığını düşündü ama ya sonra ne olacaktı? Noel geçtikten sonra Jack ve Susan gözlerini ondan ayırmamalıydı. Tek başınızaysanız yeni yıl zor bir zaman olabilirdi.

"Zavallı adam." Miranda iç çekti. "İnsanın can yoldaşını kaybetmesi korkunç bir şey. Yalnızken hayat hiç eğlenceli olmaz. Bu arada..." Miranda dikleşerek Susan'ın gözlerine baktı. "Aşk hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu.

Susan annesinin komediden trajediye, sonra bir anda tekrar dedikoduya atlama yeteneği yüzünden güldü. Miranda eskiden beri hep böyleydi; hiçbir konu da aşırı hassas olamazdı ve hiçbir konuda sınır tanımazdı. Susan yine de bu konuya girmemesini ummuştı. Son kez birlikte vakit geçirdiklerinde Miranda'ya Douglas'la sürüyü nasıl çevirdiklerini anlatmıştı. Miranda ellerini çırparak saatlerce çekici kovboylar hakkında konuşmuştu. Ancak Susan ona Michael'la yaptığı korkunç telefon konuşmasından veya Douglas'ın kulak misafiri olup gitmesinden bahsetme şansı bulamamıştı.

İç çekti. "Pek ilerlediğim söylenemez," dedi. Olup bitenler aklına tekrar hücum edince bir süre sustu. Bu konuda konuş-

mak istemiyordu fakat Miranda'nın her şeyi bilmesi daha iyiydi. "Douglas buradayken Michael, Jack hakkında konuşmak için aradı. Jack, Douglas'la oyun oynuyordu. Michael konuşmalarını duydu." Sözcükler ağzından pervasızca dökülüyordu. Durup nefes aldıktan sonra tekrar konuştu. "Michael saçmalararak burada başka birinin bulunmasına sinirlendi."

Miranda'nın gözleri büyüdü ama hemen ardından kaşları çatıldı. Başını sallayarak, "Michael hâlâ sana emir verebileceğini mi sanıyor?" dedi. "Umarım onu dinlememişsindir."

Susan omuzlarının düştüğünü hissetti. Eskiden Michael'la beraberken bir sorun olduğunda bunu Michael'a söylemek her zaman zor olmuştu. Son zamanlarda ise düşündüğünü açıkça söylemeyi hedeflemişti ama Michael'ın dönüşüyle eskiden kaldığı noktaya geri dönmüştü, ne istediğini Michael'a söyleyemiyordu. Miranda ona dik dik bakıyordu. Gözlerindeki acıma mı, yoksa kınama mıydı?

Isıtıcıdaki su kaynıyordu. Susan ısıtıcıyı alarak poşet çayların üzerine sıcak su döktü. Kendini savunmaya başlaması gerektiğini düşündü. Susan annesinin onu çok sevdiğini biliyordu fakat Miranda bile onun bir fiyasko olduğunu düşünüyorsa belki de gerçekten öyleydi. Omzunun üzerinden bakarak, "Jack için beni mahkemeye vereceğini söyledi," dedi. Suçlanmamak için aklına gelen tek savunmaydı bu.

Miranda'nın öfkesinin bu kez tamamen Michael'ı hedef aldığını görünce rahatladı. "Seni öyle tehdit etti demek!" Sesi haşındı. "Keşke şimdi burada olsaydı. Ağzının payını verirdim."

Miranda parmaklarıyla masaya vuruyordu, kavga için kaşınıyormuş gibiydi. Susan tuhaf bir şekilde gülmek istedi. Miranda'nın Michael'la yüzleşmesi düşüncesi Susan'ın bunu kendisinin yapmak zorunda kalmasından çok daha iyiydi. Eninde sonunda

Michael'la yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu fakat her şey zaten öylesine kötüydü ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

Çayları masaya koyarken Miranda düşünceli düşünceli ona bakıyordu. "Ya Douglas?" diye sordu. "Tüm bu olup bitenin onunla ne ilgisi var? Bilmiyor, değil mi?"

Susan başını iki yana salladı, kendini sefil hissediyordu. "Ona söylemedim," dedi, "Ama telefonla konuşurken beni duydu. Ortalığı toparlamak için kaldı ama geri gelmemesinin daha iyi olacağını söyledi."

"Uzak durmasının daha iyi olacağını mı düşündü? Belki de sandığım gibi cesur bir kovboy değildir." Miranda hoşnut görünmüyordu.

Susan yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bu kez artan öfkesi yüzündendi. Miranda'ya ters ters baktı. "O *cesur* biri," dedi. Sesi gergindi. "Korktuğu için geri çekilmedi. Jack'i kaybedeceksem bu riske değmeyeceğini söyledi." *En azından öyle umuyorum.*

Susan'ın sert tepkisi Miranda'yı şaşırttı. Bir süre sessizce bakiştılar. Susan yeni bir sohbet konusu için zihnini yokladı. Bu konuyu devam ettirmek istemiyordu. Kupasını kaldırarak çayından bir yudum içtiği sırada kapı zili çalınca az kalsın çayını döküyordu.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Miranda.

Susan kupasını bırakarak başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum," diyerek sandalyesini geri itti.

Koridoru geçti. Muhtemelen bir satıcıdır, diye düşünüyordu.

Susan, Michael'ı kapıda görünce dehşete kapıldı. Ona baktıkça midesi bulandı. Michael her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdekti. Her şeyi yerli yerindeydi. Takım elbisesi kusursuzdu. Her şey böylesine berbatken nasıl bu kadar iyi görüne-

biliyordu? Susan bir an için kapıyı suratına çarpmayı düşündü. Michael'ın burada ne işi vardı? Susan'ın iki yanında yumruk yaparak sıktığı elleri titriyordu. Kabaran korkusunu ve öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı. Mandy onunla konuşmayı denemesini söylemişti ve muhtemelen haklıydı. Susan ne zamandır bu karşılaşma için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Telefonu eline almış, hatta numarasını çevirecek kadar ileri gitmişti fakat nereden başlayacağını bilememişti. Ve işte Michael buradaydı.

Susan hazır değildi. Zihni bomboştu.

“Ne istiyorsun?” dedi. “Ben... Sen demiştin ki...” Dilini tutarak çenesini kapattı. Ne söyleyeceğini bilmiyor olabilirdi fakat yanlış şeyi söylemeyecekti.

Michael kaşlarını çatı. Düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi doğrudan Susan'ın yüzüne bakıyordu. Susan onun farklı göründüğünü düşündü. Onu son gördüğünde Michael çok kızgındı. Telefonda da öyleydi. Şu anki yüz ifadesi ise tedbirliydi. İlk geldiğindeki belirsizliği geri dönmüş gibiydi. “Jack hakkında konuşmak istiyordum,” dedi Michael.

Susan dişlerini sıktı. İstese bile konuşabileceğinden emin değildi. Michael, Susan'ın bir şeyler söylemesini bekliyor gibi susmuştu fakat Susan konuşmayınca devam etti. “Tekrar telefonda konuşmak istemedim.” Yine tereddüt, sorgulayan bakışlar.

Susan'ın beyni durmuştu. Michael'a ne istediğini söyleme şansı elindeydi. Eğer onu azarlasaydı annesi Susan hakkındaki düşüncesini değiştirir miydi? Birileri eline bir bıçak tutuştursa ve Jack'e zarar vermesi gerektiğini söylese ancak bu kadar çaresiz hissederd.

“Sanırım sana bir özür borçluyum.” Michael öyle sessiz konuşmuştu ki Susan onu zar zor duyabilmişti.

“Öyle mi?” dedi Susan yavaşça. Michael’a baktı. Ne demek oluyordu şimdi bu? Zihnindeki dumanı dağıtmak için başını salladı. Michael gerçekten özür dilemek mi istiyordu? Yarı gönüllü gibiydi. Susan’ın arkasındaki koridordan bir ses duyuldu. Susan’ın aralık tuttuğu kapı elinden çekilerek sonuna kadar açıldı.

Miranda dışarı çıkarak Susan’ın yanında durdu. Basamakta durarak Michael’a baktı. Gözleri alev saçıyordu. Şeytan çıkarma ayinlerinde yaptıkları gibi Michael’a doğru bir haç uzatsa Susan hiç şaşırmasdı. Her türlü şeytanı savuşturmaya hazır görünüyordu. Konuşmaya başladığındaki sakin ses tonu Susan’ı şaşırttı. “Buraya gelerek ne başaracağını sandığını bilmiyorum,” dedi Miranda. “Dört yıl önce kızımı terk ettin ve bir baba olma fırsatını teptin.”

Annesi, bu kadar etkili konuşurken aynı anda nasıl böyle sakin kalabiliyordu? Susan titriyordu. Görünmeyen soğuk bir el Susan’ın eline uzandı ve parmaklarını sıkarak içine bir güç dalgası gönderdi. Susan omuzlarını geri iterek dik durmaya çalıştı.

Miranda tekrar konuştu. “Kızımın hayatını yeniden inşa etmesini ve ondan aldığın gücünü yeniden keşfetmesini izledim,” dedi. “Onunla daha önce hiç bir anne olduğu zamanki kadar gurur duymamıştım. Torunumu tek başına büyütüyor. Harika bir iş çıkarıyor.”

Miranda, Susan’ın elini tekrar sıkınca Susan’ın hissettiği titremeler daha da azaldı. Küçük bir temasın bile son derece rahatlatıcı oluşu inanılmazdı.

“Şimdi de hiçbir şeyi umursamadan hayatına tekrar giriyorsun, her şeyin senin yönteminle olmasını istiyorsun.”

Michael, Miranda’ya büyülenmiş gibi bakıyordu. Annesinin ağırbaşlılığı Susan’ı da şaşırtmıştı. “Sahtekârsın ve baskıcısın.” Artık sesi biraz daha yükselmişti. “Kızıma istediğini yaptırmak için her yola başvurdun. Sana göre her şey mubah.”

Michael'ın gözleri bir anlığına büyüdü. "Ama ben..." diye kekeledikten sonra konuşmaktan vazgeçti.

Miranda son sürat devam etti. "Onu dışarı çıkardın ve ona durmadan içki içirdin, bu sayede ne yapacağını şaşırdı." Miranda'nın gözleri parlıyordu. "Sonra da ona masum bir ricaymış gibi York'a bir gezinti istediğini söylüyorsun. Oraya vardığınızda ise Jack'e niyetinden bahsetme cüretinde bulunuyorsun, süslü yatak odalı gösterişli evini gösterip ona tüm bunlara sahip olabileceğini söylüyorsun. Mahsuru olup olmadığını Susan'la konuşmayı bir kez bile düşünmedin. Ne tür bir adam böyle davranır? Annesini istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak için bir çocuğun heyecanını kullanmak mı?"

Michael giderek daha şaşkın görünüyordu. Miranda öne doğru bir adım atınca Michael geri çekildi.

"Jack'e bir şey söylemeden önce Susan'dan izin alman gerekmez miydi? Ona karşı hiç saygın yok ama olmalı. O senin oğlunu büyüten kadın. Bunu senden hiç yardım almadan, tek başına yaptı. Sence de harekete geçmeden önce her detayı onunla konuşman gerekmez miydi?"

Kısa bir sessizlik oldu ve Michael ağzını tekrar açtı fakat Miranda ona fırsat vermedi. "Ona saygı duymadın, hem de hiç. Bugün bile çıkıp buraya geliyorsun. Jack'in evde olup olmadığına dair en ufak fikrin yoktu. İstediyini elde etmek için onu tekrar kullanmaya mı çalışıyordun? Gerçekten alçakça."

Susan'ın aklına söylenebilecek başka bir şey gelmiyordu ama Miranda her şeyi sırf bu an için biriktirmiş gibi durmak bilmiyordu. Michael öylesine sinmişti ki Susan az kalsın ona acıyacaktı.

"Susan'ı ayartıp kabul etmesi için zorladın. Öz oğlunu bir araç olarak kullanarak kızıma hayatını nasıl yaşayacağını ve evine kimi davet edebileceğini söyleme *küstahlığında* bulunuyorsun. Onca zamandır nerelerdeydin? Susan'ın sana ihtiyacı

varken neredeydin? Bütün bunlara rağmen istediğini yaptırmak için dava tehdidini kullanma cüretini gösterdin. Mahkemelerin gerçekten yardımı olabileceğini mi sanıyorsun? Sana, Jack'in hayatı boyunca yanında olmayan adama?" Miranda'nın sesindeki küçümseme asit kadar yakıcıydı. Susan'ın elini tutmaya devam ederek bir adım daha ilerledi. Kenetlenmiş parmaklarının görünmesi için kolunu kaldırdı. "Bu benim kızım," dedi Miranda. Michael'a bakarak sözünü kesmesi için meydan okudu. "Hayatının her günü beni gururlandırıyor. Önceliği her zaman Jack olmuştur. Ebeveynlik dediğin işte böyle *olmalı*. Benim de anlamam biraz zaman aldı fakat küçük çocuğunun gereksinimleri her zaman kendi ihtiyaçlarından önce gelir. Ve *kızım* bunu Jack doğduğu andan itibaren içgüdüsel olarak biliyordu. Kızım senin gibilerden çok daha iyisini hak ediyor."

Michael iyice sinmişti. Susan annesinin elini tutuyordu. Annesinin parmakları elini sıkınca içine tekrar bir güç dalgasının yayıldığını hissetti. Miranda'nın gözleri ateş saçıyordu, yenilmez görünüyordu.

"Sanırım artık gitmelisin," dedi Miranda. Sesi gücünü koruyordu fakat dışlayıcıydı. "Kızımın tüm bunları seninle konuşacak sabrının kaldığına emin değilim. Ben olsam konuşmazdım ama o benden daha iyi biridir ve her zaman öyle olmuştur. Onunla konuşmak istiyor musun, Susan?"

Susan'm başı hâlâ dönüyordu. Başını iki yana salladı.

Michael ağzını bir kez daha açtı fakat Miranda elini kaldırarak işaret etti. "Git," dedi. "Hemen git. Burada bulunmaya hakkın yok. Haneye tecavüz ediyorsun. Derhal gitmezsen polisi arayacağım, anladın mı? *Kızımı* ve *oğlunu* terk etmene sebep olan da parlayan hukuk kariyerin değil miydi? Benim kadar sen de çok iyi biliyorsun ki başı belaya giren avukatlar hoş karşılanmaz." Susan'ın elini tutan parmakları öyle sıkı kavramıştı ki Su-

san'ın canı yanıyordu ama Susan da karşılık vererek annesinin parmaklarını sıktı. *Teşekkürler, anne.*

Michael bir koyun gibi bakıyordu. Miranda, Michael'a arabasını işaret etmeye devam ediyordu. Michael bir süre Miranda'ya ters ters baktıktan sonra arkasını dönerek sessizce uzaklaştı. Kapısını açarak arabasına bindi ve arkasına bakmadan gitti.

Araba köşeyi dönünce Miranda uzun bir nefes verdi. Kendisini öyle sıkımişti ki içini boşaltıyor gibiydi ama Susan annesinin yüzüne baktığında Miranda'nın memnuniyeti tüm yüzüne yayılmıştı. Miranda gülümsedi. "Yıllardır bunu yapmak istiyordum," dedi.

"Teşekkürler, anne." Susan beklemediği bir huzur duygusuna kapıldı. Douglas'la işleri nasıl yoluna koyacağını bilmiyordu fakat Michael artık bir tehditmiş gibi gelmiyordu. Aniden dönerek Miranda'ya sıkıca sarıldı. "Her şey için teşekkürler."

Ayrıldıklarında Susan aniden ön kapıda durduklarını fark etti. Her perdenin arkasında onları izleyen gözlerin olabileceğini hissetti.

Miranda bakışını yakalayarak sinsi bir şekilde gülümsedi. "Ah, onlar için endişelenme," dedi. "Ne düşündükleri hiç umurunda değil, sen de takmamalısın. Asıl önemlisi, o gitti."

"Muhteşemdin," dedi Susan. Hole geri girdiler ve Susan kapıyı kapattı.

Miranda ellerini birleştirerek parmaklarını birbirine kenetledikten sonra geriniyormuş gibi ellerini öne uzattı. "İyi geldi," diye itiraf etti. "Dahası, şimdilik ondan kurtuldun. Sırada ne var, emin değilim ama şu anda..." abartılı ve komik bir tavırla omuz silkti, "... maalesef çayımız soğumuş olabilir. Gidip ısıtıcılığı tekrar çalıştırır mısın, yoksa ben mi yapayım?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Yağmur gün boyunca dinmemişti ve fırtınaya dönüyordu. Susan öğleden sonrası, yine ıslak ve rüzgârlı bir güne uyandığı için biraz mahzun görünen Jack'i eğlendirerek geçirmişti. Noel şarkıları dinlerken zencefilli kurabiye adamlar yapmışlardı ve Miranda, genişleyen aileleri, hatta Frostflake ve kardeşleri için bile Noel kartları hazırlamışlardı. Artık hava tamamen kararmıştı. Susan perdeleri kapatmak için kalktı. Pencerenin dışında, camdan akan su birikintilerinin ötesinde Bay Gorski'nin evinin bitişiğindeki evin Noel ışıkları sert rüzgârda ileri geri sallanıyordu.

Şiddetli yağmurun üstüne perdeleri kapatarak mutfığa geçti. Kendini tedirgin hissediyordu. Miranda'nın konuşmasının ardından hissettiği coşku gece boyunca sürmüştü ama neşesinin yerini şu anda daha ciddi bir duygu almıştı.

Michael'la arasındaki hiçbir şey çözülmemişti. Miranda sonrasında da sevgi doluydu ve bu harikaydı. Ancak daha fazla karışmayacağını açıkça belirtmişti. Michael'la tekrar görüşmek isteyip istemediğine karar vermeyi Susan'a bırakıyordu. "Onu benden daha iyi tanıyorsun," demişti Miranda. "Kapıya geldiğinde senin hazır olmadığını görebiliyordum ve sana baskı yaptığı için kızgındım. Fakat Jack için neyin en iyisi olacağına karar vermek tamamen sana kalmış."

Michael'ın ziyareti Susan'ın sinirini bozmuştu. Susan, Miranda'nın girişkenliğini hoş karşılasa da Michael'ın aslında

özür dilemeye çalıştığı düşüncesi aklından çıkmıyordu. Michael'ın ne için özür dilediğini bilmemek içini kemiriyordu.

Telefonu çaldı ve Douglas olabilir mi diye duyduğu ani umut ekrana bakınca söndü. Mandy'den mesaj gelmişti.

"Merhaba," diyordu. *"Mahallenin yardımsever ilişki danışmanından sevgili Douglas'ı araman gerektiğine dair bir hatırlatma. Göster kendini, kovboy. Kemendini çıkart! En kötü ne olabilir ki?"*

Susan gülümsedi. Mandy iflah olmazdı ama Douglas'ı henüz arayamazdı. Michael'la belirsizliği sürerken olmazdı. Douglas kesin soracaktı. Ona doğruyu söylerse Douglas bunun güvenli olmadığı düşüncesini yineleyecekti; Susan'ın Jack'le mutlu hayatını riske atmayacağını. Ona bir daha yalan söyleyemezdi. Bunu ya doğru dürüst yapacaktı ya da hiç yapmayacaktı.

"Yapamam," diye mesaj yazdı. *"Michael'ı soracaktır. Annem ona haddini bildirmiş olsa da aklımı toparlayıp bir karar vermiyorum."*

Mesajı gönderirken öfkesi kabardı. Tüm bu olup bitenler aptalcaydı. Mandy'nin söylediği gibi, Douglas'ın onu bekleyeceğinden umudunu kesmemiştii. Aralarındaki kıvılcım gerçektii, değil mi? Fakat hiçbir adam sonsuza dek beklemezdi. Cesarettini toplayıp Michael'ı aramalıydı. Tek sorun ne söyleyeceğine dair en ufak fikrinin olmamasıydı. Oturma odasına geri döndü. Jack odadaydı, kanepede Lamby ile oynuyordu. Oyuncağı havaya fırlatarak vınlama sesi çıkarıyordu. Daha önce *Kardan Adam* filmini izlemişlerdi. Belki de Lamby Noel Baba'yla dans etmek için Laponya'ya uçuyordu.

Belki de bir milyonuncu kere, *Senin için en iyisi ne olur, Jack?* diye düşündü. Hayatında bir babanın olması Jack için iyi bir şey olmalıydı ama babasının güvenilir biri olması koşuluyla. Kapıda duran Michael'ın görüntüsü tekrar aklına geldi. Gerçekten de üzgün olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Ama eve

gelmişti. Jack evde olmadığı için şanslıydı. Bu da zorlamaya devam edeceğinin bir göstergesi değil miydi? Susan endişelerini bir kenara bıraktı. Akşam yemeğini hazırlama vakti geliyordu. Her türlü oyalayıcı işe razıydı.

Mutfağa girerken telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı. Tekrar Mandy'ydi. Durumu konuşmak için arıyor olmalıydı. Belki tavsiye verebilirdi. Akşam yemeği birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

"Merhaba, Mandy," dedi.

"Susan." Mandy nefes nefeseydi. "Aradığım için özür dile-
rim ama benim için bir iyilik yapabilir misin?"

"Tabii ki." Susan oturmak üzereydi fakat sandalyeyi masanın altına geri itti. Mandy'nin sesindeki endişe ona da geçmişti. Hope Meadows'ta bir sorun mu vardı? Yoksa Sky mı? İkizlerden biri mi?

Mandy kendini toparlayarak hızlıca konuşmaya başladı. "Havayla ilgili bir uyarı aldık. Çok büyük bir fırtına geliyor ve Highland sürüsü Wildacre'in yanındaki yüksek alanda. Yıldırım düşme ihtimali çok yüksek. İnekleri ahıra kendim sokardım ama bir oda dolusu müşteri bekliyor. Jimmy uzakta ve Jeremy Loxhill'in York'ta bir hastane randevusu var -o iyi ama gelmesi çok uzun sürer- Toby bu gece izinli ve York'a gitti. Babam bir ineği doğurtmaya gidiyor ve anneme sormak istemiyorum. Yapabilme şansın var mı? Lütfen..." Sustu.

Susan ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Douglas'la birlikte inekleri toplamak bu konudaki tek deneyimiydi. İnekler yanlış yöne kaçarsa ne yapardı?

Mandy düşüncelerini okumuş gibi, "Çok zor olmamalı," dedi. Ahıra alışmaları için onları her gece yem vermeye içeri alıyorum. Ahır kapısını ve dış kapıyı açarsan kendileri girecektir. Samanların nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Susan derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. Mandy geçen yıl Jack'in hayatını kurtarmıştı. Yardımına ihtiyacı varsa Susan ona yardım edecekti. İnekler tehlikedeysen oradan ayrılmalıydılar. "Evet, gidip hemen yapacağım," diye cevap verdi Susan.

"ok teşekkür ederim." Mandy rahatlamış gibiydi.

"Diğerk hayvanların durumu iyi mi?" diye sordu Susan. Kediler ve köpekler gök gürültülü bir fırtınada evde tek başlarına korkmaz mıydı?

"İdare ederler," dedi Mandy. "Korkabilirler ama içeride güvende olacaklardır. şimdi gitmeliyim ama babam döner dönmez yanma geleceğim."

Susan telefonu cebine geri koyduktan sonra birkaç saniye durarak düşündü. Yanına alması gereken bir şey var mıydı? Jack'i Miranda'nın evine bırakacak vakit yoktu. Jack'i de yanma almak ve arabada bırakmak zorunda kalacaktı. Mutfakta koşturarak ekmecelerden birini açtı ve bir el feneri çıkardı. Karanlıkta yuvarlanırsa kimseye yararı dokunmazdı. Daha sonra Jack'e seslendi. "Gidip Mandy'nin ineklerini içeri sokmamız gerekiyor," dedi. Jack'in çizmelerini ve kalın montunu giymesine yardım ettikten sonra kendi yağmurluğunu giydi. Birlikte koşarak arabaya bindiler.

Wildacre'a vardıklarında fırtına başlamak üzereydi. Arabanın silecekleri ileri geri hızla sallanıyordu. Farların ışığında yağmur damlaları neredeyse yatay görünüyordu. Susan ahıra elinden geldiğince yaklaştı. Onu bekleyen görev yüzünden nefesinin kesildiğini hissediyordu ama kendini bırakmamalıydı. Koltuğunda dönerek Jack'le konuştu.

Kendinden emin görünmeye çalışarak, "Fazla uzun kalmam," dedi. "Gidip inekleri alacağım. Arabada kal ve beni

bekle. Dışarı çıkma. Elimden geldiğince hızlı olacağım, tamam mı?"

Jack başını sallayarak onayladı. Berbat hava şartlarını sorun etmiyor gibiydi. Susan ona son bir kez baktı. Jack camdan dışarıdaki karanlığa bakıyordu. Tamamen sakın görünüyordu.

Susan arabanın kapısını iterek açtıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Yağmurluğuna rağmen yüzüne vuran yağmur nefesini kesiyordu. Hava buz gibiydi. El fenerini yakarak samanlığın kapısına koştu. Zemine giren ağır bir sürgü demiri vardı. Uzanarak sürgüyü yukarı doğru çekti. Kapıyı açıp içeri koşarken ani bir esinti kapüşonunu başından uçurunca sular boynundan aşağı doğru süzüldü. Ürperdi. Ahırda hoş bir saman kokusu vardı. Yağmur çatıyı dövüyordu. Elini uzatarak yanağındaki yağmur damlasını sildikten sonra karanlıkta el yordamıyla fenerini yaktı. Işıkları açmalıydı. Zayıf ışığa rağmen kapının yanında bir düğme buldu. Elini uzatarak kanatlı düğmeyi saat yönünde çevirdi ve samanlık sıcak, sarı ışıkla aydınlandı. İçeride kapısı bulunan daha küçük bir ağıl vardı. İneklerin girmesi gereken yer orası olmalıydı. Susan kapıyı sonuna kadar açtı.

Birinci aşamanın tamamlandığını düşündü. Şimdi tarlanın kapısını açmalı ve ineklerin ne yapmaları gerektiğini anlamalarını ummalıydı. Rüzgârın ağaçlardaki uğultusunun yağmurun sesinin üstüne çıktığını duyabiliyordu. Karanlıkta bir yerlerde oluklu saç bir levha kopmuş ve rüzgârla savruluyormuş gibi gelen çarpma seslerini duyabiliyordu. Samanlık güvenli bir sığınaktı fakat fırtınaya geri çıkması gerekiyordu. Kapüşonunu başına geçirerek yağmurluğunun yakasını sıkıca kapattı. Feneri önüne tutarak evin yanından tarlaya açılan kısa patikada koştu.

Kapıyı açmaya çalışırken kapüşonunu bırakması gerekti. Kapüşonu uçtu ve saçları saniyeler içinde sıırılsıklam oldu. Ka-

pıyı açmak zordu. Menteşeler bükülmüş ve bir civatayla desteklenmişti. Susan bir süre mandalı çekmeye çalıştı. Çok kaygandı. Ayrıca buz gibi soğuktu, parmaklarını şimdiden hissedemiyordu. İki eline de ihtiyacının olacağını fark etti. Dişlerini sıkarak el fenerini cebine soktu ve karanlıkta el yordamıyla soğuk metali tutarak tekrar denedi. Metal iğneyi bir aşağı bir yukarı oynatarak yavaşça gevşetti ve kapıyı açmaya başladı. Kulağının dibinde bir ineğin böğürdüğünü duydu. Sürü yakınlarda olmalıydı. Bu kapıyı açabilirse Mandy'nin de söylediği gibi ineklerin içeri koşmalarını umuyordu.

Güçlü bir rüzgâr ağaçların arasından esince sağanak yağmur boynuna vurdu. Arkasındaki yolda bir şeyler gürültüyle çarptı. Kapıyı tutmaya devam ederek bakmak için arkasını döndü. Samanlığın kapısı esen rüzgâr yüzünden kapanmıştı. Gözlerini kırptırarak yağmur damlalarından kurtulmaya çalıştı. Geri dönüp kapıyı tekrar açması gerekecekti. Ya tarlanın kapısı ne olacaktı? Kapıyı açık mı bırakmalıydı? Çok tehlikeliydi. Kapıdan ayrılırsa ve inekler samanlığı geçip patikadan ilerlerse sonunda ana yola ulaşırdı. Bunu göze alamazdı. Kapıyı eski konumuna getirmek için demiri yukarı doğru çekerken kasları titremeye başlamıştı. Sürgü yerine oturmuyordu. Sessizce küfrederek tekrar denedi ve ayağı kayınca kapı da elinden kurtuldu. Ayağının altındaki zemin giderek daha tehlikeli bir kayganlığa ulaşıyordu. Patikaya bakmak için döndüğünde korkudan kanı dondu. Samanlığın kapısının yanında, kapıyı iterek açmaya çalışan, sıkıca giyinmiş ufak tefek biri vardı; mavi mont, tek parmaklı kırmızı eldivenler ve çizgili, ponponlu bir bere. Susan onu samanlıktan yayılan ışık sayesinde açıkça görebiliyordu.

“Arabaya dön, Jack,” diye seslendi fakat rüzgâr yüzünden sesini Jack'e ulaştıramadı.

Hızlı hareketlerle tarlanın kapısına döndü ve omzunu kapı-

ya dayadı. Ayağından destek alarak ahşap kapıyı yukarı doğru kaldırdı. *Az kaldı.* Yağmur şiddetini arttırıyordu. Saçlarının diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Güçlü bir yıldırım çok yakındaki ağaçlardan birine düştüğünde Susan yıldırımın sesini hissedebildi; elektrik yükü boşalırken yoğun bir patlama sesi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. İnekleri bırakmak zorunda kalacaktı. Arabaya dönecekti. Jack'i güven içinde arabaya bindirecekti.

Tarladan bir böğürtü duyuldu. Toynak seslerinin gümbürtüsü. Daha sonra, kapı Susan'a çarparak açıldı ve inekler kapıdan hızla geçti. Çamurlu patikadan sular çağlayarak akarken Susan yere yığıldı.

"Anne!" Bir çığlık koptu.

Susan sarsıntıyı bedenindeki her hücrede hissedebiliyordu. Yerden kalkarak patikada koştu. "Jack," diye haykırdı. Samanlığın kapısı aralıktı ama inekler arabanın yanında durmuştu ve etrafta dolanıyordu. Jack sürünün ortasında kalmıştı. Susan'ın aklında bir görüntü belirdi. Douglas at sırtındaydı, ineklerin yolunu kesmek için hızla ilerliyordu. İnekler etrafında koşururken Jack'in arabaya yaslandığını görebiliyordu. Öfkesi kabardı.

Sürünün etrafından dolanarak arabaya koştu. İnekleri uzaklaştırmalıydı. "HÖST!" diye bağırdı. "YÜRÜYÜN!" Önünde duran lider inek başını salladı. Susan bir kez daha öfkelendi. Bir kez daha, "YÜRÜYÜN!" diye bağırınca bu kez inekler döndü. Susan, Jack'i kucığına alarak samanlığın kapısına koştu ve kapıyı açtı. "Gelin!" diye bağırdı ve inekler onu şaşırtarak yanından hızlı adımlarla geçip açık kapıdan girerek samanlıkta dolandıktan sonra yavaşladılar. Susan hem kendinin hem de ineklerin hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu. Tepeden tırnağa her yeri titriyordu.

“Jack?” Jack’in yüzüne bakmak için eğildi.

Jack’in gülümsediğini görünce şaşırdı. “Kapıyı tamamen açamadım anne ama ışığı görürlerse geleceklerini biliyordum.”

Bir an için Susan içinde korkunun doğurduğu bir hiddet hissetti. “Sana söylediğim gibi neden arabada kalmadın?” diye bağırdı. “Ölebilirdin.”

Jack’in yüzü düşünce Susan bir anlığına oğlunun ağlayacağına düşündü ama Jack’i kucağına çekerek küçük bedenine sarıldı ve onu ileri geri salladı. “Özür dilerim, özür dilerim. Arabadan çıkmamalıydın ama sağ ol. Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum.” Gözlerinden yaşlar damlayarak yüzünden aşağı doğru süzüldü. Susan yüzünü göremesin diye Jack’i kendine çekti. Oğlunun onu ağlarken görmesini istemiyordu.

“İnekler artık iyi olacak mı, anne?” Jack’in sesi kulağına çok cılız gelmişti.

Elini kaldırarak gözlerini sildi. “Artık iyi olacaklar,” dedi. Susan gülümseyince Jack ikna oldu. “Onlara biraz saman ver-meliyiz,” dedi Susan. Jack’i yere bırakarak elinden tuttu. Birlikte samanlığın bir saman yığınının balyalar halinde yığıldığı köşesine gittiler. Balyalardan biri çözülmüştü ve Jack ile Susan samanları kucaklayarak duvar kenarına sıralanmış yem teknelerine götürdüler. Susan, Mandy geldiğinde daha fazlasına ihtiyaçları olacağını düşündü fakat balyaları kesmek için bıçağı yoktu. Şimdilik idare etmek zorundaydı.

Onlar etrafta koşuştururken inekler artık fırtınadan kurtuldukları için sakin görünüyordu. Bir tanesi çoktan yere uzanmış, geviş getiriyordu. İki tanesi ise yemliğin yanında duruyordu. Uzanarak kurumuş ottan birkaç tutam aldıktan sonra orada öylece durup samanı çiğnediler. Dışarıda esen rüzgârın uğultusuna rağmen huzur verici bir görüntüydü.

Susan ürperdi. Yağmurluğuna rağmen gömleği sıırıslıklam-
dı. Jack'in de ıslanmış olduğunu düşündü. İnekler kapıyı iterek
açtığına edindiği berelerin acısını hissetmeye başlamıştı.

Üzerine düştüğü omzu tutulmuştu. Tahta kapı yüzüne vur-
muştu. İncelemek için elini kaldırıncı yüzünü ekşitti. Eve git-
meleri gerekiyordu. Mandy'yi evden arayabilirdi. İneklerin gü-
ven içinde içeri girdiklerini bildirebilirdi.

"Arabanın farlarını açacağım," dedi Jack'e. "Daha sonra sa-
manlığın kapısını kapatmalıyım. Bana yardım edebilir misin?"

Jack küçük omuzlarını dikleştirdi. "Tabii ki," dedi.

Yağmur hafiflememişti. Susan arabaya doğru koşarken tek-
rar şimşek çaktı. Bu kez daha uzaktaydı. Gümbürtülü gök gü-
rültüsü ona ulaşmadan önce içinden sekize gelmişti. Fırtına
artık doğrudan tepelerinde değildi.

Farları açmak için kontak anahtarını çevirdi fakat arabadan
indiğinde patikadan gelen başka bir arabanın sesini duydu.
Kare şeklinde farlar patikadan ona doğru ilerledi ve biraz son-
ra Mandy cipinden indi. Mandy, Susan ve Jack'in ahır kapısını
kapatmalarına yardım ettikten sonra onları eve doğru çağırdı.

"İçeri girin," diye bağırdı.

Susan farları hızlıca kapattıktan sonra yağmurda koştu. Susan,
Jack'in elini sıkıca tutmuştu. Bir dakika içinde Wildac-
re'in taş döşemeli holündeydiler. Giysilerinden yere sular dam-
lıyordu. Taşı neşeyle tırmalayan patilerin sesi duyuldu. Dört
tüy yumağı mutfaktan fırladı. Simba, Zoe, Emma ve Sky onları
karşılama için koşturarak etrafta sıçramaya başladı. Giriş holü
tüyler, patiler ve yalanan dillerle dolmuştu.

"Merhaba." Mandy onlara selam vermek için eğilirken Su-
san ve Jack de aynısını yaptı. Karşı konulmazlardı.

Köpeklerin arasından zorlukla geçerek mutfığa gittiler.
Mutfığa vardıklarında montlarını çıkardılar. Mandy tavandan

eski moda askıyı indirdi ve ıslak eşyalarını kuruması için astılar. İçerisi sıcaktı. “Jimmy çıkmadan önce sobayı doldurmuş olmalı,” dedi gülümseyerek. Sobanın kapağını açtı, sepetten üç kütük alarak kütükleri sobaya attı ve kapağı tekrar kapattı. Islak pantolonundan buhar çıkmaya başlamıştı.

Ateş yanmaya başlayınca Mandy doğru dürüst bakmak için ilk kez onlara döndü. Gülümsüyordu fakat Susan’a bakınca kaşlarını çattı. “Sen iyi misin?” diye sordu. “Gözüne ne oldu?”

Susan pencerenin yanındaki duvarda asılı olan küçük aynaya bakmak için döndü. Sağ gözü şişmişti ve morarıyordu. Sabah mor bir gözle uyanacağını düşündü fakat gülümseyerek Mandy’ye döndü. “İyiyim,” dedi. “Sadece dış kapıyla küçük bir sorun yaşadım.”

“Ah, çok üzgünüm!” Mandy başını yana eğerek Susan’ı inceledi. Susan’ın saçlarından sular damlamaya devam ediyordu. “Sana bir havlu getireyim,” dedi Mandy, “Sen de bana neler olduğunu anlatırsın.” Koşarak koridora çıktı ve bir dakika sonra elinde üç havluyla döndü. “Gel bakalım, Jack,” diye seslendi. Jack’in saçlarını hızlıca ovaladıktan sonra Jack’i elbiseleriyle birlikte devasa banyo havlusuyla sardı. Susan Jack’in yeterince ısındığını düşündü. Jack sobanın yanında diz çökmüştü ve etrafı köpeklerle sarılmıştı.

Mandy bir sandalye çekerek Susan’ı oturttu ve eline bir havlu tutuşturdu. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi. “Havanın bu kadar çabuk bozulmasını beklemiyordum. Babam da hemen döndü. Kendim yapmalıydım. Eğer tehlikeli olacağını düşünseydim senden asla böyle bir şey istemezdim.”

Susan başını iki yana salladı. O korkunç görüntü aklına geldi: Jack etrafı sarılmış halde sırtını arabaya yaslamış ve minicik kalmış. Ama daha sonra bu görüntü kayboldu. Sonuçta halletmişti, değil mi? Jack’in yanına koştuğunu hatırladı, res-

men telaşa kapılmıştı. Bağırışlar. Direnmesi. İnekleri hareket geçirmesi. İnekleri yönlendirme şekli yüzünden Douglas'a hayranlık duymuştu fakat ihtiyaç duyduğunda kendi cesaretini bulabilmişti. "Kesinlikle sorun yok," dedi. "Bir kovboya ihtiyaç duyduğunda beni de say."

Mandy güldü. "Öğrendiğim iyi oldu! Şimdi, bir fincan çay ister misin?"

"Kesinlikle evet." Susan başıyla onayladı.

Birkaç dakika sonra Mandy, Susan'ın önüne dumanı tüten bir fincan bırakarak karşısına oturdu. Jack'e bakınca Susan da onu izledi. Jack havluya sarılı halde yere uzanmıştı. Başını Simba'nın bedenine yaslamıştı ve derin uykudaydı. Mandy masanın karşısından gülümsedi. "Birilerinin kendini hemencecik evinde hissetmesi çok hoş," dedi kısık sesle. Masanın üzerinde Susan'a doğru iyice eğildi. "Sana sormak istediğim bir şey var," dedi. Bir süre durup kaşlarını çattıktan sonra karar vermiş gibi başını kaldırdı. "Normal şartlarda asla ama asla bir hayvanı hediye olarak vermem," dedi. "Ama son birkaç haftadır Jack ile Frostflake'i izliyorum." Elleriyle fincanı sardı ve doğrudan Susan'a baktı. "Jack'in Marmelat için üzülüğünü biliyorum," dedi. "Ama sorun olmayacaksa Jack'in Frostflake'i almasını çok isterim. Birbirlerine ait görünüyorlar. Tabii sen de hazırsan ve Frostflake'in özel gereksinimleriyle uğraşmaya da razıysan. Ne düşünüyorsun? Onu almaya hazır mısın?"

Susan karşısında oturan Mandy'nin sevecen, samimi yüzüne baktı. Odanın diğer ucundaki köpeklerden küçük bir homurtu yükseldi. Zoe rüya görmeye başladığında hayvanın patileri seğiriyordu. Evde tekrar bir kedinin olması çok güzel olurdu ve Susan Frostflake gibi özel bir kedinin bakımında Jack'e güvenebileceğini biliyordu.

Bahara Açılan Pencere

Karşısındaki Mandy'ye gülümsedi. "Daha iyi bir hediye düşünemiyorum," dedi. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim!"

Yirmi Yedinci Bölüm

Susan ılık süt dolu bardağı mikrodalgadan çıkardı ve içine iki çay kaşığı çikolata tozu kattı. Jack mutfak masasında oturmuş resim çiziyordu. Susan kupayı Jack'in yanına koyunca Jack başını kaldırıp gülümsedi. "Teşekkürler," dedi.

Susan kahvesini de masaya koyarak Jack'in karşısına oturdu. İnek maceralarından sonraki gündü ve Susan nihayet Michael'la konuşacak kadar inançlıydı. Ancak daha önce yapması gereken başka bir konuşma vardı. "Ne çiziyorsun?" diye sordu. Jack normalde hayvanlar, son zamanlarda ise yılbaşı ağaçları ve kardan adamlar çizirdi. Bu kez resimde üç kişi vardı.

Jack karşısında oturan Susan'a bakarken yüzünde mutlu bir ifade vardı. Yaşadıkları kargaşaya rağmen her zamanki gibi görünüyordu. Susan onu öyle çok seviyordu ki bu bazen fiziksel bir acıya dönüşüyordu. Jack kâğıdı Susan'a doğru itti. "Sen, ben ve babam," dedi.

Susan resmi aldı. En küçük figür muhtemelen Jack'ti, Michael olduğu belli olan kısa saçlı yetişkinle el eleydi. Jack, Susan'ı uzun saçlı çizmişti. Üçü de gülümsüyordu. Susan tuhaf bir sızı hissetti. Bu, bir zamanlar onun istediği hayatın bir resmiydi. Resmi geri uzatarak, "Babanı görmek hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Jack'in yüz ifadesini izledi. Cevabı önemliydi, konunun can alıcı noktasıydı. Eğer Jack, Michael'ı görmek isterse durumun

üstesinden gelmek Susan'a kalacaktı. Michael'la konuşmalıydı. O kadarını anlamıştı zaten. Ama konuşmanın nasıl ilerleyeceği kısmen de olsa Jack'e bağlıydı.

"Sen babamdan hoşlanıyor musun?" Jack'in sorusu Susan'ı şaşırttı ama aslında şaşırtmaması gerektiğini düşündü. Jack duyarlı bir çocuktü. Michael'ı son gördüklerinde görüşmeleri ateşli bir tartışma ve Jack'le Susan'ın çekip gitmesiyle son bulmuştu. Her nasılsa tartışmaları Jack'le değil, sadece Michael ve Susan'la ilgiliydi.

Susan, Jack'in anlayabilmesi için uygun sözcükleri bulmaya çalışarak, "Benim ne düşündüğüm hiç önemli değil," dedi. "Öğrenmek istediğim senin ondan hoşlanıp hoşlanmadığın."

"Ah." Jack bir süre somurtttuktan sonra yüzü düzeldi. "Mandy'yi görmeye gittiğimiz gün güzeldi," dedi. "Babam Frostflake'i sevdi. Mandy'ye el işaretlerinde yardım etti. Frostflake hakkında çok şey konuştular. Marmelat'ı da sordu."

Susan küçük bir suçluluk dalgası hissetti. O sırada Douglas'la konuşmakla meşguldü. Michael ve Jack arasındaki önemli bir etkileşimi kaçırmıştı. Aniden kendine gelerek Jack'e baktı ve hissettiklerini bastırmaya çalıştı. Son pişmanlık fayda etmezdi. Hatalarından ders çıkarıp hayatına devam etmeliydi.

"Güzel," dedi Susan. "Başka?"

Bu kez Jack sıkıntılı görünüyordu ve gözlerini devirdi. "Babamla birbirinize bağırmanız hoşuma gitmedi," diye itiraz etti. Konuşurken Susan'a bakmıyordu. Susan ne düşündüğünü merak etti. Bir şekilde kendi hatası olduğunu mu hissediyordu?

"Üzgünüm." Susan doğrudan Jack'e baktı. Oğlunun üstünden bu yükü almalıydı. "Baban ve ben bir konuda anlaşmazlık yaşadık ama bağırmadan halletmeliydik. Başka bir sorun olursa bir dahaki sefere daha düzgün davranacağız, tamam mı?"

Jack başını kaldırdı. Gözleri parladı. “O halde babamı yakında görecek miyiz?” diye sordu.

Anlaşıldı. Susan başıyla onayladı. “Babana bağlı ama elimden geleni yapacağım,” dedi.

Susan akşam boyunca Michael’la nasıl başa çıkabileceğine dair şüphe krizleri yaşadı. Her seferinde kendine inekler konusundaki tepkisini hatırlattı. Her şey Jack’le ilgiliydi. Gerçekten önemli olduğunda Susan onu koruyabilirdi ve koruyacaktı. Ara sıra Miranda’yı da düşündü; sakın, kontrollü ve taşı tam gediğine koyan biri. Michael ne düşünür diye endişelenmeyi bırakıp söylemesi gerekenleri söylemeliydi.

Jack’i yatırırken biraz soluk soluğaydı. Alt kata indi, kendine bir fincan kafeinsiz kahve hazırladı ve Jack’e bakmak için tekrar yukarı çıktı. Jack derin uykundaydı. Soluklarını yavaşlatarak tekrar alt kata indi, mutfak masasına oturdu ve cep telefonunu aldı.

Yaklaşımı konusunda çok düşünmüştü. Michael ona haber vermeden gelmişti. Konuşmaya hazırlanacak vakti olmamıştı. Michael’a kendi ilacından tattırmayacaktı. Bir mesaj yazdı: *“Jack hakkında konuşmalıyız. Vaktin olduğunda görüşebilir miyiz lütfen? Susan.”*

Cevap gelmesini biraz olsun bekliyordu. Bir parçası yazışarak halletmeyi istiyordu. Bir e-posta gönderebilirdi, bu sayede söylemek istediklerini noksansız yazma şansı olurdu ama Michael’la görüşeceklerse aklından geçenleri söyleyebileceğini bilmeliydi. Michael’ın tepkilerinden her zaman çekinirdi. Söylemesi gerekenleri söyleyemeyecekse, Michael onunla orta noktada buluşmayı reddederse durumları imkânsız bir hal alırdı. Ama Susan bir başlangıç yapmalıydı. Kahvesinden bir yu-

dum içerken eli titriyordu fakat titremelere aldırmadı. Fincanı masaya bırakırken telefonu çaldı. Telefonu masadan aldı. Michael'ın numarası. Derin bir nefes alarak omuzlarını geri itti ve "Kabul" tuşuna bastı.

"Merhaba, Susan. Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Michael'ın sesi yavandı.

Susan gününün yarısını söylemek istediklerini düşünerek geçirmişti. Kendine, *Devam etmek istediğin gibi başla*, diye hatırlattı.

"Jack'i ve geleceği konuşmak istiyorum," dedi. "Jack seni görmek istiyor ama tartışmamız onu çok üzdü. Bu işin onun için yürümesini nasıl sağlayabileceğimizi konuşmalıyız, eğer..." Susan, "Eğer sen de denemek istersen," diyecekti ama sustu; saygısızca olurdu. "Eğer sen ve ben bir yolunu bulabilirsek," diye düzeltti. Arkasına yaslanarak gevşedi. "Öncelikle, geçen gün geldiğinde ne demek istediğini öğrenmek istiyorum."

Böylesine doğrudan konuşmak cesaret vericiydi. Eskiden olsaydı Miranda'nın söyledikleri için Michael'dan özür dilerdi ama Susan bunu yapmayacaktı. Michael annesinin söylediği her kelimeyi hak ediyordu.

"Tamam," dedi Michael yavaşça. "Aslında, özür dilemek için uğramıştım." Michael da doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi boğazını temizledi.

"Ne için özür dilemek istiyordun?" diye sordu Susan. Böylesine açık konuşarak kabalık ediyormuş gibi hissediyordu. *Ne zaman bu kadar ürkek hale geldim?* diye düşündü.

"Telefonda Douglas hakkında söylediklerim için üzgün olduğumu söylemek istiyordum," dedi. "Ayrıca seni mahkemeye vereceğimi söylediğim için. Öyle bir şey yapmaya niyetim olmadığını bilmeni istiyorum." Sesi, özür dilemekte zorlanıyormuş gibi biraz tutuktu ama samimi görünüyordu.

“Özür dilediğin için teşekkür ederim,” dedi Susan. “Jack’in bunları yaşamak zorunda kalmasını hiç istemiyorum.”

Susan telefonunu sımsıkı tutuyordu. Farkına vararak elini gevşetti. *Başka ne vardı? Söylemek istediğim her şeyi yazmalıyım.*

“Douglas hakkında,” dedi Susan. “Gelecekte, tamamen anladığından emin olmak istiyorum. Jack ile bir ilişkin olsa bile seninle benim aramda hiçbir şey olmayacak. Benimle birlikteyken Jack’in hayatındaki insanları incelemek benim sorumluluğumda. Eğer biriyle ilişkim olmasını tercih edersem senin söz hakkın olmayacak.”

Susan bundan daha açık konuşamayacağını düşündü. Uzun bir sessizlik. Susan’ın dürüstlüğü Michael’ı şaşırtmış gibiydi ama Susan kendine güveninin arttığını hissedebiliyordu.

“Gelecekte bunun bir sorun olmamasını temin edeceğim,” dedi Michael. Bir kez daha sessizlik oldu ve Michael devam etti. “Çıkıştığım için özür dilerim. Biraz kıskandığımı itiraf ediyorum ama sorun sadece Douglas değildi. Daha önce tartışırken onunla artık görüşmediğini söylemiştin. Bana yalan söylediğini hissettim.”

Susan derin bir nefes aldı. Kendini buna hazırlamıştı. “Öyle düşündüysen üzgünüm,” dedi. “Senin evindeyken onu tekrar göreceğimi sanmıyordum fakat sonrasında farklı ilerledi.”

“Ah.” Michael boğazını tekrar temizledi. “Yani bir yanlış anlaşılma mıydı?” Susan’ın net tavrından bir kez daha gerilmiş gibiydi. Michael’ın bu durumda ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Odada volta mı atıyordu? Zor telefon görüşmeleri sırasında hep öyle yapardı. “Ne olursa olsun,” dedi Michael, “Senin muhakeme gücüne güvenim sonsuz. Eve Jack için kötü olan hiç kimseyi davet etmeyeceğini biliyorum. Artık anlayabiliyorum.”

Susan güveninin tekrar kabardığını hissetti. Şimdilik iyi gidiyordu. Konuşmalarının gidişatına inanamıyordu.

“Bilmeni istedim, annenin söylediklerini duydum.” Michael’ın sesi temkinliydi. Yoksa o da mı söylemek istediklerini önceden düşünmüştü? “İkinizi de eve davet ederek seni Jack karşısında zor bir duruma soktum,” dedi. “Aceleci davrandım ve hatalıydım. Kendimi düşünüyordum.” Michael öyle uzun bir süre sustu ki Susan az kalsın lafa atlayacaktı ama kendine hâkim oldu. Michael’ın söyleyeceklerini duymak istiyordu. “Kısmen babamla ilişkim ve Jack’le ilişkimin nasıl olmasını istediğimle ilgiliydi,” dedi sonunda. “İkinize de muhteşem bir ev sunduğum fikrine kapılmıştım. Kafamda mükemmel bir tablo yaratmıştım ve Jack ile senin de aynı şekilde hissedeceğinizi sandım. Kendimi kaptırmıştım. Senin ne istediğini sormalıydim. Sormadığım için özür dilerim. Aynı şeyi tekrar yapmamaya çalışacağım.”

Bir özür daha. Susan direniş bekliyordu, oysa görünüşe göre Michael açık ve sağlam duruşundan etkilenmişti.

“Annen de öylesine geldiğimi sandı,” dedi. “Jack’in beni kolayca görebileceğini söyledi ama Jack’in evde olmadığını biliyordum. Doğum günü partisindeydi. Telefonda söylemiştin. Gerçekten onu görmeye çalışmıyordum. Önce ikimizin konuşması gerektiğini biliyordum.”

Vay canına. Hakkını vermeliyim, diye düşündü Susan. Biraz şaşkındı. Michael’ın Douglas konusunda yaptığı gibi durumu yanlış değerlendirdiğini düşündü.

“Bir süredir düşündüğüm bir konu daha var.” Michael’ın sesi ciddiydi. “Jack’i tekrar görmemi istememe ihtimalin olduğunu biliyorum ve ne karar verirsen ver saygı duyarım fakat sorumluluklarımı ihmal ettim ve bu durumu düzeltmek istiyorum.”

Susan kaşlarını çatı. Michael neden bahsediyordu? Kaçırıldığı tüm doğum günleri ve yılbaşıları için gecikmiş hediyeleri toptan göndermeyi mi teklif edecekti? Öyle bir şey işleri iyice karıştırdı.

“Yıllardır sağlamam gereken nafaka miktarını hesapladım. Bir çek yazdım ve çeki yarın postalayacağım.” Susan’ın nefesinin kesilmesine sebep olduysa da doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi sustu. “Daha önce benden hiçbir şey istemediğini söylemiştin,” dedi. “Hâlâ istemiyorsan hiç sorun değil. Ama gerçekten doğru olanı yapmak istiyorum. Bugünden itibaren sana her ay bir çek göndereceğim. Bankaya yatırıp yatırmamak sana kalmış. Jack için daha iyi bir baba olmak istiyorum ve bu, Jack’in bilmesine gerek kalmadan yapabileceğim bir şey.”

Susan bedenindeki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyordu. Nafaka mı? Asla böyle bir şey peşinde olmamıştı. Michael’a hiçbir şey istemediğini söylemişti fakat Michael yardım etseydi her şey çok farklı olurdu. Michael artık buradaydı, harekete geçmişti.

Michael tekrar konuştu. “Nafakayı alıp almamak sana kalmış,” dedi, “Fakat büyüdüğünde kullanabilirsin diye Jack için de kenara fazladan para koymaya başladım. O parayı da senin seçtiğin bir hesaba yatırabilirim ama tekrar seçimi sana bırakıyorum. Hiçbir koşul olmayacak ve bunu yazıya dökmek istersen bu konuyu da görüşebiliriz.”

Şok üstüne şok. Susan kendini tutuyordu. Tüm içgüdüleri minnettarlığını dile getirmesini söylüyordu. Michael’a teşekkür etmeliydi. Tabii ki etmeliydi. Michael’ın verdiği paranın makbule geçeceğine şüphe yoktu, elbette Susan almayı seçerse. Yine de hiçbir koşul olmayacağı iddialarını test etmek için ihtiyatlı davranmalıydı.

Michael gerçekten ciddiye bunu sorun etmeyecektir, diye düşündü.

“Teşekkür ederim,” dedi. Söylediğinde samimiydi, hissederek söylemişti. Aklından bir sürü şey geçiyordu. Michael’ın anlaşmayı yazıya dökmeye önerisini kabul etmek istiyor muydu?

Çok resmi geliyordu fakat en iyisi öyle olmasıydı. Susan düşüncesinden kurtulmak için başını salladı. Bu konuşmayı başlatmasının sebebi Michael ile Jack'in nasıl bir araya gelebileceğini çözmek istemesiydi. Michael teklifiyle Susan'ın nefesini kesmişti ama bunu belli bir amaç uğruna, kasten yaptığını bir kez bile hissetmemişti.

"Peki ya Jack ne olacak?" diye sordu Susan. "Nasıl ilerlemek istiyorsun? Onunla görüşmek hoşuna gitti mi?"

Telefonda buruk bir kahkaha duyuldu. "Klişe gibi gelecek," dedi, "ama onunla tanışacağım için çok gergindim. Benden hoşlanmamasından endişe duyuyordum ama Jack harika bir çocuk. Mandy ve küçük sağır kediyle oynamasını izlemek muhteşemdi. Onunla gurur duyuyor olmalısın."

"Duyuyorum," diye onayladı Susan. Üstünden öyle büyük bir yük kalkmıştı ki sanki havada süzülüyordu. "Yani onu tekrar görmek istiyor musun?"

"Gerçekten çok isterim. Senin için de sorun değilse..." dedi Michael. Susan kendini tutamayıp gülümsedi. Michael'ın Susan için sorun olup olmayacağını sorarak gösterdiği saygı sanki sonradan aklına gelmiş gibi görünüyordu ama Michael kesinlikle gayret ediyordu.

Susan bunu da düşünmüştü. "İstiyorsan," dedi, "cumartesi akşamı kilisedeki piyese gelip Jack'i görebilirsin. Saat yedide başlayacak."

"Harika fikir." Michael'ın sesi kararlıydı. "Beni aradığın için çok teşekkür ederim. Orada seni de görecektir miyim?"

"Orada olacağım," dedi Susan. "Oyundan sonra Jack'le sohbet edebilirsin. Ona geleceğini söylerim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Michael konuşmayı bitirirken Susan arkasına yaslandı. Beklediğinden çok daha iyi geçmişti.

Nafaka teklifi nefesini kesmişti ve kafasına dank ettiğinde biraz başı döndü. Daima kendi maaşıyla geçinmişti ve onca yıldır bunu başardığı için kendiyle gurur duymuştu ama hiç kolay olmamıştı. Biraz düşünmesi gerekecekti. Michael gerçekten de Jack'in hayatının tam bir parçası olmak istiyorsa bu öneriyi yapması mantıklı görünüyordu.

Susan'ın keyfi yerine gelmişti. Geçmişte, diğer insanların ne düşünebileceği onu fazlasıyla endişelendirirdi. Ama bundan sonra daha olumlu ve hazırlıklı olacaktı. Kararlı ve cüretkâr olmak tam ona göre idi. Belki, sadece belki, beklemek ve umut etmek yerine hayattan istediği şeyler için çabalamaya başlamalıydı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Mandy, Susan'ı Hope Meadows'un kapısında karşılayarak gülmüşedi. "Çok heyecan verici!" dedi. "Hazır mısın?"

"Öyle umuyorum." Susan gerginlikten doğru dürüst uyuyamamıştı. Devasa bir kuş karnında sürekli dalışa geçiyormuş gibi hissediyordu.

Mandy onu içeri geçirdi. "Köpek kulübelerinin orada bekleyebilirsin," diyerek kapıyı açtığında sağır eden havlama sesleri onları karşıladı. Köpek Bounce adının hakkını veriyordu. Bir taraftan havlayarak selam verirken bir taraftan da hoplayıp zıplıyordu.

Mandy kafesi açarak köpeği susturdu. Bounce Mandy'nin üstüne atlayarak sızlanmaya ve onu yalamaya başladı. Mandy, "Ah, Bounce," diyerek iç çekti. "Seninle ne yapacağız biz?" Susan'a baktı. "Onunla ne yapacağımızı hiç bilmiyorum. Mutlu olduğunda, üzüldüğünde, sıkıldığında hep havlıyor. Hayatım boyunca daha gürültücü bir köpek görmedim!"

Bounce tam o sırada gürültüyle havladı.

Susan güldü. "Şansına, kulakları ağır işiten biri bir köpek istiyormuş," dedi.

Mandy cebinden bir çiğneme çubuğu çıkardı. "Bu onu bir süre susturur."

Bounce çubuğu alarak kafesinde zıpladıktan sonra arka tarafta oturdu.

Dışarıda park eden bir arabanın sesi duyuldu. “Gitmeliyim.” Mandy gülümsüyordu.

Susan köpek barınakları sıcak olmasına rağmen ürperdi. Cam kapılardan birinde kendini gördü. Mantosu siyah şık bluzunu örtüyordu fakat dar kot pantolonu ve yeni kovboy çizimleri hoş görünüyordu. Gözündeki giderek artan morluk sebebiyle yüzüne bakmaktan kaçındı. *Bunun için hazırım*, dedi kendine.

Kapının açıldığını ve Mandy’nin berrak ve neşeli sesini duydu. “Geldiğin için teşekkürler,” dedi. “Sıkboğaz ettiğimin farkındayım. Sadece web sitemiz için birkaç alıntıya ve bir fotoğrafa ihtiyacımız var. Söylediğim gibi yerel iş insanlarımızın sayfası.”

“O halde duruma uygun giyinmişim.” Douglas’ın sesiydi. Douglas ve Mandy içeri girerken Susan onları karşılamaya çıktı.

“Merhaba,” dedi.

Douglas gerçekten şık giyinmişti. Şık ama günlük görünen siyah oduncu gömleğinin yakası açıktı. Siyah kot pantolonu sıkı kalçalarını ve uzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Saçları eskisi gibi dağınıktı. Muhteşem görünüyordu. Susan’ın içine ani bir ümit ve özlem duygusu hücum ederek nefesini kesti.

Douglas durdu. Gözleri büyüdü ve Susan’a baktı. Şaşkınlığı kısa sürede kaygıya dönüştü ve kaşları çatıldı. “Yüzüne ne oldu?” diye sordu.

Susan endişesini gidermek için gülümsedi. “Korkutucu görünüyorsa kusura bakma,” dedi. “Wildacre’daki bir kapıyla dövuştüm! Tamamen dürüst olmam gerekirse Mandy’nin hatasıydı.” Öfkeliymiş gibi yaparak gözlerini devirdi.

Mandy güldü. “Haklı sayılır,” dedi. “Benim kapım, o halde kesinlikle benim hatam.”

Douglas bir Susan'a bir Mandy'ye bakarak başını salladı. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" dedi. "Daha da önemlisi, neyin peşindesiniz? Bizi yine bir araya mı getirmeye çalışıyorsunuz, Mandy Hope?"

"Ben mi?" Mandy ellerini kaldırarak gözlerini kocaman açtı. "Benimle alakası yok."

Kalbi hızla çarpsa da Susan kaşını sakince kaldırdı. "Aslında bu kez benim fikrimdi," dedi. "Seni sürpriz bir randevuya çıkarıyorum. İtirazın varsa şimdi söyle. Aksi takdirde sussan iyi edersin."

Douglas'ın dudakları gülümsemek istiyormuş gibi seğirdi ama sonra vakur bir ifade takınıyormuş gibi yaparak derin bir nefes aldı, yanaklarını şişirdi ve düşünüyormuş gibi gözlerini tavana dikti. Kasıtlı olduğu belli olan bir nefes verdikten sonra başını yana eğerek Susan'a baktı ve omuz silkti. "Karşı çıkarsam ne olur?" diye sordu. "Mandy benim de mi gözümü morartır?" Susan'dan Mandy'ye dönerek başını uzattı.

Mandy şaşkın görünüyordu. "Kimsenin gözünü morartmadım," dedi, "Buradaki güzel arkadaşım ile randevuya çıkmak yerine azgın bir fırtınaya karşı ineklerimi tarladan ahıra sokmak istersen şansına hemen ayarlayabilirim."

Douglas tekrar Susan'a baktı. "Öyle mi oldu?" diye sordu. "Sana ineklerden biri mi vurdu?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf etti Susan. Douglas'ın hâlâ cevap vermediğini düşünüyordu. Zor adamı mı oynuyordu? Susan ellerini kalçalarına koydu. "Soruma cevap vermedin. Bu akşam benimle çıkacak mısın, yoksa bütün gece burada dikilecek miyiz?"

Douglas başını hafifçe salladı. Biraz memnun, biraz da şaşkın görünüyordu ama elini uzattı. "Önden buyur, Macduff," dedi.

Susan, Douglas'ın elini tuttu. "Sanırım yanlış söylediğini bilmen gerek," dedi. "Doğrusu, 'Vur, Macduff,' olmalı. Macbeth, Macduff'u düelloya devam etmeye davet ediyor."

"Gerçekten mi?" Douglas durdu. Gözlerinde cinlik vardı. "Bu durumda, son derece uygun." Kocaman tebessümüyle bakarak başıyla onayladı. "Saldır, Susan," dedi.

Susan, Douglas'ı dışarı çıkararak arabasına götürdü. Debraya basarken kalbi pır pırdı. Arabayla uzaklaşırken Bounce'un onu yüreklendirmeye çalışıyormuş gibi tekrar havlamaya başladığını duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra vadi yolunun ortasında eğimli bir arazide durduklarında Douglas'ın gözleri büyüdü. Çimlerin üstünde sıralar halinde duran yüzlerce araba vardı. Susan arabadan inerek kapıyı kapattı. Hava nihayet değişmiş gibiydi. Yıldızlar gökyüzünü doldurmuştu. Susan'ın saçlarını havalandıran ve sıcak yanaklarını üşüten esintide hafif bir don vardı.

"Neredeyiz?" Douglas da arabadan inmişti ve karanlıkta etrafına bakınıyordu. Dolunay vardı ve gümüş rengi ay ışığı vadide toplanan hareketsiz bina çatılarına vuruyordu. Küçük evlerin pencerelerinde ve yan duvarlarında Noel ışıkları göz kırptıyordu. "Her neresiyse çok güzel," dedi Douglas.

Susan arabanın kaputunun etrafından dolanıp Douglas'ın yanında durarak, "Burnside Çiftliği," dedi. "Bert Burnley, çiftliği eskiden burada çiftçilik yapan Bay Matthews'ten birkaç yıl önce satın aldı. Araziyi otlak olarak kullanıyor ve kış aylarında sürüsünü Riverside'a götürüyor. Eskiden büyük bir ahır olan yerde her yıl Yılbaşı Ahır Dansı düzenler."

"Kulağa harika geliyor!" Douglas memnun görünüyordu. Islak çimenleri çevreleyen tahta paletlerde yürürken müziği duymaya başladılar.

Ahır tıklım tıklımdı. Susan etrafına bakınırken Yorkshire'ın yarısının Welford'da dans etmeye gelmiş olduğunu hissetti. Duvarlarda kâğıt şeritler ve ışıklar asılıydı. Ahırın uç tarafında bir yerde bir müzik grubu çalıyordu. Kahkaha atan ve bağrıışan sesler duyuluyordu. Douglas salona bakındıktan sonra Susan'ın kulağına bağırarak için eğildi. "Vay canına!" dedi. "Bu kadar büyük bir etkinlik olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben de" diye bağırarak Susan. Mandy'nin önerisiydi fakat Susan, Douglas'ın seveceğini düşünmüştü. Buraya gelince biraz bunalmıştı ama eğlenmeye kararlıydı.

Douglas elini uzatınca Susan elini tuttu. Douglas kalabalığı yarararak ilerlerken Susan ona tutunmaktan memnundu. Bir dakika sonra salonun sonundaki barın yanına vardılar. Susan artık dans edenleri görebiliyordu. Pisttekilerin sadece yarısı ne yaptıklarını biliyor görünse de hep birlikte bir çizgi dansı yapıyor gibiydiler.

Douglas, Susan'a bakarak gülümsedi. Susan'ın bakışlarını takip ederek, "Muhteşem," diye bağırarak. "Sana içecek bir şey alabilir miyim?"

"Ben alırım," diye seslendi Susan.

Birkaç dakika sonra ellerinde alkolsüz birer punç bardağıyla dans pistinin ucunda yan yana durmuşlardı. Douglas içeceğinden bir yudum alarak yüzünü ekşitti. "Fazla tatlı," dedi Susan'ın kulağına. "Ama onun dışında güzel."

Susan kendi içeceğinden bir yudum aldığıında az kalsın kahkaha atacaktı. O kadar tatlıydı ki şerbete benziyordu. Komik surat yaparak, "Sadece nazik olmaya çalışıyorsun," dedi. "Gerçeği söylemelisin."

Douglas bir süre Susan'a baktıktan sonra güldü. "Pekâlâ," dedi. "Çok kötü. Yeterince dürüst mü?"

Susan gülümsedi. "Mükemmel," dedi.

Douglas tekrar etrafa bakındı. Müzik grubu ve dansçılar durmuştu. “İçki yerine dansa ne dersin?” diye sordu. Susan başıyla onaylayınca Douglas bardağını elinden alarak kalabalığın arasında gözden kayboldu ve biraz sonra geri döndü. İçkileri bırakmıştı. Elini uzatarak, “Gidelim,” dedi. Susan, Douglas’ın elini tuttu ve Douglas onu dans pistine götürdü.

Müzik grubunun lideri eğilip ağzını mikrofona iyice yaklaştırarak, “Biraz sonra daha fazla geleneksel dansla devam edeceğiz,” dedi, “ama şimdi bir çizgi dansı daha. Bu seferki bir Noel potporisi. Bilmiyorsanız talimatlarımı izlemeniz yeterli.” Akordeon ses verdikten sonra keman girerek “Kırmızı Burunlu Rengeyiği Rudolf” parçasının hareketli bir yorumunu çalmaya başladı.

Susan birkaç dakika sonra gülmekten kırılıyordu. Douglas çok komikti. Dansı yöneten kişinin talimatlarını izleme çabası komik biçimde kötüydü. Şarkının ilk birkaç dizesinde tek bacağı üstünde dururken yanlış tarafa döndü ve dengesini kaybettiği için sıradaki bütün dans edenler sendeleyince bağırarak özür diledi. Üç kişi yere düştü. Douglas sıra boyunca hoplayarak düşenlerin kalkmalarına yardım ettikten sonra üstlerini silkeleyerek özür diledi. Geri geldiğinde Susan’a gülümseyerek, “Kimse incinmedi,” dedi. Hiç utanmış görünmüyordu ve Susan herkesin Douglas’a değil, Douglas’la beraber güldüğünü görebiliyordu. “Çizgiden ziyade Domino dansına benziyor.” Susan dans edenleri işaret etti ve biraz daha güldüler. Tekrar dans etmeye başladılar ve dakikalar içinde Douglas yeniden karmaşa çıkardı. Nefes nefese kalmış halde dansı bitirdiler ve dans pistinin yanına geçtiler.

“Bir içecek daha ister misin?” diye sordu Douglas.

Susan başını salladı. “Henüz değil,” diye seslendi. “Tekrar dans etmek istiyorum.”

“Emin misin?” Douglas çok keyif alıyormuş gibi gülümsüyordu. “Bir restoranda veya şık bir barda olmayı tercih etmez misin?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Susan. “Bu çok daha eğlenceli.” Elini uzattığında Douglas seve seve peşinden piste döndü.

Müzik grubunun lideri etrafa bakındı. “Peki,” dedi. Adamın gözü bir an için Douglas’a takıldı ama kalabalığa gülümsedi. “Son felaketin ardından... Demek istediğim, son dansın ardından sanırım biraz daha geleneksel bir parçayla devam etmeliyiz. Kanada Ahır Dansı için lütfen eşlerinizi seçin.” Susan’a bakıp göz kırptı ve Susan gülmekte olan Douglas’a baktı. “Kesinlikle benden bahsediyor olamaz,” dedi Douglas. “Ben muhteşem bir dansçıyım. Sadece onlara Highland atlayışının nasıl yapılacağını gösteriyordum. Her neyse,” dedi. “Bu dansı biliyorum.”

Birkaç dakika sonra, pistte müzikle uyumlu bir polka dansı yapıyorlardı. Douglas gerçekten de dansı biliyordu ve adımlarında bir kez bile hata yapmamıştı. Danstan sonra birlikte dururlarken Douglas, Susan’a, “Okuldayken yapmıştım,” dedi. Sunucu sıradaki dansın “Strip the Willow” olacağını anons ettiğinde, “Bunu da” dedi. Elini uzattı ve Susan tuttu. Biraz sonra öyle hızlı dönüyorlardı ki Susan salonu bulanık görüyordu.

Son dans anons edildiğinde zaman su gibi akıp geçmişti. Susan mutluluk sarhoşuydu. Bu gece çok başarılı geçmişti. Defalarca dans etmişlerdi ve ara sıra bir şeyler içmek ve soluklanmak için durmuşlardı. Son dans önce “Rattlin’ Bog” ardından “Nelly the Elephant” ezgileri eşliğinde bir Çerkez halayıydı. Dansın sonunda Susan ile Douglas ayrı düşmüştü ve birbirlerinin gözlerine bakıp gülmüşlerdi. Arabaya dönerken Douglas, Susan’ın elini tuttu. Susan on beş yaşında ilk randevusuna çıktığındaki kadar sersemlemiş hissediyordu. Ayrıca bu gece yaşadıkları, şu anda adını hatırlayamadığı gergin bir oğlanla paylaştığı yumuşak pizzadan ve vasat bir filmden çok daha iyiydi.

Arabaya bindiler ve Susan, Douglas'ı arabasını bıraktığı Hope Meadows'a geri götürdü. Susan arabayı durdurduğunda ay tepelerin üstündeydi.

Susan motoru durdurarak gümüş rengi parıltıya baktı. Aralarında huzurlu bir sessizlik vardı; güzel bir yorgunluğun verdiği durgunluk.

Douglas sessizliği bozdu. Uzanıp Susan'ın elini tekrar tutarak, "Ya şimdi?" diye sordu. "İnanılmaz bir akşam geçirdim ama patron sensin. Buradan nereye gidiyoruz?"

Susan dönerek ona baktı. Eli sıcak ve kuruydu. Yakınlıkları huzur vericiydi. "Daha fazlasını istiyorum," dedi, "randevuya çıkmamızı." Sustu. Kalbi hızla çarpıyordu. Douglas'ın da aynı şeyi istediğinden emin gibiydi.

"Michael'ı sorabilir miyim? Onunla neler oluyor?" diye sordu. Elini çekmemişti fakat Susan'ın yüzünü incelerken bakışları ciddiye.

Susan içinden üçe kadar saydı. Tamamen sakın olmalıydı. "Aslında," dedi, "sana o konuda söylemek istediğim bir şey var. Uzaklaşmaya karar verdiğinde bana zaman tanımaya çalıştığını biliyorum ama şu anda Jack'e ne olacağı hâlâ benim kararım, sadece benim. Belki bir gün gelir," gülümsedi, "ve bu tür kararları birlikte verebiliriz ama şimdilik bana güvenmeni istiyorum. Bu aileyi korumak benim görevim, senin değil." Douglas bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum," dedi yavaşça. Gülümsedi. "Söylediğin için teşekkürler."

Susan elini sıktı. Douglas'tan içine gücün aktığını hissedebiliyordu. "Şu anda istediğim şey," dedi, "biraz zaman. Birkaç gün ayırıp bunu düşünmen. Daha fazla ileri gitmeden önce tamamen emin olmanı istiyorum. Olur mu?"

Susan, Michael hakkında daha fazla soru soracak mı diye bekledi ama Douglas parmaklarını Susan'ın parmaklarına do-

layarak bir süre öylece durdu ve kibarca gülümsedi. Karanlıkta gözleri parlıyordu. “Tamam,” dedi. “Dediğini yapacağım. Ayrıca bu gece için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten muhteşemdi.” Susan’ın elini bırakarak arabanın kapısını açacakmış gibi döndü ama sonra duraksadı ve dönüp Susan’a baktı. “Küçük bir soru daha,” dedi. Sırıtiyordu. Gözleri ay ışığında parlıyordu. “Bunun için resmi bir cevap yazısı mı istiyorsun, yoksa mesaj mı atmalıyım?”

Susan güldü. “Hope Meadows partisi birkaç gün sonra,” dedi. “O zaman söyleyebilirsin. Bu sırada, seni yarın akşamki piyeste göreceğimi sanıyorum. Sadece haberin olsun, Michael da orada olacak.”

Douglas gülerek tekrar döndü ve arabanın kapısını açarak indi. Daha sonra arabanın içine doğru eğilerek kollarını oynattı. “Sanırım bu yeni dayatmacılığa alışabilirim,” dedi. Doğrularak kapıyı kapattı. Susan arkasına yaslandı ve Douglas’ın asfalt yolda yavaşça koşmasını izledi. Bu akşam cidden çok eğleneliydi. Douglas arabasıyla uzaklaşana kadar bekledikten sonra motoru çalıştırdı ve evine yöneldi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Giyinme odası aşırı sıcaktı. Çocuklar İsa'nın doğumu piyesinin her sergilenişinde olduğu gibi çok heyecanlıydılar.

Susan kiliseye girdiğinde kendini çok mutlu hissetmişti. Kadim bina geçen yıl olduğu gibi pencere pervazlarına konan kalın mumlar ve muhteşem bir ağaçla çok güzel süslenmişti. Ancak bu yıl mihrapta Douglas'ın hazırladığı dekor vardı. Her şey yerleştirildiğinden Susan erken gidip tüm ayrıntıları gözden geçirmişti. Binalar gerçek gibi görünüyordu ama yakından bakıldığında resme gizlenmiş hayvanlar vardı. Sırıtan bir örümcek çatı kirişlerinde gizlenmişti. Hanın çatısından bir fare görünüyordu ve iki beyaz kirpi ahırdaki yeni doğan bebeği kutsayan hayvanlara katılmaya gidiyordu. Renkler inanılmazdı; soğuk bir kış gecesinde sıcak ve rahatlatıcıydı.

Yanında kopan bir çığlık Susan'ı giyinme odasına geri götürdü. Bir çift heyecanlı göz ona bakıyordu ve Susan gülümseyerek karşılık verdi. "Pekâlâ, Christina," dedi. "Tacın nerede?"

"Burada, Bayan Collins." Christina eskiden papazın merasim elbiselerini tuttuğu büyük meşe sandığa koştu. Tacı alıp getirdi. Douglas bunları da boyamıştı. Parlayan taşlarla altın rengiydi. Christina tacı takınca Susan çömelerek tacı düzeltti ve bir saç tutamını Christina'nın alnından çekti.

"Tamam mı?" diye sorunca Christina başıyla onayladı. "Hediyeni aldın mı?" diye sordu ve Christina tekrar sandığı işaret

etti. Susan küçük kızın bu denli düzenli olmasının ona göre olmadığını düşündü ama şimdiye dek bir terslik yaşanmadığı için memnundu. Ebeveynler gelmeden önce yapılması gereken çok şey vardı.

Susan etrafına bakındı. Öküzler hazırды ve ilk kez Cebra-il'i salonda kovalamıyorlardı. Kuzular postlarını giymişti. Susan hazırlanması gereken üç çoban olduğunu düşündü. Bir de Meryem ile Yusuf vardı ama Noah'ın annesi yardım ediyordu, o yüzden belki de ona kostümünü giydirebilirdi. Jack tuniğini çoktan giymiş, beline de bir eşarp bağlanmıştı. Başındaki ekose kurulum bezi kalkık duruyordu ama birkaç saniye içinde düzleşmişti. Kendall kostümünü hızlıca giymişti.

Susan etrafına bakınarak Neil'in nerede olduğunu merak etti. Neil yine ortadan kaybolmuştu. Susan onu daha önce yem teknesinden üzüntüyle etrafı gözetlerken yakalamıştı. Hâlâ Bebek İsa olmayı mı arzuluyordu? Susan giyinme odasına tekrar bakındı. Neil kesinlikle orada değildi, üstüne üstlük kuzular da yok olmuştu. Susan gözlerini devirme isteğine direnerek ana kilise binasına gitti. Birkaç ebeveyn çoktan gelmişti. Birileri, sahneyi aydınlatan büyük ışıkların düşmesini açtı. Spot ışıklarıyla aydınlatılmış yarım kubbenin ortasında üç tüy topu kuzu meleyerek zıplıyordu. Küçük bir suret dört ayak üstünde havlayarak ve hırlayarak emekliyordu ve anlaşılan kuzuları topluyordu. Boynuna dolanan beyaz eşarp dışında siyahlara bürünmüştü. Neil'di.

"Neil!" Susan hızlı adımlarla sahneye ilerledi. "Ne yapıyorsun sen?"

Neil başını kaldırdı, çocuğun gözleri masumiyet dolu bir bakışla öylesine büyümüşü ki Susan gülmek istedi ama kendine hâkim oldu. "Artık bir çoban değilim," dedi Neil. "Jack onun çoban köpeği olabileceğimi söyledi."

Susan bir an için boş vermeyi düşündü. Ancak, kuzular hoplayıp zıplarken kıkırdamaya başlamıştı. Durumu tekrar kontrol altına almalıydı yoksa oyun kargaşayla sona erecekti. Sesini kısık ve sakın tutmaya çalışarak elini Neil'e uzattı. "Gel hadi, Neil," dedi. "Üstünü değiştirelim. Jessica, diğer kuzularla birlikte kıkırdamadan durabilir misin lütfen? Hepinizin diğer odaya geçmenizi istiyorum. İnsanlar gelmeye başladı. Onları şaşırtmak istiyoruz, değil mi? Hepinizi görürlerse çok da heyecanlı olmaz, yanılıyor muyum?"

Üç küçük surat aniden ciddileşmişti. Jessica kilise sıralarına baktı. "Büyükanнем orada," dedi soluk soluğa. Yüzünü saklayarak yan odaya doğru koştuğunda diğerleri de onu izledi.

Susan rahatlayarak iç geçirdikten sonra Neil'i arkaya götürdü ve kostümünü değiştirmesine yardım etti.

Beş dakika sonra Susan, Meryem kostümüne son dokunuşlarını yapan Herbie Dhanjal'ın yanında diz çökmüştü. Herbie başını ve omuzlarını örten uzun, beyaz eşarby ve soluk mavi tuniğiyle çok tatlı görünüyordu. Susan, "İşte oldu," dediğinde üstüne bir gölge düştü. Başını kaldırdığında kalbi duracak gibi oldu.

"Merhaba," dedi Douglas. Gülümseyerek elini uzattı. "Dekorların nasıl durduğuna bakmak için uğradım." Gülümsemesi büyüyünce Susan da kendini gülümserken buldu, Douglas'ın uyduruk mazeretini komik bulmuştu. Etraflarındaki çocuklar kendi heyecanları içinde olup bitenden habersizdi.

Douglas onu kaldırırken eli sıcak ve kuruydu. Çok yakındılar. Sadece parmakları temas etse de Susan'ın karnında kelekeler uçuşuyordu.

"Koyunların biraz hışkırdaması dışında şimdilik her şey yolunda," dedi Susan.

“Susan?” Armando’nun annesi kapıda belirince Susan yüzünün kızardığını hissederek döndü ama Armando’nun annesi de fark etmemiş görünüyordu.

“Armando hazır ama Herbie gelmeni istiyor. Yem teknesiyle ilgili bir şeymiş.”

Susan, Douglas’a döndü. Sesinin bir şey belli etmemesini umarak, “Gitsem iyi olur,” dedi.

Douglas ona bir kez daha gizlice gülümseyerek göz kırptı. “Gidip bir yer bulayım,” dedi. “Eğer ahırda tamirat gerekirse haber ver.”

“Teşekkürler, Bay MacLeod,” dedi Susan. Biraz yüksek sesle konuşmuştu ve gülümsemesini gizlemek için eliyle ağzını kapatması gerekti.

Armando’nun annesini izleyerek yemliğe giderken gözlerini Douglas’tan alamıyordu. Douglas önlere yakın bir sıranın sonunda yer bulmuştu. Oturdu ve boşluğa baktı. Susan ise Douglas’ın ne düşündüğünü merak etti. Aklı Susan’da mıydı? Yoksa bir sonraki çizimini mi planlıyordu? Her halükârda, hayallere daldığı belliydi.

“Bayan Collins?” Susan dikkatini yemliğe geri çevirdi. Herbie kocaman gözlerle ona bakıyordu. “Bebek İsa’yı samanların hemen üstüne koymamız uygun mu? Samanlar ona bataabilir.”

“Sorun olmaz,” dedi Susan. “Ama artık hepimizin sahneden inme vakti geldi. Herkes geldi sayılır. İki dakika içinde başlamamız gerek.” Herbie kaygılı bir tebessümle bakıp arka tarafa geçti. Susan da arkasından gitti. Douglas’ın yanı sıra Michael’a da bakınıyordu ve Michael kapıda duruyordu. Armando’nun annesine, “Müsaadenizle,” dedi. “Gitmem gerek.” Cümlesini tamamlamadan yönünü değiştirerek oturakların yanındaki boşluğun yarısında Michael’i karşıladı.

“Merhaba.” Michael’ın çabaladığı belliydi. Giysileri günlük ama şıktı, yüzü hoş karşılanacağından emin değilmiş gibi biraz gergin olsa da açıktı.

“Selam.” Susan doğrudan gözlerine baktı. Yaşadıkları tüm sorunlardan sonra, burada ilk kez karşı karşıya dururken her şeyi doğru anlamak istiyordu. Amacı buydu. “Piyesimize hoş geldin,” dedi. “Jack seni görmeyi dört gözle bekliyordu. Oyundan sonra geliriz ve biraz sohbet ederiz.” Duraksadı, daha sonra gözlerini Michael’dan ayırmadan derin bir nefes aldı. “Douglas burada,” dedi. “Dekorları o boyadı ve birçok çocuk onu tanıyor. Konuştuğumuz gibi, ilişki durumum seni ilgilendirmiyor. Onunla konuşursan kibar ve canayakın olmanı bekliyorum. Gerilim olursa Jack çok üzülür.”

Michael başıyla onayladı. “Anlıyorum,” dedi. “Jack için buradayım ve ona odaklanacağım.” Biraz gergin görünüyordu fakat düşmanlık sezilmiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Susan. Başını bir kez sallayarak arkasını döndü ve giyinme odasına gitti. Michael’ın yer bulmada zorluk çekeceğini düşündü. Kilise geçen yılki kadar doluydu. Ama bunun için endişelenecek vakit yoktu. Başlama zamanı gelmişti.

Piyes çok güzel geçti. Armando ve Herbie ezberlerini kusursuz yaptılar. Susan özellikle Jack’le gurur duydu. Çoban arkadaşı Kendall gergindi ama Jack onu cesaretlendirdi ve Kendall sırasını kaçıınca onu dirseğiyle dürttü. Kendi sözlerini de anlaşılır biçimde söyledi.

Oyunun ortasına doğru Susan seyircilere baktı. Michael’ın oturduğu yeri görünce gözleri büyüdü. Douglas’ın yanındaydı. Bilerek mi yapmıştı? Ama iki adamın da suratında düşmanlık-

tan eser yoktu. Susan izlerken Michael eğilerek Douglas'a bir şeyler söyledi. Douglas gülümseyerek başıyla onayladı. Şaşırtıcı derecede sevimli görünüyordu. Birkaç dakika sonra Susan artık rahatlamıştı. Gözlerini gerisingeri sahneye çevirdi.

Tuniğini çıkaran ve kurulama bezi yüzünden saçları dikilmiş olan Jack, "Baba!" diye bağırarak sıraların arasından Michael'a doğru koştu. Susan daha yavaş adımlarla onu izliyordu. Michael uzanarak Susan'ın daha önce elinde gördüğü plastik torbadan bir şey çıkardı. Kutu şeklinde, birileri epey uğraşmış gibi kabaca paketlenmiş bir hediyeydi. Michael kendi mi paketlemişti? Her zaman ödeme yaptığı düzgün hediye paketleme servisinden çok farklıydı. "Bu senin için, Jack. Mutlu Noeller." Michael hediyeyi verirken gülümsüyordu.

Jack'in gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim, baba! Anne, hemen açabilir miyim?"

"Evet, devam et." Susan başıyla onayladı.

Douglas kilise sırasında oturmaya devam ediyordu. Jack kâğıdı yırtmaya başlayınca arkasını döndü.

"Bak, anne!" Jack çok heyecanlanmıştı. Elinde bir kuş yuvası vardı. İki katlıydı, yontulmamış tahtadan yapılmıştı, yosunla ve çerçöple kaplıydı. Bahçelerine mükemmel uyacaktı.

"Çok güzel," dedi Susan.

"Teşekkür ederim." Jack memnun görünen Michael'a baktı.

Douglas ayağa kalkarak Jack'in yanına geldi. "Ne varmış bakalım orada?" diye sorarak çömeldi ve Jack muhteşem hediyesini ona göstermek için uzatınca gülümsedi. Biraz sonra, "Harikaymış," dedi. "Baban ne sevdiğini çok düşünmüş olmalı. Çok şanslı bir çocuksun."

Jack biraz utanarak gülümsedi. Susan oğlunun bir babası olması fikrine tamamen alışamadığını düşündü. Fakat hızla alışıyordu. Michael'a baktı. Michael'ın hâlâ mutlu görüldüğünü görünce sevindi. Michael ve Douglas birbirine başlarıyla selam verdi. Susan kendini tutamayıp gülümsedi. Ummaya bile cesaret edemediği kadar iyi gidiyordu.

Douglas, Susan'a dönerek gülümsedi. "Pekâlâ," dedi, "artık gitmeliyim." Arkasını döndü. "Harikaydınız." Jack'a gülümsediğinde Jack de ona sırtarak karşılık verdi. Susan'a geri dönerek, "Yakında görüşürüz," dedi. Sesi sakindi ve elini uzatmadı. Michael'ı üzecek bir şey yapmamaya kararlı görünüyordu.

Douglas'ın gözlerine bakarken Susan'ın içi ürperdi ama o da sakin bir sesle konuştu. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi. "Beğenmene sevindim." Daha sonra Douglas gitti, hafifçe sekererek kilisenin arka tarafına doğru ilerledi.

Michael elini Jack'in başına koydu. Jack başını kaldırıp gülümseyince Michael da gülümsedi. "Hayatım boyunca gördüğüm en iyi çobandın," dedi. "Ne yazık ki benim de gitmem gerekiyor ama çok yakında seni tekrar görmek istiyorum. Annenle bir şeyler ayarlayacağım, tamam mı?"

Jack'in yüzünde saf mutluluk vardı. Michael, Susan'ı şaşırtarak Douglas'ın birkaç dakika önce yaptığı gibi çömeldi. Kollarını açtı ve Jack kucağına atladı. İlk kez doğru dürüst kucaklaşıyorlardı. Michael tekrar ayağa kalktığı anda yüzünde gerçekten etkilenmiş gibi sıradışı biçimde hassas bir bakış vardı. Gitmeden önce o da dönüp Susan'a baktı.

"Yakında görüşürüz," dedi Susan. "Seni ararım."

"Teşekkürler," dedi Michael. Jack'in saçlarını karıştırarak gülümsedikten sonra daha önce Douglas'ın yaptığı gibi arkasını dönüp kiliseden çıktı.

Susan elini Jack'e uzattı. "Gitme vakti," dedi. Jack'in yatma vakti çoktan geçmişti ama Susan ile Mandy onun için bir sürpriz daha hazırlamıştı. Jack'in tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu.

Mandy onları kilisenin verandasında bekliyordu. Sol elinde bir kedi taşıma kutusu tutuyordu. Jack ona doğru yürürken Mandy göstermek için kutuyu kaldırdı. "Bak, Jack," dedi. "Frostflake burada. Onun için mükemmel yuvayı buldum. Noel'den önce alışabilmesi için onu bugün götürüyorum. Yardımını istiyorum."

"O gidiyor mu?" Jack'in yüzü öyle üzgündü ki Susan ona söylesek mi diye düşündü ama Jack toparlandı. "Yani bu gece mi?" dedi. "Evet, yardım ederim," dedi ciddi bir ifadeyle, "annem de kabul ederse."

"Ben de geleceğim," dedi Susan. "Bu sayede ikimiz de artık nerede yaşayacağını görmüş oluruz."

Mandy sağ elini uzattı. "Gel o halde," dedi.

Çimenlerin yanından yürüdüler. Gece havası çok ferahlatıcıydı. Yürürlerken nefesleri havada beyaz buharlar oluştuyordu.

"Uzak mı?" Jack gülümseyen Mandy'ye baktı.

"Çok uzak değil," dedi Mandy.

Jack'in yüzü parladı. "Belki onu ziyaret edebiliriz," dedi ve duraksadı. "İyi insanlar, değil mi?"

Mandy güldü. "Çok iyiler," dedi. "Gidecek güzel bir yuvası olmasa onu asla vermezdim."

Yürürlerken Susan, Jack'i dikkatle izliyordu. Moon Cottage'in bulunduğu sokağa doğru döndüklerinde Jack kaşlarını çattı. Kendi kapılarında durduklarında iki kat şaşkın görünüyordu. Mandy'ye baktı. "Burası bizim evimiz," dedi.

Mandy başını eğip Jack'e gülümseyerek anlayacak mı diye bekledi. Daha sonra, Jack'in gözleri öylesine büyüdü ki patlayacakmış gibi görünüyordu. "Bizimle mi yaşayacak?" dedi nefes nefese.

Susan kapıyı açarken Mandy, "Öyle umuyorum," dedi. "Sen ve annen Frostflake'e bir yuva verebilecek misiniz? Sizden daha iyisini düşünemiyorum."

Jack, Susan'a baktı. Gözleri umut doluydu. "Ona birlikte bakabiliriz," dedi Susan.

Susan, Jack'in heyecandan çılgına dönmesini bekliyordu ama hole girdiklerinde Jack çok ciddi görünüyordu. Susan kapıyı kapattı. Mandy, Frostflake'i kutusundan çıkarıp oturma odasında kapının yanında yere bıraktı. "Kutuyu birkaç gün sizde bırakacağım," dedi. "Saklanabileceği güvenli bir yerin olduğunu bilmesi önemli." Frostflake'i ensesinden tutarak Jack'e baktı. "Kendi alanına sahip olmasının önemli olduğunu biliyorsun," diye hatırlattı. "Kutusuna girerse biraz sakın kalmasına izin vermelisin."

Jack başıyla onayladı. Oturma odasına girdiklerinde aklı başından gitmiş gibiydi. Kanepeye oturunca Mandy uzanarak Frostflake'i Jack'in kucığına verdi. Frostflake'in dikkati biraz dağılmış gibiydi ama minik başını Jack'e doğru kaldırıp Jack'in omzuna çıktı ve beyaz kafasını Jack'in yüzüne sürttü. Jack, Frostflake'in yanağını okşamak için elini uzattı. Biraz sonra kedinin gürültülü mırıltısı oturma odasını doldurdu. Susan bunun muhteşem bir ses olduğunu düşündü. Dünyadaki en güzel sestti. Jack'in yüzü öyle mutlu görünüyordu ki Susan gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu yıl gelmiş geçmiş en iyi Noel olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Aynada bir kez daha kendine bakarken Susan'ın kalbi iki kat hızlı çarpıyordu. Bu gece Douglas'ın ona cevabını bildireceği geceydi. Susan mükemmel görünmek istiyordu. Elbisesinin eteğindeki küçük, beyaz bir lekeyi sildi. York'tan satın aldığı kırmızı patenci elbisesiydi. Sonuçta çok güzel bir parti elbisesi olduğundan Noel yerine bugün giyebileceğini düşünmüştü. Noel gününü çoğunlukla yerde yayılıp Jack'le oyun oynayarak geçirirdi, o yüzden elbisesi bir nevi boşa giderdi. Mor gözü de hemen iyileşmişti. Artık hemen hemen hiç belli olmuyordu. Bir o yana bir bu yana dönerken elbisenin kumaşı ışıktaki parıldıyordu. Karnında kelebekler uçuşuyordu. Douglas da beğenirdi, değil mi? Son kez gergin bir ifadeyle kendine bakarak arkasını döndü ve alt kata indi.

Jack, Frostflake'i hazırlıyordu. Mama ve su kaplarıyla birkaç oyuncağın yanı sıra kedi kutusunu da mutfığa koymuştu. Kutuda bir sıcak su torbası ile uzanması için pelüş bir battaniye vardı. Susan, Jack'in ayrıntılara gösterdiği özenden bir kez daha etkilenmişti. Jack, Frostflake'in çok iyi bir yuvaya sahip olmasında kararlıydı. Minik, beyaz yavruyu kucağına almıştı ve çok zevk verdiği belli olan okşamasıyla Frostflake'in çenesinin altını kaşıyordu. Gürültülü mırılama mutfığı kaplamıştı.

"Gitme vakti, Jack," dedi Susan. "Frostflake hazır mı?"

Jack başıyla onayladı. Frostflake'i kutusunun yanına yere bıraktı. "Yakında görüşürüz," diye söz verdikten sonra, "Annene

sevgilerini iletceğim,” diye fısıldadı. Susan gülümseyerek elini uzattı. “Ona karşı çok iyisin,” dediğinde Jack gülümsedi.

Hope Meadows’un resepsiyon alanı çok hareketliydi. Susan ve Jack kapının yanında duruyordu. Mandy küçük masayı kaldırmış ve yerine normalde kulübenin mutfağında duran devasa eskitme çam masayı koymuştu. Emily masanın üzerine beyaz bir masa örtüsü seriyordu.

Susan yanına gitti. Turta kutusunu uzatarak, “Bunları getirdim,” dedi.

Emily gülümsedi. “Çok hoş,” dedi. “Onları buraya koyayım. Mandy birazdan halleder.”

Susan masadan biraz uzaklaştı. Emily’nin ayağına dolanmak istemiyordu. Jack ve Susan erken gelmişti. Hazırlıklar tam gaz devam ediyordu.

Mandy elinde tepeleme sandviç dolu iki tabakla belirdi. Jimmy de arkasından iki cips kasesiyle geliyordu ve Adam da büyük bir çorba kasesiyle arkalarındaydı.

“Harika görünüyor!” Mandy masayı inceledikten sonra Jimmy’nin sırtına vurup Susan’a doğru yürüdü. Animal Ark’ta yarı zamanlı resepsiyon görevlisi olarak çalışan Helen Steer ile Rachel’in salona astıkları süslemeleri incelemek için durdu. Kâğıt şeritleri bükerek duvarlara asmışlardı ve yemişleri üzerinde çobanpüskülü dalları getirmişlerdi. Helen bir sandalye tepesinde tavanın tam ortasına bir ökseotu demeti asmaya çalışıyordu. Rachel da Helen de gülüyordu. Öyle şiddetli gülüyorlardı ki Susan, Helen’in düşeceğini sandı ama sonra Helen’in gözüne bir şey takıldı. Gülmeyi kesti, doğruldu ve eteğini düzeltti. Susan etrafına bakındı. Toby, James ve Raj birlikte salona girmişti. Üçü de etrafa takdir dolu gözlerle bakıyordu.

Mandy sonunda Susan'ın yanına vardı. Nefes nefeseydi. Susan şaşırmamak gerektiğini düşündü. Yapılacak çok iş vardı. "Seni gördüğüme sevindim," dedi Mandy. "Seni de Jack. İstedim fotoğrafı getirdin mi?"

Jack gelirken arabada elinden bırakmadığı fotoğrafı uzattı. Frostflake'in en güzel fotoğrafıydı. Susan fotoğrafı o sabah Moon Cottage'ın mutfağında çekmişti. Frostflake lastik bir çizmenin içine saklanıyordu ve Susan tam çizmeden başını uzattığı anı yakalamıştı.

"Gelip fotoğrafı asar mısın?" diye sordu Mandy.

Jack ile Susan'ı salonun ucunda çok sayıda hayvan fotoğrafıyla dolu duvara götürdü.

"Bak!" diye işaret etti Jack. "Holly ve Robin."

Gerçekten de Mandy'nin geçen yıl kurtardığı iki minyatür eşeğin fotoğrafıydı. Fotoğraf, şu anda yaşadıkları küçük çiftlikte yazın ortalarında çekilmişti. Mandy, Jack'e Frostflake'in fotoğrafını duvara asmasında yardım etti. "Getirdiğin için teşekkürler," dedi.

Jack endişeli görünüyordu. "Yavru kediler korkmaz mı?" diye sordu. "Tüm o insanlar gelince."

Mandy gülümsedi. "Aslında çok uykuları var," dedi. "Emnim, iyi olacaktırlar. İstedğin zaman içeri gidip onları görebilirsin. Her zamankinden biraz daha boş. Gürültüden hoşlanmayan üç kediyi bakım ünitesine götürdüm."

Susan Animal Ark'ın içindeki eski bakım alanını gözünde canlandırabiliyordu. "Korkmalarını önlemek için mi?" diye sordu.

Mandy başıyla onayladı. "Burada kalan birkaç hayvan var," dedi. "Umarım insanlar sandviçlerini atıştırırken etrafa bakınır. Buradaki hayvanların hepsi Noel boyunca burada kalacak ama

belki bazıları sonrasında yeni yuvalar bulabilir.” Parmağını kaldırdı. Başını yana eğerek, “Dinlerseniz,” dedi, “binanın en ucuna taşımış olsam da Bounce’un sesini hâlâ duyabilirsiniz. Onu da buraya koyacaktım ama kedileri korkuturdu.” Mandy gülerek gözlerini yuvarladı. “Belki bir gün ona yeni bir yuva bulacak kadar sakinleşmesini sağlayabilirim,” dedi. “Çok havlamasına rağmen hiçbir şeyden korkmaz ve küçük, harika bir köpek.”

Dorothy ve Tom Hope geldi. İkisinin de ellerinde plastik poşetler vardı. “Büyükanneyle büyükbabamı karşılamalıyım,” dedi Mandy.

Susan, Mandy’nin büyükanneşiyle büyükbabasının yanına gidip poşetleri masaya koymalarına yardım etmesini izledi. Teneke kutuları ve kek kutularını poşetlerden çıkarmaya başladılar. Ev yapımı çikolatalı şekerlemeler ve servis tabağında Wesleydale peyniri kaplı dilimlenmiş Noel pastasından sonra çok güzel, pembe ve beyaz damalı Baton kek belirdi. Emily Susan’ın turtalarının bulunduğu kutuyu işaret edince Mandy el sallayarak Susan’a gülümsedikten sonra turtaları başka bir tabağa yerleştirdi.

Susan’ın ağzı sulanıyordu. Öğleden sonra öyle meşguldü ki yemek yiyecek vakit bulamamıştı. Altı kişi hep bir anda gelince Mandy masanın yanından ayrılarak onları karşılamaya koştu.

“Merhaba.” Susan sesi duydu. Gelen Miranda’ydı. “Nasılsın, hayatım?” diye sordu ve Jack’e selam vermek için eğildi. “Birlikte dışarıya çıkmaya ne dersin?” dedi. Susan’a göz kırparak Jack’e elini uzattı. “Abi ile Max dışarıda oynuyor ve ben de biraz temiz hava almak istiyorum.”

Susan orta yerde tek başına kalmıştı. Saatin yediye geldiğini düşündü. Davetiyede belirtilen başlama saatiydi. Arkasını döndüğünde Bay Gorski’nin kız kardeşiyle kol kola içeri girdiğini gördü.

“Merhaba.” Selam vermek için yanlarına gitti. Konuşurken doğrudan Bay Gorski’ye bakarak yüksek sesle, “Geleceğinizi bilmiyordum,” dedi.

Bay Gorski gülümsedi. “Hayatta kaçırmazdım,” dedi. “Genç Mandy’nin Kahve için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Onu desteklemeliydim.”

“Bu harika,” dedi Susan. “Geleceğinizi bilseydim sizi de alırdık.”

Bay Gorski, Susan’ın kolunu sıvazladı. “Önemli değil,” dedi. “Yağmur yağmıyordu. Ara sıra dışarı çıkmak iyi geliyor. Ayrıca Ida yürümeyi çok sever.” Kız kardeşine başıyla işaret edince kadın gülümsedi. “Noel’e sadece birkaç gün kaldı,” dedi. “Küçük Jack heyecanlı mı?”

“Fazlasıyla.” Susan kıpırdandı. Kapıyı görebilmek istiyordu. “Bir yavru kedi sahiplendik, söylemiş miydim?”

“Yani buradan mı? Ne kadar hoş.” Bay Gorski omzuna hafifçe vurdu. “Şanslı yavru,” derken sesi biraz boğuktu. “Daha iyi bir yuva bulamazdı.” Boğazını temizleyerek salona bakındı. “Mandy’nin elinde kurtarılmış çok hayvan var mı?” diye sordu.

Susan güldü. “Her zaman vardır,” dedi. “Sanırım bu gecelik bazılarını Animal Ark’a nakletti ama burada kalanlara istediğiniz zaman gidip bakabilirsiniz.”

“Aslında olabilir.” Bu fikir Bay Gorski’nin hoşuna gitmişti. “Küçük Kahve’yi çok özleyorum.”

“Çok güzel bir köpekti. Jack ve ben de onu çok özleyorz,” diye karşılık verdi Susan.

Başka misafirler de geldi. Anlaşılan köyün yarısı buradaydı. Susan bu kadar çok insanın gelebilmesinin inanılmaz olduğunu

düşündü. Hope Meadows'u seviyor olmalıydılar. Susan salona tekrar bakındı. Douglas henüz gelmemiştir. Boyu o kadar uzundu ki Susan'ın onu gözden kaçırmaması imkânsızdı. Bay Hope'un evden getirdiği müzik setinden Noel şarkıları duyuluyordu. Köpek kulübelerinde neşeyle havlayan Bounce'un sesini *epey* bastırıyordu.

Kapıdaki hareketlilik gözüne takılınca Susan salonun canlandığını hissetti. Douglas durmuş, etrafına bakınıyordu. Bir İskoç eteği giydiğini görmek Susan'ı hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Bağcıklı krem rengi gömleğinin yakası gevşekçe bağlanmıştı ve geniş omuzları Douglas'ı salondaki çoğu erkeğin iki katı gösteriyordu. Delici mavi gözleri ve asi saçlarıyla tam bir Highland savaşçısına benziyordu. Douglas ona doğru gelirken Susan'ın nefesi kesildi. Etraftan insanların Douglas'a baktığını görebiliyordu fakat gözlerini ondan alamıyordu.

Douglas yanında durarak gülümsedi. O kadar yakındı ki Susan bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. İçini ürperti kapladı. Douglas'ın kokusunu içine çekti. Odun dumanı ve yazları otlaklarda esen rüzgârın kokusuydu. Douglas uzanıp elini tuttuğunda Susan içine bir güç dalgasının yayıldığını hissetti. *Bu evet mi demek?*

"Jack nerede?" İlk sözleri Susan'ı biraz şaşırttı ama Douglas öyle neşeyle gülümsüyordu ki Susan emin olmuştu.

"Dışarıda," diye cevap verdi. Tuhaftı ama Douglas'la gözlerden oluşan bir adadaymışlar gibi salonun ortasında süzülüyünü hissediyordu.

Douglas yukarı baktı. Tepelerinde bir ökseotu dalı tavandan sarkıyordu. Kaşını kaldırarak, "Ne şans ama," dedi. Susan'ı kollarına alıp başını eğdi.

"Ah, *sen* Douglas olmalısın! Bizi tanıştırsana hayatım." Miranda aniden Susan'ın yanında bitmişti.

Anne! Utancı ve öfkesi birbirine karışarak kabarıırken Susan en az elbisesi kadar kızardığını hissetti. Annesinin zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Susan sıkıldığı dışlerinin arasından, “Douglas, bu annem,” diyebildi.

“Miranda Collins.” Miranda gülümseyerek elini Douglas’a uzattı.

Douglas kadının elini tutup kibarca sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Miranda. Ben Douglas.”

Susan kaşlarını çatarak, “Anne, Jack nerede?” diye sordu.

“İkizlerle dışarıda oynuyor. James de yanlarında, endişelenme.” Miranda elini Susan’a doğru savurdu.

“Biz de bir şey konuşuyorduk.” Susan, Douglas’a fark ettirmeden Miranda’ya en iyi *uzaklaş* bakışını atmaya çalışıyordu.

Miranda nihayet anlamış gibiydi. “Pekâlâ, hayatım. Bırakayım da konuşun, zaten Emily ile sohbet etmek istiyordum. Tanıştığımıza çok sevindim, Douglas.”

“Ben de!”

Douglas başını eğip Susan’a baktı.

İşte zamanı geldi.

Tam o sırada Hope Meadows’un kapısı gürültüyle açıldı, Jack peşinde Abi ve Max ile içeri koştu. Susan bunun hayatı boyunca oğlunu gördüğüne çok sevinmediği tek an olduğunu düşündü.

O muhteşem derecede tanıdık gülümseme Douglas’ın tüm yüzüne yayılmıştı. “Görünen o ki burası cevabımı göstermek için uygun bir yer değil,” diye mırıldandı. “O yüzden söylesem daha iyi olacak: Varım.”

Susan kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. “Randevuya çıkmak istiyor musun?”

Douglas başını eğdi. “İstiyorum.”

Susan sevinçten zıplayacakmış veya mutluluktan havaya uçacakmış gibi hissediyordu. Ama gülümsemekle yetindi. “Müzik grubunun olmaması ne yazık,” diyerek Douglas’ın İskoç eteğine baktı.

“Cidden öyle!” Douglas gülüyordu. “Kutlamak için seni pistte döndürmek çok hoş olurdu.”

Susan, Douglas’a yaslanıp iç çekerek, “İçimden dans ediyorum,” dedi.

“Ben de.” Douglas Susan’ın elini sıktı ve biraz uzaklaştılar.

Susan’ın yapmak istediği tek şey onu öpmekti ama annesi dahil bir oda dolusu insanın önünde olmazdı. Buraya Jack’le birlikte geldiğinden gizlice kaçmak da bir seçenek değildi.

Douglas ona bakarak, “Sırada ne var?” dedi. “Geçmişteki deneyimimize bakarak sen ayarladığında randevumuz daha iyi geçiyor.”

Susan başını salladı. “Doğru değil,” dedi. “Ağaçlardan sallanmaktan ve inek sürüsü toplamaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.”

Douglas’ın gümbürtülü kahkahası salonu doldurdu. Muh-teşem bir sestti.

“Ama bir Noel partisinde olduğumuza göre,” dedi Susan, “sanırım normalde Noel partilerinde yapılan şeyleri yapmalıyız; ye, iç ve mutlu ol.”

“Güzel görünüyor,” dedi Douglas.

Susan bir buçuk saat sonra Mandy’yle sohbet ederken farklı bir tür özgürlük hissettiğini düşündü. Douglas oradaydı. Susan onun güven veren varlığını hissedebiliyordu. Yine de Douglas onu her an elinin altında tutmamıştı. Mandy ile Susan salonun

köşesinde durarak Douglas'ın Emily'yi büyülemesini izlerken gülüyordu. "Douglas içeri girince gözlerime inanamadım," dedi Mandy. "İskoç eteğiyle muhteşem görünmüyor mu?"

Susan gülümsedi. "Gerçekten öyle," dedi.

"Buraya çizim yapmaya geldiğinde de onu izlemiştim. En utangaç hayvanlar bile ona bayılıyor. Çok nazik."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Susan. "Ayrıca yaptıklarını unutmadım. Sen olmasaydın muhtemelen salonun zıt taraflarında durup birbirimizi fark etmemiş gibi davranırdık."

Mandy güldü. "Bensiz de bir yol bulurdun," dedi ama memnun görünüyordu. "İşlerin böyle güzel sonuçlanması harika bir his," dedi. "Özellikle de Noel'de." Elindeki şarap kadehini kaldırdı. "Noel'de sana ve Douglas'a," dedi.

Susan kadehini kaldırarak güldü. "İşte buna içerim," dedi.

Mandy gülümseyerek salona bakındı ve gözleri büyüdü. "Şuna bak," dedi. Susan arkadaşının bakışlarını izledi. Bayan Ponsonby Fancy'yi şık elbisesinin üstünde kucağında tutuyordu. Toby'ye pişmiş kelle gibi sırtırtırken tuhaf bir işveli bakış takınmıştı. Susan kimsenin yüzünde böyle korku dolu bir bakış görmemişti.

Toby geri çekilmeye çalışırken Susan, "Onu kurtarmalıyız," diye fısıldadı. Ama o konuşurken Helen Steer yanlarına gitti ve tuhaf çiftin arasına girdi.

Susan kızın ne söyleyeceğini duymak için kulak kabarttı. "Toby, bir partide olduğumuzu biliyorum," dedi, "ama gelip benim için bir şeye bakabilir misin lütfen?"

Bayan Ponsonby, köpeği kollarında çırpınırken ağzını açıp kapatarak salonun ortasında kalmıştı. "Burası zavallı köpek için çok sıcak," diye mırıldandı Mandy. "En iyisi gidip ona bir kâse su getireyim. Yoksa Bayan Ponsonby yeniden Toby'nin hizmetlerine ihtiyaç duyacak." Mandy hızla uzaklaştı.

Parti bitmek üzereydi. Miranda, Jack'i bir saat önce eve götürmüştü. Susan, Douglas'a bakarak gülümsedi. "Gidip köpek kulübelerine son bir kez bakalım mı?" dedi. "Sonuçta, hayvanlar için buradayız."

Ayrıca biraz yalnız kalabiliriz belki.

"Çok iyi olur," diye onayladı Douglas.

"Çok yakında gelip Frostflake'i görmelisin," dedi Susan. "Jack ona karşı çok iyi ve Frostflake de kolayca alıştı."

"Böyle mükemmel bir yuvası olduğu için çok şanslı."

Susan, Douglas'ın eline uzandı ve birlikte yürüdüler. İnsanlar dağılmaya başlamıştı. Susan etrafın tuhaf derecede sessiz olduğunu fark edince kaşlarını çattı. "Bounce havlamayı kesmiş," dedi.

Douglas başını salladı. "Belki de tüm o havlamalar onu yormuştur ve uyuyakalmıştır," diye tahminde bulundu. "Onu rahatsız etmesek mi?"

"Mandy," diye seslendi Susan. Mandy ona baktı. Jimmy ile konuşuyordu fakat Susan'ın yüzünü görünce Jimmy'nin yanından ayrılarak onlara doğru geldi. "Bounce hâlâ orada mı?" diye sordu Susan. "Aşırı sessiz."

Mandy kaşlarını çattı. "Orada," dedi. "Ve sessiz olmak hiç ona göre değil. Gidip bakmalıyız."

Kapıyı açıp köpek barınağına girerken Susan nefesini tuttu. Ya korkunç bir şey olduysa? Akşam için çok kötü bir son olurdu. Ama barınağın boş olmadığını görünce şaşırdı. Köşede bir sandalye vardı. Bay Gorski sandalyede oturuyordu, Bounce ise yaşlı adamın dizinde yatmış hiç ses çıkarmadan ona bakıyordu.

Bay Gorski başını kaldırdı. Gözleri özür dileyen bir bakışla Mandy'de durdu. "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen onu çıkarmamalıydım, biliyorum ama bana öyle bir bakışı vardı ki dayanamadım."

Mandy, Bay Gorski'ye bakıyordu. "İnanılmaz," dedi. "Daha önce onu hiç bu kadar sakın görmemiştim." Başını salladı.

Bay Gorski iç çekti. "Noel olduğunu biliyorum," dedi, "ve muhtemelen hayvanlarından hiçbirini şu anda sahiplendirmezsin ama Noel'in ertesi günü gelsem sahiplenme konusunu konuşmamız mümkün mü? Ev Kahve olmadan çok boş ve bu küçük adamla iyi anlaştık gibi." Mandy'ye baktı. Mandy konuşmayınca, "Onun için ödeme yapabilirim," dedi. "Bu akşam bir bağışta bulundum ama seve seve daha fazlasını veririm."

Mandy gördüklerine inanamıyormuş gibi bakmaya devam ediyordu. Onlar izlerken Bounce başını kaldırarak etrafa bakındı ve ona bakan yüzleri inceledi. Daha sonra Bay Gorski'nin kararlı gözlerini gördü. Memnun bir iç çekişle geri uzandı.

"Bay Gorski," dedi Mandy. "Haklısınız, normalde Noel zamanı hayvanları sahiplendirmem ama Susan ve Jack için bir istisna yaptım." Bay Gorski ona bakarken Mandy bir an sustu. "Sizin için de bir istisna yapacağım. Kahve'ye ne kadar iyi baktığınızı biliyorum. Bounce'u almak istiyorsanız süreci hızlandırabilirim. Evinize zaten gelmişim ama yarın gelip uygun bir inceleme yapabilirim..." Sustu.

Bay Gorski duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Elbette," dedi. "Ne gerekiyorsa yap. Geleceğin zaman bana bildir, olur mu? Kapıyı her zaman duyamayabiliyorum." Elini uzatıp köpeğin başını okşadığında küçük Terrier gözlerini açtı, başını kaldırdı, onaylıyormuş gibi iki kez havladıktan sonra tekrar yattı. Havlaması hâlâ çok gürültülü olduğundan Susan biraz ürkmüştü ama Bay Gorski gülümsemekle yetindi.

"Pekâlâ, size yarın bildiririm," dedi Mandy, "ama onu sahiplenirseniz bir daha kapıyı duymamak gibi bir sorun yaşayacağınızı hiç sanmıyorum. Size birkaç dakika daha vereyim, daha sonra gelip onu kafesine geri koyarım."

Resepsiyon alanına dönerken Mandy, Susan ile Douglas'a bakarak gülümsedi. Alan neredeyse boşalmıştı. "Ümitsizliğe kapılmaya başlamıştım," dedi Mandy. "Ona bir yuva bulabileceğimden emin değildim ama Bay Gorski onun için mükemmel olacak." Uzanarak önce Susan'a, ardından Douglas'a sarıldı. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "İnsanlar çok cömert davrandı. Sanki bütün Noellerim toptan geldi. Her neyse, gitsem iyi olur. Bu tabaklar kendi kendilerine temizlenmeyecektir." Arkasını dönerek temizliğe girişti.

Douglas, Susan'a gülümsedi. "Sanırım bizim de gitme vaktimiz geldi," dedi. Kolumu Susan'a dolayarak onu dışarı çıkardı. Ay artık tam tepede değildi ama otlakların üstünde hâlâ çok büyük görünüyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı Susan. Gökyüzü yıldız doluydu. Serin hava sıcak yanaklarını serinletmişti. Havada don vardı.

Douglas başını eğerek Susan'a baktı. "Çok güzelsin," dedi. Eğildi. Susan uzun süredir özlemini çektiği öpücüğün geleceğinden emindi. Tam o sırada kapı tekrar açıldı ve ayrıldılar.

"Susan, hayatım, rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama bizi de eve bırakabilir misin? Ida ve ben epey yorgunuz. Düşündüğümüzden çok daha uzun kaldık." Bay Gorski neyi bölüğünden habersiz gülümsüyordu.

Susan kırılan kalbine rağmen yapılacak doğru şeyin ne olduğunu biliyordu. "Elbette, Bay Gorski."

İç çekerek Douglas'a baktı. Yaşadığı hayal kırıklığının yansımalarını Douglas'ın gözlerinde de görebiliyordu fakat Douglas gülümseyerek kollarını açtı.

"Pekâlâ, güzel kız, bana bir Noel sarılması ver. Yakında görüşürüz." Susan başını Douglas'ın göğsüne yasladı. Kalbinin yavaş ve düzenli atışlarını duyabiliyordu. Susan daha önce hiç böyle hissetmediğini düşündü, çok güvende hissediyordu. Gözlerini kapatarak bir süre onu içine çekti.

Daha sonra, Douglas harekete geçerek Gorski kardeşlere ve arabasına yürürken Hope ailesine neşeyle veda etti.

Susan kendine, *Onu bir daha gördüğümde direkt öpeceğim,* diye söz verdi.

Yarım saat sonra Susan, Moon Cottage'a girdi. Miranda mutfakta oturmuş, bir fincan çay içiyordu.

Buruk bir tebessümle Susan'a, "Ne yazık ki Jack hâlâ uyandır," dedi. "Ama bir anlaşma yaptık. Yatakta oyuncaklarıyla oynuyor, *sessizce*."

Tam o sırada bir çığlık duyuldu. "ANNE!"

Susan hemen merdivenlere koştu, yüreği ağzına gelmişti. Miranda da hemen arkasındaydı.

Susan odaya dalarak, "Jack, ne oldu?" dedi soluk soluğa.

Jack annesine döndü, yüzü mutlulukla ışıldıyordu. "ANNE, KAR YAĞIYOR!"

Jack gökyüzünden düşen kalın beyaz kar tanelerini göstermek için perdeleri açmıştı.

Miranda onu, "Jack, az kalsın bize kalp krizi geçirecektin," diyerek azarladı.

Ancak Susan hızla atan kalbine rağmen kızamadı. Jack'in ne kadar uzun süredir kar yağmasını umduğunu ve dilediğini biliyordu. Noel onun için kar demekti. Susan pencereye gitti ve Jack'in elleriyle birkaç kar tanesi yakalayabilmesi için pencereyi araladı. Jack ellerini gıdıklayan soğuk taneler yüzünden kahkaha atarken Susan ona sıkıca sarıldı. Miranda yatakta yanlarına oturarak kollarını ikisine birden doladı.

Karşılarındaki arazi yavaşça beyaza döndü. Önce çatılar, ardından ağaç tepeleri ve bahçeler. Kar sanki geçmişe ait bütün

Bahara Açılan Pencere

sorunları temizliyordu. İki gün sonra Noel gelecekti. Gelecek önlerinde uzanıyordu. Muhteşem şeylerle doluydu.

Otuz Birinci Bölüm

Susan arabayla York Ovası'nda ilerlerken Jack heyecanla, "Kuzey Kutbu gibi!" diye bağırdı.

Susan ona katılmak zorundaydı, manzara nefes kesiciydi. Göz alabildiğine beyaz, temiz kar.

Araba kullanması mümkün olmayabilir diye endişelenmişti fakat mucize eseri tuzlama araçları iş başındaydı. Yollar mutluluk verici derecede sakindi.

Jack "Jingle Bells" şarkısının melodisiyle, "Karda gidiyoruz ama bir arabada, kızakta değil!" diye şarkı söylüyordu.

"Tarlalardan geçiyoruz, yol boyunca gülüyoruz, ha ha ha!" diyerek Susan da ona katıldı.

Jack ellerini çırpı. "Ayrıca gerçekten Noel Baba'ya benziyoruz çünkü Noel Günü bir hediye götürüyoruz!"

"Çok doğru." Susan dikiz aynasından bakarak gülümsedi. Kırmızı tuğlalı evlerle dolu bir köye geldiler. Susan önlerinde çok güzel siyah bir atla binicisini görünce yavaşladı. Kadın omzunun üzerinden bakıp biraz uzaklaşarak geçmeleri için yol verdi. Kadın gülümseyerek el sallarken at buhar çıkararak kışnedi ve hafifçe kıpırdandı. Ata binmek için muhteşem bir gündü. Güneş yüzünü göstermişti ve karlar parılıyordu.

York'un banliyölerine vardılar ve kısa süre içinde hedeflerindeydiler. Susan sağa sinyal vererek yol kenarına park etti.

Michael'ın gösterişli konağı berrak gün ışığında bir Noel kartıymış gibi görünüyordu. Susan koltuğunda arkasına döndü. "Geldik işte, Jack. Hazır mısınız?"

Jack ciddi bir tavırla başını salladıktan sonra gülümsedi. Öyle mutlu görünüyordu ki Susan'ın içi içine sığmıyordu. Arabadan inerek Jack'in kapısını açtı.

Susan koltuğundan inmesine yardım ederken Jack, "Baba!" diye bağırdı.

Susan bakmak için döndü. Büyük mavi kapı açılmıştı ve Michael kapıda duruyordu. Onları gördüğüne şaşırılmış gibiydi ama Jack merdivenleri koşarak çıkmaya başlayınca çok mutlu oldu. İlk kez şık giyinmemişti; ayakları çıplaktı ve yakasında soluk bir yumurta lekesi bulunan bir sabahlık giymişti. Eğilerek Jack'i kaldırıp kucakladı. Daha sonra Susan'a bakarak gülümsedi. "Sizi beklemiyordum," dedi. "Karı seyreliyordum ve sizi gördüm. İçeri gelmek ister misiniz?" Kapıyı sonuna kadar açtı ama Susan başını iki yana salladı.

"Bugün olmaz. Geri dönmeliyiz," dedi, "ama Jack ve ben sana bir şey vermek istedik."

Jack, Michael'ın kucagından inmeye çalışıyordu ve Michael onu yere bıraktı. Jack, Susan'a koştu. "Kartımı getirdin mi?" dedi.

Susan elindeki iki zarftan birini Jack'e uzatarak gülümsedi. "Al bakalım."

Jack zarfı kapıp tekrar Michael'a koştu. "Al, baba," dedi.

Michael zarfı açtı.

"Senin için çizdim," dedi. Heyecan dolu yüzüyle Michael'a baktı.

Michael kartı inceledi. Bir nar bülbülü resmi vardı ve tüm kenarlar simle kaplıydı. Michael, Jack'e bakarken gerçekten

duygulanmış görünüyordu. “Bence bugüne kadar aldığım en güzel kart,” dedi Michael. “Cidden kendin mi çizdin?”

Jack nadiren bu kadar mutlu görünürdü. “Evet,” dedi.

Ayakları yumuşak kara batarak son merdiveni çıkan Susan diğer zarfı Michael’a uzattı. Bu zarf kahverengiydi ve çok resmi görünüyordu. Michael zarfı alırken kaşlarını çatı. “Ne bu?” diye sordu.

“Aç,” diye teşvik etti Susan. Kalbi hızla çarpıyordu.

Michael zarfı yırtarak açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Kaşlarının ortasındaki çizgi bir anlığına derinleştirdi ama sesli bir nefes aldı. Başını kaldırıp Susan’a baktı.

“Gönderdiğin çeki aldım ve bankaya yatırdım,” dedi Susan. “Şimdiden birçok şeyi kolaylaştırdı. Bu arada eski hataları düzeltmeye başlamışken bunun yapılmaya değer olduğunu düşündüm.”

Michael tekrar kâğıda baktı. Michael’ın yüzünde beliren mutluluk yüzünden Susan elinde olmadan duygulandı. Kısa süre önce Susan, Jack için yeni bir doğum sertifikası başvurusunda bulunmuştu. Artık “baba” kutucuğunda Michael’ın adı yazıyordu. “Çok teşekkür ederim,” dedi Michael. “En iyi Noel kartının ardından şimdi de en iyi hediye. Bugün kalamamanıza üzuldüm ama her zaman gelebileceğinizi biliyorsun.” Michael’ın gözlerinde yaşlar vardı. Susan da ağlamak üzere olduğunu hissetti. Michael çömelerek Jack’e tekrar sarıldıktan sonra ayağa kalkarak Susan’a kollarını açtı. Susan biraz sonra Michael’ın kollarındaydı. Kucaklaştılar ve daha sonra ayrıldılar.

“Sana da teşekkürler,” dedi Susan. “Bir ara tekrar geliriz, değil mi, Jack? Seni ararım,” diye söz verdi Susan.

Birkaç dakika sonra arabaya binip Welford’a dönüş yoluna koyuldular. Susan York’un çıkışına vardıklarında durdu. Douglas

eve döndüklerinde uğramak istediğini söylemişti. Jack'e bir hediyesi vardı. Susan'ın Douglas'a hediye alacak vakti olmamıştı fakat dün gece birkaç Noel turtası hazırlamıştı. Douglas Noel partisinde turtalardan üç tane yemişti. Susan ona bir mesaj attı: *"York'tan şimdi çıkıyoruz."* Tekrar yola koyuldu ve beyaza bürünmüş tarlaların yanından hızla geçti.

Arabayı Moon Cottage'in dışına park ettiğinde Douglas'ın evin yan tarafından çıktığını görünce şaşırdı. Douglas siyah yün eldivenlerindeki karları silkeliyordu ve gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Susan ona gülümserken kalbi hızlandı.

"Merhaba," dedi Douglas. "Merhaba, Jack. İkinize de mutlu Noeller!"

Jack hoplayıp zıplıyordu. Michael'ı gördüğündeki gibi Douglas'ı görünce de çok sevinmişti. Douglas elini uzatınca Jack koşup bir beşlik çaktı. İkisi de sırtıyordu.

"Biraz erken geldim," dedi Douglas. "Arka bahçede karla oynuyordum. Umarım sakıncası yoktur."

Susan, Douglas'ın orada neler karıştırdığını merak etti ama Jack sevinçle bağırdı. "Karda oynayabilir miyiz?" Yalvaran gözlerle Susan'a baktı. Susan olur demek üzereyken Douglas konuştu.

"Birkaç dakika bekleyebilir misin, Jack?" diye sordu. "Senin için bir hediyem var, sonra da annene bir şey göstermek istiyorum. Olur mu?"

Jack başıyla onayladı. Beklemesi istenince yüzü biraz düştü ama hediye lafını duyunca tekrar neşelendi. İçeri girerek botlarını çıkardılar. Holde dururken onları kızaran hindinin ve soğan dolmasının muhteşem kokusu karşıladı. Susan York'a

gitmeden önce yemekleri fırına atmıştı. Diğer her şey hazırды. Miranda yakında gelirdi.

Douglas koklayarak, “Harika kokuyor,” dedi. Susan’a gülümseyince Susan kalbinin duracağını sandı.

Oturma odasına geçtiler. Noel’e yakışır bir görüntüydü. Pencere kenarlarına karlar birikmişti ve camdan giren gün ışığı ağacın üstündeki telleri aydınlatıyordu. Odanın her yerinde kartlar vardı ve kahve masasının üzerinde Jack’in yeni oyuncakları yığın halinde duruyordu. Douglas kanepeye oturarak çantasından bir paket çıkartıp Jack’e uzattı. “Senin için yaptım,” dedi. Parlayan gözlerle gülümsedi. “Hadi, aç,” dedi. Jack kadar heyecanlı görünüyordu.

Jack paketi yırttı. İçinde bir kitap vardı. Gözlerini kocaman açarak göstermek için Susan’a uzattı. Susan, “*Frostflake ile Jackdaw’un Maceraları*,” diye okudu. “Vay canına, özel bir kitap, sadece senin için, Jack!”

“Teşekkürler, Douglas!” Jack’in dili tutulmuştu.

Douglas ikisine de gülümsedi. “Hadi, okuyun!”

Susan kollarını açınca Jack dizine oturdu. Susan kitabı açtı. İlk sayfada bir ithaf vardı. “Jack Collins’e,” diyordu. “Mutlu Noeller.” Douglas altına imzasını atmıştı.

Hikâyeye birlikte göz attılar. Kitap, Frostflake ile bir kuş olmasına rağmen Jack’i andırmayı başaran yeni arkadaşı Jackdaw’un el çizimi resimleriyle doluydu. Hikâyeyi birlikte okurken Jack de büyülenmiş görünüyordu. Susan, Douglas’a her baktığında Douglas onları memnuniyet dolu bakışlarla seyrediyor oluyordu.

Son sayfaya geldiklerinde Jack soluk soluğa, “Bak, anne,” dedi. “Frostflake tek başına ormanda.”

Susan gülümsedi. “Tek başına değil,” dedi. “Bak.” Gökyüzünde Jackdaw, Frostflake’in üzerinde uçarak arkadaşını güvende tutuyordu.

Douglas tepkilerinden çok memnun görünüyordu. “Beğenmenize sevindim,” dedi ikisine de. “Ama senin için başka bir şeyim var, Susan,” dedi. “Jack, anneni bir dakikalığına alabilir miyim?”

Jack başıyla onayladı. Susan’ın kalkması için yana kaydı, sonra tekrar oturarak yeni kitabını bir kez daha açtı. Susan kitapla oyalanacağını biliyordu.

“Hediye için üst kata yatak odana gitmelisin,” dedi Douglas. “Biraz son dakikada oldu.”

Susan şaşkın halde Douglas’a baktı. *Yatak odamda mı?*

Douglas, Susan’ın yüz ifadesini görünce kahkahayla güldü. “Özür dilerim,” dedi. “Yanlış anlaşılma. Pencereden bakman gerek,” diye açıkladı. “Hediye bahçede. Ben burada bekleyeceğim.”

Susan merdivenleri koşarak çıktı. İlk kez bu kadar tuhaf bir şekilde bir Noel hediyesi alıyordu. Ama Douglas ne zaman sıradan bir şey yapmıştı ki? Yatak odasında ilerleyerek pencereden dışarı baktı. Başlangıçta neye baktığından emin olamadı. Arka bahçedeki karlar kazınarak temizlenmişti ve tuhaf yığınlar halinde kümelenmişti ama sonra Susan’ın gözlerinin önünde bir resim şekillenmeye başladı. Susan aşağıya bakarak güldü. Kendisinin olduğunu fark etti, bir inek sürüsü ona doğru koşarken ellerini sallıyordu. İneklerin kaba tüyleri ve uzun boynuzları vardı. Susan, Douglas’ın bu ayrıntıları nasıl yapabildiğine akıl erdiremedi. Susan resimde ne kadar da kendinden emin görünüyordu. Douglas onu böyle mi görüyordu? Keyiflenerek güldü.

Merdivenlerden aşağı doğru, “Bayıldım,” diye seslendi. “Bana birkaç dakika ver. Fotoğraf çekmeliyim.” Telefonunu cebinden çıkararak kardaki çizimin fotoğraflarını çekti. Telefo-

nunun minicik ekranında bile olağanüstü görünüyordu. Gün boyunca camda durup seyredebilirdi fakat Douglas alt kattaydı. Son bir kez baktıktan sonra gitmek için döndü. Douglas onu oturma odasının kapısında bekliyordu.

“Hayatım boyunca aldığım en güzel hediye,” dedi Susan.

Susan alt kata vardığında kapı çaldı. Jack kanepeden atlar-ken oturma odasında bir patırtı koptu. Jack, Douglas’ın yanın-dan geçerek kapıyı açmaya koştu. “Büyükanne!” diye bağırdı. Miranda elinde iki büyük hediye poşetiyle kapıda duruyordu. Paketleri kapının yanına bıraktı ve kollarını açtı. Jack kocaman bir kucaklaşma için büyükannesinin kollarına atladı.

“Seni görmek de çok güzel,” dedi. Jack’i yere bırakarak doğ-ruldu ve Douglas’ı holde görünce şaşırıp son derece abartılı bir tavırla bir daha baktı.

“Tekrar merhaba, Douglas,” dedi. Büktüğü elini uzatırken komik şekilde işveli bakarak gözlerini kırıştırdı. “Seni bu sa-bah burada görmeyi beklemiyordum. Gece burada mı kaldın?” dedi. Susan kızardığını hissetti. Annesi her şeyi pembe diziler-den fırlamış gibi göstermeyi başarırdı.

Ancak Douglas gülmekle yetinerek uzatılan eli tuttu. “Hayır, sadece Susan ve Jack’e hediyelerini vermek için uğradım. Noel’i babamla ve ağabeyimin ailesiyle geçireceğim.”

“Ne hoş! Seni tekrar görmek çok güzel. Hadi gel, Jack,” dedi. “Sanırım annen Douglas’la konuşmak isteyebilir. Sana hedi-yeler getirdim. İçeri gidip hediyelerini yılbaşı ağacının altında açalım mı? Ne dersin?”

Jack koşup büyükannesinin elini tutunca Miranda omzu-nun üstünden göz kırparak Jack’i oturma odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Susan, *En azından bu sefer anladı*, diye düşünerek gülümse-di. Gülmekte olan Douglas’a baktı. “Onun adına özür dilerim,”

dedi Susan. “Ne yazık ki hep böyledir. Ama unutmadan söyleyeyim, benim de senin için küçük bir hediyem var.” Douglas’ı mutfağa götürdü. Noel yemeği hazırlıkları mutfağın her yerine yayılmıştı. Ocağın üstünde ateşin yanmasını bekleyen tavalardı. Bir fıçı kızılıklık sosu kenarda duruyordu ve yeni süslenen Noel pastası mumlarla ve Noel krakerleriyle süslenmiş masanın ortasında yer alma şerefine nail olmuştu. “Görünüşe göre çok düzenlisin,” dedi Douglas. “Benim ailemde yemek pişirmeye saat kaçta başlarsak başlayalım her nasılsa Noel yemeğini hep akşam yiyebiliyoruz.”

“Belki de hediye hoş bir tatlı olabilir.” Susan turta kutusunu uzattı. Susan’ın kırmızı bir kurdeleyle süslediği yeşil ve sarı kapaklı eski bir kurabiye kutusuydu. Douglas kapağı açarak içtaha kokladı. Susan’a baktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “En sevdiğimden.” Kapağı kapatarak mutfağa bakındı. “Yanlış anlama, hediyeye bayıldım. Ama farklı bir hediye umuyordum.” Susan’ı kendine çekti.

Susan, Jack ile Miranda’nın yan odada olmasından tedirgindi. Douglas’ın elini tutarak onu ön kapıya götürdü.

Dışarıda sokak sessizdi ama Susan köyün çayırlarından gelen çığlıkları ve bağrıışmaları duyabiliyordu. *Kartopu savaşı yapıyor olmalılar*. Douglas kapının dışına çıktı ve Susan kapıyı arkalarından kapattı.

Douglas ona bakıyordu. Gözleri masmaviydi. Susan bu gözlerle sonsuza dek bakmak istiyordu. Douglas’a doğru bir adım attığında Douglas kollarını ona doladı. Dudakları Susan’ın dudaklarını buldu ve Susan çevresindeki her şeyin kaybolup gittiğini hissederken ve Douglas’ın kollarında erirken, kalbinin atışını kendi kalbiymiş gibi hissederken Douglas onu defalarca öptü.

Ayrılıp birbirlerine gülümsediklerinde Susan başına gelen her şeyin, hayatındaki her zorluğun, her iniş çıkışın sonunda

burada, hayatı boyunca tanıdığı en iyi adamın kollarında olmaya kesinlikle değdiğini tüm kalbiyle hissetti.

Gökten küçük kar taneleri düşüyordu. Bir kar tanesi Susan'ın yanağına düştü ve Douglas elini kaldırarak başparmağıyla Susan'ın yanağını sildi. Gözlerinde hafif bir tebessüm belirdi. Susan'ı kendine doğru daha da çekerek, "Mutlu Noeller, Susan Collins," diye mırıldandı. Susan başını arkaya atınca Douglas da üzerine eğildi. Onu öyle şiddetli öptü ki Susan sabit durabilmek için verandanın korkuluğuna yaslanmak zorunda kaldı ve avuçları kar doldu.

Bir kez daha ayrıldılar. Susan usulca, "Mutlu Noeller, Douglas MacLeod," diye fısıldayarak ellerindeki karı Douglas'ın başına attı.

Douglas bir an için afalladı, daha sonra gözlerini kısarak kahkaha attı. "Ah, bunu ödeyeceksin." Sesini yükseltti. "Jack! Miranda! Gelip Susan'ı kara gömmeme yardım edin!"

Jack ile Miranda kapıda belirince Susan çığlık atarak kaçtı ve hep birlikte çoraplarıyla karda koşturarak kartopu savaşı yaptılar.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel!" diye bağırdı Jack.

Susan içinden, *Gerçekten de öyle*, diye düşündü. Bahçeye, sevdiği herkese baktığında kalbinin mutluluktan havaya uçabileceğini düşündü.